

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK ONE
BILLIONAIRE
BROTHERS
GRIMM

THE TOWER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE TOWER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

THE TOWER

J. KENNER

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar J. Kenner'ın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir şekilde veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi ile satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının, metin veya başka herhangi bir ortam üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini ve/veya büyük dil modellerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, herhangi bir üretken AI ve/veya büyük dil modelinin eğitimi ve geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

YAYINCI NOTU: Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

The Tower Telif Hakkı 2025 © J. Kenner

Kapak tasarımı: Dar Albert, Wicked Smart Designs

Yayıncı: Oliver-Heber Books

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Çatı
2. O
3. Kafes
4. Gala
5. İhanet
6. Şeytanın Anlaşması
7. Vahiy
8. Uyanışlar
9. Elysium
10. Güzel Zehir
11. Sahiplenme
12. Yükseliş
13. Arzu
14. Talep
15. Güzel İhanet
16. Karanlık Çöküyor
17. Tehlikeli İlişkiler
18. Uyuyan Güzel
19. Tek Boynuzlu Atı Görmek
20. Sırlar ve Arzular
21. Güzel ve Kırık
22. Sahip Olunan
23. Sığınak
24. Ödeme
25. Teslimiyet
26. Açlık Oyunları
27. Venus Deltası
28. Mor Prose
29. Kılıç Savaşı
30. Anti kahraman
31. Yüksek Toplum
32. Tahttan indirilmiş
33. Göksel
34. İpek Zincirler
35. Erimiş Lav
36. Tek Taraflı
37. Sınırsız
38. İhanet
39. Dönüş
40. Bekleme Oyunu
41. Teslimiyet
42. Kırık

43. [Zor Hesaplaşma](#)

44. [Teslimiyet](#)

45. [Ev](#)

[Epilog](#)

[Sıradaki: Kurt J.](#)

[Kenner'ın diğer](#)

[eserleri Yazar](#)

[hakkında](#)

Darcy'ye özel teşekkürler. Nedenini kim bilir.

İÇERİK UYARISI

Bu karanlık romantizm, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek unsurlar içermektedir, bunlardan bazıları:

Koruma ve sahiplenme arasında gidip gelen tehlikeli bir kahramanla yoğun bir yolculuk yaşamak isteyen okuyucular için, bu düşmanlardan aşıklara dönüşen hikaye, filtelenmemiş, ham bir deneyim sunuyor. Karanlık gerçek, ama kurtuluş da öyle.

Kurgunun, arzunun karanlık köşelerini güvenli bir şekilde keşfetmemizi sağladığını anlayan olgun okuyucular için önerilir.

"İlk başta Rapunzel, gözlerinin daha önce hiç görmediği bir adamın kendisine yaklaşmasıyla çok korktu."

BİR ÇATI

Ben gökyüzündeki bir kalenin en yüksek kulesinde tutsak bir prensesim.

En azından, öyle hissediyorum. Her zaman öyle hissediyorum. Ama bugün sıradan bir tutsaklık günü değil. Bugün özel bir işkence günü.

"Biraz dön, hayatım," diyor Adam, zayıf yeni fotoğrafçı, eminim ki tamamen sahte olan gösterişli bir aksanla.

Ben de dediğini yapıyorum ve bu hareket, kabarık pembe balo elbisesinin üzerindeki yapay elmasların öğleden sonra ışığını yakalamasına ve benim dökmem yasak olan gözyaşları gibi parlamasına neden oluyor.

"Harika, harika," diyor Adam, çatı gözlem terasının kenarından uzaklaşmak için çaresizce iki adım geri attığımın farkında değilmiş gibi.

Kısa bir an için, gerçekten Rapunzel olmayı dilerdim. Ama belime kadar uzanan sarı saçlarım yukarıya toplanmış, fildişi taraklar ve bir kask dolusu saç spreyi ile sabitlenmiş durumda, beni bir kat aşağıya bile indirecek kadar saçım yok, 43 kat aşağıya inmek için ise hiç yok.

Öyle olsa bile bir önemi olmazdı. Bunu asla yapamazdım. Zaten panik boğazımı sıkmaya başlamıştı. Zaten çatıdan ötesindeki dünya görünmez elleriyle bana uzanıyor, beni aşağı, aşağı, aşağı çekmek için bekliyordu...

"Sasha!"

Babamın sesi düşüncelerimi kesip, beni gerçeğe geri döndürüyor. Beş kez yavaş ve derin nefes alıp, kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Kararsızlığım ve korku duyduğum halde, bu sabah ilaçlarımı almamayı ve babamın birini odama gönderip ilaçlarımı kontrol etmesini önlemek için onları tuvalete atmayı doğru bir karar olduğunu söylüyorum.

Doğru karar, diye tekrar söylüyorum kendime, en iyi arkadaşım ve kişisel asistanım Ruby Ryder'a bakarak. On iki yaşımızdan beri

. O zamanlar o, evimizin hizmetçisi olan büyükannesinin yanına taşınmıştı. Bugün, onun işi görünüşte makyaj fırçalarını ve yedek saç tokaları tutmak. Gerçekte ise, babam ve onun doktorlar çetesi yedi yaşından beri bana zorla yutturdıkları lanet hapları bırakma kararımın ağırlığı altında ezilmeye başlarsam, beni sessizce desteklemek için burada.

Fotoğrafçının arkasında, Ruby iki parmağını kaldırarak yüzünü buruşturuyor — bu, babamın geldiğinin işareti.

Kanım donar. Dönüp onun ışık direkleri ve elektrik kablolarından oluşan ormanda bana doğru ilerlediğini görürüm. Parlak İtalyan ayakkabıları, geri sayım gibi çatı kiremitlerine vurur. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdir —yatırımcılar veya müşteriler yakınındayken her zaman öyledir—ama gözlerinde tanıdık bir öfke parıldadığını fark ediyorum ve yanıma geldiği anda geri çekiliyorum.

"Bu çekimin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" Sesi alçak, sadece benim duyabileceğim kadar. "Bu lansmanın ne kadar önemli olduğunu? Lanet olsun, kızım. Senin için yaptığım her şey — seni bu kampanyanın yüzü yapmak, sana sağladığım tüm ayrıcalıklar, sana uygun ilaçları almak için harcadığım zaman ve para — ve sen talimatlara uymaya zahmet edemiyor musun?"

Ona saatlerdir burada beklediğimi söylemek istiyorum. Neredeyse hiç yemek yemediğimi, su içmediğimi. Bu aptal elbisenin bir ton ağırlığında olduğunu, ama oturup kırışmasını engellemek için oturmadığımı.

On dört yaşından beri Reed Cosmetics'in yüzüyüm, özenle oluşturduğum kırılğan güzellik imajım babamın markasının temel taşı. Muhteşem kulesinde yaşayan mükemmel bir prenses.

Bundan nefret ediyorum.

Bunu hiç istemediğimi haykırmak istiyorum. Zorla oynamaya mecbur bırakıldığım bu rolden nefret ettiğimi. En yeni Dreams kampanyasının kitsch ve aptalca olduğunu düşündüğümü. Bana zorla ilaçlar içirmesine rağmen, çatının beni korkuttuğunu bildiğini haykırmak istiyorum. Evimizin zarif balo salonunda çekim yapacağımıza söz verdiğini. Dört duvarın ve tanıdık mermer sütunların sıcak korumasının yerine, beni kırk üç katlık korkunç boşluğun bulunduğu, neredeyse hiç güvenli olmayan bir kenarın üç adım ötesine yerleştirdiğini. her yöne uzanıyor.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Beni dünyaya getiren adam olan Victor Reed'e söylemiyorum. Beni sevdiğini defalarca söyleyen adama. Beni aynı sıklıkta eziyet eden adama. Ona sadece "Üzgünüm, baba" diye fısıldayabiliyorum.

O, Patek Philippe Grandmaster saatine tiyatral bir hayal kırıklığıyla bakarak iç geçirir. "Lansman için bu çekimlere ihtiyacımız olduğunu çok iyi biliyorsun. Yönetim kurulu zaten bütçeyi sorguluyor." Mükemmel şekillendirilmiş gümüş grisi saçlarını eliyle tarar. "Hepsi aptal. Ama pazar payımızı gördüklerinde fikirlerini değiştirecekler."

Uzun parmağını yüzüme doğru uzatıyor, o kadar yakın ki manikürlü tırnağını görebiliyorum. "Sözlerimi unutma, evlat. Masalsı estetik benim tarafımdan yapılan dahice bir hamle. Belki şu anda bunu göremiyorlar, ama bu kampanya altın değerinde. Bizi Lucent'in önüne geçirecek."

Lucent.

Grimm ailesinin kozmetik ürünlerinin adı bile tüylerimi diken diken ediyor. Sofistike. Zarif. Sınıfı ile göz kamaştırıcı. Kampanyamızın sahip olmadığı her şey.

Manhattan'ın en aşağılık ailesinin en güzel ürünleri yaratması ironik bir durum. İstedğini elde etmek için yalan söyler, hile yapar ve çalarlar.

Ve öldürüyorlar.

Neredeyse yirmi yıldır mezarda yatan annemi düşünürken kendimi kucaklama isteğiyle mücadele ediyorum. Babam, ailenin canavarı olan patriği Elias Grimm'in annemi öldürdüğünü gördüğümü söylediğinde yedi yaşındaydım. Daha da kötüsü, bu cinayetten paçayı kurtarmıştı. "O ailenin polisi cebinde," demişti babam.

O zamanlar bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm. Tek bildiğim, Grimm ailesinin annemi benden aldıklarıydı; onların yüzünden, başka türden bir canavar olan babamla yalnız kalmıştım.

Ve bir gün, bir şekilde Elias Grimm ve tüm klanından intikam alacağıma yemin ettim.

Bu Dreams kampanyası Lucent'in pazarlama stratejisini alt üst etme şansına sahip olsaydı, ben de tamamen desteklerdim. Ama bunun yerine, altın varakla sarılmış zehirli elmalar gibi tatsız ve bayat bir şeyi zorluyoruz.

Bunları yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, babamın gözlerine bakıyorum. "Onların pazar payını ele geçireceğiz, baba." Bunu söylüyorum çünkü babamın duymak istediği şey bu. Ve ona başka bir şey söylemeye kalkışırsam bedelini öderim.

O homurdanır, yüzünde öfkeli bir ifade vardır. İçim sıkışır, ancak Adam kamerasını kaldırıp bana yanına dönmem için işaret edince rahatlarım.

Harekete geçmeye başlıyorum, ama babam kolumu tutuyor. "O gülümsemeni görmemiz lazım, Sasha. O ışıltıyı. Bu, hayalleri gerçeğe dönüştürmekle ilgili."

Yüzümü ona doğru kaldırıp, benimkilere çok benzeyen zümrüt yeşili gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Hayallerin gerçekleşmesi hakkında bir şey bilmiyorum," diyorum, ama sadece kafamın içinde. Hayallerden çok uzun zaman önce vazgeçtim. Artık sadece kabuslar görüyorum. Kaçışla ilgili o tekrarlayan rüya hariç.

O da bir kabus, çünkü bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Yüksek sesle söyledığım şey ise, "Evet, baba."

Ağzı şeker gibi bir gülümsemeye bükülür ve izleyenlere doğru başını sallar. "Hayaller," diye tekrarlar, sesi gürler ve kolunu catering masasının yanında asılı olan afişe doğru uzatır. Afişte Reed Cosmetics logosu ve kampanya sloganı yazmaktadır: *Hayallerinizi gerçekleştirin.* "Ve hayallerimiz burada olmamızın nedeni değil mi?"

Koşmak istiyorum, ama bu çarpık masaldaki rolümü biliyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum, sonra gazetecilerin kameraları flaş patlarken onun yanağına öpücük konduruyorum. Tekrar yere indiğimde, izleyenlere yapmacık bir gülümseme atıyorum, sonra Adam'a doğru aceleyle koşuyorum, böylece lanet olası performansı baştan başlatabiliyoruz.

Adam'ın talimatlarını izleyerek yerime geçip bir sonraki pozu veriyorum. Birkaç dakika boyunca, yüksek bir kuleye hapsolmuş, prensimi bekleyen Rapunzel olduğum hayaline kendimi kaptırıyorum.

Ama çok geçmeden, fantezi sis gibi dağıldı. Sonuçta, masallara inanmamak gerektiğini çok iyi biliyorum. Ben sadece giyinip süslenen bir kızım ve kurtarılmam gerekirse bunu kendim yapmam gerekecek.

Ne yazık ki bunu nasıl başaracağımı hiç bilmiyorum.

"Biraz sağa," diyor Adam ve tereddüt eden ayaklarımla, çatıyı boşluktan ayıran bel hizasındaki korkuluğa yaklaşıyorum. Hareket ederken içim buz gibi oluyor ve lanet ilaçları alsaydım diye umutsuzca diliyorum. Ama kendime güvende olduğumu, düşmeyeceğimi söylüyorum. Annemin öldüğü o korkunç günden farklı olarak, şimdi bir bariyer var.

Bir bariyer ve ayaklarımdan altında sağlam beton. Sağlam. Dayanıklı. *Güvenli.*

Aşmayacağım. Düşmeyeceğim. Uçsuz bucaksız unutulmuşlukta kaybolmayacağım.

Nefes almayı unuttuğumu fark ederek havayı yutuyorum. Ayağımı yere vuruyorum, topuğum çatıya keskin bir ses çıkarıyor. Sağlam. Her şey sağlam.

Ama değil.

Hepsi sadece atomlardan ibaret. Havayı oluşturan atomlarla aynı atomlar, ve hava beni güvende tutmaz. Hava sadece kaybolmak için bir şeydir. Düşmek için.

"Çeneni kaldır ve gülümse." Arkamdan yaklaşan babamın sesinde keskinlik duyuyorum. "Unutma, sen masal satıyorsun."

Öyle olmadığını söylemek istiyorum. Ben, steril masalların köpüklü, pembe, sahte imajını yansıtarak makyaj satıyorum. Grimm ailesinin yüzyıllar önce yayınladığı hikayeler gibi karanlık, tehlikeli ve uyarıcı hikayeler değil.

Ama bunu yüksek sesle söylemek için aklımı kaçırmam gerekirdi, bu yüzden dudaklarımı bir kez daha alıştırılmış bir gülümsemeye zorluyorum. Bu çekimi bitirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk içeri girebilirim.

Bu düşünce, yeni bir korku uyandırsa da beni sakinleştiriyor — içeride güvende olma vaadi, dışarıda olduğum acı gerçekle çelişiyor, Central Park yeşil bir halı gibi altımda uzanıyor. Bu anda, etrafımdaki tüm açık alanlar aklıma geliyor ve başım dönüyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve birdenbire, bağlanmadan uçup gideceğime, aşağıya, aşağıya, aşağıya düşüp milyonlarca parçaya ayrılacağıma ikna oluyorum.

Bu bir rahatlama olurdu. Bir kaçış. Her şey biterdi.

Hayır.

Nefesimi yavaşlatıyorum, yerime geri dönüyorum ve korkudan kaskatı kesilmiş vücudumu poz vermeye zorluyorum — lanet ilaçları atmamış olmayı dilediğim halde.

Bununla başa çıkabilmek için, bu sahneyi yaşamak yerine resmettiğimi hayal ediyorum. Düz bir tuval üzerinde derinlik ve perspektif yaratıyorum. Ya da her şeyin benim kontrolüm altında olduğu, binalardan düşen kızların düşmek yerine uçtuğu özel sanal dünyam Elysium'un bölümlerini kodluyorum.

"Kenara üç adım daha yaklaş," diyor Adam. "Arkanızda ufuk çizgisinin yükselmesini istiyorum."

O yöne bakıyorum. Üç adım atarsam, derin bir nefes bile dengemi bozup beni aşağıya fırlatabilecek bir noktaya gelirim.

Bu olasılık beni olduğum yerde kilitler. Hareket edemem. Donmuşum. Dehşete kapılmışım.

Utanmış.

Sonra babam yanımda belirir. "Çocukluk yapmayı bırak," diye homurdanır, elini belime koyar ve beni boşluğa doğru iter.

Hayır, hayır. Lütfen, lütfen hayır.

Kusacağım. Elbette beni bu halde fotoğraflamak istemezler. Titrediğimi hissettiğini biliyorum. Bu anı kullandığını biliyorum.

Korkumu kullanıyor.

Ama tek söylediği Şey, "Çok güzel. Işık yüzüne mükemmel bir şekilde vuruyor" oluyor. Bir mide bulantısı dalgası beni kaplıyor ve ona doğru dönüp, "Baba, ben..." diyorum. "Beni utandırma, Sasha." Sesi alçak. Soğuk. Suçlayıcı.

Ayakkabılarımı aşağıya bakıyorum, ona ihtiyacım olduğunu hatırlatan bu gerçeği nefret ediyorum. Dışarıdaki dünya için yeterince güçlü olmadığımı.

Kendimi zorlayarak başımı kaldırıyorum, babamın sert, emredici gözleriyle karşılaşmayı bekliyorum. Bunun yerine, çatıya bakarken kaşlarının arasındaki derin çizgileri görüyorum. Dönüp onun bakışlarını takip ediyorum.

O zaman *onu* gördüm.

Liam Grimm.

Şeytanın dölü.

İKİ O

O.

Burada, çekimimde. Üç yıl önce ruhumu parçalayan adam.

Midem bulanıyor ve kusma isteğiyle mücadele ediyorum. Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama merdiven boşluğunu çatıya bağlayan küçük kulübenin hemen ötesinde, on beş metreden daha az bir mesafede duruyor ve ben poz verirken Adam'ın birbiri ardına fotoğraf çekmesini izliyor.

Saçları bakır rengine, altın rengi vurgularla, babasının ve kardeşlerinin koyu siyah saçlarından çok farklı. Bu mesafeden bile gözlerini görebiliyorum, doğaüstü bir şey gibi, en soluk mavi. Yırtıcı bir şey.

Mükemmel dikilmiş koyu renkli takım elbisesini sanki kamera önünde olması gereken kişiymiş gibi giyiyor. Ya da bir toplantı odasında. Her santimetresi otorite yayıyor, ama bu iyi niyetli bir hükümdar değil. Liam Grimm tehlikeli biri, tıpkı üvey kardeşleri gibi. Tıpkı aşağılık, kanun kaçağı babası gibi.

Elias Grimm, dünyada en çok nefret ettiğim kişi olabilir. Ama oğlu Liam, ikinci sırada yer alıyor — sadece duyduğum her şey onun babasının izinden gittiğini gösterdiğinden değil, aynı zamanda üç yıl önce bir hayır galasında olanlardan dolayı da. Sadece benim kulağıma fısıldadığı sözler. Tatlı olacağını umduğum ama ekşi ve çürümüş olan sözler. Benim bir hiç olduğumu söyleyen alaycı sözler. Yalanlar yayarak Lucent'in en yeni ürününün lansmanını bozmaya çalıştığını söyleyen sözler.

Babamın küçük kuklası olduğumu, onun çaldığı melodiyi dans etmeyi bilen tek kişi olduğumu. Ve babam gibi, istediğimi elde etmek için yalan söyleyeceğimi ve hile yapacağımı.

Kendime, onun sadece beni incitmeye çalıştığını, yalancı olanın ben değil o olduğunu söyledim. Ama bunun bir önemi yoktu. Bir an bile olsa ona özlem duymuş olduğum için kendimden utandım.

. Ona saldırmak, beni hiç tanımadığını haykırmak istedim, ama ben onu tanıyordum. Ailesinin yaptıklarını çok iyi biliyordum.

Ruhlarının karanlığını biliyordum.

Ama ben kelimeleri bulamadan, sesimi çıkaramadan kalabalığın içine kayboldu.

Şimdi, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bir yanımda o kadar çaresizce kaçmak istiyor ki, bariyeri atlayıp hava ve atomlarla şansımı denemeyi düşünüyorum. Ama diğer yanımda, aptalca, gizli bir yanımda, tersine bir şekilde meraklanmaktan kendini alamıyor. Ve onu ne kadar uzun süre izlersem, onunla yüzleşip cevaplar talep etmek o kadar çok istiyorum.

Babamın kamera görüş alanı dışında durduğu yere dönüyorum. "O neden burada? Neden çekimimizde bir Grimm var?"

"Sektör nezaketi." Babamın gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "Elias'ı yeni kampanyamızı görmesi için davet ettim. O pişin bir vekil göndereceğini biliyordum."

"Onu sen mi davet ettin? Neden böyle bir şey yaptın?"

Babam omuz silkiyor, Elias Grimm'in anneme yaptıklarını düşününce bu tavrı sinir bozucu. "Onun yerine kimi göndereceğini merak ettim. Görünüşe göre Liam bir sonraki CEO adayı olabilir."

Adam'a dönerek ağzında tehlikeli bir gülümseme belirir. "Bitti mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman bir sonraki tuzağa hazırlan."

Adam başını sallayınca, babam dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ve ışık kaybolmadan önce gidip üstünü değiştir."

Ben başka bir soru sormadan aceleyle uzaklaşıyorum. Muhtemelen en iyisi budur. İtiraf edeyim ki, geçmişte Liam Grimm'e şehvet duymuştum, ama bunu sadece kendime ve Ruby'ye itiraf edebilirim. Ama bu, onun fısıldadığı alaycı sözlerden önceydi... ve bir fanteziden ibaretti.

Gerçek dünyada, Liam Grimm tanımak istediğim bir adam değil. Ya da hakkında bir şey bilmek istediğim bir adam.

Ruby, gardırop koordinatörü Mindy ile birlikte aceleyle yanıma gelir ve arkama bakma isteğime rağmen, gözlerimi ileriye dikerek onları soyunma odası olarak kullanılan küçük çadıra kadar takip ederim. "Onu gördün mü?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Babam onu davet etti. İnanabiliyor musun?"

Ruby'nin ağzı bükülür, ama Mindy başıma bir elbise geçirirken, onun yüzündeki ifadenin geri kalanını kaçırmam. Sert kumaşın hışırtısı da onun sözlerini engeller.

"... şaşırdım."

"Ne?" diyorum, sadece sonunu duyabiliyorum.

"Bu koşulları göz önüne alırsak, çok şaşırmadım dedim. Yani, babanın onu davet etmesi konusunda."

"Koşullar mı?" Açıkçası, en yakın arkadaşım aklını kaçırmış. "O bir rakip. Ona reklam planlarımıza erken erişim hakkı vermek mi? Aptalca bir kampanya olabilir, ama bu babamın bunu yapması gerektiği anlamına gelmez..."

Ruby elini kaldırır. "Neden bahsediyorsun?"

"Liam Grimm," derim, ilgisiz görünen Mindy'ye bir bakış atarak. "Babası annemi öldürdü, hatırladın mı? Lucent markası, Reed Cosmetic'in en büyük rakibi. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Kafasını eğdi, alnı kırıştı. "Her şeyi hatırlıyorum. Ama bunun ne alakası var...?"

"Babam Liam Grimm'i çekime davet etti," diye bağırırım. "Bunun delilik olduğunu nasıl düşünmezsin?"

"Dur. Ne?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Liam Grimm mi? Baban Liam Grimm'i mi davet etti?"

"Evet! Ne hakkında konuşuyorduk?"

Kızıl kahverengi buklelerini parmaklarıyla taradı. "Hiç bilmiyordum. Sadece o, değil mi? Kardeşleri yok mu?"

"Sadece o," diye onu temin ettim. Yıllar önce Ruby, Grimm kardeşlerin en küçüğü ve en çılgını olan Leo ile çıkma hatasına düşmüştü. Bunun iyi sonuçlanmadığını söylemek, yüzyılın en hafif tabiri olurdu.

"Ama Grimm'den bahsetmiyorsan," diye soruyorum, "o zaman kim..."

"Desmond Bane." Mindy beni prenses kıyafetimin geri kalanından kurtarıırken, bu isim buz sarkıtları gibi havada asılı kalıyor. beni prenses kıyafetimin geri kalanından kurtarıırken havada asılı kalır.

Titriyorum. "Neden ondan bahsediyordun?" "Tabii ki. O burada."

Boğazıma safra yükselir. Desmond Bane, Midas dokunuşuna sahip yürüyen bir korku filmi gibidir.

Ailemin sosyal çevresindeki herkes onun gezegendeki en iğrenç insan olduğunu ve benim on dört yaşımdan beri bana ilgi duyduğunu bilir.

Çekim günümde onu burada görmek hiç de iyiye işaret değil.

Şu anda sadece sütyen ve külot giyiyorum ve askıdan bir bornoz alıp Mindy'yi ve bir sonraki kostümle dolu askıyı eliyle uzaklaştırıyorum.

"Geri çekil," diyorum Ruby'ye, bornozu giyip kemeri sıkarken, sanki bu ince ipek gerçek bir koruma sağlayabilirmiş gibi. "Bana her şeyi anlat."

Ruby omuz silkiyor. "Tek bildiğim bu. O burada. O bir yatırımcı, değil mi? O yüzden mantıklı geliyor."

"Babamla konuşuyor mu?"

"Çoğunlukla seni izliyor ve ürpertici, kötü bir beyin gibi ellerini ovuşturuyor."

Tüylerim diken diken oluyor. Muhtemelen şeytani deha kısmını abartıyor, ama bu Desmond Bane'in oyuncaklarını kırmasıyla ünlü olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve en sevdiği oyuncaklar eski eşleri ve metresleri.

"Babam muhtemelen onu bir iki milyon daha yatırım yapmaya ikna ediyordur," diyorum, hem kendimi hem de Ruby'yi ikna etmek için.

"Yatırım," diye tekrarlar Ruby, Mindy bana bir sonraki giyilebilir işkence aletini giydirirken. "Öyle olmalı." Ruby'nin kaşlarını çatması, buna inanmadığını gösteriyor. Ama belki de benim kıyafetime kaşlarını çatıyordur — yine aşırı şekerli bir prenses elbisesi.

Kaşlarımı çatıp ona dokunuyorum. "Ah!"

"Bana neyi söylemiyorsun?"

"Ben... Muhtemelen önemli bir şey değil. Tamam!" diye ekliyor, *ona bakınca*. "Sadece bugün erken saatlerde Anita bana, küçük yemek odasında babanla kahvaltı toplantısı yaptığını söyledi. Onlara servis yapan oydu ve hizmetçilerin yanında nasıl konuştuklarını bilirsin, sanki Anita görünmez ve aptalmış gibi. Bu yüzden mutfakta olmadığı zamanlarda çok şey duydu."

"Ve?"

"Yarınki galadan bahsediyorlardı. Annen, babanın önemli bir duyuru yapacağından bahsettiğini söyledi."

"Ne hakkında?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Emin değilim."

"Emin değil misin?" diye tekrar ediyorum. "Yani bir şey düşündüğünü söylüyorsun." "Sadece... Desmond uzun zamandır sana aşık ve baban banka hesabına erişmek istiyor."

"Ve ne düşünüyorsun? Babam beni satacak mı? Parayı, parmağımdaki yüzükle takas edecek mi?" Bu saçma. Ama değil ve Ruby de bunu biliyor.

Parmaklarını buklelerine geçirir. "Sadece... Sasha, içimde çok kötü bir his var. Galaya gitmekten vazgeçebilir misin?"

Sadece başımı eğiyorum. Cevabı benim kadar iyi biliyor. Uzun bir nefes veriyor. "En azından ben de orada olacağım."

Kafamı sallıyorum, onun catering hizmetinde garson olarak çalışacağını hatırlayarak. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir," diyorum, ama bu sözleri söylerken bile, bunların yanlış olduğunu biliyorum. Babam söz konusu olduğunda, hiçbir şey önemsiz değildir.

Benim için korkunç bir planı var. Bu da yarın gece her şeye hazır olmam gerektiği anlamına geliyor.

Mindy soyunma çadırından çıkar ve ben de onu takip etmek üzereyim, ama Ruby beni geri çeker. "Ee? Nasıl hissediyorsun? Onları terk ettin, değil mi? Henüz bir değişiklik hissediyor musun? Okuduğum her şey, sisteminden çıkmasının biraz zaman alabileceğini söylüyordu."

Ben de aynı şeyi okumuştum ve şu ana kadar doğru çıktı. Ona fobilerimin daha güçlü hissettirdiğini söylüyorum — yükseklik ve açık alanlar. Fotoğrafçının istediği yerde durmak, geçen sefer çatıdaki çekimde olduğundan daha zor. "Ama daha fazla hissediyorum... Bilmiyorum... *Burada*, sanırım. Gelip gidiyor. Bir dakika kendimi yere basmış hissediyorum, bir dakika sonra sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ama bence bu normal, çünkü vücudumda hala pislikler var."

"Eğer gerçekten bir şey ters giderse, onları alırsın, tamam mı? Baban bir pislik, ama eminim o bile sana gerçekten ihtiyacın olmayan ilaçları vermez."

"Ben iyiyim," diyorum, ki bu hiç de bir cevap değil. Ama ona yanıldığını söylemek için ne zaman ne de yer uygun. Ayrıca, o zaten biliyor. Sadece kimsenin kendi kızını daha itaatkar hale getirmek için ona ilaç vereceğine inanmak istemiyor.

Belki de öyle değildir. Elimde kesin bir kanıt yok. Sadece ilaçları aldığımda ve almadığımda hissettiğim fark var. Ve sadece hissettiklerim değil. İlaçlarımı almadan geçirdiğim birkaç gün içinde, annemi hatırlamaya çok yaklaştım. Sadece öldüğü korkunç günü değil, kanepede sarıldığımız ve yerde oyun oynarken güldüğümüz anları da.

O anıları her zaman geri istiyorum. Ve onları uzak tutan şeyin ilaçlar olduğunu biliyorum.

Ama Ruby haklı. Kimse iyi bir nedeni olmadan kendi çocuğuna ilaç vermez. Yani bende bir sorun olmalı. Ya da babamda çok ciddi bir sorun var.

Sonunda, artık soyunma kabininde saklanamam, bu yüzden Ruby yanımda ve Mindy elbisenin eteğini tutarken, açık alana geri dönüyorum. Tabii ki, Desmond orada, uzun boylu, kumral saçlı, eski paranın boş bakışlarıyla

Eğer onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız, çekici bir adam. Ve o tehlikeli altın rengi gözlerine bakmazsanız.

"Bu tarafa bakıp duruyor," diye fısıldıyorum.

Ruby başını eğerek çatının diğer tarafını işaret ediyor. "Liam Grimm de öyle."

Grimm'e bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum, şimdi bariyerden sadece birkaç santim uzakta duruyor. Korkunç bir an için, bariyerin kırıldığını ve onun düşüp, düşüp, boşluğa düştüğünü hayal ediyorum.

Ruby'nin kolumu tuttuğunu fark edince şaşkınlıkla nefesimi tutarım. Yüzünden, yine korkuya kapıldığımı ve neredeyse boğulmak üzere olduğumu anlayabiliyorum.

Ama beni şaşırtan şey, beni derinlere iten şeyin Grimm'in düşüşünün görüntüsü olmasıydı. Sonuçta, onun yaşayıp yaşamaması umurumda değil.

Kaşlarımı çatarak, onu görebilecek kadar döndüm, hala o korkunç boşlukla rahatça flört ediyordu. Sanat yönetmeniyle sohbet ediyordu, ama sanki kokumu almış gibi başını bana çevirdi. Gözlerine baktım, sonra tökezledim, cildimde cızırdayan elektrik akımı şok etti beni.

Adam kibirli bir pislik, ama onda bir şey var. Sınırdaki flört eden bu adamda hem çekici hem de korkutucu bir şey var. Uçuruma bakıp düşmeyen biri.

Ya da belki de çoktan düşmüştür. Sonuçta bu adam gerçekten bir şeytan. "İyi misin?"

Dönüp Ruby'nin beni incelediğini görüyorum. Makyaj çadırına vardık ve ben sandalyeye otururken Ruby elini omzuma koyuyor. "Ne oldu?"

"Sadece yorgunum," diye yalan söylüyorum. "İyi olacağım."

İkna olmuş gibi görünmüyor, ama ısrar etmiyor. Kısa süre sonra makyöz beni örtüyor ve başka bir şey düşünmek zorunda olduğum için minnettarım. Yanaklarıma daha fazla parıltı ekliyor ve alaycı bir gülümsemeyi bastıramıyorum. Yirmi altı yaşındayım, yetişkinlere yönelik bir kozmetik reklamı çekiyorum ve üçüncü sınıf öğrencisinin hayalindeki peri prensesi gibi giydiriliyorum. Ya gülecek ya da ağlayacak olduğun anlardan biri.

Ya da kendini çatıdan atarsın.

Adam'ın asistanı "Beş dakika sonra yerlerinize" diyor ve makyaj koltuğundan kalkar kalkmaz ikram masasına yöneliyorum. Krem peynir sürülmüş bagellerden bir tane istiyorum ama çekim bitene kadar su veya elma suyu dışında hiçbir şey yiyemem. Dişlerimi lekeleme, elbiseye dökme veya - Allah korusun - şişkinlik riskini göze alamam.

Pipetle meyve suyu içiyordum ki, omurgamda bir karıncalanma hissettim. Tehlikenin yaklaştığını haber veren türden bir his. Hayatta kalanların, kaldırılma çıkan arabadan onları koruduğunu veya son anda uçağa binmelerini engellediğini söyleyecekleri türden bir his.

Başımı kaldırdığımda, tehlikenin bana bakarak, yırtıcı ve hesaplayıcı bir şekilde baktığını görüyorum. Liam Grimm. Karanlık ve çekici bir şey beni ona doğru çekiyor ve kendimi durduramadan onun yanına geliyorum.

"Bay Grimm," diyorum, sesim çelik kadar keskin. "Üç yıl oldu. Sonunda bana atacak yeni hakaretler buldunuz mu?"

Ağzı yırtıcı bir şekilde kıvrılır. "Bayan Reed. Hâlâ size sahip olan adam için giyinin süsleniyor musunuz?"

Onun sözlerinin bütün gün boyunca hissettiğim duyguları yansıttığından nefret ederek sertleşiyorum.

Victor Reed'in güzel küçük giydirme bebeği.

"Görüyorum ki baban hala seni rakipleri gözetlemeye gönderiyor. Sanırım bu da seni bir ayakçıdan biraz daha fazlası yapıyor." En çekici gülümsememi takınıyorum. "Şaşırtıcı değil. Lucent bir elmas. Ve babam sıradan bir kuvarsdan fazlası olmayan birine çok fazla sorumluluk vermek istemez."

Bu alçakça bir darbe, ama o bunu hak ediyor. Üç yıl önce beni mahvettikten sonra, Liam Grimm hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verdim. Onun bir ilişki sonucu doğduğunu, öz annesinin öldüğünü ve Leo hariç, kardeşleri ve üvey annesinin onu sevgiyle kucaklamadıklarını da öğrendim.

Konuşurken yüzünü izliyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Yanağında hiçbir seğirme yok. Gözleri kararmıyor. Bakışları daralmıyor. Anladığım kadarıyla, sözlerim onu hiç etkilememiş.

Kahretsin.

"Kuvars hakkında konuşacak kişi değilsiniz, Bayan Reed. Özellikle de kampanyanızın mücevherden çok uzak olduğunu ikimiz de bildiğimiz için." Gözleri yavaşça üzerimde dolaşüyor ve bir an için, o karanlık, emredici bakışın gücü içinde kayboluyorum.

Kapana kısılmış, evet. Ama aynı zamanda, kurtulmak gibi bir isteğim de yok. Henüz yok.

hen

üz. Ve bu da Liam Grimm'i gerçekten korkutucu kılan şey. Nefes alıp çenemi kaldırıyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve yüzündeki sertliği yumuşatan bir gamze belirir.

sert yüz hatlarını yumuşatan yüzünün yüzünün Benim vücudum
gevşiyor, bilinçsizce yüzüme rahatlamaya

kendini beğenmişliğe kayıyor. Gözlerinde gördüğümü sandığım şefkatin iziyle.

Aşağıya doğru bakıyor, sonra yavaşça başını kaldırıyor, gözleri beni okşar gibi geziyor, bu his o kadar tuhaf bir şekilde samimi ki, nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimle buluştuğunda, orada bir sıcaklık izi görüyorum. Ama o sıcaklık, bakışlarımı tuttuğunda soğukluğa dönüşüyor, beni titretmeye yetecek kadar soğuk bir soğukluk.

Sonra bir adım geri çekilir ve elini yavaşça hareket ettirerek çirkin balo elbisesini işaret eder. "Babanın alçaltılmasının kanıtını giyiyorsun. O adam her şeyi çalar ve yok eder." Gözleri bir kez daha elbiseyi tarar. "Ailemin mirasını bile."

Sesinde öfkenin sertliğini duyuyorum ve ben de ondan nefret ettiğimi haykırmamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Sattığımız hayalleri oluşturan saçma sapan şey.

Ama bunu söylemeyeceğim. Bu adamla hiçbir şekilde aynı safta yer almayacağım. Söylediklerinden sonra. Ailesinin yaptıklarından sonra.

Gözlerimi kırıpıştırarak, annemi düşünürken gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum. Elias Grimm'in çatıya gizlice çıktığı geceyi. Babam onu kurtarmak için zamanında yakalamaya çalışırken, onun annemi kenardan aşağı ittiğini çaresizce izlediğim geceyi.

Ama nafileydi. Annem gitmişti. Aşağı, aşağı, aşağı, boşluğa doğru.

Titriyorum, sonra kendimi kucaklayarak annemin hissetmiş olduğu korkuyu düşünmemeye çalışıyorum. O zamanlar sadece yedi yaşındaydım ve annem benim dünyamdı.

Grimm ailesi onu benden almıştı.

Kendimi daha dik durmaya zorluyorum, sonra ona doğru bir adım atıyorum. "Baban bir canavar," diyorum. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden neyi aldığını?"

Gözleri kısılır ve bir an için, öylece uzaklaşacağını düşünürüm. Sonra çenesini kaldırır ve o soğuk, mavi gözlerinde vahşi bir şey parlar. Yakınlaşır, kulağıma nefesini hissedebileceğim kadar yakın. "Dikkatli ol, prenses. Bir masaldaki kötü adam, başka bir masalda genellikle kurbandır."

Omurgamdan bir ürperti geçer ve geri adım atarım. Liam Grimm hakkında tek bir şeyden eminim: Bu adam en az Desmond Bane kadar tehlikeli. Yine de, açıklanamayan bir nedenden dolayı, onun ateşine çekiliyorum. "Benden uzak dur."

Gözlerime bakar ve nefesim kesilir. Sonra başını hafifçe sallar. "Nasıl istersen."

Benden bir adım uzaklaşır, sonra bir adım daha. Ve sonra, kendi sağduyuma rağmen, "Gerçekten neden buradasın?" diye patlarım.

Yavaşça geri döner ve yüzünde zaferin izlerini gördüğümde kendime tekme atmak isterim. "Rüyalarımı süsleyen kızı görmek için," diye cevaplar, sesi tehlikeli bir tona düşer. "Annemin hayatını mahveden adamın kızının porselen bebek gibi sergilenmesini izlemek için."

"Mahvetti mi?" Kafamı sallarım. "Öyle bir şey olmadı. Senin ailen..."

"Dikkatli olsan iyi olur, Prenses," der, yaklaşarak, sadece varlığıyla beni köşeye sıkıştırır. "Suçlamalar bıçak kadar tehlikeli olabilir."

Kendimi durduramadan ona tokat atıyorum, avucumun yanağına çarpması şaşırtıcı derecede yüksek bir ses çıkarıyor. Ben çekilemeden bileğimi yakalıyor, demir gibi sıkı bir tutuşla, gözleri alev alev yanıyor.

"O ateş," diye mırıldanır, başparmağıyla hızla atan nabzımı bastırır. "O senin içindeki baban değil. O tamamen Lydia. Ve baban onun ateşini de söndürdü."

"Sakın annemin adını ağzına alma." "Ne yaparsam yaparım, ne söylersem söylerim..."

Ruby aniden ortaya çıkarak o anı bozar. "Bekliyorlar," der, sesi buz gibi, gözleri Grimm'e dikili.

Beni yavaşça, kasıtlı olarak serbest bırakıyor. "Kulenin tadını çıkar, Rapunzel," diyor, sonra öne eğilip kulağıma fısıldıyor. "Çünkü öyle ya da böyle, onu yıkacağım. Ve sen düşecek misin yoksa uçacak mısın kararını vermek zorunda kalacaksın."

Dokunduğu yerlerde cildim yanıyor, sanki damgalanmışım gibi. Yerime geri dönerken, gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum — avını değerlendiren bir avcı gibi.

Kenarda yerimi alıyorum, bariyerin ötesindeki uçsuz bucaksız açıklık artık bu çatıdaki en korkutucu şey değil. Bu unvan artık, babamın nefret etmem için yetiştirdiği adamla aramda akan vahşi akıntıya ait - tehlikeli bir şekilde arzuya benzeyen bir akıntı.

Babam, hem beni hem de Grimm'i görebileceği bir yere yerleşiyor, kaşları çatık. Desmond onun yanında duruyor, yırtıcı bakışları beni kaynar bir banyoda cildimi kazımak istememe neden oluyor.

"Hadi millet," diyor Adam, kamerası çoktan tıklamaya başlamış. "Işığı boşa harcıyoruz."

Hemen dönüp en parlak gülümsememi gösteririm. Başka seçeneğim var mı? Sonuçta bu hikayenin prensesi benim. Ormanda kaybolmuş ve iki canavarın arasında sıkışmış masum bakire.

Çıkış yolu yok. Benim için yok. Çünkü gerçek masallar sonsuza dek mutlu sonla bitmez. Kan, dişler ve acı ile biterler.

Ve kendi hikayemin kahramanı mıyım, yoksa kurban mı olduğumu merak etmeye başlıyorum.

ÜÇ KAFES

Prenses kostümü Calacatta Gold mermer zeminde buruşuk bir şekilde yatıyor, sönmüş pembe fantezi, taşın üzerinde uzanan zengin altın ve gri damarlarla keskin bir kontrast oluşturuyor. Ruby, büyükannesini kontrol etmeye gitmeden önce kostümün kopçalarını ve bağlarını çözmeme yardım ettikten sonra, saatler önce onu oraya bırakmıştım.

Bir an için, üzerinde durup, ince kumaşı tatmin edici şeritler halinde yırtma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Ama bunun ne anlamı var ki? Yarın yine başka bir elbise ortaya çıkacaktır.

Dolabımı açtım, Victor Reed'in onayladığı kıyafetleri geçip, gerçek gardırobumu sakladığım arka köşeye uzandım. Siyah tayt ve Ruby'nin geçen yıl benim için gizlice getirdiği büyük beden NYU kazağını çıkarırım. Ama rahat, tanıdık kıyafetlerimi giydikten sonra bile, kendimi rahat hissedemiyorum. Bunun yerine, el boyaması duvar resimleri ve ithal perdelerle süslenmiş güzel hapisanemde, bakmaya korktuğum manzarayı kapatan pencerelerin önünde volta atarken buluyorum kendimi.

Sinirli ve huzursuzum ve nedenini bilmiyorum. Belki de ilaçların etkisi geçiyor. Belki de sadece kırk ikinci kattaki bu odada neredeyse tamamen geçen hayatımın hiç değişmeyen monotonluğundandır.

Bilmiyorum. Tek bildiğim, her zamankinden daha huzursuz olduğum, bu yüzden ev telefonu alıp Ruby'yi arıyorum.

Beşinci zil sesinde, Ruby'nin bu akşam üniversiteden bazı arkadaşlarıyla sinemaya gitme planları olduğunu hatırladım. Beni de davet etmişti, ama babam hayır demişti. Tam bir iş gününün ardından dışarıda geçireceğim bir akşam, benim durumum ve fobilerim için çok yorucu olurdu.

Adi herif.

Odayı bir ileri bir geri yürüyerek, Elysium'da resim yapmayı mı yoksa oynamayı mı tercih edeceğime karar vermeye çalışıyorum. Ama ikisi de istediğim şey değil. En azından şu anda değil. Dürüst olmak gerekirse, Ruby ile dışarıda olmak istiyorum.

Ruby ile dışarıda olmak, televizyonda yirmili yaşlarındaki gençlerin yaşadığı türden bir hayat sürmek istiyorum — dışarıda, arkadaşlarla çevrili, aşık olup karanlık köşelerde öpüşmek.

Ancak bu, bu gecenin gündeminde yok — ya da büyük olasılıkla, önümüzdeki yetmiş yıl kadar için planlanan gündemde yok.

Yalnızlığa daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde, koridora çıkıp hizmet merdivenlerine giden tanıdık yolu takip ediyorum. Penthouse daire, Reed Tower'ın kırk birinciden kırk üçüncü katlarını kaplıyor ve kırk birinci kat personel odaları, çamaşırhane ve ana mutfığa ayrılmış. Burası aynı zamanda Ruby'nin, baş hizmetçimiz olan büyükannesi Birgit ile küçük ama konforlu odaları paylaştığı yer.

Benim için bir nevi büyükanne olan Birgit'e uğrayıp merhaba demek istiyorum, ama saat on geçiyor ve onun uyuyor olması gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, doğrudan hedefime yöneliyorum: en alt kattaki çatı katından Reed Tower'ın halka açık lobisine kadar inen ekspres servis asansörü.

Bu kat daha sessiz, daha konforlu. Ve ana yaşam alanlarını domine eden süslü dokunuşlardan çoğunlukla uzak. Burada, binanın orijinal detayları korunmuş durumda: ahşap işçiliğindeki geometrik desenler, yasak hazineler gibi parıltıyan krom ve pirinç vurgular ve diğer büyüleyici detaylar. Bir pencerenin önünde durup kendimi şehri seyretmeye zorluyorum. Kalın cam ve tuğlaların beni koruduğunu biliyorum. Ama yine de midem titriyor.

Manhattan'ın ışıkları gece gökyüzüne karşı parlak bir duvar halısı oluşturur.

Dışarıda insanlar, etraflarındaki uçsuz bucaksız alandan korkmadan özgürce yürüyorlar. Bugün çatı kenarında korkusuzca duran Liam Grimm gibi insanlar, sanki boşluğa meydan okurcasına.

Ben de bunu yapacak kadar güçlü olabilecek miyim? Yoksa babamın ve doktorların dediği gibi gerçekten o kadar kırılgan mıyım?

Cevabı beğenmeyeceğimden korktuğum için bu soruyu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Koridorda ilerlerken, hizmetçilerden birinin yanından geçiyorum. Saygıyla başını sallıyor, ama gözlerinde sempati görüyorum. Personel, Reed Tower'daki yaşam hakkında babamın fark ettiğinden daha fazlasını biliyor. Her şeyi görüyorlar, kamera çekim yapmadığında babamın bana nasıl davrandığını da, sanırım.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra servis asansörüne ulaşıyorum. Asansör gelir gelmez içine giriyorum, şifremi girip lobinin düğmesine basıyorum.

Asansör hareket etmiyor.

Asansörlerin her zaman sorunsuz çalışmasını sağlamakla görevli baş bakım görevlisi Gerald'ı lanetleyerek işlemleri tekrarlıyorum. Yine

hiçbir şey olmaz.

Çağrı düğmesine basmak üzereyken, interkomdan bir ses geliyor. "Yardımcı olabilir miyim, Bayan Reed?"

"Merhaba Edward." Lobide inmeye çalışıyorum. Duvarlarla çevrili bahçede yürüyüş yapmak istiyorum.

"Üzgünüm, hanımefendi. Bu gece lobide giriş yasak."

"Kısıtlama hakkında bir not görmedim. Yerler cilalanıyor mu?" "Hayır, hanımefendi. Babanızın emri. Bu akşam dışarı çıkmanızı istemiyor."

"

"Anlıyorum," diyorum, öfkemi dizginleyerek. Eğer öfkemi kontrol edemezsem, sevgili babam beş saniye içinde her şeyi öğrenir. "Sadece uyumadan önce biraz temiz hava almak istiyorum. Göle bile gitmeyeceğim. Sadece duvarla çevrili bahçeye."

Gölet, tam da adından da anlaşılacağı gibi, ördekler, kaplumbağalar ve diğer birçok canlıya ev sahipliği yapan güzel bir gölet. Etrafı bakımlı çimler ve yürüyüş yolu ile çevrili. Edward haklı, orası tek başıma gidebileceğim bir yer değil, özellikle de geceleri, başımın üzerinde sonsuz bir kara boşluk asılıyken, etrafımdaki boşluk beni parçalamaya çalışırken, kendimi bir arada ve akli başında tutmaya çalışırken.

Sadece düşünmek bile beni titretir. Kesinlikle bu gecenin menüsünde yok. "Üzgünüm," diyor Edward. "Ama bunu onaylayamayacağımı biliyorsun."

"Ama bu bir oda. Tam anlamıyla benim için yapılmış. Çiçekler. Bitkiler. On yaşındayken seçtiğim bir masa ve sandalye, hepsi bir duvarın arkasında düzenlenmiş."

"Anlıyorum," diyor yine, ve bu sefer sesinde acıma duyduğuma eminim. "Ama bu gece aşağı inene izin veremem. Babanın emirlerine karşı gelemem."

Lanet hoparlör panelini elimle parçalamak istiyorum, ama yapmıyorum. Edward'a da tek kelime etmiyorum, ki bu çok huysuzca çünkü onun suçu değil, ama sinirliyim ve umurumda değil.

Genelde çok daha sakin olduğumu fark ediyorum. *İlaçlar yüzünden.*

Mantıklı. Babam, kızını sakin tutabilecekken neden onunla kavgaya etmek istesin ki?

Tanrım.

Bu gerçekten benim hayatım mı?

Odama geri dönüp ayaklarımla yere vuruyorum, ama çıplak ayak olduğum için, bu hareket pek tatmin edici olmuyor. Sadece insan sesleri duymak için televizyonu açmak üzereyim, ama nedense kampanyanın sloganı kafamda yankılanıyor: *Hayallerini gerçekleştir.*

Peki ya *benim* hayallerim? Bu süitte, bu kulede mahsur kalırsam asla gerçekleşmeyecek hayallerim? Babam bana ilaç veriyorsa?

Ve babam artık almadığımı öğrenirse ne olacak? Çünkü bugün itibariyle, resmen bıktım.

Onları yemeğine, suyuna katacak. Sana karşı geldiğini anlarsa, bir daha asla seçim şansın olmayacak.

Bir an için, belki de kafam karışıyor diye düşünüyorum. Belki de bu ilaçlara gerçekten ihtiyacım var ve almayı bırakırsam, dünya etrafımda çöküp beni yutacak.

Ama denemeliyim. En azından hayallerimi gerçekleştirmek için bir şans denemeliyim.

Süitime geri döndüğümde, yangın merdivenine açılan en uzak pencereye koştum. Reed Tower, Manhattan'da Art Deco mimarisinin son büyük patlaması sırasında tamamlanan ve babam tarafından yeniden adlandırılan bir mimari simgedir. Tarihe saygı kisvesi altında babamın egosunun bir anıtıdır.

Ferforje yangın merdiveni orijinal bir özellik. Süslü. Sağlam. Ve özgürlüğe giden potansiyel bir yol.

Titrek parmaklarımla perdeyi çekip pencereyi açmak biraz zaman aldı. Sonra beş derin nefes alıp, pencereyi açmak için acele ettim ve iki adım geri çekildim.

Soğuk gece havası içeri girer, aşağıdaki şehrin uzak seslerini taşır: korna sesleri, müzik parçaları ve bu duvarların ötesinde yaşayan milyonlarca insanın sürekli ortam gürültüsü.

Onların arasında olmak için can atıyorum.

Yap şunu.

Yavaşça ilerliyorum.

Şimdi yap.

Nefesimi tutuyorum, bir bacağımı açıklığa sokarken hızlıca hareket ediyorum, sonra diğer bacağımı da sokuyorum, ta ki pencere pervazına oturana kadar. Yangın merdiveninin metal ızgarası ayaklarımın birkaç santim altında ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm ağrıyor.

Ama buradayım. Yarıyı dışarıda. Yarıyı dünyanın bir parçası olmak üzere.

Tek yapmam gereken dışarı

çıkma. Basit bir adım.

Sonra aşağıya bakıyorum.

Şehir, parıldayan bir boşluk gibi ayaklarımın altında uzanıyor. Nefesim hızlanıyor ama yeterince hava alamıyorum. Gözlerimin önünde lekeler dans ediyor ve tanıdık panik hissi beni sarıyor.

Central Park, beni yutmaya hazır, derin, karanlık bir ağız gibi kuzeye doğru uzanıyor. Binalar her yönden yükseliyor, aralarındaki boşluk geniş ve yutucu.

Boşluk bana fısıldıyor, korkunç genişliği beni tamamen yutmaya hazır.

Vücudum donuyor. Hapis ve özgürlük arasındaki boşlukta kilitliyim, tamamen felç olmuş durumdayım.

Özgürlük için yeterince güçlü değilsin.

Babamın sözleri zihnimde yankılanıyor. Onları kafamdan atmak istiyorum, ama o haklı. Ben zayıfım. Ben kırılmışım. Ben tam da onun beni yaptığı gibiyim.

Boğuk bir hıçkırıkla kendimi pencereden geri çekiyorum, pencereyi kapatıp yere çöküyorum.

Nefesim düzelene ve panik tanıdık bir arka plan uğultusuna dönüşene kadar dizlerimi göğsüme çekerek orada kalıyorum. Sonra kendimi kaldırıp, hala biraz kontrolümün olduğu tek yere çekiliyorum. Bu lanet kulede gerçekten, çoğunlukla benim olan tek yer.

Stüdyom, süitimin kuzeydoğu köşesinde, sabah ışığının en iyi olduğu yerde. Bir yarısı tuvaleri ve boyalarla dolu, diğer yarısı ise özel yapım bilgisayar sistemimle dolu.

Bitmemiş bir şehir manzarasının beklediği şövaleimin önünde duruyorum. Bu, Manhattan'ın yukarıdan görünümü, ama penceremden gördüğüm gerçek manzaradan farklı olarak, bu beni korkutmuyor. Tuvalde perspektifi, derinliği, genişliği ben kontrol ediyorum. Tuvalde, içine düşme korkusu olmadan dünyaya bakabiliyorum.

Elim paletimin üzerinde duruyor, ama bu gece renkler yanlıştır, düz ve cansız görünüyor. Resim beni kurtaramayacak. Bugün değil.

Onun yerine bilgisayarına yöneliyorum, çaresiz bir ihtiyaçla onu çalıştırıyorum. Bu süslü makine, babamın bana sorgusuz sualsiz verdiği tek taviz. Belki de teknoloji, benimle gerçek dünya arasında bir başka engel görevi gördüğü içindir. Ya da belki de gerçek olmasa da bir tür kaçışa ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Karmaşık şifre dizisini girer girmez, Elysium ekranımda beliriyor — bir oyun değil, bir dünya. Benim dünyam. Yemyeşil manzaralar ve masmavi gökyüzüyle. Kuralları benim koyduğum,

yerçekiminin isteğe bağılı olduğu ve kapıların hayal ettiğim her yerde açılabilirdiği bir yer. Dokunabileceğim ve dokunulabileceğim bir yer. Kurban edilmek için bekleyen bakire bir prenses gibi kilitli tutulmadığım bir yer.

On beş yaşımdan beri Elysium'u inşa ediyorum, çevrimiçi kurslar ve Ruby'nin babamın gözetiminden gizlice getirdiği programlama kitapları sayesinde kendime kodlamayı öğretiyorum. Küçük bir sanal bahçe olarak başlayan şey, imkansız mimari ve nefes kesici manzaralarla dolu karmaşık bir aleme dönüştü. Hepsi dış sunucularda depolanıyor ve babamın hackleyemeyeceğinden emin olduğum bir dizi şifre ile korunuyor.

Elysium'u tam olarak deneyimlememi sağlayan kulaklığı ve giysiyi şarj etmeyi unuttum, bu yüzden bu gece sanal evimde sadece düz ekranda olacağım. Ancak bu, hiç ziyaret etmemekten iyidir ve sabırsızlıkla merkezi kaleye yöneliyorum — Reed Tower'a hiç benzemeyen bir yapı. İçeride, gerçek dünyada var olamayacak odalar inşa ettim: fizik kurallarına aykırı alanlar, görünür boyutlarının ötesine genişleyen odalar ve imkansız geometrik şekillere bükülen merdivenler.

Elysium'da özgürüm ve korkusuzum.

Avatarımı, Lydia'nın dijital yıldızlardan oluşan bir bahçeye baktığı kalenin en yüksek kulesine gönderiyorum. Ona annemin adını ve özelliklerini verdim, en azından fotoğraflarda gördüklerimi: gülen mavi gözleri ve sol yanağındaki gamze. Bazen, onun gerçekten o olduğunu ve benim yarattığım bu dünyada beni izlediğini hayal ediyorum.

"Merhaba Vale canım," diyor dijital Lydia, avatarımın adıyla seslenerek. "Bugün ne yapalım?"

Cevap olarak, soluk mavi pencereleri olan karanlık bir kule yapmaya başlıyorum. Bir adam bir tarafta duruyor, yüzü gölgelerle örtülü. Ama onu tanıyorum. Bir yıldan fazla süredir benim dünyamı ziyaret eden karanlık bir prens. Henüz kendini bana tam olarak açmamış tutkulu bir aşık.

Aylarca beni sadece izledi. Sonra yaklaştı, daha da yaklaştı, ta ki sonunda birlikte benim dünyamın yollarında yürümeye başlayana kadar. Bana adımı söylemeyi reddetti, sadece uzak bir krallığın prensi olduğunu söyledi. Ona bir isim vermek benim ayrıcalığım olduğunu söyledi ve ben de öyle yaptım: Asil Prens Killiam.

O buna gülümsedi, gölgeli ağzı hafifçe kıvrıldı.

Gölgelerin ötesini görmeye çalıştım, hatta kodu değiştirmeye bile çalıştım, ama arzuladığım bu prens hakkında daha fazla bilgi edinmeyi başaramadım. Tek bildiğim, bu dünyaya dokuduğum yapay zekanın onu benim için yarattığı, bu prensin

benim yasak aşığım haline geldi. Bu yasak ilişkide tüm fantezilerimi gerçekleştiren tutkulu bir adam. Eğer ortaya çıkarılırsak ölümcül olacak bir aşk.

Kral, prensesinin haydut bir prens tarafından dokunulmasına izin vermez,

Parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyor ve ben, Vale, aceleyle yaklaşıyorum, açık alanda koşarak yaklaşıyorum, babam olan kralın izlemediğinden emin olmak için dikkatli davranıyorum.

Onu arzuluyorum, Vale'ye seslenen bu prensi. *Bana seslenen*. Onun yasak olduğunu biliyoruz, ama yine de onun dokunuşuna direnemiyoruz. Öpücüklerine.

Kalbim çarpıyor, göğüslerim ağrıyor ve bacaklarımın arasında hoş bir sıcaklık hissediyorum. Elimi aşağı kaydırıyorum, nefesim düzensizleşiyor, ama bu ben değilim, Vale, ve avatarımı daha da yaklaşıtıyorum, hiç tereddüt etmeyen bu adamın yoğunluğundan etkilenerek. Beni bu kadar lezzetli, bu kadar tamamen sahipleneni bu prens.

Daha yakın, sonra daha da yakın.

Bir çılgılık gökyüzünü yırtıyor ve yukarı bakınca, beni tehdit edebilecek her şeyi yakmaya hazır, evcil ejderhalarımın yukarıda daireler çizdiğini görüyorum. Elimi kaldırıp onlara gitmelerini işaret ediyorum. Prensime bana asla zarar vermez.

Ama ejderhalar kalıyor, devasa kanatları havada şok dalgaları yaratıyor, ben de nihayet prensimi gerçekten görebilecek kadar yaklaşıyorum.

Ama o gitmiş—bir an önce sağlam bir adam, sonra bir sis sütunu

Parmaklarım tuşların üzerinde donar, kalbim hayal kırıklığı ve
hayal
kırıklığıyla
çarpıyor.
Kahretsin.

Çok yakındım. Arzuladığım şeyi öğrenmeye çok yakındım. İstedğim şeyi.

Gerçek dünyada hayallerime güvenmiyorum — babamın emirleri ve talepleriyle çok fazla lekelenmişler. Ama Elysium'da... orada gerçek beni yansıtan bir görüntü görüyorum.

Buna ihtiyacım var.

Gölgelerin arkasında gerçekte kimin saklandığını görmem gerekiyor.

Çünkü gerçek dünyada, fantezilerime giren kişi Liam Grimm ve bu doğru olamaz. Çünkü babamdan başka, en çok nefret ettiğim adam odur.

"Lanet olsun!" diye bağırarak bilgisayarımın kapağını kapatıyorum. *Benim neyim var böyle?*

Cevap babamın sesinden geliyor: *Sen, erkeklerin yararlanmaya çalışacağı, güzel, kırık, hasta bir kızsın. Babasının onu korumasını isteyen bir kızsın. Güçlü, yol gösteren bir ele ihtiyacın var. Babana güven, prenses. Ben sana bakacağım. Seni dünyadaki karanlık şeylerden koruyacağım.*

Ama yapmayacak. Karanlık şey babam ve ben onunla birlikte, kimsenin çığlıklarımı duyamayacağı bu yerde mahsur kaldım.

DÖRT GALA

Beautify Manhattan Gala, mermer zeminleri ve her yeri altın yaldızlı muhteşem bir otel olan Pershing'de düzenleniyor. Sektörün önde gelen isimleri, tasarımcı kıyafetleri içinde kurtlar gibi birbirlerinin etrafında dolaşıyor, pozisyonlarını korumak için birbirlerini seviyormuş gibi davranıyorlar.

Babam, elini sahiplenici bir şekilde belime koyarak beni odanın içinden geçirir. "Gösteri zamanı, canım," diye fısıldar.

Onun dokunuşundan kurtulmak istiyorum, ama bu gece mükemmel bir kozmetik prensesi olamazsam beni bekleyen cezayı biliyorum. Biraz mesafeli ve kusursuz bir zarafet. Gerçek bir kadın değil, yürüyen bir hayalin ta kendisi.

Ne yazık ki ben, etrafımdaki alan genişleyip daralırken beni başarısızlığa mahkum etmeye kararlı korkularıyla, olabildiğince gerçeğim. Oda çok açık, çok maruz ve tüm nefesim kaçmaya kararlı gibi, beni babamın kolunda zayıf ve çaresiz bırakıyor. Bu da olmak istediğim son yer.

Hayır.

Nefes almaya zorluyorum, sonra yavaşça bırakıyorum, bugün yine ilaçlarımı almadığım için pişmanlık duyuyorum. Babama karşı bir başkaldırı olarak düşündüğüm şey, aslında kendimi sabote etmektir.

Kes şunu. Bu sadece bir parti. Babamın beni sergilemek için düzenlediği bir etkinlik daha. Burada yeni bir şey yok. Milyonlarca kez yapmadığım bir şey yok.

"Sasha?"

Sesindeki keskinliği duyuyorum ve benim çöküşte olduğumu bildiğinden eminim. Ama değilim. Olamam. *Olmayacağım.*

Bunu yapmayacağım, çünkü bana vereceği cezadan değil, kendimi bu şekilde utandırmayı reddettiğim için.

Bu lanet elbiseyi giymekten daha fazla çaba sarf ederek yüzümü kaldırıp ona gülümsüyorum. "Başım dönüyor," diyorum. "Evden çıkmadan önce bir şeyler yemeliydim."

"

Bir an için, yalanımı fark edeceğini düşündüm. Sonra elini kaldırdı ve bir garsona işaret etti. Garson, meyve ve peynirle dolu küçük kristal tabaklardan oluşan bir tepsi ile yanımıza geldi.

Aç değilim, ama hem garsona hem de babama teşekkür ediyorum. Ve tabii ki, babam beni odada dolaştırmaya devam ederken, bize bakan herkese beni gösterirken, küçük çatalı kullanarak meyveleri yiyorum.

Atıştırmalığı bitirdikten sonra, babam bizi smokin giymiş bir grup erkeğin arasında duran Desmond Bane'e doğru yönlendirir. Beş kardeşin en küçüğü olan Leo Grimm ile konuşmaktadır. Ve muhtemelen Liam Grimm'den bile daha büyük bir pislik. Uzun boylu ve rahat tavırlı bir adam, ama bu sadece soğuk, hesapçı ve tehlikeli bir adamın dış görünüşü. Bunu iyi bilirim, çünkü altı yıl önce Ruby'yi acımasızca ihanet ettiğinde onun elini tutan bendim.

Diğer kardeşlerin de orada olup olmadığını merak ederek etrafa bakıyorum, ama onları göremiyorum. İyi. Son zamanlarda Grimm kardeşlerden yeterince sıkıldım.

Desmond bizi gördüğünde rahatlamam bir anda yok oldu. Yavaş ve sahiplenici bir şekilde bana doğru yürürken gülümsüyor. Aniden, sanki o avcı, ben de avıyım gibi hissederek titriyorum.

"Sasha," diyor, elimi tutup dudaklarını üzerine bastırıyor. Ağzı cildime sıcak ve nemli geliyor ve elimi bıraktığında, elimi elbisenin kıvrımlarına silme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Seni görmek çok güzel," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Ben de. Her zamanki gibi muhteşemsin." Gözleri beni sahiplenici bir bakışla süzerken, gerçekten titrerim.

En partiye uygun gülümsememi takınırım. "Lütfen izin verin. Eminim ikinizin konuşacak işleriniz vardır, ben de diğer konuklarla sohbet etmeliyim."

Babamın yüzü gerginleşir, ama bir olay çıkaramaz.

Uzaklaştıkça nefes almam kolaylaşıyor ve Manhattan'ın seçkinlerinin arasında dolaşp Ruby'yi gördüğümde, yeniden kendim gibi hissediyorum. Beni gördüğünde şampanya servis ediyor, sonra balkonlardan birine doğru başını sallıyor.

Ondan önce oraya ulaştım ve şükürler olsun ki boş olduğunu gördüm. Yüksek olmasına rağmen, burada içerde olduğumdan daha az endişeli hissediyorum. Açık gece gökyüzü, Desmond'un gözetleyen bakışlarının olduğu balo salonundan daha az tehditkar geliyor.

Yine de, korkuluktan uzak duruyorum, sırtım taş duvara dönük ve gözlerim kapalı.

Kapının açıldığını duyuyorum, Ruby'nin sonunda geldiğine seviniyorum. Ama konuşan Ruby değil.

"Yine kaçıyor musunuz, Bayan Reed?" Ses derin, erkeksi ve rahatsız edici derecede tanıdık geliyor. Korkuyla ilgisi olmayan, ama tehlikeyle ilgili bir titreme beni sarar.

Gözlerimi açıp Liam Grimm'in kapıyı kapatıp dar balkonu geçerek bana doğru geldiğini görüyorum. Bana dönmek için korkuluğa sırtını dönüyor, arkasında siyah bir boşluk gibi uzanan gökyüzü ve şehir beliriyor.

Düz duruyor, geniş omuzlarına mükemmel uyan siyah smokin içindeki duruşu neredeyse kibirli. Bakır rengi saçları loş ışıktaki, mürekkep gibi siyah gökyüzüne karşı ateş gibi parlıyor. Karanlık bir prens. Tehlikeli ve çekici.

Yutkunuyorum, beni rahatsız eden boşluk mu yoksa bu adam mı olduğundan emin değilim. Çenemi kaldırıp, kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum. "Yine peşimde misin?"

"Sıkıcı hayattan kaçmak." Elinde erimiş çikolata ve birkaç ince, silindirik şeklinde kurabiye bulunan küçük bir tabak tutuyor. Kurabiyenin bir ucunu çikolataya batırıyor, sonra ağzına atıyor ve çikolatayı bacaklarımın arasından geçecek şekilde emiyor. Sonra kurabiyenin ucunu ısıyor ve beni bir rüyadan uyanmış gibi sıçratıyor.

Gülümsüyor, gözleri yavaşça üzerimde dolaşarak, tabağı uzatıyor. "Bir tane ister misin?"

"Ben... hayır, teşekkürler. Tatlı yemem."

"Yemiyor musun? Yoksa yemene izin verilmiyor mu?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Yazık. Senin... keyif almanı izlemeyi dört gözle bekliyordum." Çenemi kaldırırım. "Sakıncası yoksa, buraya yalnız kalmak için geldim."

"Buraya Ruby ile buluşmak için geldin. Ama sanırım şu anda meşgul."

Gerginleşirim. "Nasıl..."

"Kıyafetinizle oldukça açık bir mesaj veriyorsunuz," diyor, gözleri neredeyse *masal prensesini* andıran bakire beyazı kumaştan yapılmış çadırın üzerinde dolaşarak. "Babanızın seçimi mi?"

Bu iğrenç şeyi benim seçmediğimi bildiği için rahatlamalıyım. Ama beni o kadar sinirlendiriyor ki, tersini söylüyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gözlerinde bir şey parıldadı, belki de anlayış. Ya da hesaplama. "Baban her zaman manipölasyon ustası olmuştur."

"Biraz daha ayrıntı verir misiniz, Bay Grimm?"

Cevap vermek yerine Grimm, korkuluktan uzaklaşıp bana doğru adım attı. Yakın. Çok yakın. Karanlık ve ilkel kokusu beni sardı. Vücudunun ısısı serin gece havasıyla karışarak aramızdaki mesafeyi elektrikle doluymuş gibi hissettirdi.

"Söyle bana Sasha, baban bu geceki planları hakkında sana bir şey söyledi mi?"

İsmimin kullanılması bana çok samimi geliyor ve sinirleniyorum. "Sen ne biliyorsun?"

"Victor Reed planladığını bilmek benim işim. Özellikle de kızını pazarlık kozu olarak kullanmak söz konusu olduğunda."

Beni kışkırtıyor ve kendime uzaklaşmam gerektiğini söylüyorum. Ama yapamıyorum. Sayısız kez babamın piyonuyum ve her seferinde gafıl avlandım. Grimm'in bir fikri varsa, onu duymak istiyorum. Özellikle Ruby'nin bir duyuru yapılacağına dair verdiği bilgi ışığında.

"Tamam," diyorum sonunda. "Neden bahsediyorsun?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Baban gerçekten de benim her zaman inandığım gibi bir piç."

Panik beni ele geçirir ve gece yaklaşmaya başlar. "Sadece söyle." Sözlerim bir talep değil, bir yalvarış olarak çıkar ve zayıflık gösterdiğim için kendime kızarım.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemez, ama sonunda "Bu akşam bir nişan duyurusu yapmak Reed Cosmetics için oldukça stratejik bir hamle olur. Bane Marketing'in Reed'in imparatorluğuyla birleşmesi... Çok düzgün." dediğinde, sesinde bir parça şefkat duyduğumu sanırım.

Kafamı sallıyorum, henüz ne demek istediğini tam olarak anlamadım.

"Ve Lucent şu anda pazarlama konusunda sadece Bane ile çalıştığı için, bu aynı zamanda Bane'i Lucent'ten hizmetlerini çekmeye zorlamak için aldatıcı ve sinsi bir yol. Ailemin şirketini zor durumda bırakarak, babanı kazanan, Desmond Bane'i ise..."

Yavaşça ve ateşli bir şekilde gözlerini üzerimde gezdirirken sözünü keser. "Sanırım Desmond en büyük kazanan."

Kötü bir filmdeki dedektif gibi çenesini okşayarak kaşlarını çatı. "Bu durumda sizin durumunuz ne olacak, Bayan Reed, tam emin değilim," dedi sonunda. "Ama en azından bu duruma uygun giyinmişsiniz."

Hareket etmeye çalışıyorum, ama vücudum taş kesilmiş.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Grimm yavaşça konuşur, gözlerini kısarak tepkimi inceler.

"Git artık." Boğazımdaki düğümden zorla kelimeleri çıkardım.

O kalır. "Anladığımı kadarıyla bu, güzel gelin için mutlu bir gün değil. Beyaz," diye ekler, gelinliği hafif bir sırıtışla değerlendirir. "Peki, o bakire bir gelin mi?"

Yüzüm kızardı. "Artık gidebilirsiniz Bay Grimm."

"Ben burada gayet rahatım. Peki ya sen? Şimdi ne yapacaksın, prenses?"

"Lütfen. Gidin."

"Oraya geri dönüp babanın dediğini yapacaksın," diye devam eder, yalvarışımı görmezden gelir. "Çünkü tüm hayatın boyunca, şımartılmış küçük hayatın boyunca yaptığın şey buydu."

İçimde öfke alevlenir. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Öyle değil mi?" Yaklaşarak, yaralı bir av gibi beni köşeye sıkıştırdı, gece gökyüzü artık sadece geniş omuzlarının üzerinden görünüyordu. "Babanın seni yıllardır altın kafeste bir kuş gibi tuttuğunu biliyorum. Agorafobin olduğunu biliyorum, seni saklamak için çok uygun bir durum. İlaçlarını biliyorum. Ve bunların seni ona bağımlı hale getirdiğini de biliyorum."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. "Ne? Nasıl..."

"Bilgi toplamayı işim haline getirdim. İyi para ödüyorum ve adamlarım, verdikleri bilgilerin doğru olması gerektiğini biliyorlar." Bir an yüzümü inceliyor ve o kısa sürede onu korkunç sözler ve şiddetli çığlıklarla boğmak istiyorum. Ama bir ses bile çıkaramıyorum.

Bana daha da yaklaşıyor ve "Ben ne biliyorsam biliyorum, Bayan Reed" derken nefesinin fısıltısını hissediyorum.

Yakınlığı kafamı karıştırıyor, hem tehditkar hem de heyecan verici. Bir yanım onu itmek istiyor. Ama küçük, gizli bir yanım ona yaklaşmak istiyor. Bu adamın çekiciliğine teslim olursam ne olacağını görmek için.

"Sasha?" Babamın sesi o anı bozar. Balkon kapısında duruyor, yüzünde babacan bir endişe ifadesi var ama gözlerine yansımıyor. "Desmond seni arıyor."

Babamın nazik ses tonunun altında yatan sertliği fark ederek yutkunuyorum. "Sadece biraz hava alıyordum."

"Bay Grimm ile mi?" Bakışları Grimm'e kayar, Grimm bir adım geri çekilir ve bana nefes alabileceğim bir alan açar.

"İş konuşuyorduk," diyor Grimm nazikçe. "Özellikle, Lucent'in mevcut markası ile Reed'in yaklaşan kampanyası arasındaki dikkat çekici benzerlikler hakkında."

Kaşlarımı çattım. Aptalca ve şeker gibi tatlı Dreams kampanyamızdan başka bir kampanya bilmiyorum ve bu, Lucent'in tarihsel olarak mükemmel reklamlarına hiç benzemiyor.

Babamın gülümsemesi bozulmaz, ama gözleri sertleşir. "Yaratıcı ilham, sektörümüzün can damarıdır, Bay Grimm."

"Ve hırsızlık da aptalların can damarıdır," diyor Grimm, babamın sahte nezaketine karşılık vererek.

Aralarındaki gerilim elektrik gibi çatırdıyor ve ben, etrafımda şekillenen, göremediğim bir yapbozun parçaları arasında kalmış durumdayım.

"Şimdi, Sasha," der babam, elini bana uzatarak. "Sunumlar başlamak üzere. Senin de orada olman gerekiyor."

Bu bir rica değil ve ben itaatkar bir şekilde babamın elini tutuyorum. Beni içeriye götürürken, omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Grimm bizi izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor, ama gözleri, o gözden kaybolduktan sonra bile uzun süre beni takip eden bir yoğunlukla yanıyor.

BEŞ İHANET

Babam kalabalığın içinden beni geçirirken elini sıkıca tutuyor. "Ne halt ediyordun?" Sesi alçak, sadece bana yönelik.

"O bana yaklaştı," diyorum. "Ben sadece biraz hava almaya çıkmıştım."

"Ondan uzak dur. O, senin hayal edebileceğinden çok daha tehlikeli." Durur, sonra gözlerime bakar ve hayatımda ilk kez, beni gerçekten görüyor olabileceğini düşünürüm. "O adamdan uzak duracağına söz ver."

"Ben... Tabii ki." Babamın tepkisi kafamı karıştırdı, ama Grimm hakkındaki değerlendirmesi değil. "Onunla tekrar konuşmak istemiyorum."

Babamın gözlerine bakıyorum, benim gözlerimde gerçeği gördüğünden eminim.

Ama...

Gözlerimi kaçırıyorum, babamın küçük bir şüphe belirtisini ve daha şiddetli bir arzu belirtisini görmemesi için.

Hain duygularımı analiz edemedim, odanın önündeki küçük sahneye ulaşıyoruz ve birkaç metre ötede duran Desmond'u görünce midem bulanıyor. Babam, ona doğru ilerlerken kolumu daha sıkı tutuyor, bacaklarım isteksizce beni babamın yanında yürütüyor.

Hayır, hayır. Lütfen hayır.

Desmond dönüp bize doğru büyük adımlarla yürüdü ve yarı yolda, midemi bulandıran kurt gibi bir sırıtişla karşıladı bizi.

"Bayanlar ve baylar." Galasının direktörünün sesi hoparlörlerden yankılanır. "Lütfen dikkatinizi bana verir misiniz..."

Desmond bize ulaşır ve ben onunla babamın arasında sert bir şekilde dururum. Grimm haklı olamaz, olamaz. Ama kendimi buna ikna etmeye çalışırken bile, etrafımda bir tür tuzak kurulduğunu biliyorum. Ve nasıl kaçacağımı hiç bilmiyorum.

Yönetmen babamı sahneye davet ettiğinde, Desmond yaklaşır ve elini sırtımın alt kısmına, bir mal sahibinin rahatlığıyla bastırır.

"Karımın trajik ölümünden sonra," der babam, alıştırılmış bir duygu ile, "kızım Sasha yaşam nedenim oldu. Bu gece, Reed Cosmetics'in bu değerli davaya desteğini sürdüreceğini duyurmaktan gurur duyuyorum, aynı zamanda ailemizin hikayesinde yeni bir sayfa açıldığını da duyurmaktan gurur duyuyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Desmond'un eli belimden koluma kayıyor, parmakları morartacak kadar sıkılaşıyor.

"Sen benim en değerli hazinemsin," diye fısıldıyor Desmond. "Senden çok, çok keyif alacağım, biliyorum."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Lütfen, hayır."

Ama Desmond sadece gülümsüyor ve babam konuşmaya devam ediyor. "Reed Cosmetics'in Bane Marketing ile yeni bir ortaklık kuracağını ve bu ortaklığın her iki şirketi de gelecekte daha da güçlendireceğini duyurmaktan mutluluk duyuyorum."

Dönüp kalabalığın içinde Grimm'in kendini beğenmiş yüzünü arıyorum, ama babamın sonraki sözleri Grimm'i tamamen unutturuyor. "Ve daha kişisel bir not olarak," diye devam ediyor, "kızımın Desmond Bane ile nişanlandığını duyurmaktan daha da büyük mutluluk duyuyorum."

Oda alkışlarla çınlar ve fırsatım varken kaçmadığım için kendime kızarım. Desmond kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırır. Kameralar flaşlar patlar. Asla kabul etmediğimi, bir kukladan başka bir şey olmadığını, Desmond ve babamın iplerimi çektiğini haykırmak istesem de dudaklarımı zorla gülümsemeye zorlarım.

Ama kelimeler gelmiyor.

Tek yapabildiğim, Desmond'un yanında dik ve hissiz bir şekilde durmak, hayatım boyunca yaptığım gibi rolümü oynamak.

Babam podyumdan bize gülümsüyor, babacan gururun resmini çiziyor. İzleyenler için bu çok güzel bir an. Ama kafesimin parmaklıkları daralıyor, nefes alamayacak kadar sıkılaşıyor.

Desmond eğilir, dudakları kulağıma değiyor. "Benim, Sasha," diyor, sesi mide bulandırıcı derecede yumuşak. "Bu gece benimle eve geleceksin. Düğün gecemizi bekleyip o lezzetli bacakların arasına girmek niyetinde değilim."

Beni sahneye çıkarıp babamın yanına dikerken boğazıma kusmuk geliyor. *Bu olamaz. Bu gerçek olamaz.*

Ama öyle, ve parmağıma kocaman bir elmas yüzük taktığında, gerçeklik sonunda üzerime çöküyor. Babam beni bir canavara satmış. Ben onun kızı değilim, sadece takas edilecek bir şeyim.

Flaşların patlaması ve tebriklerin arasında Grimm'i görüyorum. Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşuyor. Diğerlerinden farklı olarak, o gülümsemiyor. Yüzünde karanlık bir ifade var. Yoğun. Nedenini bilmesem de, bu bana güç veriyor.

O korkunç anda kararımı veriyorum.

Babamın oyununda bir ödül olmayacağım. Desmond Bane ile evlenmeyeceğim. Bu gece kafesimden kaçacağım ya da denerken öleceğim.

Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Desmond ve ben konukları selamlarken, akşam tebriklerin bulanıklığı içinde geçiyor. Nadiren baş başa kaldığımız bir anda, "Biraz solgun görünüyorsun," diyor.

Elbette bu, gerçek bir endişe ifadesi değil. Bana karşı gelip gelmeyeceğimi görmek için bir test.

Karşı gelmeyeceğim. Şu anda değil. Bir planım olmadan olmaz. Babam beni sadece kuleye kilitliyor. Bane'in cezalarının morluklar ve kan izleri bırakacak türden olacağından eminim.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye devam ediyor.

"Sadece bunalmışım," diye cevap veriyorum, ki bu tamamen yalan sayılmaz. "Ruby'yi bulmalıyım," diye ekliyorum, ondan kaçmak için herhangi bir bahane arıyorum. "İlaçlarım..."

"Baban, buna ihtiyacın olabileceğini söyledi." Desmond cebine uzanıp tanıdık bir hap kutusu çıkarır; acil durumlar için sakladığım ilaçlarım. "Kalabalık yerlerin bazen durumunu tetiklediğini söyledi."

"Durumumu" konuştuklarını fark edince midem bulanır. Hap kutusunu alırım, neredeyse hemen yutmak isterim. Şimdi fark ettiğim, dünyayı her zaman gördüğüm sis perdesini geri getirmek isterim.

Hayır.

Kendimi gülümsemeye zorladım, sonra elini sevgiyle sıktım. "Gidip... kendimi toparlayacağım."

Neyse ki, o benimle gelmiyor ve ben aceleyle uzaklaşıyorum, yakında tekrar yanımda olacağından eminim. Ruby'yi servis girişlerinden birinin yanında bardakları temizlerken görüyorum ve ona doğru aceleyle gidiyorum.

"Sasha! Aman Tanrım. İyi misin?"

Gözlerine bakıyorum ve o, yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Üzgünüm. Aptalca bir soru."

"Sen nasılsın? Kalabalıkta Leo'yu gördüm."

Omuzlarını sanki önemsiz bir şey gibi kaldırıyor, ama ben gerçeği biliyorum.

"Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sorun yok. O eski bir hikaye ve öyle kalacak. Ayrıca, bu gece beni rahatsız etmeyecek. İkimiz de biliyoruz ki, hizmetçilere konuşursa babası onu evlatlıktan reddedecek."

Bu konuda haklı olduğu için, konuşmayı daha acil olan endişeme, yani bana, geri döndürdüm.

"Buradan gitmeliyim."

Etrafına bakıyor. "Tabii ki çıkmalısın. Ama nasıl?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde." Çirkin yüzüğü gösteririm. "Korkuyorum, Rue. Yani, bunu gerçekten yapabilir miyim? Gerçekten kaçabilir miyim? Beni yakalarsa, sonsuza kadar burada tutsak kalırım."

Sözler havada asılı kalır. İkimiz de bunların abartı olmadığını biliyoruz. "O zaman sanırım Desmond'la evleneceksin."

Sesi çok ciddi ve beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Bunun işe yaradığını da biliyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hayır, onun beni, sıkıldığında yok edebileceği bir mal gibi kadınlara davranan bir canavara teslim etmesine izin vermeyeceğim. Bir hayat istiyorum. *Kendi* hayatımı istiyorum. Hiç yaşayamadığım hayatı."

Ruby üniversiteye gittiğinde ben gidemedim bile. Gidebilseydim, belki o ve Leo...

Hayır.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Şimdi bunun sırası değil.

"Kaçacağım," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu gece buradan gideceğim, çünkü bir daha ne zaman böyle bir şansım olacak kim bilir?"

Düşündüğü zaman yaptığı gibi alt dudağını ısıırıyor. "Tamam, kaçarsın. Cesur bir hareket, ama işe yarayabilir." Odayı gözden geçirip bir dizi kapıya doğru başını sallıyor. "Oradan bir servis koridoru var. Mutfaka, oradan da yükleme rampasına çıkıyor. Ama Sasha... sonra ne olacak?"

Önemli değil demek istiyorum. Tek istediğim buradan çıkmak. Ama elbette önemli. Kullanabileceğim param yok. Onunla bir şekilde bağlantısı olmayan saklanabileceğim bir yer yok. Babamın etrafında olmayan arkadaşlarım yok.

"Lanet yüzüğü satacağım." Bu fikir hoşuma gitmiyor. Desmond'un bana baktığı hissini uyandırıyor. Ama ne nakit param ne de kredi kartım var. Sadece telefonum, ilaçlarım ve bir rujum var.

Küçük kokteyl çantamı kaldırıyorum. "Babamın yanıma almama izin verdiği tek şey."

"Al," diyor Ruby, üniformasının arka cebinden ince bir cüzdan çıkarıyor. Bana bir kredi kartı uzatıyor. "Limiti sadece on bin dolar, ama borcu ödenmiş."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim."

"Nerede kullandığınıza dikkat edin. Babanız aptal değil. Eninde sonunda kartlarımı takip etmeyi düşünecek ve..."

"O zaman alamam."

Geri vermek istediğim kartı itti. "Mutfaktan çantamı çaldığını söylerim ona. Benim için sorun olmaz. Al şunu."

Tereddüt ettiğimde, kollarını kavuşturup başını eğdi. "Al yoksa söyle rim." "Söylenmezsın."

O masumca gülümsüyor ve omuz silkiyor. Ben iç çekiyorum. Onun beni asla beni asla ihanet etmeyeceğini biliyorum. Ama lanet kartı alıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum tekrar, onu sıkıca kucaklayarak.

O da bana sarılır. "Şimdi git."

Başımı sallıyorum ve parıldayan balo salonuna son bir kez bakarak servis kapısından dışarı çıkıyorum.

Koridor loş ve dardır, raflar malzemeye doludur. Bulaşıkların çıkardığı sesleri takip ederek mutfığa giderim, personelin çok meşgul olduğu için bana fazla dikkat etmemesine minnettarım. Yine de, yükleme rampasına ulaşana kadar başımı eğik tutarak duvar boyunca yürürüm.

Burası, teslimat kamyonlarının ve sigara molası veren birkaç otel personelinin bulunduğu geniş bir açık alan. Serin gece havası yüzümü okşuyor ve ben, özgürlüğün ilk tadını almak için sabırsızlanarak derin bir nefes alıyorum.

Sonra babamın sesini duydum.

"Bul onu lanet olası!"

Sıçrayıp, kalplerin çarpıntısının beni ele vereceğinden korkarak, bir kutu yığınının yanındaki gölgeli bir köşeye kayıyorum.

"Tüm çıkışlarda adamlarımız var efendim," diyor biri yaklaşan ayak seslerinin gürültüsünün üstüne. "Uzaklaşmış olamaz."

Başımı çevirip, çılgınca başka bir çıkış yolu arıyorum. Şansımı denemek üzereyken, arkamdan bir el ağzımı kapatıyor ve aynı anda, çelik gibi bir kol belimi kavrayıp beni karanlığa doğru geri çekiyor.

"Bağırma." Fısıldayan ses derin. Tanıdık.

Liam Grimm.

Vücudumdaki gerginlik, dehşetten tanımlayamadığım bir şeye dönüşüyor. Rahatlama, sanırım. Ancak bu, korkudan daha rahatsız edici bir şeyle birleşiyor.

Bir kez başımı sallıyorum ve eli ağzımdan çekiliyor, ama kolu belimde kalıyor ve beni iri vücuduna sıkıca sarıyor. Sırtımda kalp atışlarını hissediyorum, ısısı o kadar yoğun ki yanacağımdan korkuyorum. Nefesi ensemdeki saçları okşuyor ve omurgamda istenmeyen bir titreme dalgası yaratıyor.

"Güvende miyiz?" Fısıltım o kadar düşük ki, duyamayacağımdan korkuyorum.

"İçin. Depo dolap. Basınç kapı. Hayır mandal, bu yüzden bu iyi

kamufle edilmiş. Ve çıkışlara odaklanacaklar."

"Beni nasıl buldun?"

"Mutsuz haberin duyurulduğunda yüzünü gördüm. Kaçacağını biliyordum." Sesinde bir onaylama var.

"Buradan çıkmama yardım edecek misin?" Kollarında dönerek, kapının altından sızan loş ışıktaki ona döndüm.

Grimm beni inceliyor, karanlıkta yüzündeki ifade okunamıyor. "Neden senin için kendimi tehlikeye atayım?"

"Zaten riske attın."

O da başını sallayarak haklı olduğunu kabul etti. "Şu anda buradan uzaklaşabilirim." "Ama uzaklaşmayacaksın."

Karanlıkta bile kaşlarının kalktığını görebiliyorum. "Neden yapmayayım?" "Çünkü babamdan nefret ediyorsun."

O kadar uzun süre sessiz kalır ki, hayır diyecek diye korkarım. Sonra şöyle der: "Peki karşılığında bana ne vereceksin?"

"Bilgi. Reed Cosmetics hakkında. Babamın tüm faaliyetleri hakkında."

Kıkırdar ve kolunu bana daha sıkı sararak vücudumu kendine doğru bastırır. "Senin yardımın olmadan da yıllardır bu bilgileri alıyorum."

"Ben... peki, ne istiyorsun?"

Serbest elini kaldırıp, şaşırtıcı bir naziklikle çene hattımı okşadı. Dokunuşu cildimde bir damga gibi yanıyor. "Her şey."

Bir an için nefes almayı unuttum. "Bunun ne anlamı geldiğini bilmiyorum."

"Önemli mi?"

"Tabii ki önemli!"

O gülümser. "Bunlar benim şartlarım. Her şey. Evet ya da hayır. Ama acele et. Er ya da geç bizi burada bulacaklar. Ben er diye bahse girerim."

Evet mi, hayır mı?

Beni satın alan şeytan mı, yoksa beni tutan şeytan mı?

"Evet."

Bu kelime neredeyse bir fısıltıdır, ama onun kendini beğenmiş, memnun gülümsemesinden, beni duyduğunu anlıyorum.

Kolunu belimden çekiyor ve birdenbire kendimi o kadar savunmasız hissediyorum ki, neredeyse kolunu geri koyması için yalvaracağım.

"Arabam yer altı garajında. Oraya doğrudan giden bir servis asansörü var. Çabuk hareket etmeliyiz."

Sorularımı ve şüphelerimi bir kenara bırakarak başımı sallıyorum. Şu anda tek önemli olan şey kaçmak.

Grimm smokin ceketini çıkarır ve bana uzatır. "Beyazını biraz ört." Ceketini giydikten sonra, kapıyı yavaşça açar ve elimi tutar. "Yakınımda kal."

Mutfaktan geçiyoruz, Grimm o kadar sessiz ve otoriter bir şekilde hareket ediyor ki kimse bize pek dikkat etmiyor.

Servis asansöründe Grimm anahtar kartını okutur ve kapılar anında açılır. İçeri girince elimi bırakır ve garaj katının düşmesine basar.

Asansör inerken, gerçeklik üzerime çöküyor. Neredeyse bir yabancı olan, babamın düşmanı olarak gördüğü bir adamla kaçıyorum. Hiçbir planım, hiçbir kaynağım ve gidecek hiçbir yerim yok.

Ve ona verdiğim *tüm* sözler hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de biraz fikrim vardır...

Titriyorum, bu tepkinin korkudan mı, tiksintiden mi yoksa arzudan mı kaynaklandığından emin değilim. "Fikrini mi değiştirdin?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Hayır."

"İyi. Çünkü artık geri dönüş yok." Asansör kapıları loş ışıklı bir otoparka açılıyor. "Baban benimle gittiğini fark ettiğinde, elindeki her şeyle peşine düşecek."

Bu sözler beni korkutmalıydı. Ama bunun yerine, bir şekilde kararlılığımı pekiştirdi. "Biliyorum."

Grimm beni otoparkın uzak köşesinde duran şık siyah Aston Martin'e götürür. Yolcu kapısını açar ve binmem için işaret eder.

Bir an tereddüt ettim, bilinmeyene adım attığımın farkındaydım. Sonra deri koltuğa kayarak oturdum, saçma sapan beyaz elbisem sönmüş bir balon gibi etrafımda dalgalanıyordu.

Grimm sürücü tarafına doğru yürürken, parmağımda hâlâ duran devasa elmasa bakıyorum. Bu iğrenç şey, reddettiğim her şeyi temsil ediyor: babamın kontrolünü, Desmond'un sahipliğini, rızam olmadan planlanmış ve ödenmiş bir hayatı.

Grimm arabaya biniyor ve motoru çalıştırıyor. Düşünmeden camı indirip yüzüğü garajın karanlığına atıyorum. Beton zeminde sekerek küçük, tatmin edici bir ses çıkarıyor.

Grimm kaşlarını kaldırır. "En az yirmi karattı." "O bir prangaydı."

Beni bir an inceler, sonra bir kez başını sallar, gözlerinde saygı gibi bir şey parlar.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Babanın sana ulaşamayacağı bir yere."

Bir ürperti içimi kaplar. Sınırı aştım. Geri dönüş yok.

Ve tehlikeli bakışları ve karanlık anlaşmasıyla Liam Grimm, önümdeki karanlığa doğru ilerlememin tek yolu.

ALT ŞEYTANIN ANLAŞMASI

Grimm, Manhattan'ın yoğun trafiğinde ustaca manevralar yaparken, ben yolcu koltuğunda kaskatı oturmuş, karşıdan gelen farların gözlerimi yakmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Başıma gelenlerin büyüklüğünü düşünmemeye çalışırken, elbisenin katlarını bir güvenlik battaniyesi gibi etrafıma sararak başımı eğiyorum. Babam beni bulursa ne yapacak? Beni bulduğunda.

Beni öldürecek.

Ama öldürmeyecek. Cezalandırılacağım, evet. Hapsedileceğim. Ayrıcalıklarım elimden alınacak. Artık resim ya da çizim yapamayacağım. Artık bilgisayarda vakit geçiremeyeceğim.

Elysium'a gitmeyeceğim.

Ölüm daha merhametli olurdu.

Tanrım, ne yaptım ben?

"Çok sessizsin," diyor Grimm, zihinsel çalkantımı keserek. "Pişman mısın yoksa zaferinin tadını mı çıkarıyorsun?"

"Pişman değilim," diyorum, korkularıma rağmen bu sözler doğru. "Ama zafer de yok."

"Yok mu?" Dönüp gözlerini üzerimde gezdiriyor, yavaş, ateşli bakışları beni oldukça tedirgin ediyor. Babam gibi, Liam Grimm de güç ve kontrol yayıyor. Ama babamın kontrolü boğucu geliyorsa, Grimm'inki... çekici geliyor.

Ve bu da onu tehlikeli kılan şey.

Çenemi kaldırırım. "Özgür olduğumda zaferi ilan edeceğim. Ama özgür değilim, değil mi?" "Hayır. Özgür değilsin."

Her şey.

Omurgamdan bir titreme geçer, ama üşümüyorum. Aksine, onun yardımının tek ve tek şartını düşündükçe içimde hoş olmayan bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. İtiraf etmek istemediğim fantezilere rahatsız edici bir şekilde yakın olan bir şart.

Huzursuz bir şekilde, sanki başka bir manzara aramızdaki mesafeyi artırabilirmiş gibi yan pencereye dönüyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye tekrar soruyorum, ama cevap olarak sadece sessizlik alıyorum. Soruyu bağırarak istiyorum, ama neden nefesimi boşa harcıyayım ki? Hiçbir planım ve kaynağım olmadan kaçtığımda, kendimi şeytanın merhametine teslim etmişim.

Ellerim, sadece sınırlardan kaynaklanabilecek bir şekilde titriyor. Her şeyi göz önünde bulundurursak, belki de çok aceleci davrandım.

Ama yine de, şeytan ile Desmond Bane arasında seçim yapmam gerekirse, şeytanı seçerim.

Özellikle de beni babamdan koruyabilecekse.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu çılgın günün olayları zihnimde yerini alırken kendimi akıntıya bırakıyorum. Beni Grimm Kulesi'ne götüreceğini sanmışım, ama en az yarım saattir yanlış yöne gidiyoruz. Eminim, nereye gittiğimizi söylemesi için ona yalvarmamı bekliyordur ve ben de bunu gerçekten bilmek istiyorum. Ama ona bu zevki yaşatacak kadar değil.

Ama yine de, bu gecenin olayları söz konusu olduğunda, Grimm aramızda olabilecek herhangi bir rekabeti kazanır diye düşünüyorum. Ama umurumda değil. Tek umursadığım şey, beni babamdan ve Desmond'dan uzaklaştırması. Ve şüphelerim ve korkularıma rağmen, burada oturup bu güzel yeni gerçekliğin tadını çıkarmaktan çok mutluyum.

O sert bir fren yaptığında uyuyakaldığımı fark ediyorum ve gözlerim açılıyor, kalbim çarpıyor. Bir köpeğin karanlığa doğru koşarak uzaklaştığını ve Grimm'in direksiyonu mengene gibi sımsıkı tuttuğunu görüyorum. "Üzgünüm. Tam önümden fırladı."

"Özür dilenecek bir şey yok," diyorum, köpeğe çarpmadığı için garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Onun ailesi hakkında bildiklerimi düşünürsek, o klanın hiçbir üyesinin bir çocuğu, hele ki bir hayvanı kaçırmak için yolundan sapacağını sanmıyorum.

Köpeğin koştuğu yöne doğru bakmak için dönünce, kendimi Grimm Kulesi'ne bakarken buluyorum. Karanlık varlığı hem tehditkar hem de çekici.

Reed Tower'ın Art Deco tarzı bir havası varken (şık çizgiler, geometrik desenler ve parlak metal), Grimm Tower Gotik tarzda, yüksek kuleleri, gölgeli kemerleri ve oyulmuş taş gargoyl'ları ile dikkat çekiyor.

Her ikisi de Central Park'ın çevresinde yer alıyor, babamın sığınağı doğuyu domine ederken, Grimm Kulesi Columbus Circle yakınlarındaki batı tarafında yükseliyor.

"Manhattan'daki ilk gökdelenlerden biri," diyor Liam ve Grimm Tower'ın ailemin evinden yaklaşık on yıl önce inşa edildiğini hatırlıyorum. "Büyük

Büyük büyükbabam, aile yayıncılık işimiz büyüdüğünde bu binayı yaptırdı."

"Çok güzel." Grimm ailesinin bu itirafını kıskanmıyorum. Grimm Kulesi'nde beni her zaman cezbeden bir zarafet var. Kendi korkularıyla mücadele edip, süitimin batı tarafındaki pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp, güneşin bakır yeşili kulelerin üzerinde parıldamasını izlemenin keyfini çıkardım.

Grimm'e daha doğrudan bakmak için yerimi değiştiriyorum. "Pershing'den buraya yirmi dakikadan az bir sürede yürüyerek gelebilirdik. Neden bir saat boyunca arabayla dolaşıp sonunda buraya geldik ki... Ah." Sanki kafamın üzerinde bir çizgi film ampulü parlıyor. "Eğer bizi takip ediyorlarsa, onları atlatmak istedin."

"Ve benim şehirden ayrıldığımı görmelerini istedim. Connecticut'ta bir mülküm var. O güvenliği geçmeye çalışanlar bakalım."

Bu fikir onu o kadar eğlendirmiş ki, ben de neredeyse gülmek üzereydim, mizahım başka bir çizgi film görüntüsüyle daha da güçlendi. Bu seferki, babamın Wile E. Coyote'nin kötü bir versiyonu gibi koruyucu bir çitin üzerinde elektrik çarpmasıydı.

"Komik bir şey mi var?" diye soruyor, ama ben sadece başımı sallayıp küçük bir gülümsemeyi bastırıyorum, bütün akşam boyunca hiç olmadığım kadar rahat hissediyorum.

Bu rahatlık hissi sadece birkaç dakika daha sürüyor. Grimm yoldan sapıp arabayı Tower'ın yer altı garajına yönlendiriyor. Aston Martin'i ustaca virajlı yoldan en alt kata indirirken hızını kesmiyor — ikinci bir kapı, daha fazla kamera ve kim bilir başka ne güvenlik önlemleri olan bir kat.

Belli ki burası ailenin park ettiği alan.

Asansöre doğru ilerlerken "Burada mı yaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Canım istediğinde," diyor, daha fazla ayrıntı vermeyeceğini belli eden bir tonla.

Evdeki çatı katı gibi, bu asansörde de anahtar kartı ve parmak izi taraması gerekiyor. Reed Tower'dan farklı olarak, optik tarama da gerekiyor. Teknoloji şık, pahalı ve ciddi güvenlik endişelerini ortaya koyuyor.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Grimm ailesinin birçok girişiminin tam olarak temiz olmadığını yıllardır biliyorum. Bu güvenlik seviyesini görünce, o gizemli girişimlerin kesinlikle çamurla kaplı olduğunu düşünüyorum.

Asansör bizi gökyüzüne doğru yükselirken Grimm'e bakmıyorum. O benim kurtarıcım, evet. Ama onun aynı zamanda beni esir alan kişi olduğunu da anlayacak kadar akıllıyım. Her bakımdan, artık ben ona aitim.

Her şey.

Bu kelime, düşünmek istemediğim bir şekilde hem uğursuz hem de çekici bir şekilde zihnimde yankılanıyor. Ama hala bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Seks mi istiyor? Bilgi mi? Yoksa babama zarar vermek için daha karanlık bir planı mı var ve ben onun yok etmeye hazır olduğu bir piyonumdan başka bir şey değil miyim?

Titriyorum, ellerim titriyor. Ne halt ettim ben?

Kapılar 57. kattaki dairenin lüks girişine açıldığında, hareket edemiyorum. Arkamda duruyordu, ama şimdi yanıma gelip bana dönüyor. Elini uzatıyor.

Elini tutmuyorum.

"Sorun yok, Sasha," diyor, kedicikleri sakinleştirmek için kullanılan bir ses tonuyla. "Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ona inanıyorum. Gerçekten.

Ama yine de... "Öyle mi?"

Gözleri benimkilere kilitlenir ve tehlikeli bir şeyin parıltısını görürüm. "Belki."

O bana doğru uzun bir adım atarak tam karşımda durduğunda, vücudum garip bir şekilde ısınır. Daha da yaklaşırken bir elini belime kaydırır. "Eğer yaparsam," diye fısıldar, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde, "hoşuna gideceğini hissediyorum."

Sonra bana sırtını dönüp girişten geçerek oturma odasına doğru ilerliyor. Odanın tavandan tabana pencerelerinden Manhattan'ın aşağıda uzanan manzarası görünüyor, şehrin ışıkları yıldızlar gibi parıldayarak beni kendilerine çekiyor.

Boynumda tanıdık bir sıkışma hissedince gerildim, sanki görünmez bir el nefesimi kesmek istercesine. Kapılar kapanmaya başladı, uzanıp düğmeye basarak kapıları tekrar açtım. Sonra gözlerimi kapattım ve giriş holüne adım attım, kalbim göğsümde çarparken bir kulenin esaretini başka bir kulenin olanaklarıyla değiştiriyordum.

Asansörün güvenli, yakın duvarlarını özlüyorum, ama onun aşağı inmesine izin veremezdim, beni Elias Grimm'in dünyasına ve hayat boyu düşmanım olan ailesine götürmesine izin veremezdim.

Ve lobide güvenli bir şekilde ulaşırsam bile, geceye kaçsam bile, bunun ne faydası olurdu? Babamın adamları beni avlayacak, tuzağa düşürüp Desmond'un korkunç ağzına atmaya hazır olacaktı.

Her şey.

Bu kelime içimde fısıldıyor ve bir kez daha omurgamdan bir ürperti hissediyorum. Grimm'i yakalarsam beni bekleyen şey bu. *Her şey.*

Liam Grimm'in bana dokunması düşüncesi iğrenç olsa da, Desmond'un ellerinin bana dokunması düşüncesinden daha az iğrenç olduğunu kendime söylüyorum.

Ve bu doğru. Çok, çok doğru. Ama aynı zamanda bir yalan.

Çünkü beni korkutsa da, Liam Grimm'in korkunç olduğunu herkese haykırsam da, benim karanlık, korkunç sırrım, üç yıl önce o hayır galasında bana söylediği iğrenç sözlerle rağmen, o gece bacaklarımın arasına elimi kaydırduğımda, beni okşayanın onun parmakları olduğunu hayal etmemdi. Dudakları benim dudaklarıma hayat veriyordu.

Ve şu anda onda en çok nefret ettiğim şey ne mi?

Onun acımasız alayları ve hakaretlerine rağmen, hala rüyalarımnda başrol oynuyor.

"Pencereleri kapatmamı ister misin?"

Asansörden bir adım attım ve yere bakarken, onun sesi beni sardı, o kadar alçak ve nazikti ki, konuşan kişinin Grimm olup olmadığını neredeyse merak ettim.

Elbette gerçeği biliyorum, ama yine de bu küçük şefkat gösterisi içimi ısıtır ve rahatlatır. Yukarı bakarken bu hissi içimde tutarım, sonra yerden tavana kadar uzanan pencerelere değil, onun yüzüne odaklanırım.

"Ben..." Ne söylemek istediğimden emin olamadığım için dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bir yanım çenemi kaldırıp ona, onun düşündüğü kadar zayıf olmadığımı söylemek istiyor. Diğer yanım ise asansöre geri dönüp köşeye saklanmak istiyor. Çünkü evet, ben gerçekten o kadar zayıfım.

O, bir şekilde tüm sırlarımı gören o gözleriyle beni inceliyor. Sonra kolunu kaldırıyor, akıllı saatine bir şey dokunuyor ve pencereler anında opaklaşıyor.

"Oh," diyorum, kelime aptalca havada asılı kalıyor. "Teşekkür ederim."

"Pencereler üç kat güçlendirilmiştir. Pencereler çatlamadan önce bina etrafımızda parçalanır. Güvendesin," diyor ve başını eğiyor. "En azından bundan."

Sesinde karanlık bir sıcaklık var. Ona güvenmemem için bir uyarı. İyilik yapmasının, onun iyi biri olduğu anlamına gelmediğini ve onun gerçek niyetini hala tam olarak anlamadığımı hatırlatıyor.

Bu temel gerçeklik midemi bulandırıyor ve derin bir nefes alıp, tekrar sağlam zemine basmaya çalışıyorum. Pencereleere doğru başımı sallayıp, sonra zorla rahat bir gülümseme takınıyorum. "Üç kat takviyeli, ha? Bombalama mı bekliyorsunuz?"

Tek kaşı ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Seni baban ve Bay Bane'den aldığım için, belki de beklemeliyim."

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum, sonra kullandığı kelimelerin anlamını kavradığımda tekrar yukarı bakıyorum. "Aldım mı?" diye tekrar ediyorum. "Bir seçim yaptığımı hatırlıyorum."

"Hayır." O yırtıcı gözler lazer gibi bana kilitleniyor. "Yapmadın."

Tartışmak için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Elbette haklıydı. Grimm ailesinin tamamını ne kadar hor görsem de, Liam'la kaçmakla Desmond'la evlenmek arasında kalmıştım, başka seçeneğim yoktu.

"Bu sadece kelime oyunu."

"Hayır," diye karşılık verdi ve bana doğru adım attı. Hafifçe nasırlı elini elime koydu ve bir an için bu adamın, tek işi masanın arkasında oturup kararlar vermek olan bir milyarder varisinden daha fazlası olup olmadığını merak ettim.

"Hayır mı?"

Bana doğru yaklaşır. "Açık konuşayım. Seni koruyacağım, Prenses, ama sadece anlaşmamıza tam olarak uyduğun sürece. Bundan sonra, benim dediklerimi yapacaksın. Ve o ünlü dudaklarından çıkan her "evet" kelimesi, benim korumam altında kalmayı seçtiğini ifade edecek."

Elimi çekiyorum. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

Gülümsemesi kurt gibi. "Bu denklemde olmayan *ne* varsa. Her şeye razı oldun. Bu anlaşmaya sadık kalmanı bekliyorum."

Başımı eğiyorum, gözlerine bakmadan, "Seksten bahsediyorsun," diyorum.

"Bana bak," diyor, ses tonu bana başka seçeneğim olmadığını açıkça belli ediyor.

Yukarı baktığımda, daha da yaklaştığını görüyorum, o kadar yakın ki, o muhteşem yüzünün sert hatlarını ve soluk mavi gözlerindeki buzu görebiliyorum.

"Seks çok yumuşak bir kelime, Prenses. Aşk bir masaldır, seks ise bir rahatlamadır. Ve iyi bir kadının sevgisi, kötü bir erkeği düzeltmez. Annem bunu zor yoldan öğrendi. Seninki de öyle."

Ne demek istediğini sormak istiyorum ama o devam ediyor. "Ben ilişki yaşamam. Çay içiyormuş gibi seks yapmam. Ben sikerim. Öngörülebilir gelecekte, seni sikeceğim."

Oh, öyle mi? Ama aslında hiçbir ses çıkmıyor.

"Seni alacağım, Sasha. Ve bana söz verdiğin *her şeyi* alacağım. Ama kendini kandırma. Victor'dan seni koruyacağım çünkü anlaşmamız böyleydi, ama perde indiğinde gün batımına doğru yola çıkmayacağız."

Sanki bunu isteyecekmişim gibi! Ama bu sözleri de söyleyemiyorum.

"Sana küçük bir sır vereceğim, Prenses," diye ekliyor, elimi tutup beni kendine çekiyor. Bir elini göğsüme, diğerini elbisenin danteline, tam kalbimin üzerine koyuyor. Elbisemi bacaklarımın arasına itiyor, böylece girişime uyguladığı parmağının baskısıyla nefesim kesiliyor. Ona hiçbir tepki vermemek için iniltiyi bastırıyorum.

"Seni sıklamak istiyorum," diye fısıldıyor, o lanet parmak şimdi klitorisimi okşuyor ve düşüncelerimi çılgınca döndürüyor. "Seni kirletmek istiyorum. Senin yüzünden değil, Prenses. Ama çünkü sen babanın sahip olduğu tek saf şeysin. Seni alıp ona intikam almak için kullanacağım. Ama seni tutmayacağım." Geri adım atıyor, teması kesiyor ve korkunç, nefret dolu bir an için kaybımı yas tutuyorum.

"Ve bu iyi bir şey," diye ekliyor, "çünkü ben seni mahvedecek bir adamım." Bana doğru bir adım atıyor. "Senin vücudunu tatmin olmak için kullanacağım. Senden intikam almak için kullanacağım. Ama sana zarar vermeyeceğim, ya da verirsem, hoşuna gideceğine söz veriyorum," diye ekler, dudaklarını hafifçe kıvrarak. "Ve babandan kurtulmana ve Bane'i hayatından çıkarmaya yardım edeceğim." Sanki tüm bunları sindirmem için bir ara verir.

"O zaman seni serbest bırakacağım, Sasha. Seni özgür kılacağım. Ama bunu yapmadan önce bedelini ödeyeceksin, ve bu bedel *her şeyin bedeli* olacak. Zihnin. Bedenin. Ruhun."

Bakışları beni öyle bir şekilde tarıyor ki, derim yanacakmış gibi korkuyorum. "Seni yatağıma alacağım, prenses, ve Victor Reed'in küçük kızını hayal edebileceğim her şekilde kirletmeyi planlıyorum. O ünlü yüzün tutkuyla çarpıldığını görmek istiyorum. Aşağıya bakıp, benimle bu kuleye kilitli olduğunu bilerek benim sikimi emdiğini izlemek istiyorum."

Klip ve tokalardan kurtulmuş, kalçasına kadar uzanan bir saç tutamını eline alır. Yavaşça parmaklarının arasında gezdirir. "Şartlarım bunlar, Rapunzel. Ve bunlar tartışmaya açık değil. Kabul ediyor musun? Yoksa seni galaya geri götürmeli miyim?"

Çenemi kaldırıp kendimi o soğuk gözlere bakmaya zorluyorum, benden gerçekten ne istediğini anlamaya çalışıyorum. Seks olamaz, bu istediği her kadını elde edebilecek bir adam, yani beni henüz göremediğim başka bir nedenden dolayı istiyor.

Sormaya başlıyorum, sonra dilimi tutuyorum. Çünkü sonuçta bunun bir önemi yok. Ona ihtiyacım var, ve sonuçta önemli olan bu. Ama bu sonuç, tek bir korkunç gerçeğe vurgulanıyor: Onun nedeni ne olursa olsun, ben de onu istiyorum.

Kendi parmaklarımdan başka parmakların dokunuşunu istiyorum.

Gerçek olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum, sadece güzel bir giydirilebilir oyuncak bebek olmak değil.

"Her şeyi," diyorum sonunda, gözlerinin biraz açılmasından gurur duyarak, onu şaşırttığımın ince bir kanıtı olarak.

"Her şey ve hiçbir şey, ve bu benim için sorun değil." Ellerimi elbisenin üzerine kaydırıp, titremelerini engellemeye çalışarak kumaşı kavradım. "Sen şeytansın, Grimm. Ama bu sefer bu söz yanlış. Çünkü sen benim tanımadığım şeytansın. Ve babamla Desmond Bane'e kıyasla, sen hala daha güvenli bir seçeneksin."

Bir an için beni inceledi. Sonra başını salladı. "Anlaşmaya vardığımıza sevindim. Buna sadık kal. Kurallarımı çiğnersen, beni uzaklaştırırsan, itaat etmezsen, kendini sokakta bulursun." O heykel gibi yüzünde bir eğlence belirdi. "Belki de o yüzüğü elinde tutmalıydın, Prenses. Bir sürü market alışverişi yapabiliirdin."

"Bana öyle deme," diye terslerim, yüzük hakkında tam da öyle düşündüğüm için sinirlenerek. Ama onu attığımda çok iyi hissetmişim.

Grimm'e bakarım, onun itiraz etmesini beklerim. Kendisine bir masal prensesi kazandığını ve benim de öyle olmamı beklediğini söylemesini beklerim. Ama o, bir adım yaklaşır ve her şeyiyle karanlık bir güç yayarken şöyle der: "Benim kurallarım, Prenses. Tabii bu, cezalandırılmak istediğinin bir göstergesi değilse?" Bakışları üzerimde dolaşır. "Bu eğlenceli olmaz mıydı?"

Titrememek için kendimi zorluyorum. Ama beni korkutan Liam Grimm değil. Benim tepkim. Omurgamdan yukarı doğru koşan, sinir bozucu, beklenmedik heyecan. Göğüs uçlarımın sertleşmesi. Vücudumun gizli bölgelerini kaplayan sıcaklık.

Ve bunların hepsi, onun o korkunç kelimeyi telaffuz edişinden kaynaklanıyor: *cezalandırmak*.

Çünkü o kelimeyi dayak atacak bir adam gibi değil, okşayacak bir adam gibi telaffuz etti.

Bacaklarımın titrediğini fark edince biraz eğildim. Bugün neredeyse hiçbir şey yemediğim için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Buna adrenalin ve Liam Grimm'i de ekleyince, dengesiz olmam hiç de garip değil.

"Tamam," diyorum, çenemi dik tutmaya ve gözlerine bakmaya zorlayarak. "Koşulunu kabul ediyorum."

"Bana itaat edecek misin?"

Çenemi hafifçe kaldırıp gözlerine bakarak, bunu yüksek sesle söylemem için onu kışkırtıyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bunu istemiyor. Bunun yerine, odanın diğer ucundaki bara gitmeden önce, bana lüks koltuğa oturmamı işaret ediyor.

Omzunun üzerinden bana bakar. "İçkiniz viski, değil mi?" "Ben... evet. Ama nasıl...?" Soruyu havada bırakırım. O anda, cevabı kaldırabileceğimden emin değilim.

cevabı kaldırabileceğimden emin değildim. Çünkü dünya nezdinde, ben sadece beyaz şarap içerim ve sadece resmi akşam yemeklerinde veya bu geceki gala gibi özel etkinliklerde.

Tabii ki bu, babamın beni tanımlaması. Gerçekte, Ruby ve ben on yedi yaşındayken viskiyi sevmeye başladık ve o, çeşitli alkollü içkileri denememiz için kaçakçılık yapmaya karar verdi.

"Glenfiddich 50 Yıllık," diyor ve bana altın rengi sıvı ve tek bir buz küpü içeren bir bardak uzatıyor. Bu, babamın içki dolabında gördüğüm bir marka ve merakımdan araştırmıştım. Bu yüzden bir şişesinin otuz bin dolardan fazla olduğunu biliyorum. Altın kafeste yaşarken internetten ne kadar sıradan bilgiler öğrenebileceğin şaşırtıcı.

Babamın barındaki içkiler bir yana, Ruby'nin gizlice getirdiği Dewars'tan daha pahalı bir içki içmedim hiç. Kendi param neredeyse hiç yokken nasıl içebilirim ki? Refakatçi olmadan dışarı çıkamıyorken buna ne ihtiyacım olabilir ki?

Bu nadir bulunan lezzeti tatmak için sabırsızlıkla bardağı kaldırıyorum ve Liam Grimm gibi bir adamın böyle bir şişeye sahip olmasına hiç şaşırmıyorum. O koltuğuna yaslanıp, bu anı bir sınav gibi hissettiren bir şekilde beni izliyor. Rahatça bir yudum alıyorum ve neredeyse inliyorum. Sanki sıvı altın içiyormuşum gibi.

"Dewars'tan daha iyi, değil mi?"

"Nasıl bildin?"

Sorumu yarıda kestim. Ben hızlı öğrenirim. Görünüşe göre Grimm de öyle. Ve beni incelediği de açık.

Pencereye doğru ilerledi. Saatindeki düğmeye bastığını izledim. Hemen ardından cam tekrar şeffaf hale geldi. Odanın diğer ucundan bile, camın üzerindeki boşluğun baskısını hissedebiliyordum.

Omzunun üzerinden karanlık ve ölümcül manzaraya bakıyor, o kadar yakın duruyor ki camın düşüp onun geceye çekileceğinden korkuyorum.

Sonra dikkati bana geri dönüyor ve elini uzatıyor. "Buraya gel."

Hayatta olmaz. Kafamı sallıyorum, içimde soğuk bir korku dalgası yayılırken nefesim kesiliyor.

"Buradaki konumun konusunda anlaşıştık sanıyordum. Ben atla dediğimde, sen ne kadar yükseğe atlayacağını sorarsın."

Yine başımı sallarım.

"Peki. Babanı arayacağım. Seni garajın girişinden alabilir."

"Seni piç kurusu." Sözlerim sadece bir fısıltı, ama nefretle dolu.

"Daha kötüsü de söylendi bana. Şimdi buraya gel."

Beni ayağa kaldıran öfkemdir. Hareket etmemi engelleyen ise korkumdur.

Yanıma geliyor. "İki adım. Bana tutun." Kolumu tutuyor.

Kolumu sertçe çekiyorum. "Adi herif."

"Kızgın mısın? İyi. Bunu kullan. Korkunla savaşmak için kullan."

"Seni lanet olası, ikiyüzlü pislik," diye bağıyorum, ona dönerek, sırtımı o korkunç boşluğa dönerek. "Neden bunu yapıyorsun? Beni küçük düşürmek mi istiyorsun? Benden ne istiyorsun?"

Göğsümde panik yükselir, gözlerim yaşlarla dolar ve görüşüm bulanıklaşır. Ama o kadar da değil, taştan oyulmuş yüz hatlarında beliren küçük bir sempatiyi kaçırmam. Bir anda kaybolur, o kadar hızlı ki hayal etmiş olabilirim. Ama etmedim.

Bu, korkumu silmiyor. Ona güvenmemi sağlamıyor. Ama beni sakinleştiriyor. En azından biraz.

"Seni içine çekmez," diye fısıldadı ve ben gerildim, benim hissettiklerimi anladığına şaşırdım. Ve gerçek şu ki, haklıydı. Haklı olduğunu biliyorum. Güvende olduğumu çok iyi biliyorum. Camın düşmeyeceğini biliyorum. Karanlığa çekilmeyeceğimi biliyorum.

Korkunç bir şekilde ölmeyeceğim.

Ama belki de öleceğim.

Çılgılık atıp kaçmak istiyorum. Onun dediğini yapmak istiyorum. Gözlerimi kapatıp, büyü altındaki bir prenses gibi yüz yıl uyumak istiyorum. Ama uyandığımda beni ne tür yeni korkunçluklar bekliyor kim bilir?

Pencereye doğru dönüp gözlerimi yere indiriyorum, sonra bir adım daha atıyorum. "Aferin kızım," diye fısıldıyor, ama bunun benimle gurur duyduğu için mi, yoksa onun hazırladığı görünmez planın ilk adımını attığım için mi olduğunu bilmiyorum. Çünkü elbette bir planı var. Ve bir şekilde, ben de bu planın merkezindeyim.

"Şimdi iki adım daha," diyor ve dirseğimi bırakıyor. Gerginleşiyorum ve hemen elini tutuyorum. Elini çekmesini bekliyorum, ama çekmiyor. "İki adım daha," diyor, ben elini sıkıca tutarken.

Nefes alıp, boşluğa doğru bir adım atıyorum. "Bir tane daha. Ama yürürken yukarı bak."

Ama yapamıyorum. Açık ağız artık çok yakın. Onun çekimini hissediyorum. Onun açlığını. Biraz daha yaklaşırsam, içine düşeceğim. Karanlıkta kendimi kaybedeceğim. Ve geri dönüş yolunu asla bulamayacağım.

"Hayır." Bu kelime bir fısıltıdır ve yüzümü aşağı eğip, elbisenin eteğinin altından görünen saten ayakkabılarımla ilgilenirim. Parlak, beyaz ve şenlikli, beni ele geçirmek isteyen bu geceden çok farklı.

"Bunu yapabilirsin, Sasha." Sesi kararlı ve merhametsiz. "Babandan korunmak istiyorsan, bunu yapmak zorundasın."

Başımı kaldırıyorum. "Adi herif."

"Birçok yönden. Yürü, Prenses." "Bana öyle deme demiştim."

"Güçlü olanın sen olmaması ne yazık. Şimdi yürü."

Adi herif. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, yutkunuyorum, elimi onun eline sıkıca sarıyorum ve kendimi camdan şehrin ışıklarına bakmaya zorluyorum, uzayda parıldayan ışıklara benzeyen ışıklara. Bir boşluk. Hayatta kalınamaz.

Ama bunu yapmak zorundayım. Babamdan saklanmak ve korunmak için onun yardımına ihtiyacım var.

Elini gevşetmeye başlar, ama ben daha sıkı sıkıyım. Küçük pencerelerle başa çıkabilirim. En azından çoğunlukla. Ama bu genişlik... çok bunaltıcı. Pencereden en az iki buçuk metre uzaktayım, ama şimdiden dengemi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum. Düşecekmişim gibi.

Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Ama o itildi. Onun itildiğini biliyorsun.

Titriyorum ve beni ayakta tutan tek şey Grimm'in elimdeki eli. İroni benim için kaybolmuyor.

Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, bir adım daha. Bir adım daha atmaya çalışıyorum ama ayaklarım hareket etmiyor. Vücudum taş gibi, gözlerimi kapatıyorum, onun

gözlerimi açmamı ve iki adım daha atmamı isteyeceğinden korkarak gözlerimi kapatıyorum. Ve bir çekiç tuz sütununa çarpar gibi, bu sözler beni tamamen paramparça edecek.

Bunun yerine, sesi biraz yumuşaklık taşıyor: "İyi iş çıkardın. Gözlerini aç."

Tereddüt ediyorum ama dediğini yapıyorum, sonra pencerelerin tekrar opak olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Tebrikler," diyor.

"Siktir git," diye bağırırım, ama sözlerim sert değildir. Sert olmasını isterdim, ama çok yorgunum. Yine de...

Korku ve yorgunluğa rağmen, içimde küçük bir sevinç kıvılcımı var. Çünkü başardım. Boşluğa doğru yürüdüm ve cehenneme çekilmedim.

Bu iyi bir şey, değil mi?

Ama belki de cehenneme çekilemedim çünkü zaten buradayım, şeytanın kendisiyle birlikte Grimm Kulesi'nde mahsur kaldım.

YEDİ VAHİY

"Ne oyunu oynuyorsun?" diye soruyorum, tekrar oturduktan ve viskiden bir yudum daha, aslında iki yudum daha aldıktan sonra. "Pencerelerine doğru yürüyebilmem neden umurunda ki?"

"Seninle oyun oynayan ben değilim," diyor. "O senin baban."

Prensip olarak tartışmak istiyorum, ama elbette haklı.

"Neden umursadığım konusunda..." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Gerçek şu ki, seni yıllardır izliyorum."

Bu sözlere şaşırarak arkama yaslandım.

"Babanın yaptıklarını gördüm," diye devam eder, sesi o kadar soğuktur ki vücudum ürperir. "Seninle oynadığı akıl oyunlarını."

"Neden bahsediyorsun?"

"Annenin ölümünden hiç kimse sana bahsetti mi?"

"Annem mi?" Bu kelimeler cam parçaları gibi hissettiriyor ve gözlerim yaşlarla dolarken gözlerim yanıyor. "Annemin katili babanızken, siz kim oluyorsunuz da annem hakkında soru soruyorsunuz?"

"Bu, üç yıl önce tüm dünyayla paylaştığın bir yalan," diyor Grimm diyor.

Kafamı sallayarak onun sözlerini reddettim. "Yalan değildi. Oradaydım. Ne olduğunu gördüm."

"Evet, gördün. Ama dünyaya yalan söyledin."

"Sen delisin."

O da başını sallar, sözleri silah ateşi gibi sert ve hızlıdır, aynı derecede acımasızdır. "Babam, cennete bile parayla giremeyen bir piç kurusudur ve cehenneme girdiğinde Şeytan'a rakip olacaktır. Ama anneni o öldürmedi."

Sözleri bir tokat gibi çarptı. Keskin. Beklenmedik.

"Yapma," diye fısıldarım. "Sakın yapma." Sesim sabittir, ama ellerim değil. "Ne yaptığını gördüm. Onu ittiğini gördüm. Gördüm..."

Sözlerim anılarımla nefesim arasında bir yerde kesildi. Hızla gözlerimi kırıştırarak yüzümü çevirdim. Gözyaşlarım düşmeden parmaklarımla sildim.

Oraya gitmek istemiyorum. Şimdi değil. Onunla değil.

Ama o günün kenarları üzerime baskı yapıyor—çatı, çığlık, boşlukta yutulan annemin bedeni. Babamın bana sarılması. Tıpkı benimki gibi gözyaşlarıyla boğulmuş sesi.

Ona inandım. Elbette inandım. Çünkü mantıklı olan tek hikaye buydu. Ve onun kaybı, babamla paylaştığım tek şeydi. Onunla aramda en ufak bir yakınlık hissi uyandıran tek şeydi.

Şimdi Liam Grimm bunu da benden almak mı istiyor?

Geri dönüp, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken zorla sözleri ağzımdan çıkarıyorum. "Olanları yeniden yazamazsın."

Grimm kırırdamıyor. Konuşmuyor. Sadece o çıldırtıcı sakinliğiyle beni izliyor. Sanki az önce neyi kıldığını biliyormuş gibi.

Sanki beni yıkıp yıkmayacağını görmek için bekliyor gibi. Ama bu adamın yanında çöküp kalamam. Neye razı olduğumu bile anlamadan olmaz.

Bu yüzden ondan bahsediyor. Onun oyunu bu. Seni yıkmak. Seni olduğundan daha küçük yapmak.

"Bunu yapamam," diye fısıldıyorum. "Yardımlarını istemiyorum."

Kafasını kapıya doğru eğiyor. "Git. Seni durdurmayacağım."

Ayağa kalkıyorum, sehpadan küçük çantamı alıp asansöre doğru aceleyle yürüyorum. Giriş holünde durup çantamı açıyorum ve telefonumun ve Ruby'nin kredi kartının hala içinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Taksiye binebilirim. Ya da metroya. Ruby'nin şifresini biliyorum, yani para çekebilirim.

Başım zonkluyor ve kendime bunu yapabileceğimi söyleyerek zihnim durmadan dönüyor.

Ve başka bir küçük ses bana, o asansöre binersem aptal olacağımı söylüyor. Asansöre binmenin aptallık olacağını söylüyor.

Siktir et. İleri adım atıp asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum. Monitöre bakıyorum, on kat uzakta.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Bunu yapabilirim.

Bir gece ya da iki gece kalabileceğim bir hostel bile biliyorum. Reed Cosmetics kampanyasında birlikte çalıştığım bir model orada kalmıştı. The Twenty-

Seventh Street Hostel. Oraya gideceğim. Sonra bir plan yapacağım. New York'tan ayrılacağım. Nakit ödeyeceğim. Trenle gideceğim.

Sonra ne olacak?

Omzumun üzerinden bakmak için yeterince dönüp bakıyorum. Grimm odanın ortasında duruyor, sırtı bana dönük, opak pencerelere bakıyor.

Titriyorum.

Dört kat aşağıda.

Babam beni arayacak. Grimm ona gittiğimi söyleyecek. Ve babam köpeklerini salacak, gerçek ve mecazi anlamda. Onlar aradıklarını her zaman bulurlar.

Beni de bulacaklar.

Gözlerimi kapatıyorum, acı gerçeği nefret ediyorum — Grimm'le birlikte bir şansım var. Tek başıma, güneş doğana kadar odamda kilitli kalacağım. Ben kulesinden kaçan bir masal prensesiyim. Ve kötü kral beni tekrar oraya koyacak. Ama bu sefer Ruby'nin ziyaretleri olmayacak. Bilgisayar yok. Telefon yok. Tuval ve boya kavanozları yok. Eskiz defteri yok. Elysium yok.

Çünkü gerçek masalların karanlık ve korkutucu sonları vardır.

Ding.

Asansör kapıları açılır ve elimi kullanarak yanaklarımdan akan gözyaşlarını silerim. Sonra dönüp boşalttığım sandalyeye geri yürürüm. Otururum, kucağında düzgünce katlanmış ellerime bakarım.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, "Elias Grimm'in onu ittiğini gördüm. Babamın onu kurtarmaya çalıştığını gördüm. Ama çok geç kalmıştı. Kız, babamın parmaklarından kayıp düştü" diyorum.

Titriyorum, anı buz gibi. "Karanlığa düştü," diye fısıldıyorum. "Ve boşluk onu yuttu."

"Hatırladığın bu mu? Yoksa baban mı sana böyle anlattı?"

"Hatırlıyorum," diyorum. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Babamın Reed Tower'ın çatısında ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama ben sadece yedi yaşındaydım. Muhtemelen iş ile ilgili bir şeydi."

"Çünkü babalarımız birlikte çok iş yaparlardı. Çatılarda. Avukatları olmadan."

Onun alaycı sözlerini görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Sadece onun orada olduğunu biliyorum."

"Ama nasıl?" Grimm'in sesi şaşırtıcı derecede nazik. Önümde çömelir. "Victor Reed babamı bir idama davet etmezdi, hele ki çatı katına hiç. Öyleyse sevgili babam Reed Tower'ın güvenliğini nasıl aştı? Bir düşün. Lobisine giremezdi, hele ki çatıya hiç. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Söyledim ya. Bilmiyorum. Ben sadece bir çocuktum." Bu sözleri haykırmak istiyorum. Çünkü neden neredeyse yirmi yıl önce olan bir şey hakkında beni sorguluyor ki? Ve *nasıl olduğu* ne önemi var ki? O oradaydı. Onu gördüm. Ve hikaye burada bitiyor.

Öyle değil mi?

"Bu arada," diye devam ediyor Grimm, bana bir şey fırlatma isteği uyandırarak. "Babamla aramızda sevgi olmadığını biliyorsun."

Kendimi daha sıkı sarıyorum. Bunu biliyorum. Babamın çevresinde dedikodular dolaşıyor ve Liam Grimm'in ailenin kara koyunu olduğu herkesin malumu. O, Elias Grimm ve gizli bir sevgilisinin çocuğu. Ancak kadın öldü ve Marge Grimm kocasının bu gayri meşru çocuğu yetiştirmesine izin verse de, tüm dünya Liam Grimm'in aile merdiveninin en alt basamağında sıkışıp kaldığını biliyor.

"Babam senin Lucent'in bir sonraki CEO'su olacağını düşünüyor. Yoksa seni neden çekime göndersinler ki?"

"Baban aptal. Tehlikeli bir aptal. Benim babam da tehlikeli bir orospu çocuğu. Bunu hiç inkar etmedim. Öyleyse neden şimdi onu savunayım?" Ayağa kalkar, odada volta atar ve sonra bir pufu önüne sürükler.

Oturur, sonra öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayayarak şöyle der: "Bir düşün, Prenses. Eğer babam anneni öldürseydi, onu hücreye kapatmak gerektiğini söyleyen ilk kişi ben olurum." Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için başımı eğiyorum. Gergin hissediyorum. Kafam karışık. Ayaklarımı bacaklarımın altına kısıtayıp kıvrılmak istiyorum, ama bu aptal elbiseyle bu imkansız.

"Neden bunu yapıyorsun?" Sesimin muhtaç ve zayıf tonundan nefret ederek, içimden bir ürperti geçer.

"Neden sana gerçeği söylüyorum? Gerçeği hak etmediğini mi düşünüyorsun? Baban kesinlikle bilmiyor.

"Ama bu..." Sesim kesildi, kendimi kucaklayarak, neyin doğru olduğunu bilmediğimi fark ettim. Artık bilmiyorum.

"Elias Grimm'in anneni öldürdüğünü iddia eden bir makale okudun mu hiç?"

Hayır, okumadım. Hiçbirini. "O zamanlar sadece yedi yaşındaydım," diyorum.

"Ama o zamandan beri mutlaka okumuşsundur. Her makalede, annen atlamadan önce babanın onu geri çekmeye çalıştığı yazıyor. *Atladı*. Babamdan bahsedilmiyor. Garip, değil mi?"

Kafamı sallamıyorum. Gerek yok. Tartışamayacağımı biliyor.

Osmanlıdan kayar ve tekrar önümde çömelir. Bu sefer ellerini kolçaklarımın üzerine koyar, gözleri benimkilere odaklanır. Yakınlığı beni kapana kısılmış hissettirir. Gergin. Garip bir şekilde farkında.

"Baban sana yalanlar söyledi, Sasha. Sen travma geçirmiş küçük bir kızdın ve o sana neyi görmen gerektiğini söyledi, tekrar tekrar, tekrar tekrar, ta ki bu senin gerçeğin olana kadar. Ama bu gerçek değildi."

"Dur," diye yalvarıyorum, sonra kendimi ayağa kaldırırken onu geri itiyorum. "Lütfen, lütfen dur."

Yüzündeki ifade sert ve bir an için, daha fazla baskı yapıp beni istemediğim anılara ve anlamadığım teorilere geri iteceğini düşünüyorum.

Ama sonra ayağa kalkarken sessizce başını eğerek kabul etti. "Otur. Sana içecek bir şey getireyim. Konuşmamız gereken başka şeyler var."

Uzaklaşmaya başlar, sonra durup pufu açar ve battaniyelerle dolu bir bölmeyi ortaya çıkarır. Bana bir tane uzatır ve ben kendimi yumuşak sıcaklığa sararım, garip bir şekilde minnettarım.

Birkaç dakika sonra geri geldi. Daha fazla viski bekliyordum ama bu sefer bana bir fincan sıcak kakao ikram etti. Kokladım, sonra bir yudum alıp gülümsedim.

Şu anda, gerçekten kendimi güvende hissediyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum, ama gerçek. Ve bu kırılğan an için, bu benim.

Gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk adrenalinle ve cevapsız soruların gürültüsüyle savaşıyor. Grimm'in suçlamaları etrafımda dönüp dururken, kendimi kaybediyorum. Babam aşağılık bir adam, ama ben ne gördüğümü biliyorum. Annem çatının kenarında durmuş, şehrin ışıklarını seyrediyor. Ben battaniyenin üzerinde oturmuş, Kitty ile oynuyorum, benim sürekli arkadaşım olan turkuaz renkli doldurulmuş kedi, artık yok, tıpkı onun ölmeden önce sahip olduğum diğer mutlu şeyler gibi.

Ve arkasında duran babam, ona sertçe bir itekleme yapıyor. Annem düşüyor. O öne doğru düşerken çığlığım geceyi yırtıyor. Babam o ölümcül kenarda durmuş, annemin düşüşünü izliyor, çığlıklarım havayı doldururken o düşüyor, düşüyor, düşüyor.

Zihnimde – *rüyamda mı?* – etrafa bakınıp Elias Grimm'i arıyorum. Ama sadece babam ve ben varız. Ve bir an önce annemin çılgılığı olan sağır edici sessizlik. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, babam dönüp yavaşça bana doğru yürüyor.

Eğilip beni ayağa kaldırırken Kitty kucağımdan düşüyor.

"Onun süveterini tutmaya çalıştım. Sen de gördün. Onu geri çekmeye çalıştım, ama onu kurtaramadım." Sözleri alçak ve ölçülü. "Üzgünüm, tatlı kızım, ama o piçi gördün, Elias Grimm. Buraya geldi. Onu bizden aldı. Elias Grimm bir canavar. Anneni öldürüşünü gördün. Benim gördüğüm gibi, kendi gözlerinle gördün. Söyle bana, benim kıymetli kızım. Gördüğünü söyle."

"Gördüm," diyorum, gözlerimden sıcak gözyaşları akarken.

"O bir canavar," diyor babam. "Ve anneni öldürdü." "Bir canavar," diye fısıldıyorum. Sonra, "*Anne!*"

Çılgılığım beni rüyadan –hatıradan mı?– uyandırır ve Grimm yanıma koşarak yüzümü inceler. "Bana inanıyorsun," der yumuşak bir sesle. "Onun gerçekte nasıl öldüğünü hatırlıyorsun."

"Belki. Bilmiyorum. Belki." "Bu doğru. Sen de biliyorsun."

Haklı. Ama ben hiçbir şey söylemiyorum.

"Peki ya geri kalanı? Neden daha önce hatırlamadığını biliyor musun? Neden babamın orada olduğunu düşündüğünü?"

"Bunu kafama kazıdı," diye fısıldıyorum. "Tekrar tekrar." Bu, agorafobimin ve yükseklik korkumun kaynağı. Babam annemi gözümün önünde öldürdü. Beni mahvetti.

Ve yıllardır beni kullanıyor.

Titriyorum, sonra yanaklarımı ıslatan gözyaşlarını siliyorum. Bunların hiçbirine inanmadığımı haykırmak istiyorum. Ama inanıyorum. Elbette inanıyorum. Onun neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Babamın gözlerinin içine baktım. Onun egosunun, gururunun, manipülasyonunun ve hırsının sonuçlarının mağduru oldum.

"Hafızamla oynadı," diye fısıldıyorum.

Grimm başını sallar. "Ve ilaçların anılarını bastırıyor." Başını eğip beni inceler. "Dün ilaçlarını almadın, değil mi?"

Kafamı sallıyorum, zihnim onun sözlerini tekrar tekrar düşünüyor. *Babam hafızamı manipüle ediyor.*

Dizlerimi göğsüme çekip nefes almaya çalışıyorum. "Neden tüm bunları umursuyorsun?" diye soruyorum sonunda.

"Senin babanı nefret etmek için senin kadar nedenim var diyelim.

"Ön

emsiz Bu bir cevap değil, ama bu gece alabileceğim en iyi cevap olduğunu biliyorum.
yoru Ayrıca
m."

gerçeklik payı var.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Annen evinizin çatısından düşerek öldü. Senin güvende olman gereken bir yerde. Ama orada hiç güvende olmadın, değil mi prenses?"

Bana öyle dediği için ona bağırarak istiyorum, ama lanet kuralları hatırlıyorum. Bu yüzden sadece ona sert bir bakış atıyorum.

Beni görmezden gelir ve devam eder. "Annen boşluğa düştü," der, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktır. "Ve bu düşüş, korkunun temel taşlarından biriydi. Baban bunun olacağını biliyordu."

Kendimi kucaklıyorum. Konuşmanın nereye varacağını bilmiyorum, ama oraya gitmek istemediğimden eminim.

"Ama bu onun emin olması için yeterli değildi," diye devam etti Grimm, sözleri "dur, dur, lütfen dur" diye fısıldadığım sesleri bastırıyordu.

"Victor Reed zeki ve manipülatif bir adam. Ve en çok manipüle ettiği kişi sensin. Sonra bir olay daha ile korkularını ve endişelerini pekiştirdi. Neden bahsettiğimi biliyorsun, Prenses. Bu sefer sen söyle bana."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. Saklanacak bir yer ararken sadece küçük hareketler yapıyorum. Elysium gibi, sadece zihnimde.

Ama aynı zamanda, bir parçam ortadan kaybolmak istemiyor. O parça daha fazlasını duymak istiyor. Belki de sonunda babamın gerçekte ne tür bir canavar olduğunu anlamak için.

"İşte bu," diyor, görünüşe göre yüzümden okumuş. "Sekiz yaşındayken ne olduğunu anlat bana."

"Nasıl..." Sesim zayıf çıkıyor. Titriyor. Dizlerimi daha sıkı sarıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam rakip şirketleri araştırmasaydı aptal olurdu. Ben de onun dosyalarını incelemeseydim aptal olurum." Ağzının köşesinde kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Lucent'le hiçbir ilgim yok, prenses. Benim işim bilgi. Ve ihtiyacım olanı nasıl elde edeceğimi biliyorum."

Sessiz kalırım ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, "Sekiz yaşındayken dadından ayrıldın. Rockefeller State Park'ta saatlerce kayboldun. Bu da durumuna katkıda bulundu. Dışarıda olmak

Yalnız. Korkmuş. Kendini hiçbir şeye tutunamayan. Yardım bulamayan."

Gözlerimi kapatıp bulanık hatıraları engelliyorum. Ağaçta dev bir şahin izlerken hissettiğim mutluluk. Sonra arkamı döndüğümde dadım Jennifer'ın gitmiş olduğunu fark ettiğimde hissettiğim dehşet. Saatlerce dolaştıktan sonra gece ölüm gibi üzerime çöktüğünde hissettiğim korku.

Ağaçların beni yakalamak ve orada tutmak için kollarını uzattıkları şekilde. Sanki dünyada tek ben varmışım gibi çılgınlıklarımın cevapsız kalması. Açlıktan ölecektim. Yere düşüp ölecektim. Sonra bedenim çürüyecek ve bir hiç olacaktım, tıpkı bir zamanlar bodrumda ayağıma takılan çürümüş bir fare leşi gibi.

"Korkmuştum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.

"Elbette korkmuştun. Ve baban seni bulduğunda, seni sakinleştirmeliydi. Sana yardım etmeliydi. Bunun yerine sana bağırdı."

Grimm haklı. Babamın bana itaatsiz ve aptal olduğumu, asla öğrenemeyeceğimi ve beni orada bırakmasının haklı olduğunu bağırışını hala hatırlıyorum.

Yutkunup Grimm'e doğrudan bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir süredir seninle ilgileniyordum. Etrafta araştırma yaptım. Arama ekibinde, babanın öfke dolu konuşmasına tanık olan ve benimle konuşmayı kabul eden birkaç kişi vardı. Jennifer'ı bulup, hikayesinin aramızda kalacağına dair ona güvence verdikten sonra, babanın onu orada bırakması için ona para ödediğini söyledi. Ona bunun bir geçiş ritüeli olduğunu ve senin iyi olacağını söylemiş. Jennifer bunu yapmak istememiş, ama yapmazsa oğluna zarar vereceğinden korkmuş.

Ne söyleyeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilemeden kendimi daha sıkı sarıyorum. Bunu bana Liam Grimm söylüyor. Yıllardır nefret ettiğim, büyürken nefret ettiğim bir aileden gelen bir adam.

Hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için bir nefes, sonra bir nefes daha alıyorum. Kırılğan olmaktan hoşlanmıyorum. Ve bu adama, bu düşmana zayıflığımı göstermekten daha da hoşlanmıyorum.

"Uzun bir gün oldu," diyorum. "Uyuyabileceğim bir yer var mı?"

Bunu söyler söylemez utançla başımı eğiyorum, bunun aptalca bir soru olduğunu fark ediyorum.

Her şey.

Tabii ki, beni yatağına almak isteyecek.

"Koridorun sonunda senin için hazırlanmış bir oda var."

"Oh." Ayağa kalkıyorum, garip bir boşluk hissediyorum. Bu hissin rahatlama olduğunu kendime söylüyorum.

Şimdi yan masanın üzerinde duran küçük çantamı işaret ediyorum. "Sanırım ilaçlarımı almalıyım."

İstemiyorum. Çekimde zihnimin daha berrak hissetmesini ve bugün daha da berrak hissetmesini seviyorum. Ama Grimm'in penceresine yaklaşmamak...

Kafamı sallıyorum. Zayıf olmak istemiyorum. Onun yanında değil. Ve ilaçlar fobileri daha kontrol edilebilir hale getirebiliyorsa, belki de gerçekten almalıyım.

"Hayır." Ayağa kalkar, sonra yanıma gelir, aramızda sadece çok az bir boşluk kalır. O kadar yakındır ki, "Dinlemedin mi? İlaçların saçmalık. Seni kontrol altında tutmak için bir yol." dediğinde nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Nabzım hızlanır. "Belki, ama babam burada değil. Ve sen dünyanın seni yutmak istediği zaman nasıl hissettiğini anlamıyorsun. Fobiler, ben... onlar yardımcı oluyor."

"Öyle mi?" Sesi düz. Hiçbir tonlama yok. Benim yükselen öfkeme tamamen zıt.

"Sen benim hakkımda, tıbbi geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Babamdan nefret ediyorsun. Benden nefret ediyorsun. Ve şimdi de beni manipüle etmeye mi çalışacaksın? Odanın karşısına oturup pencereden manzarayı seyretmemi bile engellemeye mi çalışacaksın? Siktir git. Bu işe yaramayacak."

"Senin aklını karıştırmıyorum. Tam tersine. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bu senin neyin umurunda ki?" diye bağıriyorum. "Ve bunu nasıl bu kadar iyi biliyorsun?" Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. "Ah, tabii. Beni izliyordun. Bu hiç de ürkütücü değil."

Kızgın görünmek yerine, eğlenmiş gibi görünüyor. Bu da, açıkçası, beni daha da kızdırıyor.

"Haklısın. Dikkat ediyorum," diyor öfkeli bir köpeği sakinleştirir gibi bir ses tonuyla. "Her şeye." Gözleri benimkilere sabitleniyor. "Ama çoğunlukla, Victor Reed'i yok etmek için bana yeterli gücü verecek her şeyi arıyorum. Her şeyi, Prenses," diye ekliyor, ifadesi taş gibi sert. "Ne gerekiyorsa."

Vücudum hem soğuk hem de sıcak hissediyor. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Kaşları kalkar ve ağzı yarı gülümsemeye dönüşür, bana daha da yaklaşır. Keskin bir nefes alırım, ondan uzaklaşmamak için kendimi zorlarım

"Çok açık konuşayım, Bayan Reed. Korkularınızı yenmenize ve haplara bağımlılığınızı kırmanıza yardım edeceğim çünkü bu benim işime geliyor. Ama siz benim hedefim ya da önceliğim değilsiniz. İlaçlarınızın tanımlanıp analiz edilmesine ihtiyacım var. Ve sizin zihninizin açık olmasına ihtiyacım var. Bu nedenle, sizi öyle yapacağım. Bunu ve babanızı alt etmek için gerekli olan her şeyi yapacağım, sizi uygun gördüğüm her şekilde kullanmak da dahil."

Sözcükler arıyorum ama bulamıyorum. Onun acımasız dürüstlüğü beni çok şaşırttı.

"Sonuç olarak? Victor Reed'i sevmiyorum." Ağzı hafifçe gülümser ve soğuk mavi gözlerinde bir anlık mizah parıltısı görürüm. "Senin de onu sevmediğini düşünüyorum." Bana daha da yaklaşır, yakınlığı düşünmemi zorlaştırır. "Bu bizi arkadaş yapmayabilir, ama müttefik yapar." "Gerçekten mi?" Başımı eğik tutuyorum, ona bakarsam

kelimelerim tükenecek. "Bu nasıl olacak? Bana senin kölen olduğumu söyledin."

"Doğru." Bir adım geri çekildi, gözleri bir kez daha üzerimde dolaştı. "Ama bence bundan hoşlanacaksın."

Yanaklarım ve bacaklarımın arası ısınmaya başlar.

Elbette kızardığımı fark ediyor ve o şeytani gülümseme geri dönüyor. "Oh, senin için planlarım var, şüphen olmasın. Ve sen anlaşılmamızdaki *her şeye* uyacaksın. Ama birkaç dakikalık boş vaktimizde, birbirimize yardım edebiliriz bence."

Kendimi kucaklama dürtüsüyle mücadele ediyorum, vücudumdaki gerginliğin kaçma arzusu mu yoksa çok daha karmaşık bir şey mi olduğundan emin değilim. "Yardım mı?" Sesimi doğal tutmaya çalışıyorum. "Yani, babam bana kötü davrandığı için iyilikseverliğinden bana yardım mı ediyorsun?"

"Korunaklı bir ortamda büyüdüğünü biliyorum, ama gerçekten bu kadar saf mısın?" "Lanet olsun, neden bana yardım ettiğini söyle." *Sana "orospu çocuğu" demek istiyorum*

diye eklemek istiyorum, ama dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Başını eğiyor. "Bu iyi." "Ne?"

"Düşündüğümden daha güçlüsün. Sana yaptıklarını düşününce, yıkılmış olacağını sanmıştım."

"Belki de öyleyim, ama sen bunu göremiyorsun çünkü sen daha da kırılmışsın." "Belki," diyor ironik bir tonla.

Yutkunuyorum, olması gerekenden daha fazla sinirliyim. "Soruma cevap ver. Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü prenses, onu alt etmek için en mükemmel silah sensin." "Oh." Yıllardır babamın yaptığı kaba manipölasyonlardan sonra bu açık sözlölük neredeyse ferahlatıcı geliyor.

"Ve babamı yok etmek istiyorsun çünkü..." "Bu seni ilgilendirmez."

Kaşlarımı çattım, ama haklıydı. Ve açıkçası, babamı alt etmek istiyorsa ... peki, daha hızlı Pussycat! Öldür! Öldür!

"Yani, ben bir amaç için bir araç mıyım?" diyorum.

"Ben de senin için öyle." Grimm'in gülümsemesi keskin. Kollarını odayı, tüm kuleyi kapsayacak şekilde açar. "Seni bir sığınağa getirmedim mi? Bence bu, ilerlemek için ortak bir zemin sağlıyor, sence de öyle değil mi?"

İkimiz de başka seçeneğim olmadığını bilmemize rağmen başımı sallıyorum.

"Mükemmel." Osmanlı'nın kenarına oturmuştu, ama şimdi kalkıyor, bara gidiyor ve taze içeceklerle geri dönüyor. Bana bir tane uzatıyor, sonra da kadeh kaldırır gibi kendi kadehini kaldırıyor. "Anlaşmamıza," diyor, beni kurt gibi süzerek. "Hem verimli hem de... eğlenceli olsun."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, soyunmamı emredeceğini tahmin ederek, daha önce söylediği sözler kafamda yankılanıyor. *Seni sikkemek istiyorum. Seni kirletmek istiyorum.*

Her an ödeme talep edecek ve benim korkunç, nefret ettiğim, gizli gerçeğim, onun bunu yapmasını istemem.

Bu yüzden, sonunda beni küçük bir yatak odasına götürdüğünde, parmak uçlarını nazikçe boynumdan çıplak koluma doğru gezdirdiğinde, nefesim kesilir ve vücudum hem yabancı hem de garip bir şekilde -korkutucu bir şekilde- hoş bir şekilde alevlenir.

Sonra parmağıyla çenemi hafifçe dokundurur, kibarca iyi geceler diler ve uzaklaşır, beni kapıda aptal gibi bırakır, gülmek mi ağlamak mı istediğini bilemeden.

SEKİZ UYANIS

Uğradığım büyük utançtan sonra, kendime toparlanmam gerektiğini söylüyorum. Sonra iç çekerek kapıyı kapatıyorum ve kendime neyim var diye soruyorum. Liam Grimm'i istemiyorum. Çok çekici ama o bir Grimm ve burada olmam, ona güvendiğim anlamına gelmiyor.

"Aptal," diye mırıldanıyorum, zihnimde kendime daha ilginç bir düzine isim takarken bile.

Sonra etrafa bakıyorum. Misafir odası hem zarif hem de sıkıcı; nötr tonlar, pahalı nevresimler ve tek bir kişisel dokunuş bile yok. Liam Grimm'in dünyasındaki her şey gibi, bu oda da onun ortaya çıkmasını istemediği hiçbir şeyi ortaya çıkarmayacak şekilde özenle düzenlenmiş.

El çantamı açıp ilaçlarımı ve telefonumu çıkarmak istiyorum. İkisi de yok.

Onun yerine, kalın, erkeksi bir el yazısıyla yazılmış bir not var: *Onlara ihtiyacın yok.*

Ve Ruby yarını bekleyebilir.

Bu o kadar saçma ki, gerçekten gülüyorum. Sonra sinirlendiğimi hatırlıyorum. İlaçlar konusunda değil — her şeyi göz önünde bulundurunca, Grimm'in bana söylediği her şeye inanmaya meyilliyim. Ama telefonu almak...

Bu çok canımı sıktı. Çünkü çok uzun bir gün oldu ve Ruby'yi gerçekten aramak istiyorum.

Keşke dilekler at olsaydı, o zaman yıllar önce Manhattan'dan çok uzaklara gitmiş olurum...

Yüzümü buruşturuyorum, sonra odayı keşfederek dikkatimi başka yere yönlendiriyorum. Bugün gibi bir günün ardından, yüzüstü yatakta sızmış olmam gerekirdi, ama uyuyamayacak kadar gerginim. Bunun yerine, zihnim sorularla dolup taşıyor... ve Grimm'in yumuşak okşamalarının hatırası.

O anıyı ait olduğu yere geri itiyorum, sonra kapıları açmaya başlıyorum. Dolap boş ve tertemiz, yastıklı askılar görevlerini yerine getirmek için bekliyorlar. Banyo o kadar aydınlık ki başım dönüyor.

Acıtıyor. Neyse ki ışığı kısıabilirim ve yine de ışıldamasını ve hafif leylak kokusunu keyifle tadını çıkarabilirim. Tezgahta, dünya standartlarında bir otelde bulabileceğiniz türden bir dizi banyo malzemesi sergileniyor — sadece on kat daha fazla.

Kapının arkasında kabarık beyaz bir bornoz asılı ve ben heyecanla periprensesiyle esir gelin karışımı kıyafetimi çıkarıyorum — onu ezip toz haline getirirsem sonunda gerçek olabileceğim gibi bir dürtüye direnerek.

Bir an çıplak duruyorum, fiziksel görünüşümün zihinsel durumumu yansıtmamasına izin veriyorum. Çünkü bütün gün boyunca kendimi sergilenmiş hissettim. İncelenmiş. Yargılanmış.

Yani, evet, büyük, kabarık bornoz mu? Kulağa oldukça hoş geliyor.

İçine girerken iç çekiyorum, ama ellerim titriyor olduğu için kravatı bağlamak biraz zaman alıyor. *Sinirlerim*, diye düşünüyorum aynada kendime bakarken. Bornoz fazlasıyla sıradan, ama saçlarım o süslü topuzuyla, saç tokaları arasından kaçan birkaç teline rağmen, taç giyme balosuna gidiyormuşum gibi görünüyor. Beklenmedik bir öfke dalgasıyla, o lanet tokaları söküp lavaboya atmaya başlıyorum. Herkesin zevki için, ama kendim için değil, giydirilen bir oyuncak bebek olmaktan bıktım usandım.

Lavabodaki her küçük tıkırtı bir yumruk gibi geliyor — babamın bir parçasını daha koparıp atıyorum.

Pimleri sökün. Yalanları sökün. Gösteriş için yarattığı kızı sökün. Pimler çıkarıldığında, eğilip parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, örgüleri, bukleleri ve kuaförün bugün yaptığı diğer her şeyi gevşetirim.

Titriyorum. *Gerçekten sadece bugün müydü?*

Yatağımda uyandığımdan beri olan biten her şeyi düşünerek dikleşiyorum. Teknik olarak, bu dün sabah oldu, ama uyumadığım için, hepsi aynı şey sayılır.

Kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum. Bugün cehennemden çıktığım gün. Ve bundan sonra ne olursa olsun, bu önemli bir şey.

Aynada gözlerime bakıp, sanki dayanışma içindeymişçesine başımı sallıyorum. Normalde düz olan saçlarım neredeyse belime kadar uzanıyor, bükümler ve örgülerden kaynaklanan kıvrımlar ve bukleler bana vahşi, neredeyse plaj havası veren bir görünüm kazandırıyor.

Saçlarım çok ağır ve bakımı zaman alıyor, birçok kez kesmeyi düşündüm ama babam izin vermedi. Ne de olsa ben küçük bir prensesim. Ve saçlarım benim tacım.

Eğer tek faktör bu olsaydı, kafamı kazıtıp sonuçlarına katlanırdım. Ama gerçek şu ki, saçımı da seviyorum. Bakım ve şekillendirme

Şimdi, elbiseyi alırken saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmaktan daha karmaşık bir şey yapmıyorum, sonra çıplak ayakla

Şimdi, elbiseyi alırken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmaktan daha karmaşık bir şey yapmıyorum, sonra keşfime devam etmek için çıplak ayakla yatak odasına geri dönüyorum.

Rastgele çekmeceleri açıyorum, fazladan çarşaf, bir kutu mendil, hiçbir şeyin olmadığı birkaç çekmece ve sonra - garip bir şekilde - şık, gümüş rengi bir dizüstü bilgisayar buluyorum.

Grimm'in son misafiri bırakmış olabileceğini düşünerek çekmeceyi kapatmaya başlıyorum. Ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Burası artık benim odam. Ve Grimm'in bilgilerinin bu bilgisayarda olma ihtimali varsa, onu görmek istiyorum.

Yatağa uzanıp kapağı açıp cihazı prize takar takmaz, burada hiçbir sır olmadığını anlıyorum. Ekran kilitli bile değil. Sadece "İyi Konaklamalar" yazıyor.

Grimm'den beklediğimden biraz daha kibar, ama ne biliyorum ki? Belki de bana karşı hariç herkese karşı çok naziktir.

Baş ağrısını önlemek için parlaklığı kısıyorum. Sonra sabit diski karıştırıyorum, ama bilgisayarda birkaç web tarayıcısı dışında hiçbir şey yüklü değil.

Ve bu ilginç değil mi...?

Bir an için, giriş yapıp yapmamayı tartıştım. Sonuçta, orada bir tuzak gibi duruyor, parlak ve ışıltılı, siyah kuşları çekmek için kullanılan alüminyum folyo gibi.

Fark etmez, giriş yapacağım. Önce Instagram'a gidiyorum, sonra Ruby'ye "U There? DM" yazıyorum. Hemen cevap vermediğinde, uyuduğunu varsayıyorum. Saat neredeyse sabah 3 olduğu için makul bir varsayım.

Ancak Ruby, telefonunun zil sesini asla kapatmaz. Ona göre, benim asistanım olarak, gece gündüz bana ulaşılabilir olması gerekiyor. Ve babam birkaç haftada bir, önceden haber vermeden telefon numaramı değiştirdiği için — çünkü Tanrı korusun, çekimde tanıştığım biri beni sosyal olarak arasın diye — o, tüm aramaları cevaplıyor.

Neyse ki, sabahın 3'ünde pek kriz yaşamıyorum. Artık çekimlerde arkadaş edinmeye de çalışmıyorum. Hiçbir zaman işe yaramıyor.

İnternet tabanlı yeni bir numara oluşturmak ve sonra hafızamdan onun numarasını aramak hiç zaman almıyor.

Zil. Zil. Zil.

Kaşlarımı çatıyorum. Genelde hemen cevap verir.

Zil. Zil.

Karşı tarafın cevap vermediğini belirten bir mesaj belirir — sanki bunu kendim anlayamayacakmışım gibi — ve ben de zil sesinin devam etmesi için düğmeye basarım.

Zil. Zil. Zil. Zil.

Vazgeçip sabah tekrar denemeye karar vermişken, bir tıklama sesi ve ardından nefes nefese bir "Alo?" sesi duyuyorum.

"Benim."

İlk başta nefes almaktan başka bir şey yapmıyor, ama rahatladığını neredeyse hissedebiliyorum. "Neredesin?" diye soruyor sonunda, sesi o kadar alçak ki zar zor duyabiliyorum. "Nasılsın?"

"İyiym," diyorum. "Hâlâ şeytanın yanındayım."

"Biliyorum. Baban telefonunu takip etti. Desmond'la konuşurken duydum. Grimm Tower'da olduğunu söyledi."

"Evet. Liam'ın burada kalıcı olarak yaşadığını sanmıyorum, ama görünüşe göre tüm kardeşlerin burada daireleri var."

"Onun sesini hiç böyle duymamıştım. Çok öfkeli."

Kendimi kucaklarım. Tabii ki öfkeli. "Ne planladığını biliyor musun?"

"Kesin olarak bilmiyorum," der. "Ama..."

"Evet, biliyorum. Beni yakalamak için adamlarını gönderecek."

Reed Cosmetics, Reed Industries'in sadece küçük bir parçası. Ve çok daha büyük parçalar, yüksek eğitilmiş bir güvenlik ekibi gerektiriyor. Gizli devlet kurumlarından işe alınan ve kahvaltıda önce bile tehlikede olan bir kadını kurtarabilecek türden bir ekip.

Neyse ki Grimm International da benzer bir statüye sahip... ve benzer bir güvenlik ekibine sahip. Babam, tam bir savaş riski almadan Grimm Tower'a adamlarını gönderemez ve babam, diğer tüm seçenekleri değerlendirmeden risk almayan bir adamdır.

Bu bize biraz zaman kazandırır, ama çok fazla değil. Çünkü babam beni geri istiyor ve Elias Grimm, kendisinden uzaklaşmış üçüncü oğlu için boynunu ortaya koymayacaktır.

Yani er ya da geç, bu ikisi bir anlaşma yapacak ve babamın adamları buraya gelecek. Onlar geldiğinde burada olmak istemiyorum.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diyorum Ruby'ye, "ama buradan gitmeliyim. Ve telefonu da atmalıyım. Aradığım numarayı sakla. Mümkün olduğunda giriş yapmaya çalışacağım."

"Tamam. Ve Sasha... Boş ver." Sesinde tereddüt ve korku karışımı duyuyorum. Benimkine benzediği için fark etmek kolay.

"Ne?"

"Ya yanılıyorsak? Ya Liam sana yardım etmiyorsa? Ya babasından puan kazanmak için seni geri getirmişse? Victor Reed'in kızını Elias'ın ayaklarına atmak. Elias Grimm babanla uzlaşma istiyorsa, bu müthiş bir barış teklifi olur."

Bir korku dalgası beni sarar ve başımı sallayıp "Hayır. Hayır, o bunu yapmıyor" derken keskin bir nefes alırım.

"Emin misin?"

"Evet," diyorum, ama hiç emin değilim. Ama gerçekten, gerçekten buna inanmak istemiyorum. Garip bir şekilde, Liam Grimm'e güvenmeye başladım. En azından biraz.

Ama belki de bu sadece Stockholm Sendromu'dur. Şimdi o bahsettiğine göre, beni bir ganimet gibi teslim etmek Grimm ailesinin tarzına çok uygun bir plan gibi geliyor.

Ve bu hiç iyi değil.

"Sasha..."

"Eminim," diyorum, sonra hemen pişman oluyorum. "Üzgünüm. Sadece yorgun ve stresliyim. Ve şu anda yapabileceğim bir şey yok."

"Uyu," diyor. "Yarın mantıklı düşünebilmelisin. Ve mümkün olduğunda ara. Bir şey öğrenirsem, bu numaraya mesaj atarım ve Elysium'a da mesaj bırakırım."

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi gerginlikten titriyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Özgür olacaksın."

"Biliyorum," diyorum, ama bu macera başladığından beri ilk kez, bu hayali gerçekleştirebileceğimden şüphe etmeye başlıyorum. Ben sadece kulede tutulan bir prensesim, canavarlar hendeği geçmeye hazırlanıyor ve onları küle çevirip beni kurtaracak bir ejderha prensi yok.

Elysium'da değilim. Bir masalda değilim.

Bunun benim hikayem olup olmadığından bile emin değilim. Çünkü babam, Elias Grimm ve Liam için ben feda edilebilir biriyim, kahraman değilim.

Telefonu kapattığım anda gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Tabii ki babam telefonumu takip ediyor. Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Ama yine de, biraz bunalmış durumdayım, belki de kendime biraz müsamaha göstermeliyim.

Grimm? Hayır çok çok. Elbette bu bir olması düşünmesi bizi buraya getirmeden önce düşünmesi gereken bir şeydi. Özellikle de buradan çıkmanın sadece üç yolu olduğu için: asansör, merdivenler ya da pencereden paraşütle atlamak. Odada dolaşırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Babamın bu gece Grimm Kulesi'ne baskın yapmaya çalışacağını hayal edemiyorum, bunun için çok fazla planlama gerekiyor. Ayrıca, eğer harekete geçerse, Elias Grimm

karşılık verecektir.

Hayır, bu durumda babam izin isteyecektir. İyilikler karşılıklı olacaktır. Anlaşmalar yapılacaktır, ama sonra bozulacaktır.

Bu zaman alacak, bu yüzden bu gece burada güvende olduğumu söyleyebilirim. Yarın da, muhtemelen ertesi gün de, en azından gün batana kadar. Çünkü bu tür sızma operasyonları gece yapılır. Siyah giysili komandolar binaya girip Grimm'i etkisiz hale getirecek ve ben istesem de istemesem de beni yanlarında götürcekler.

İroni mi?

Ben burada temelde bir rehinem, tamamen Grimm'in merhametine kalmış durumdayım. Yine de olmak istediğim yer burası.

Grimm'e söylemeliyim.

Bu uzun günün yorgunluğu, yeni kararlılığım karşısında kayboluyor. Yatak odasının kapısını açıp karanlık koridora adım atıyorum, çıplak ayaklarım gölgelerin arasında sert ahşap zeminde sessizce ilerliyor. Oturma odası boş, pencereler hala merhametli bir şekilde opak. Grimm'i çağırıyorum, ama sesim sadece boşlukta yankılanıyor.

Keşfetmeye devam ediyorum ve açık bir kapıda duruyorum. *Grimm'in yatak odası*. Oda, huzursuz bir uykunun ya da aktif bir uykusuzluğun fısıltısını taşıyan buruşuk koyu renk çarşaflarla kaplı devasa bir yatakla domine ediliyor. Midem burkuluyor ve Liam Grimm'in bir kadınla o çarşaflarda yuvarlanırkenki hoş olmayan görüntüsü zihnimde belirliyor.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, ama kapıda kalıyorum, gözlerim odayı tarıyor. Dairenin geri kalanından farklı olarak, yatak odası yaşanmış, neredeyse ilkel bir his veriyor. Havada hafif bir koku var, erkekçe ve tahrik edici, nabzımı hızlandıran bir koku. Sanki yasak bir şeye dokunmuşum gibi hızla geri çekiliyorum.

Keşfetmeye devam ediyorum, sonra müzik duyduğumu fark ediyorum — derimi okşayan, gözlerimi kapatıp notaların güzelliğine kendimi kaptırmak istememe neden olan, akıldan çıkmayan bir çello parçası.

Müzik, kısmen aralık olan bir kapının arkasından geliyor. Merakla, içeriye bakabilecek kadar kapıyı aralıyorum ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor. Liam Grimm. Üstsüz ve sırtını bana dönmüş, yavaş, hipnotik hareketler yapıyor. Üzerinde sadece, sevgilinin elleri gibi kalçalarına ve uyluklarına yapışan, düşük bel gri bir eşofman altı var. Ağzım kurur ve cildimin altında bir sıcaklık dalgası yayılır.

Sırtı bir şaheserdi — geniş omuzları, ince beline doğru daralıyordu. Terle parlayan altın rengi teninin altında, sıvı çelik gibi hareket eden kasları vardı. Sol omuz kemiği boyunca kıvrımlı bir şekilde uzanan, tam olarak çözemediğim bir dövme var — koyu, pürüzlü çizgiler kırık bir taç gibi görünüyor, keskin uçları sanki zorla parçalanmış gibi parçalanmış. Şu anda onu saran aynı güç, vücudunun her yavaş, hipnotik hareketi, güç ve tehlikenin sessiz bir vaadi gibi.

Her hareketi kasıtlı, neredeyse şehvetli, sanki havayla sevişiyormuş gibi. Ve aynı zamanda, hareketleri yüzeyin altında kıvrılmış gibi görünen bir güçle vurgulanıyor. Bu adamın iradesi tarafından kontrol edilen ve zaptedilen tehlikeli bir güç. Sanki vücudu bir silahmış ve onu zar zor zaptediyor gibi.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Bu özel ritüeli izlememem, gözlerimin parmaklarım gibi vücudunun hatlarını izlemesine izin vermemem gerekir. Ve kesinlikle o kasların avuçlarımın altında nasıl hissettireceğini merak etmemem gerekir.

Yine de buradayım.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Prenses?" Dönmedi, yavaş ve akıcı hareketlerinde hiç duraksamadı.

"Ben..." Sesim haince kısık çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ruby ile konuştum. Babam telefonumu takip ediyor. Burada olduğumu biliyor."

Şimdi dönüyor ve ön görünüşü, kalan nefesimi de çalıyor. O belirgin göğüs kasları şimdi terle parlıyor. O muhteşem karın kasları her nefesle dalgalanıyor. Ve çılgınca seksi koyu renkli saçları, günahın kendisini işaret eden bir ok gibi belinin altından kayboluyor.

Fantezilerim dışında erkeklerle hiç deneyimim yok, ama bu adamın parmaklarımın altında nasıl hissettireceğine dair hiç şüphem yok.

Kararlı bir şekilde, kendimi zorlayarak gözlerime bakıyorum, ama karşımda yırtıcı bir bakışla bakan birini görüyorum.

"Onların işlerini yoluna koymaları biraz zaman alacak," diyor, lafı dolandırmadan, benim düşüncelerimin vardığı noktaya geliyor.

Bir havluya uzanır ve onu göğsünde yavaşça gezdirir. Gözlerim bu hareketi çaresizce takip eder.

"Durumu izliyorum."

"Oh," diyorum aptalca, o bir orman kedisinin akıcı zarafetiyle bana doğru yürürken. "Bunu bilmek güzel."

Benden birkaç santim uzaklıkta durdu, vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceğim ve cildinin tuz kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Seni yatağa geri götüreyim mi?"

Yasak görüntüler zihnimde parıldarken yanaklarım kızarıyor. "Ne?"

"Uyumalısın," diyor, ama gözleri eğlenceyle parıltıyor.

"Yorgunsun. Yarın zor bir gün olacak."

"Doğru. Uyuyalım." Hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissettiğimden emin değilim. "İyi geceler, Grimm."

"Liam," diyor kararlı bir sesle, ama ben sadece omuz silkiyorum, sonra dönüp kapıya doğru yürüyorum. "İyi geceler, Penses. Sabah konuşuruz."

Koridora çıkıyorum, vücudum olmaması gereken yerlerde yanıyor, onun sesi, gözleri ve her zaman istememem gereken şeyleri vaat eden o küçük gülümsemesi aklımda.

Kendine gel, kızım!

Odamda bornozu çıkarıp çıplak olarak serin çarşafların arasına kayıyorum, vücudum titriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu tekrar görüyorum — hareketlerinin akıcı zarafeti, her kasındaki kontrollü güç, terliklerinin o kadar aşağıya sarkması ki kalça kemiklerinin keskin hatlarını görebiliyorum.

Ondan nefret ediyorum. Onu istiyorum. Onu istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Elimi çıplak karnımın üzerinde aşağıya doğru kaydırıyorum, daha aşağıya, daha aşağıya... Sonra sertçe çekiyorum. İstediğim bu değil. Kendi dokunuşum değil, tanıdık ve düz.

Ve yine de... kaçmanın başka yolları da var.

Yana dönüp, yatak başı masasında bıraktığım dizüstü bilgisayarını alıyorum.

Kapağını açıp Elysium'un URL'sini yazıyorum.

DOKUZ ELYSIUM

Elysium'un basit açılış sayfasını, Reed Tower'daki bilgisayarımdan uzaktayken bile giriş yapmamı sağlayan güvenli portalı sakladığım köşeye yönlendiriyorum. Tek yapmam gereken, Grimm'in WiFi'sini dev bir su kaydırağı gibi kullanarak dijital sığınağımın sınırlarını oluşturan güvenli sunuculara ulaşmak.

Nefesimi tutuyorum, güvenlik duvarları, dijital engeller, yoluma çıkıp beni hedefimden alıkoyacak *bir şeyler* bekliyorum. Ama şaşkınlığım ve rahatlamamla, Elysium'un özenle tasarlanmış gümüş kapıları, giriş için "sihirli kelime"yi isteyen tanıdık mesajla birlikte beliriyor.

Karmaşık şifreyi yazıyorum — doğru şekilde deşifre edildiğinde "Özgürlüğe Hoş Geldiniz" mesajını oluşturan harf ve rakamların bir kombinasyonu.

Alt dudağımı ısıyorum, hala bu kadar kolay olabileceğine inanamıyorum. Ama elbette, yükleme sekansı başlıyor ve kapının ötesinde yeşil manzaralarla birleşen, dijital sisin içinden bir rüya gibi yükselen merkezi kaleyi çevreleyen dönen yıldız desenleri ortaya çıkıyor.

Rahatlama hissi beni kaplar, o kadar yoğundur ki gözlerim yaşarır. Babam bedenimi kontrol edebilir. Grimm durumumu kontrol edebilir. Ama burada, Elysium'da, beni benden başka kimse kontrol edemez.

Sanal dünya oluşumunu tamamladığı anda kapılar açılır ve ben içeriye girerim. Artık dünya benim, yani Vale'nin bakış açısından görünür.

"Hoş geldin, Vale." Sistemin sesi dizüstü bilgisayarın küçük hoparlöründen tiz bir şekilde geliyor ve Reed Tower'daki giysim ve kulaklığımı özlüyorum. Sensörlerin cildimi izleyip her dokunuşu, her öpücüğü, her okşama hareketini elektriksel impulslar haline çevirerek vücudumu bunların gerçek olduğuna inandırmasını özlüyorum.

Beni dolduran açlık gibi bir hisle, bölgelerimde dolaşıyorum —Kristal Bahçesi, Yüzen Adalar, Dağ Sığınağı—her biri kodlama, yaratma ve kaçış için harcadığım sayısız saatlerin kanıtı. Ama bu geceki hedefim hiçbirisi değil.

Dürtüyle, ejderhalarımın biri olan Ember'i çağırıyorum. Yanıma konarken pulları kızıl ve obsidiyen arasında dalgalanıyor, kanadını uzatarak sırtına binmeme yardım ediyor. Kısa sürede dijital alemin üzerinde süzülüyoruz, Vale'nin omuz uzunluğundaki saçları arkamızda dalgalanıyor.

Gerçek dünyadaki omuzlarımdaki gerginlik azalırken, Ember'ı karla kaplı dağların arasında gizlenmiş تنها bir göle yönlendiriyorum — en samimi sığınağımız, prensimin beni beklediği yer.

Bana ilk kez buraya geldiğinde, gölgede kalmış ve ay ışığı altında gölde yıkanmamı izlemişti.

Gece gece, bakışlarının ağırlığı bir dokunuş kadar güçlü hissedilene kadar yavaşça yaklaştı. Sonunda elini uzattı ve ben parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladığımda, beni kendine çekti. O benim sırrım, tesellim, yasak rüyam oldu.

Kollarında, kendimi hapsolmuş hissetmediğim bir dünya buldum. Victor Reed'in kızı ya da kimsenin piyonu olmadığım bir dünya.

Sayırsız saatleri birbirimize sarılmış, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşarak geçirdik.

Elysium'un ejderhaları.

Kalede hissettiğim yalnızlık.

Babama olan nefretim.

Ve başka bir şeye olan acılı açlığım. Daha fazlasına.

Ona.

O dinledi. Elimi tuttu, parmak uçlarımı öptü, yüzümü, dudaklarımı okşadı. Arzusunu itiraf etti. Beni saatlerce izlediğini. Beni saatlerce beklediğini. Beni arzuladığını.

"Sana dokunmak için çok uzun zamandır can atıyordum," demişti ve itirafında hiç de programlanmış gibi gelmeyen bir samimiyet vardı. "Seni hissetmek için. Görüldüğün kadar gerçek olup olmadığını anlamak için."

"Sen gerçek misin?" diye fısıldadım. "Senin istediğin kadar gerçeğim."

Haftalarca, her gece Elysium'a gelip onunla yatmak, onunla konuşmak için gelmiştim. Ve evet, onu arzulamak için.

Sonunda, daha fazla dayanamayacağını fısıldadı ve beni kendine çekip, bana sarıldı. Dudakları benimkini buldu, talepkar ama nazikti. Elleri, keşfedilmemiş bir bölge gibi vücudumu keşfetti.

beni yumuşak imlere bastırdı ve vücutu beni nefesimi kesen bir yoğunlukla ele geçirdi.

"Sen benimsin," diye fısıldadı ve ben ona inandım. Elysium'da dokunulabilirdim, arzu edilebilirdim, sahip olunabilirdim. Elysium'da altın kafeste hapsolmuş değildim. Özgürdüm, seviliyordum ve hayattaydım.

Ember göle doğru inerken anılarım canlanıyor ve kısa süre sonra onu ay ışığında dimdik dururken görüyorum, koyu renkli pelerini sanal esintide dalgalanıyor.

Prens Killiam.

Sevgilim. Arkadaşım.

Ember'in sırtından kayıyorum, ayaklarım yumuşak imlere değiyor, Ember ise kızıl kıvılcımlar saçarak uçup gidiyor. Sonra ona dönüp bakıyorum, kalbim çoktan hızla atmaya başlamış.

Hiçbir şey söylemez, ama bana doğru gelir, hareketleri akıcı ve kararlıdır, başı aşağı eğiktir, böylece yüzünü göremem — her ne kadar kaç kez böyle birlikte olsak da, beni ne kadar samimi tutsa da, ne kadar yakından baksam da, yüzü her zaman gölge veya sisle örtülüdür.

Sadece birkaç santim uzaklıkta durur, onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Evde olsaydım, vücudundan yayılan sıcaklığı, aramızdaki havadaki ince gerginliği hissederdim.

"Seni özledim," yazıyorum, bildiğim şeyin geleceğini hissedebilmeyi dileyerek

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi sensörler olmasa bile bacaklarımın arasında bir ısı dalgası yaratıyor

"Beni ne kadar istediğini görelim."

Zihnimde, dizüstü bilgisayarın sağlayamadığı hisleri dolduruyorum. Elleri elbisenin altına kayıyor, çıplak tenimi buluyor. Ağzı boğazımda, dişleri her zaman inlememe neden olan hassas noktayı okşuyor. Penisini karnıma sertçe bastırıyor.

Ekranda, Vale'nin kıyafetleri onun dokunuşuyla eriyor. Bodysuit olmadan, ellerinin göğüslerimi okşadığını ya da ağzı aşağıya doğru inerken boynumda sakallarının sürtünmesini hissedemiyorum. Ama bedenim hatırlıyor ve Vale'yi imlere indirirken onu izlerken arzuyla kasılmaya başlıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kelime metin olarak beliriyor.

"Ne istediğini söyle," diye talep ediyor, sesi kafamda şimdi daha sert

"Sen. İçimde."

Sözler diyalog kutusunda belirir ve o hemen yanıt verir, bir eliyle Vale'nin bileklerini başının üstüne sabitler. Nefesimi tutarım, diğer eli bacaklarımın arasında dolaşırken, ıslak ve hazır olduğumu keşfederken, tutulmanın lezzetli çaresizliğini hayal ederim.

"Seni alırken bana bak," diye emrediyor ve o da itaat ediyor, gözleri onun yüzünün olması gereken karanlığa kilitlenmiş. Ve sonra onun içine giriyor - benim içime - ve yemin ederim ki onun gerginliğini ve dolgunluğunu hissedebiliyorum.

Yavaş başlar, her zaman yavaş, daha fazlasını dilediğim ana kadar işkenceyi uzatır. Sonra daha sert, daha hızlı, gerçek olsaydı morluklar bırakacak bir güçle içime girer. Sanki dijital ve fiziksel arasındaki bariyeri aşmaya çalışıyormuş gibi, sadece Vale'yi değil, beni de sahiplenmek için.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor, Vale'nin kalçalarını morartacak kadar sertçe kavırıyor. "Söyle."

"Seninim," diye cevaplar, parmaklarım ağzımın söylemek istediği şeyi yazarken söylemek istediğim şeyi yazıyor.

"Sadece benim."

"Sadece senin," diye onaylıyorum, bu gerçeğin acısı içimi yakıyor. O, beni bu şekilde dokunan tek kişi, beni porselen bebekten çok kadın gibi hissettiren tek kişi.

Ritmi daha ısrarcı hale geliyor ve Vale'nin vücudu buna karşılık veriyor, zevk arttıkça onun altında kıvrılıyor. Gerçek dünyadaki yatak odamda, onun hareketlerine uyum sağladım, her itişte kalçalarımı kaldırır, vücudumdaki sensörler her vuruşu zevk dalgalarına dönüştürürken ellerimle çarşafı sıkıca tutardım. Şimdi ise bacaklarımın arasındaki parmaklarım yetersiz bir ikame.

"Benim için boşal," diye emrediyor ve vücudum onun sesine, kendi dokunuşuma ve Vale'yi tamamen sahiplenişine tepki olarak titriyor.

İzlerken zevk artar, hayal gücüm dizüstü bilgisayarın sağlayamadığı hisleri doldurur.

"Bana bak," diyor. "Boşaldığında gözlerini görmek istiyorum." İtaat ediyorum, parmaklarım cinsel organımı okşuyor, bakışlarım onun yüzünün gölgeli hatlarına sabitlenmiş, onu tamamen görebilmeyi, tamamen tanıyabilmeyi çaresizce diliyorum.

Zirveye ulaştığımda, dijital ve gerçek dünyalar titreyici bir dalgada birleşiyor. Nefes nefese kalırken, her zaman onun yüz hatlarını gizleyen sis

parçalar. Ve tek bir korkunç kalp atışı boyunca, ay ışığında onun gözlerini görüyorum — buz mavisi ve yoğun.

Grimm'in gözleri.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ama bu gerçek. Ekranımda gördüklerimi inkar edemem. Kendi yarattığım dünyayı. Liam Grimm'in aylardır özlediğim prens olduğu bir dünyayı. Her gece kendimi teslim ettiğim sevgilimi. Şu anda bile duman ve sis bulutu içinde ekranımdan kaybolan, beni bu dağların ortasında yalnız bırakan prensi.

Bu doğru değil. İstedğim şey bu değil. Ama bunu düşünürken bile, rahatsız edici bir sıcaklık bacaklarımın arasına yerleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum, vücudum hala sanal zevkin kalıcı yankılarından titriyor.

Prens Killiam'ı sadece kodlardan yarattım. Yapay zekaya özel dünyamın her parçasını besledim: günlüğümü, takvimimi, Ruby ile sohbetlerimi. Hatta hayallerimi ve korkularımı bile. Bu dünyayı bana özgü bir şekilde inşa etmeye yardımcı olacak ve prensimin Vale'nin mükemmel eşi olmasını sağlayacak her türlü bilgiyi.

Grimm'i yarattı.

Kibirli, kontrolcü Liam Grimm'i. Titreyerek dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. Şimdi ne hissetmem gerekiyor?

ON GÜZEL ZEHİR

Yumuşak sabah ışııyla aydınlanan bir odada uyanıyorum. Başım ağrımasa ve parçalanacakmış gibi hissetmeseydim, bu çok hoş olurdu. Bir an için nerede olduğumu bilemiyorum. Yatağım çok geniş, çarşafar çok lüks, sessizlik çok tam. Burası, pastel renkli duvarları, ağır perdeleri ve defalarca yıkandıkları için yumuşak olan çarşaflarıyla Reed Tower'daki süitim değil.

Babam maddi konforlara para harcamaz. En azından kendisi dışında kimseye.

Sonra her şey bir anda aklımda canlanıyor. Gala. Babamın açıklaması.

Grimm ile kaçış. Sonra onu Elysium'da bulma.

Bunun bir kasırğa olduğunu söylemek, *hafif* kalır.

İnleyerek, baş ağrısını hafifletmek için yavaşça otururum ve odaya bakınırım. Gözlerim, bıraktığım yerde buruşmuş beyaz elbiseye takılır; babamın benim için yaptığı planların sönmüş bir alay konusu.

Dün gece o deli gömleğini çıkardığımdaki zevki hatırlayarak o anın tadını çıkarıyorum.

Şimdi, örtüleri kenara itip yataktan kalkıyorum ve esniyorum. Ellerim titriyor ve aç olduğumu fark ediyorum. İç çekiyorum. Ya elbiseyi tekrar giymek ya da bornozla mutfığa gitmek zorundayım.

Bu fikir pek çekici gelmiyor, ama sahte gelinlik giymek daha da az çekici.

Tam bornozu giymeye başlamıştım ki, kapının yanında duran çantayı fark ettim. Merakla çantayı aldım ve içinde bir çift tayt ve yumuşak gri bir tişört bulduğuma sevindim. Her ikisini de yatağın üzerine serdim ve dün gecenin anıları parçalar halinde zihnime geri geldi. Parmakları bileğimdeydi. Sesi alçak ve tehlikeliydi: "*Seks. Kontrol. İtaat. Sahiplik. Teslimiyet. İstedğin gibi adlandır, Prenses, ama bu gece benimle kaçmanın bedeli bu... ve yarın ve sonrasında seni güvende tutmanın bedeli.*"

Çıplak uyumuştum ve o açıkça odaya kıyafetleri getirmek için gelmişti. Yutkunuyorum, nabzım hızlanıyor ve vücudum ısınırken onu yorganı çekip aldığını hayal ediyorum. Bana dokunuyor. Beni öpüyor. Tenimi okşuyor.

Titriyorum ve yanaklarım, belki bir anı, ama muhtemelen sadece arzu olan bir şey yüzünden kızarıyor.

Öfkelenmem gerekirdi. Gerçeği öğrenmek için çaresizce çabalamam gerekirdi. Ama öyle değilim. Çünkü orada başka bir şey daha var: O sözleri ve onları söylerken göz kamaştırıcı mavi gözlerinin karardığını düşündüğümde hissettiğim utanç verici, kalıcı bir sıcaklık.

Kes şunu!

Düşüncelerimi zorla kafamdan uzaklaştırıp banyoya giriyorum. Başım dönüyor ve baş dönmesi geçene kadar tezgaha tutunuyorum.

Yansıman beni ürpertir. Yüzüm felaket halindedir — gözlerimin altında maskara akmış, fondöten kırışmış, ruj çoktan silinmiştir. Tam olarak olduğum gibi görünüyorum — her şeyi geride bırakarak gece yarısı kaçan bir kadın.

Son teknoloji duş beni çağırıyor. Reed Tower'ın bir asır önce inşa edildiğinden beri sadece mütevazı bir yenileme geçiren benim banyomla hiç alakası yok. Çekmecelerden birinde duş bonesi bile buluyorum.

Onu takıyorum, bornozu çıkarıyorum, baş üstü duşu, yan jetleri ve buharı açıyorum, sonra cennete adım atıyorum. Mutlu bir an için ayakta duruyorum, suyun huzursuz uykumun terini ve eski hayatımın kalıntılarını yıkamasını bekliyorum.

Sonra cilalı bankta oturup nemli sıcağın tadını çıkarırken durumumu değerlendiriyorum. Liam Grimm'in dairesindeyim. Ve tam olarak anlamadığım bir bedel karşılığında babamı yok etmesine yardım etmeyi kabul ettim.

Hem çaresizce endişelendiğim hem de utanç verici bir şekilde ödemek için can attığım bir bedel.

Onun.

Bundan sonra ben *onun* olacağım. Ve *her şeye* hakkı var.

Dün gece bana ne beklemem gerektiği konusunda bazı ipuçları verse de, dün gerçek adamı görmediğimin farkındayım. Ya da en azından, onun tamamını görmediğimin. O kadar çok öfke barındıran adamı değil. Babasına duyduğu nefretle beslenen adamı, ki bunu çok iyi anlıyorum.

Liam Grimm kırılmış bir adam. Biliyorum, çünkü ben de kırılmışım.

Şu anda korktuğum şey, onun bedelini ödemek zorunda kaldığımda beni daha da parçalayacağı.

Duşu bitirince, yansıma bakıyorum ve babamın ısrarla sürdürdüğü makyaj katmanları olmadan ne kadar farklı göründüğümü fark ediyorum. Daha genç. Daha saf. Belki daha da güçlü.

Yatak odasına geri döndüğümde, taytımı ve bol tişörtümü giyiyorum, çamaşır deterjanı ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin hafif kokusunu zevkle içime çekiyorum. *Ona ait* bir şey. Sonra saçlarımı belimin biraz altına kadar uzanan basit bir at kuyruğu şeklinde bağlıyorum.

Yatak odasında beni tutacak hiçbir şey kalmadığından, derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Daire, o lanet olası tavandan tabana pencerelerden sabah ışıyla doludur. Pencerelerin ötesinde, Manhattan'ın baş döndürücü manzarası her yöne uzanır. İçgüdüsel olarak geri adım atarım, panik yükselir. Ama sonra kendimi ileriye doğru zorlarım, babamın özenle beslediği korkuya boyun eğmemeye kararlıyım.

Yavaşça yürüyorum, bir ayağımı yerden kaldırmadan önce diğer ayağımın yere düz basmasını sağlıyorum. Aklımla bunun saçma olduğunu biliyorum. Ama vücudumun bir kısmı yere tam olarak basmazsa boşluğa çekileceğim korkusundan kurtulamıyorum.

Grimm mutfak alanında duruyor, sırtı bana dönük, tezgâhta bir şeyler hazırlıyor. Dün geceki resmi kıyafetini, basit bir düğmeli gömlek ve koyu renkli pantolonla değiştirmiş, kolları sıvamış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış. Bu rahat anlarda bile, ondan kontrol altında ama açıkça hissedilen bir güç yayılıyor.

Boğazımı temizliyorum ve o dönüyor. Bir an için ifadesi savunmasız kalıyor ve neredeyse rahatlama gibi bir şey görüyorum. Sonra maskesi yerine oturuyor, her şey soğukkanlı bir değerlendirme ve hesaplamaya dönüşüyor.

"Uyandın," diyor, sesi nötr. "Nasıl hissediyorsun?" "Şeytanla anlaşma yapmışım gibi."

Gözlerinde bir parça eğlence belirir. "Bana ilk kez böyle denmiyor."

"Hiç şaşırmadım." Kendimi tutamadan odanın içine doğru ilerledim ve tezgahın başına oturdum. "Geçen..."

"Önce kahve," diye sözümü keser ve bana bir fincan uzatır. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Haksız değil. İlk yudumu alıp içimden bir nefes veriyorum. *Cennet gibi.*

"Tanışmanı istediğim biri var," diye ekledi, arkamdaki oturma odasına doğru başını sallayarak.

Tabureyi döndürdüm ve ancak o zaman odanın uzak köşesinde oturan, minyon ve sade siyah pantolonlu takım elbise giymiş, kendinden emin bir kadın fark ettim. Ben ayağa kalkarken o da kalktı ve bize doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Sasha Reed, bu Dr. Margaret Chen."

"Doktor mu?" Bir adım geri çekildim, temkinliydim. Beni teşhis edecek, ilaç yazacak, ne kadar kırılgan olduğumu söyleyecek başka bir doktor mu?

"Dr. Chen, bir biyokimyacı ve bir doktor ve nöropsikofarmakoloji" diyor Grimm, sanki benim dile getirmediğim korkumu duymuş gibi. "Nöropsikofarmakoloji." Bu kelimeyi yavaşça, her hecesini ayrı ayrı telaffuz ederek söylüyorum. heceyi telaffuz ederek. "Yani odak noktanız beyinler ve ilaçlar mı?"

"Öyle bir şey." Yumuşak sesi hem rahatlık hem de yetkinlikle doludur.

"O, babanın sana yaptıklarını anlamamıza ve kanıtlamamıza yardım etmek için burada."

Dün gece öğrendiklerimi hatırlayınca içimi bir ürperti kaplıyor. Babamın beni korkutmak ve kırılgan hale getirmek için yaptığı tüm şeyler.

Bana onu ihtiyacım olduğunu hissettirmek için.

Kendimi kucaklayarak, yatağıma geri dönmek için can atıyorum. Bunun yerine, çenemi kaldırıyorum. "Kötü, değil mi?"

Grimm ve Dr. Chen birbirlerine bakışırlar. "İyi değil," diyor Grimm. "Belki de oturmalıyız," diyor Dr. Chen.

Ama oturmak istemiyorum. Sadece bilmek istiyorum. Her korkunç şeyi duymak istiyorum, çünkü kabusu anladığın zaman, o zaman kabus görmeyi bırakırsın.

Ama bu pek doğru değil. Kabusların asla gerçekten bitmediğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum.

Bu yüzden onlarla birlikte mutfak masasına yürür ve otururum, sonra yanımdaki Grimm'den oval masanın karşısındaki Dr. Chen'e bakarım.

"Ee?"

Grimm bana daha doğrudan bakmak için yer değiştirir. "Babanın sana anksiyete ve agorafobi için verdiği ilaçlar, yasal ilaç bileşikleri değil."

Boğazıma safra yükselir. Bunları duymak istemiyorum. Hem, ilaçlarım hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyor ki?

Aynı zamanda ona inanıyorum. Bahsettiğimiz kişi benim babam.

Dr. Chen'e bakarken daha dik oturuyorum. "Bana... bana zarar verdiler mi?"

Gülümsemesi neredeyse anne gibi ve annemin kollarında ağladığım gibi onun kollarında ağlama isteğiyle mücadele ediyorum. Ve Elysium kulelerinde Lydia'nın kollarında hala yaptığım gibi.

"Hasar yok," diyor Dr. Chen. "Ama bunlar sizi etkilemiş. Semptomlarınıza ve son birkaç yıldır kamuya açık yerlerdeki görüntülerinizi inceledikten sonra, size benzodiazepinler, hafıza baskılayıcılar ve ruh hali dengeleyiciler içeren bir kokteyl verildiği kanısındayım, bağımlılığı artırmak için kullanılan bir dizi deneysel ilaçtan bahsetmiyorum bile."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, anlamıyorum.

"Sizi kontrol altında ve uysal tutmak için," diyor Dr. Chen yumuşak bir sesle. "Hayır, hayır." Kafamı sallıyorum. "Dr. Linden asla böyle bir şey yapmaz."

"O değil," diyor Grimm. "Senin meşru bir reçeten var. Ama sen bunun yerine babanın sana verdiği ilacı alıyorsun."

Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. "Bu... Bu delilik." Ama bunu söylerken bile, parçalar yerine oturmaya başlıyor. Sisli düşünceler. Kayıp anılar.

Midem bulanıyor. Buna inanmak istemiyorum. İstemiyorum. Gözlerimi kapatıp yüz yıl uyumak istiyorum. Grimm ailesinin düşmanımız olduğunu ve bunun sadece bir oyun olduğunu bildiğimi, bunun işe yaramayacağını haykırmak istiyorum. Bunun işe yaramasına izin vermeyeceğim.

Bu odadan kaçıp gerçekliğe dönmek istiyorum. Ama onlara inanıyorum.

Dahası, artık gerçekliğin ne olduğunu bile bilmediğimden eminim. "Sasha?"

Dr. Chen'e bakıyorum, zihnimde onun yumuşak sesine ve nazik yüzüne tutunuyorum. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyorum sonunda.

"Kontrol," diyor Grimm, keskin ve emin bir sesle. "Baban, çevresindeki her şeyi kontrol etmek istiyor. En çok da seni."

"Temel bir fizik muayene yapmak ve kan örneği almak istiyorum," diyor Dr. Chen. "Vücudunda ne olduğunu ne kadar çabuk tespit edersek, yoksunluk belirtilerini o kadar iyi yönetebilir ve sana yapılanları o kadar iyi belgeleyebiliriz."

"Yoksunluk belirtileri mi?"

"En son ne zaman ilaçlarını aldın?"

"Bugün üçüncü gün. Fotoğraf çekiminin olduğu sabah almadım." "O zaman zaten başlamış demektir."

Yavaşça başımı sallıyorum. Görmezden gelmeye çalıştığım baş ağrısının nedeni birdenbire anlaşılıyor. Ellerimdeki hafif titreme ve ışığın biraz fazla parlak görünmesi de öyle.

I Grimm, searching his face for ... what? Reassurance? Samimiyet mi? Bilmiyorum, ama onun sabit bakışlarında beni sakinleştiren bir şey var. "Tamam," diyorum. "Yapman gerekeni yap."

Dr. Chen başımı sallar ve kanepenin yanından çantasını almaya giderken, Grimm'e bakarım. "Babamın bana yaptıklarına neden bu kadar önem veriyorsun ki?"

Yüzünde bir gölge geçer, ama ifadesi dikkatlice kontrol altında kalır. "Anlaşmamızı unuttun mu? Ben senin sağlığına kavuşmana yardım ediyorum. Seni koruyorum. Karşılığında sen de Victor Reed'i yok etmeme yardım ediyorsun." Bir an durur, gözleri sert ve ateşli bir şekilde benimkilere bakar. "Ve tabii ki, anlaşmamızın tamamı bu değil."

Yutkunurum, dün gecenin anıları bir kez daha zihnime dolarken ona bakmamak için yere bakarım. Seks. Kontrol. İtaat. Sahiplenme. Teslimiyet.

Her şey.

Basit ve net bir anlaşma.

Neyse ki, Dr. Chen tekrar gelip bir şişe bir şişe kan almaya başladığı için bunun üzerinde durmaya vaktim yok. Kolumu uzatmış oturuyorum ve şişelerin dolmasını izlerken titremeye karşı koyuyorum. Artık kan değil. Zehir. Babam tarafından damarlarıma dökülen zehir.

"Laboratuvarım testleri hızlandırıyor," diyor Dr. Chen, "bu yüzden bir gün içinde ön sonuçları alacağım." Son şişeyi kaldırırken destekleyici bir gülümseme atıyor. "Şüphelerimizi doğrulamak ve bir dava oluşturmaya başlamak için yeterli kanıtımız olmalı."

"Dava mı?" Dr. Chen muayeneye devam etmek için stetoskop ve tansiyon aletini çıkarırken Grimm'e bakıyorum.

"Yetkisiz ilaç kullanımı," diyor Grimm. "Yasadışı deneyler, psikolojik manipülasyon. Basit saldırı. Bulduklarına bağlı olarak daha fazlası da olabilir."

"Babam aleyhine," diyorum, yaptığımız şeyin, kabul ettiğim şeyin büyüklüğü beni sararken. Bu sadece istenmeyen bir evlilikten kaçınmak ya da bağımsızlığımı kazanmakla ilgili değil. Bu, babamın suçlarını ortaya çıkarmak, onu tamamen yok etmekle ilgili.

Korku içimi kapladığında aniden üşüyorum. Bunu yapamam. Geri çekilmeliyim. Grimm'e, anlaşılmamız nedeniyle gerçek anlamda kanımın döküleceğini anlamadığımı söylemeliyim. Babamın sırtında hedef tahtası yapacağı kadar, medyada oynanacak bu pislik gösterinin bir parçası olmak istemediğimi söylemeliyim.

Ama aslında istiyorum. Beni hedef haline getirse bile. Babam ne zaman beni hedef tahtasına koymadı ki?

Gerçek şu ki, bunu o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum. Babamı devirmek istiyorum. Bana ve anneme yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum. O kara kalbinin, tüm dünyanın gözü önünde sökülüp atılmasını istiyorum.

Bütün bunları isteme nedenlerimi biliyorum, ama Grimm'inkileri hala bilmiyorum.

"Ne?" diye soruyor, ama ben sadece başımı sallıyorum, sanki Dr. Chen hayati organlarımın ölçümlerini tamamlarken ben orada oturmuş güneş ışığı ve köpek yavruları hakkında düşünüyormuşum gibi.

"Bu kadar," diyor ve elimi hızlıca sıkıyor. "Bana ihtiyacın olursa, Liam'da iletişim bilgilerim var. Dinlen. Bol bol su iç. Ve ihtiyacın olursa, seni rahatlatacak bir şey yazabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Artık ilaç istemiyorum."

Son bir kez gülümser. "Sen güçlüsün, Sasha. Bunu kolayca atlatacaksın." Sonra gider ve ben Grimm'le baş başa kalırım, ama kendimi hiç de güçlü hissetmiyorum. Piyonlar güçlü değildir. Ve ben de öyleyim. Grimm'in kazanmaya kararlı olduğu bir satranç oyunundaki piyon.

"Neden bunu yapıyorsun? Babamın bana yaptıkları neden umurunda?"

"Belki de sadece şövalye ruhluyumdur."

"Evet, Kral Arthur Derneği aradı. Senin

"Gerçekten mi? Not alayım." "Sadece seksle ilgili olamaz," diye devam ettim, onun cevabına gülümsediğimi saklamak için başımı eğerek. "Orada birçok seçeneğin olduğunu hissediyorum."

"Sadece seksle ilgili olamaz," diye devam ediyorum, onun cevabına gülümsediğimi saklamak için başımı eğiyorum. "O konuda birçok seçeneğin olduğunu hissediyorum."

O gülümsedi, ama sesinde bir tuhafılık vardı.

"Ve neden beni babama karşı kullanmak için bu kadar zahmete giriyorsun? Onu alt etmek için bir kızı kaçırıp ona detoks yapmasına yardım etmekten başka milyarlarca yol olmalı."

Uzun bir süre geçtikten sonra Grimm, "Hepimizin kendi nedenleri var," der, ama bu bana hiçbir şey ifade etmez.

Yüzünde bir gölge geçer, ama o kadar çabuk kaybolur ki, hayal etmiş olabilirim. Sonra başını kaldırır, mavi gözleri benimkilere sertçe bakar. "Sana iyilik olsun diye yardım etmiyorum, Prenses. Bunu biliyorsun. Bu bir anlaşma."

Sesindeki soğuk hesaplama beni itmeliydi. Ama bunun yerine, içimde garip bir heyecan uyandırdı. Dürüstlüğü, sahtekarlık içermemesi, babamın zarif manipülasyonlarından o kadar farklıydı ki, gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Unutmadım."

Beni tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle inceliyor. "Dinlenmelisin," diyor, artık tamamen iş modunda.

Henüz öğlen bile olmadığını söylemek üzereydim, ama üzerime çöken yorgunluk duvarını inkar edemem.

Beni yatak odasının kapısına kadar geçirir, eli belimin altında dolaşır ama asla dokunmaz. Mesafe kasıtlıdır. Kontrollüdür. Sanki kendine sınırlar koyuyormuş gibi.

Yatak odasına giriyorum, arkamda onun varlığını hissediyorum, sağlam ve heybetli. Peşimden gelecek mi? Bu, bedelinin ilk taksitini talep edeceği an mı? Bu düşünceyle kalbim hızla atıyor, korku ve adını koyamadığım başka bir duygu karışımı.

Ama o kapının eşiğinde duruyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Birkaç saat sonra seni kontrol edeceğim," diyor ve sonra gidiyor, kapıyı tuhaf bir şekilde kesin bir sesle kapatıyor.

Yatağa çöküyorum, içimde hayal kırıklığı ve rahatlama duygusu savaşıyor.

Her şey.

Bu kelime zihnimde kalmaya kararlı ve ben onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun dokunuşunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Kendime bunun Liam Grimm olduğunu hatırlatıyorum. Manipülatif. Zalim. Bana iyilik olsun diye yardım etmeyen bir adam. Aksine, babamın kontrolünü Grimm'in kontrolüyle takas ettim. Babamı yok etme planında bir piyonumdan başka bir şey değilim.

Ve satranç oynamayı yeterince biliyorum ki, piyonlar her zaman en kötü sonucu alırlar.

ON BİR Sahiplik

Birden uyanıyorum, sonra güvende olduğumu hatırlayınca tekrar yığılıyorum. Ya da en azından babamdan güvende olduğumu.

En azından şimdilik.

Uykuya dalmadan önce perdeleri kapatmıştım ve şimdi neredeyse tamamen karanlık odada bir saat arıyorum.

Şansım yok.

Küçük bir iç çekişle, yan masaya yuvarlanıp lambayı yakıyorum. Telefonumu alıp saati kontrol etmek niyetindeydim, ama Grimm'in onu aldığını hatırlıyorum.

Hayal kırıklığına uğrayarak çarşafları bir kenara atıp oturuyorum. Liam Grimm beni babamdan kurtarmış olabilir — ve evet, kafamda dağınık hayaller kuruyor olabilirim — ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O hala düşmanım. Ben onun için bir hiçim. Ve bu basit gerçeği aklımda sıkı sıkıya tutmam gerekiyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, vücudum hem kurşun gibi ağır hem de garip bir şekilde ağırlıksız hissediyor. Başım zonklamaya başlıyor, ama son birkaç gündür düşüncelerimin giderek netleştğini şimdiden söyleyebilirim.

Babam bana ilaç veriyormuş. Kendi babam.

Yatağın başucundaki komodinde bir kontrol paneli var ve ortadaki düğmeye basıyorum. Perdeler kalkarken kaskatı kesiliyorum, ama yatak benimle bilinmeyen boşluk arasında duruyor ve beni güvende tutuyor.

Odayı dolduran loş, altın rengi ışığa bakılırsa, akşamın erken saatleri olduğunu tahmin ediyorum, bu da saatlerce uyuduğum anlamına geliyor.

Dr. Chen bunun iyi bir şey olduğunu söylerdi. Ve baş ağrım da hafiflemiş gibi görünüyor.

Yavaşça banyoya doğru ilerlerken, cildimin bulanık ve kaşıntılı olduğunu ve zeminin ayaklarımın altında hafifçe eğildiğini fark ediyorum. *Detoks*, banyo tezgahına güvenli bir şekilde ulaştığımda aynadaki yansımama söylüyorum. Bunların hepsi

detoks/yoksunluk/bu lanet şeyi atlatma sürecinin bir parçası, yani bu tuhaflık iyi bir şey.

Bardağı suyla doldurup içiyorum, sonra bu işlemi üç kez tekrarlıyorum. Özellikle susamış değilim, ama babamın bana zorla yedirdiği pislikleri yıkayabilirsem, o kadar iyi.

Sonra yüzüme biraz serpiştirip kendi gözlerime bakıyorum. "Başarabilirsin," diyor aynadaki kız. "Bunu atlatacaksın. Özgür olacaksın."

Ve aynadaki kız haklı.

Ama onun yoksunluktan mı bahsettiğini yoksa şeytanla yaptığı anlaşmadan mı bahsettiğini merak etmeden duramıyorum.

Düşüncelerimin zıplamasından hoşlanmadığım için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, aynada yansıyan ben değilim. Annem.

Gözlerimi kırıyorum ve o yok oluyor. Tıpkı öldüğü gün olduğu gibi. Bir an önce oradaydı. Bir sonraki an, sadece boşluk vardı.

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzülüyor ve onu siliyorum.

Şimdi, bir kuledeki altın kafesi başka bir kafesle takas ettiğim için benim hakkımda ne düşünürdü? Güçlü bir adamın kontrolünden kaçıp, daha da tehlikeli olabilecek başka bir adamın kontrolüne girerek? Ben bir aptal mıyım? Bir mazoşist mi? Babamın her zaman söylediği gibi, naif bir küçük prenses mi?

Hayır. Doğru seçimdi. Tek seçimdi.

Banyodan aceleyle çıkıyorum, o kayıp, kararsız kızı kendi haline bırakıyorum. Ben giyinip oturma odasına çıkacağım ve sakın ve kendinden emin bir kadın olacağım. Ya da en azından olmak istediğim kadın.

Uyumadan önce sadece taytımı çıkarmıştım, onu tekrar giydim, derin bir nefes aldım ve odadan çıkıp Grimm'i aramaya gittim.

Açık alandaki pencereler hala opak, ama ışıklar açık, bu yüzden Grimm'in burada olmadığını kolayca görebiliyorum. Adını sesleniyorum ve cevap alamayınca dairenin geri kalanını keşfetmeyi düşünüyorum. Ama onu karanlık bir arka odada bulma ihtimali beni durduruyor. Bunun yerine, buzdolabına gidip bir şişe su alıyorum. Orada sadece *"Alışverişteyim. Yakında dönerim. LG"* yazan bir not buluyorum.

Bana yardım eden ve aynı zamanda beni rehin tutan bu adamın dairesinde tek başıma olmak tuhaf bir duygu. Hayatım hakkında benden daha fazla şey bilen bir adam. Özellikle de onu neredeyse hiç tanımadığım için.

Belki şimdi öğrenme şansım vardır.

Sonraki yarım saat boyunca, Liam'ın dairesinde kafeslenmiş bir hayvan gibi dolaşıyorum, her şeyi inceliyorum, neyi arıyorum? Hayatımı emanet ettiğim adamla ilgili ipuçlarını mı? Yeni altın kafesimdeki zayıflıkları mı? Kullanmaya niyetim olmayan kaçış yollarını mı?

Ya da belki de devam eden baş ağrımdan ve ellerimdeki rastgele titremelerden dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyorum.

Daire minimalist ama lüks, tüm yüzeyler pürüzsüz ve keskin açılı. Fotoğraf yok. Kişisel dokunuşlar yok. Market listesi bile yok. Connecticut'ta bir evinden bahsetmişti, acaba orası daha sıcak mıdır? Gerçekten yaşadığı yer. Öyle olmalı. Liam Grimm birçok şey olabilir, ama steril biri değildir.

Ayrıca, bir sırta rastlayabileceğim bir yerde beni yalnız bırakır mıydı?

Kesinlikle hayır.

Yine de keşif yapmaktan keyif alıyorum. Çalışma odasında bir parça cennet buluyorum: tüm duvarı kaplayan kitaplıkta, her santimetre kare sert kapaklı ve ciltsiz kitaplar, klasikler ve popüler romanlarla dolu. Uzun bir raf tamamen Grimm'in masallarının deri ciltli kitaplarına ayrılmış. Buna şaşırmadım — orijinal Grimm Kardeşler onun ataları — ama meraklandım. Rafta bir cilt çekip sayfaları gözden geçirdim ve bunların annelerin çocuklarına okuduğu sansürlenmiş versiyonlar olmadığını hemen fark ettim. Bunlar orijinal masallardı — karanlık, kanlı ve pişmanlık duymayan.

İçimde soğuk bir farkındalık uyandı. Ormanda terk edilmiş çocuklar, kulelerde hapsedilmiş kızlar, boşluğa düşüp farklı bir dünyaya çıkan kızlar.

Anlaşmalar ve fedakarlıklar. Tıpkı benimki gibi.

Kitabı yerine koyuyorum, sonra kendimi kucaklayarak çalışma odasının penceresine doğru iki adım atıyorum. Burası oturma odası gibi engellenmemiş, derin bir nefes alıyorum, sonra kendimi zorlayarak bir adım daha yaklaşıyorum, sonra daha da yaklaşıyorum, ta ki sadece üç kol mesafesi kalana kadar. Manhattan camın ötesinde uzanıyor, yaklaşan alacakaranlıkta parıldıyor.

Manzara baş döndürücü ve tanıdık bir sıkışma göğsüme yayılırken, ellerimi yumruk yapıp kendimi yerinde kalmaya ve gözlerimi açık tutmaya zorluyorum. Korkumun ne kadarı gerçek? Ne kadarı babamın yıllardır bana anlattıklarıyla yaratılmış?

Ve bunun bir önemi var mı? Her halükarda, korku içimde.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

Kalbim çarparken, birden dönüp kapıda duran onu gördüğümde çılgılık attım. "Özür dilerim," dedim. "Gözetlemek istememiştim. Ben sadece... şey, evet. Aslında, gözetlemek istemiştim."

"Anlıyorum," dedi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "İlginç bir şey öğrendin mi?"

"Dekoratorünüz çağdaş tarzı seviyor. Ve siz Stephen King hayranısınız."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Hepsi bu mu?"

"Romantik romanlar beni şaşırttı."

Yüzündeki ifade sertleşir. "Onlar anneme aitti. Yıllar önce annemin bir arkadaşı beni bulup bana verdi."

"Oh." Yere bakıyorum, sonra ellerimi ceplerime sokup tekrar ona bakıyorum. "Umarım, merakın kediyi öldürmediğini de öğrenmek üzereyimdir."

Yüzündeki ifadeyi hiç okuyamıyorum ve o çok yumuşak bir sesle "Kedi şimdilik güvende" diyene kadar nefesimi tutuyorum. Arkasını dönüp odadan çıkıyor. "Hadi kedicik. Sana mama alalım."

Onu mutfığa kadar takip ederken yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten üzgünüm. Uyandım ve..."

"Sorun değil. Ben kural koymam." Gözleri benimkilerle buluştu. "En azından etrafa bakmak konusunda. Ama önemli bir konuda bana karşı gelersen, bir saniye içinde kendini babanın yanında bulursun. Anladın mı?"

Yutkunup başımı salladım.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Mutfak adasına oturmam için işaret etti, sonra beyaz bir poşeti açtı. Hemen sıcak ekmek ve kızarmış dana eti kokusu burnuma çarptı ve iniltiyi bastırmaya çalıştım. Ya da, denedim. Omzunun üzerinden bana gülümseyerek baktığına bakılırsa, iniltilim biraz abartılı olmuş olabilir.

"Burger hayranı mısın?"

"Daha çok uzaktan hayranlık duyuyorum," diye itiraf ediyorum. "Diyetim oldukça kısıtlı." "Biliyorum. Buna sadık kalmak ister misin? Yoksa yasak olanı tatmak ister misin?" Bana doğrudan bakıyor, gözlerindeki bir şey soruya işaret ediyor.

"Yasak, lütfen," diyorum, bakışlarımı indirerek. "Patates kızartmasıyla yasak."

O gülümser, sonra peynirle doldurulmuş, paketlenmiş bir hamburger ve bir paket patates kızartması uzatır.

Peynirli, etli cennetin ilk ısırığını almıştım ki, o büyük bir zarfı tezgahın üzerine kaydırıldı.

"O ne?" diye soruyorum, keşke milkshake de getirseydim diyorum içimden. O zaman çok daha fazla olurdu.

"Babanın bizim küçük savaşımızdaki ilk hamlesi."

Ben düşer burgeri burgeri tüm düşüncelerim patates patates ve milkshake ve peynirli burgerler, tabureden atlayıp iki adım geri çekilirken buharlaşıyor.

"Seni ısırmaz," diyor. "En azından gerçek anlamda ısırmaz." "Nedir o?"

"Aç da gör."

Kafamı sallayıp yavaşça geri çekilmek istiyorum. Bunun yerine, derin bir nefes alıp zarfı kendime doğru çekiyorum. Zarfın kapağını açıp içinden ince bir yığın hukuki belge çıkarıyorum. Babamın avukatları Beckett & Stein'in tanınmış antetli kağıdına yazılmış kapak mektubunu okurken midem bulanıyor. "*Tek taraflı* acil yardım? Geçici vesayet?" Belgeleri bulaşıcıymış gibi yere atıyorum. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Duruma bağlı. Eğer babanın mahkemeyi geçici olarak senin vasin olarak atamasına ikna ettiğini düşünüyorsan, evet."

"Vasi mi? Neredeyse yirmi yedi yaşındayım. Bunu yapamaz." Grimm'in yüzü sertleşir. "Zihinsel olarak yetersiz olduğunu kanıtlayabilirse yapabilir. Kendi hayatını idare edemediğini. Dengesiz olduğunu. Savunmasız olduğunu. Kendin için tehlike oluşturduğunu. Bunlardan herhangi biri varsa, o zaman yapabilir."

"Ama ben bunların hiçbirini değilim. *Değil miyim?*"

Grimm gözlerime bakar, bakışları buz gibidir. "Değilsin," der kesin bir şekilde, ama ona inanmadığımı bilirim. "Ama baban seni yeterince çökmüş gösterebilirse, mahkeme ona anahtarları verecektir."

"Ama burada onun şu anda benim vasım olduğu yazıyor. Şu anda."

"Öyle. Evet. Geri dönerken garajın girişinde bir tebligat memuru bekliyordu."

"Ama bu, onun bunu nasıl yaptığını açıklamıyor. Yani, mahkemenin bana sorular sorması gerekmez mi?"

"Bu *tek taraflı* karar kısmı. Mahkeme babanın lehine acil tedbir kararı verdi, ama bir haftadan biraz fazla bir süre sonra tam bir duruşma yapacak."

Kendimi sıkıca kucaklarım, tüm vücudum minik karınca ısırıklarıyla kaplanmış gibi hissediyorum. "Hayır. Olmaz. Geri dönmem mümkün değil. Bir hafta için bile. Hatta bir dakika için bile."

Pencereden uzak durarak volta atmaya başlıyorum. Hâlâ engellenmiş durumda, ama o opak camın arkasında ne olduğunu biliyorum. Ve şu anda, sadece bilmek bile beni çılgına çevirmeye yetiyor.

Grimm sessizce beni izlerken, "Gitmeliyim," diyorum. "Kaçmalıyım. Mahkemelerin yetki alanı dışında bir yere. Onun istediğini elde etmek için yargıcı rüşvetle satın alamayacağı bir yere. Yurt dışına gitmeliyim." Grimm'e dönerek, "Bana bir uçak bileti ayarlayabilir misin? Ruby'nin Münih'te ailesi var. Belki bir süre onlarla kalabilirim ve..."

"Hayır."

Odanın ortasında duruyorum, vücudum soğuyor ve düşüncelerim toza dönüşüyor. "Ne?"

İki uzun adımda, düşmüş melek yüzünde hesaplayıcı bir gülümsemeyle tam önümde duruyor. "Hayır dedim."

Kendimi durduramadan, elimi uzatıp ona o kadar sert bir tokat attım ki avucum yanıyor gibi hissettim. Geri çekilemeden bileğimi yakaladı ve ben de ondan benzer bir darbe bekleyerek geri çekildim. Bunun yerine, beni kendine doğru çekerek vücudumu ona bastırdı ve ben de başımı kaldırıp sert, gülümsemeyen yüzünü görmek zorunda kaldım.

"Hayır," diye tekrarlar. "Gitmene yardım etmeyeceğim." Her kelimeyi, sanki tam olarak anlamamı sağlamak istercesine, net bir şekilde telaffuz ediyor. "Bir anlaşmamız var." Eli bileğimi sıkıca kavrar ve beni daha da kendine çeker, diğer eliyle kalçamı kavrar, vücudumu kendine doğru bastırır, böylece karnıma değen penisinin şişkinliğini görmezden gelmem imkansız hale gelir. Nefesim kesilir, bunun öfkeden olduğunu kendime söylerim.

Ve ayrıca yalanlara son vermem gerektiğini söylüyorum kendime.

"Hatırlıyor musun?" diye tekrarlıyor, eli kırımın üzerinde dolaşarak, parmakları bacaklarımın arasına giriyor, esnek kumaşın üzerinden beni okşuyor. "Anlaşmamızın şartlarını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Vücudum ateş gibi. Karıncalanıyor. Sesim ise fısıltıdan ibaret. Kalbim göğsümde çarpıyor, kendime uzaklaşmam gerektiğini söylüyorum. Onun yüzüne bir tokat atıp kaçmam gerektiğini.

Ruby'yi bulmaya çalışmalı. Burada olmamalıyım.

Ama ben bunu kabul ettim. Her şeyi kabul ettim.

Ve lanet olsun, kaçmak istemiyorum.

"Güzel." Eli yukarı kayıyor, sonra tekrar aşağı, bu sefer taytımın bel kısmının altına, sonra da tangamın altına kayıyor, parmak ucu kalçalarımın arasına giriyor ve uzun, yavaş hareketlerle

beni utançtan kıvranıp saklanmak istememe neden oluyor... ama aynı zamanda daha fazlasını istemek istememe de neden oluyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum, bundan hoşlandığımı için kendimden nefret ediyorum. Bundan nefret etmem gerektiğini biliyorum.

"Bu bir fırsat, Prenses," diye mırıldanır ve bir an için bunun babamın yasal işleminden mi yoksa bu samimi temastan mı bahsettiğinden emin olamam. "Mahkemeye çıkacağız. Sana yaptıklarını ortaya çıkaracağız. Gazeteler bunu yutacak. Uluslararası haber olacak." Eğilir, parmağı kıcımı okşarken nefesi kulağımı okşar. "Bu onu mahvedecek," diye fısıldar. "Daha da önemlisi, özgür olacaksın, Prenses. Anlıyor musun?"

Başımı
sallıyorum.

"Güzel."

İki adım geri çekilerek, beni utanç ve arzu bulutunun içinde bırakarak teması keser. Ona doğru ilerlemeye başlarım, sonra ne yaptığımı fark eder ve vücudum onun oynadığı oyundan dolayı hala titriyor olsa da ayaklarımın yerinde kalmasını sağlarım.

Gerginleşiyorum, sonra hala başımın belada olduğunu fark edince bakışlarımı yukarı çeviriyorum. "O emir, şu andan itibaren benim sorumluluğunun onda olduğunu söylüyor. Eğer ülkeyi terk etmeme yardım etmeyeceksen, ne yapacaksın?"

Başka bir düşünce aklıma gelince geriye doğru sendelerim ve panik içimi kaplar. "Beni ona teslim etmeyeceksin," derim, sesimdeki korkuyu duyabileceğinden nefret ederek. "Lütfen bana bunu yapmayacağını söyle."

"Bunu yapmayacağım."

O kadar sakın ki, ona tokat atmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Bir şeyler fırlatmak istiyorum. Küçük ve karanlık bir yere saklanıp, dizlerimi göğsüme çekip, küçük bir kızken yaptığım gibi onlara sarılmak istiyorum. Belki bu sefer, ortadan kaybolma isteğim gerçek olur.

Ama ben küçük bir kız değilim ve Reed Tower'da babamdan saklanabileceğim dolaplar aramıyorum. Ben tamamen farklı bir kuledeyim. Farklı bir adamla birlikteyim. Liam Grimm'e tam olarak güvenmesem de, onun bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Ya da, öyle olsa bile, bana zarar vermeyecek. En azından şimdilik. Grimm, babamı neredeyse benim kadar nefret ediyor, bu yüzden beni güvende tutacaktır. En azından şimdilik. Sonuçta, ölü ya da yaralı bir rehine pek bir değeri yoktur.

Kolumu tuttu, parmakları hala benim sıcaklığımdan sıcaktı. "Gidelim."
"Gitmek mi?" Soğuk bir panik içimi kapladı. "Beni teslim etmeyeceğini söylemiştin

"

"Vermeyeceğim. Ama senin de belirttiğin gibi, şu anda senden sorumlu olan o. Senin benimle olduğunu biliyor. Elbette, hala burada olduğunu şüphelenir."

Parmağını çenemin altına koyup kaldırıyor ve gözlerime bakmamı sağlıyor. "Bu, yakında geleceği anlamına geliyor. Babamla anlaşp binayı aramasına izin vermesi için beklemeyecek. Doğrudan polise gidecek. Sanırım çoktan arama emri çıkarmıştır." Gülümsemesi hem yavaş hem de kendini beğenmiş. "Ama seni bulamazsa, o mahkeme emri ona pek bir fayda sağlamaz."

"Nereye gidiyoruz?"

Ama tek söylediği, "Güven bana, prenses. Seni geri alamayacak. Artık benimsin. Ve senin için yaptığım planlarda Victor Reed yok."

ON İKİ YÜKSELİŞ

Grimm'in telefonu çalar ve mesajı okurken vücudu kaskatı kesilir. Zaten yoğun olan gözleri çelik gibi sertleşir.

"Gitmemiz gerek," diyor ve çalışma odasına doğru aceleyle yürüyor. Patates kızartması poşetini alıp onu takip ediyorum, onun bu aciliyetinin babamla bir ilgisi olduğuna eminim. Çalışma odasına vardığımda, onun bir şeyi cebine koyduğunu ve sonra orta çekmeceyi kapattığını görüyorum.

"Cüzdanım," diyorum, Ruby'nin kredi kartını düşünerek. "Onu almam lazım."

"Hayır." Sesi sakindir ama tartışmaya yer bırakmaz.

"Ama..."

"Buradalar. Şu anda. Polis." Kolumdan tutup beni çalışma odasından çıkarır. "Lanet olsun," der, sesini o kadar alçaltır ki, bunun bana yönelik olmadığını anlarım. "Beklediğimden çok daha hızlı geldiler."

Beni asansöre götüreceğini sanıyorum. Ama o, bizi tam ters yöne, çalışma odasından daha da uzağa, benim keşfetmediğim bir yere götürüyor. Koridor kıvrımlar ve dönüşlerle devam ediyor, sonunda binanın hangi tarafında olduğumuzu bile bilemiyorum. Sonunda, iyi kamufle edilmiş bir servis kapısının önünde duruyor.

"Yukarı çıkıyoruz," diyor, kapıyı açık tutarak ve beni dar beton merdiven boşluğuna doğru işaret ediyor.

"Yukarı mı?" diye aptalca tekrar ediyorum ve içeri adımımı attığımda, çıplak ayaklarım soğuk betona değdiğinde ayakkabı giymeyi unutmuş olduğumu hatırlıyorum.

"Dört kat. Çatıya." O da peşimden içeri girer ve kapıyı kapatır. "Git."

Ben de öyle yaparım, merdivenleri hızla çıkarım, yıldırım gibi hareket ederken beton ayaklarıma batar.

İkinci katta durup Grimm'e bakıyorum. Bakır rengi saçları, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken loş ışığı yansıtıyor. Düğmeli gömleğinin yakası açık, kolları sıyrılmış ve güçlü

ön kollarını ortaya çıkarmak için kıvrılmış. Duruma rağmen, o sahanlığa ulaşırken, yüzünde konsantrasyon maskesi varken, gözlerim onun gergin ön kol kaslarında kalıyor.

"Devam et," diyor, elini belime koyarak beni ileri itiyor. "Neredeyse vardık."

Nefesim kesildi, yorgunluktan değil, onun dokunuşundan.

Gerçekten uygun bir zaman değil.

Zihnimi sadece basamaklara odaklanmaya zorluyorum ve farkına varmadan çatı kapısına ulaşıyoruz. Grimm kapıya ağırlığını veriyor, kapı açılıyor ve ben geriye doğru sendeleyerek patates kızartmalarımı düşürüyorum. Etrafımda dünya açılıyor, sonsuz gökyüzü ve baş döndürücü yükseklik bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Hâlâ merdiven boşluğundayım ve sırtımı beton duvara dayayarak ayaklarıma bakıyorum, açık kapıdan yayılan boşluğu düşünmemeye çalışıyorum. Merdiven boşluğunda rüzgârın uğuldamasını, saçlarımı, giysilerimi, irademi çekip koparmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Her içgüdüm bana diğer yöne koşmamı haykırıyor.

Çatılar dünyanın bittiği yerdir ve bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Kendimi inlerken duyuyorum. Bunu yapamam. Yapamam. Tek yapabileceğim burada durup, Scarlett Kiss boyalı ayak parmaklarıma bakmak ve kapının bu açık çatıdan başka bir yere açıldığını iddia etmeye çalışmak, ama başaramamak.

"Lanet olsun, Sasha, beni dinle."

Ancak o zaman Grimm'in benimle konuştuğunu fark ettim, sesi anlaşılmasa da bir gürültü gibi alçak bir uğultuydu.

Kelimeleri anlamaya çalışıyorum, ama ona bakmıyorum. Bakarsam, arkasında sadece gecenin boşluğunu göreceğim.

"Gözlerini kapat," diye emrediyor. "Ya çatı ya da babanın adamları."

Bu düşünceyle içim bir anda eridi. Ama kendimi zorlayarak gözlerimi sıkıca kapattım. Elimi tutup beni helikopter pistine götüreceğini düşünüyordum, bu yüzden beni kucaklayıp gelin gibi tuttuğunda nefesim kesildi. Yüzümü göğsüne çevirip kokusunu içime çektim — pahalı ve erkeksi bir koku, en azından bir an için beni sakinleştirdi. Sonra duydum — helikopterin pervanelerinin gürültülü yaklaşmasını.

"Aracımız," diyor Grimm saçlarıma doğru. "Seni şimdi indireceğim." Ayaklarım yere değdiğinde, gözlerimi açıyorum — zar zor — Grimm'in elini sıkıca tutarken, dönen pervaneler saçlarıma çılgınca savuruyor.

Helikopter şık ve siyah, üzerinde hiçbir işaret yok. Grimm beni neredeyse helikoptere taşıyor, kolu belimi sıkıca sarıyor, böylece çıplak ayaklarım yere neredeyse değmiyor.

Pilot soru sormadan Grimm beni deri koltuğa oturtur, sonra tecrübeli hareketlerle kemerimi bağlar, parmakları uyluklarımı okşar. O sırada titrediğimi fark ederim... ve bu tamamen korkudan değildir.

Grimm kendi emniyet kemerine uzanırken, çatı erişim kapısı birden açılır. Koyu renkli takım elbiseli üç adam, silahlarını çekmiş halde helikopter pistine çıkarlar. Babamın güvenlik şefi öncülük etmektedir. Rotorların gürültüsünden duyamadığım öfkeli bağırışlar atarlar, ancak helikopterimize doğrultulmuş silahlar niyetleri hakkında hiçbir şüphe bırakmaz.

"Git!" Grimm, kendi kemerini takmaya devam ederken kulaklığına bağırır.

Helikopter yukarı doğru sıçrar, ani hızlanma beni koltuğuma bastırır. Saldırganlardan biri, silahını pilot kabinine doğrulturken bir dizinin üzerine çöker. Pilot onu görmüş olmalı, çünkü Grimm kapıyı kapatır kapatmaz helikopter keskin bir dönüş yapar ve yana doğru yatar. Pencereden, daha fazla adamın çatıya çıktığını, hızla uzaklaşırken birkaçının daha ateş ettiğini görürüm.

"Helikopteri devre dışı bırakmaya çalışıyorlardı, bize ateş etmek için değil," diyor Grimm, sesi gergin. "Baban seni geri istiyor, zarar görmemiş malını."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum, adrenalin başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde vücudumda dolaşıyor. Hiç bu kadar korkmuş ya da bu kadar canlı hissetmemiştim.

Gece gökyüzüne yükselirken midem bulanıyor. Manhattan altımızda uzanıyor, başımı döndüren parlak bir ışık halısı, ama beklediğim kadar değil. Helikopter beni sıkıca ve güvenli bir şekilde saran bir koza gibi.

En azından kendime böyle söylüyorum. Ama içten içe biliyorum ki asıl teselli kaynağı, yanımda bulunan Liam Grimm'in güvenli ve sağlam varlığı.

"İyi gidiyorsun," diyor kulaklığa ve benim zayıflıklarımın bu kadar yakından bilmesini sevmesem de, övgüsünden yanaklarım kızarıyor.

Şehrin üzerinde hızla ilerliyoruz ve güvenli küçük kapsülümüzün dışına bakmasam da, bu hareketi keyifle izlemekten kendimi alamıyorum. Bu bana, Vale ve Prens Killiam'ın Ember'in sırtında bir ödül avcısından kaçtıkları Elysium'la ilgili bir rüyamı hatırlatıyor.

Vale beni, yani Ember'ı, önüne oturtmuş, bir kolunu belime dolamış, diğerini uyluklarımın üzerine hafifçe koymuş, rüzgâr yırtık eteğimi dalgalandırdığında parmakları yumuşak tenimi bulmuştu.

Dudakları kulağıma okşarken, parmakları bacaklarımın arasındaki yumuşak yerleri okşuyordu ve ejderha aşağıdaki kaleye doğru aşağı, aşağı, aşağı yuvarlanırken, vücudumu muhtemelen işkence gibi görünen ama cennet gibi hissettiren şeyin uçuşun heyecanı mı yoksa prensin dokunuşu mu olduğunu bilmiyordum.

Kulaklıklarımda bir statik ses duyuldu, sonra "—geliyorum."

Gerildim, yanaklarım yandı ve sonraki kelimeleri kaçırdım. "Ne? Ne dedin?"

"İnişe geçiyoruz dedim."

"Oh." Rahatladım, kendimi aptal gibi hissettim. Ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Kısa süre sonra Wall Street yakınlarındaki bir helikopter pistine indik ve pilot bize izin verdiği anda Grimm emniyet kemerlerimizi çözdü ve bana yardım etti. Belki hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama ellerinin belimde gereğinden en az bir saniye daha uzun kaldığını hissettim.

Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Bu rastgele fanteziye rağmen, Grimm'den yardım ve koruma dışında hiçbir şey istemediğimi söylüyorum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, buna inanamıyorum.

Gece tamamen çökmüş, çıplak ayaklarımın altındaki serin beton, helikopterin sıcaklığından sonra şok edici.

"Yakınımda kal," diyor Grimm fısıldayarak ve ben başımı sallayarak, neden kaçtığımı hatırlayarak aklımdaki hayalleri silip atıyorum.

Helikopter pistinden aceleyle ayrılıyor ve Grimm neredeyse anında bir taksi çağırdığında neredeyse sevinç çığlığı atıyorum. Meğer pislik babandan kaçmak için en iyisi ayakkabı giymekmiş.

Taksinin içinde, şoföre bizi Grand Central'a götürmesini söyler, sonra beni yanına çeker. Ben de ona yaslanırım, korunma hissinin tadını çıkarırım, tıpkı Killiam'ın Vale'yi her zaman koruyacağını bildiğim gibi.

Ama bu bir fantezi dünyası değil ve Grimm beni istediği için korumuyor. Onun istediği şey babamı yok etmek. Ve ben onun kitle imha silahıyım.

Taksi trafiğe karıştığında, ben uzaklaşmaya çalışırım ama Grimm beni kendine daha da yaklaştırır. "Bizi işaretlediklerini varsayacağım," diye fısıldar ve ben titrerim, ama bunun nedeni endişe mi yoksa cildimde hissettiğim nefesi mi, gerçekten bilmiyorum.

"Sorun yok," diye devam ediyor, titrediğimi fark etmiş gibi. "Onları yine atlatacağız." Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırıyor

yüzüne bakmam için kaldırır. "Güven bana," der, sesi sıcaklık ve güçle doludur. "Seni güvenli bir şekilde uzaklaştıracağıma söz veriyorum."

Ona güvendiğimi söylemeye başlıyorum, ama ben bir şey söylemeden, o eğri bir gülümseme atıyor. "Sen benim gizli silahımsın, Sasha. Victor Reed'i alt etmek için sihirli mermi."

Başımı sallayıp zoraki bir gülümseme takınıyorum. Ve kaçamayacağım ve sadece benim görebildiğim hoş olmayan gerçeği nefret ediyorum: Grimm'in silahı ya da Babamın pazarlık kozu olmaktan daha fazlası olmak istiyorum.

Ama içimden bir ses bunun asla değişmeyeceğini söylüyor. Kullanılmak için yetiştirildim. Ve asıl üzücü gerçek ne biliyor musun? Başka bir yaşam tarzı bilmediğimden eminim.

GRAND CENTRAL'da, akşam kalabalığına karışıyoruz, ama çıplak ayaklarıma yöneltilen birkaç meraklı bakış yakalıyorum. "Brooklyn," diyor ve beni kalabalık trene bindiriyor. Kalabalığın içinde birbirimize sıkışmış duruyoruz, o arkamda, kolu belimde. Boynumda nefesini hissedebiliyorum ve bu, korkuyla ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayıyor.

İki durak sonra beni trenden indiriyor ve benden aldığı telefonu boş bir koltuğa bırakıyor.

Gülüyorum. "Eğer takip ederlerse, sinyal onları yanlış yöne yönlendirecek."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Belki de sen, Reed'in boktan reklamlarındaki güzel bir yüzden daha fazlasıdır."

Ona, o lanet telefon benim olduğu için daha nazik olması gerektiğini söylemek üzereyim. Ama Manhattan'ın ortasındaki bir metro istasyonundayım, telefonum, param, ayakkabım yok ve eminim ki yoksunluk belirtilerinden biri olan baş ağrım giderek artıyor. Ya da belki de sadece korku ve hayal kırıklığı birleşmiş.

Her halükarda, koruyucumu, esirimi, işkencecimi... Grimm her neyse onu kızdırmamak en iyisi.

Beş kez daha tren değiştirdikten sonra, yorgunluktan bitkin düşmüşüm ve kirli ayaklarım ağrıyor. Sonunda Grimm vardığımızı duyuruyor ve başımı kaldırıp baktığımda Times Meydanı'nda olduğumuzu görüyorum. İstasyonun çıkışına çıkan merdivenleri tırmanıyoruz ve Tiyatro Bölgesi'nin ışıltısı ve karmaşasına çıkıyoruz.

"Ne kadar kaldı?" diye soruyorum, keskin bir şeye basarken yüzümü buruşturarak.

"Sadece birkaç blok. Gel," der ve beni omzuna atıp itfaiyeci taşıma pozisyonuna alır, beni dengede tutmak için elini kıçıma koyar.

"Lanet olsun, Grimm! Beni indir." Ama indirmiyor. Aksine, popoma uyguladığı baskıyı artırıyor. Protesto etmek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum ve kendime, çok yıpranmış ayaklarımın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyorum.

En kolay yalanlar, kendine söylediğin yalanlardır.

Çok geçmeden, istasyondan birkaç blok ötede, sokak lambalarının altın rengi ışığıyla aydınlatılmış sakin bir sokakta buluyoruz kendimizi. Grimm beni yavaşça indiriyor, ayaklarım yere değmeden vücudum onun vücuduna kayıyor.

Kalbim hızla atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum, ama kendime bunun tamamen durumumuzdan kaynaklandığını söylüyorum. Çünkü bu karanlık küçük sokakta çok fazla açığa çıkmış durumdayız.

Kendimi açıkta hissediyorum, tamam. Ama bunun babamın arama ekipleriyle hiçbir ilgisi yok.

Zihnim o kadar karışık ki, Renfort Inn'in girişinin önünde durduğumuzu anlamam bir saniye sürüyor. Bir kapıcı gölgelerin içinden beliriyor ve biz de sokaktan çıkıp sessiz bir zenginlik içine adım atıyoruz. Burası, çok zenginlere hizmet veren, gizli kalmış bir otel. Mısır pamuğundan çarşafların iplik sayısından çok mahremiyeti ve gizliliği ön planda tutan türden bir otel.

Resepsiyonda Grimm nakit ödeme yapıyor. Görevli benim *yoksul olduğumu gösteren* çıplak ayaklarımın farkına varırsa da bunu belli etmiyor. Muhtemelen çok iyi eğitilmiş olduğu için, oynadığımız bu tür bir dominant/itaatkar oyun hakkında yorum yapmıyor.

Midem burkulur. Tanrım. Oynadığımız şey bir hakimiyet/itaat oyunu mu?

Kendimi bu saçma ve korkutucu düşüncüyü kafamdan atmaya zorluyorum.

Ve ilgi çekici...

Ama değil. Korunaklı bir hayat sürüyor olabilirim, ama dünyaya açılan pencerelerim var. Ruby. Elysium. Akıllı televizyonun çok geniş dünyası ve internetin derin karanlık dünyası.

Babam tarafından yeterince kontrol edildim, yeterince kullanıldım. Sahip olduğum azıcık gücün başkası tarafından elimden alınması düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyor.

Asansöre bindiğimizde Grimm beni nazikçe yere indirir. Kapının yanında durup öne doğru bakarım, çünkü Grimm'e dönersem yüzümden düşüncelerimi okuyacağından korkarım. Anlaşmamızı yaptığımızdan beri bana karşı oldukça nazik davranıyor, ama bu, ona hala *her şeyimi* borçlu olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Ve Şimdi bu kk, gze çarpmayan otelde olduğumuz için, bunun tam olarak ne anlama geldiğini dŐŐnmeden edemiyorum.

Grimm arkama geçerken asansör kapısının kenarına odaklanıyorum, sonra elini basit tiŐrtmn arkasına kaydırıyor. Avucunun ii sıcak ve cildimi okŐayacaĐını bekliyorum ama hareket etmiyor. Tek temasımız, belimin alt kısmındaki cildinin sıcaklığı ve saçlarıma değen nefesinin fısıltısı. Ve bu basit dokunuş çılgınca, acı verici bir Şekilde erotik. Ve biraz da korkutucu.

Asansör motorunun dŐŐk uğultusu, kalbimin atıŐlarıyla yarıŐıyor, o kadar yoğun ki Grimm'in duyduğundan eminim. Ya da içimde yankılandığını hissettiğinden. Sığ nefesler almaya çalışıyorum, dokunuşunun içimde kaynıyor gibi hissettirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama yapamıyorum. Tek dŐŐnebildiĐim Prens Killiam'ın dokunuşu. Vale'nin yanağını okŐadıĐı nazik dokunuşu, parmaklarının cildinde bıraktığı yumuşaklık. Parmaklarının göbeğinden aşağı, bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru kaymadan önce meme uçlarını okŐadıĐı Şekilde. Vale'nin amını sert sikiyle doldurmaktan, gĐŐlerini emmekten bahsettiği mŐtehcen sözler. Onu sertçe sikmeye, onu doruğa çıkarmaya ve sonunda, *sonunda*, boŐalmasına izin vermeden önce yalvartmaya söz vermesi. Ama sadece çok, çok uslu bir kız olursa.

Ve sonra Vale'nin

—*ben*—o kadar sert geliyorum *ki*, neredeyse acı verici oluyor.

Kes Şunu!

Bunların hepsi sadece fantezi. Kendimi Elysium'a kaptırmamam lazım. Ne siber uzayda ne de zihnimde. Özellikle de Elysium'un entegre yapay zekasının —o kötücül kk aptalın— Prens Killiam'a bolca Liam Grimm'i aŐıladıĐını bildiğim için.

En önemlisi, birlikte olduğum adamın bana sadece babamı durdurmak istediği için yardım ettiğini hatırlamam gerekiyor. Ben onun amacına ulaşmak için bir araım, tıpkı onun benim amacım için bir araç olması gibi.

Beni galadan kaçırdığı zaman anlaştığımız gibi. *Her Şeye* razı olduğum o an, anlaŐmayı kesinleŐtirmiŐti.

Asansör kapıları açılırken kendimi kucaklarım. DŐŐncelere dalmıŐtım, asansörün durduğunu fark etmemiŐtım. Şimdi Grimm'in eli sırtıma bastırıyor ve ben onun dikkatimi dağıtan dokunuşundan kaçmak için o kadar hevesliyim ki neredeyse yzŐt dŐŐyordum. Beni dirseğimden yakalayıp dengeliyor ve kaçış planımı boşa çıkarıyor.

"İyiyim," diye ters bir cevap vererek kolumu çekip kurtardım. "Sadece yorgunum. Zor bir gün oldu."

"Öyle," diyor asansör kapıları kapanırken, beni onunla birlikte koridorda yalnız bırakarak, etrafımızdaki hava beklentiyle dolu. Ve olması gerekenden çok, çok daha sıcak.

Bu katta sadece bir süit var ve Grimm'i süslü kapıya kadar takip ediyorum, sonra kilidi açmasını bekliyorum, çünkü elbette bana anahtar verilmemişti.

Beni önünden içeri alır ve ben zarif bir şekilde dekore edilmiş odaya göz gezdiririm. Mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş tasarım parçalarıyla doludur, ama yine de kişisel olmayan bir his verir. Sanki bu bir oda değil de bir sahneymiş gibi.

Sanırım bu uygun, çünkü artık bildiğim hayatı yaşamıyorum. Ve kimin hayatını yaşadığımı da bilmiyorum. Şiddet uygulayan babasından kaçan genç bir kadın mı? Dünyanın enginliğinde hiç başa çıkamayan, şimdi ise yıllardır hem nefret ettiği hem de aşık olduğu bir adamla, tek dayanağı olarak ortasına atılmış bir kız mı?

Ya da belki, sadece belki, sonunda kendisini bağlayan zincirlerden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermiş bir kızım, bu, şeytanın kendisiyle anlaşma yapmak anlamına gelse bile.

Sonuçta, şeytan güzel, çekici ve baştan çıkarıcı olması gerekmez mi?

Eğer öyleyse, o zaman gerçekten cehenneme düşmüşüm demektir. Ama burada kalıp kalmayacağım...

Sanırım bu bana bağlı.

ON ÜÇ ARZU

Grimm, perdeleri kapatmak için oturma odasından geçerken, zarıf bir şekilde dekore edilmiş odayı inceliyorum. Tasarımcı mobilyaları, kabarık yastıklarla kontrast oluşturuyor. Rahat bir kanepenin önünde yumuşak bir halı serilmiş. Antika kitaplıkta güzel ciltli kitaplar var. Bir köşede çalışma masası var. Ve yan masada çam kozalaklarıyla dolu kristal bir kase var.

İnkâr edilemez bir şekilde güzel, ama aynı zamanda kişisel olmayan bir yer. Sanki burası bir oda değil de bir sahne gibi.

Bunu Grimm'e söylediğimde, etrafına bakındı ve omuz silkti. "Bana normal görünüyor. Oteller açısından, çoğundan daha fazla kişiliğe sahip olduğunu söyleyebilirim."

O anda aklıma geldi. Tipik bir otel odasının nasıl görüldüğü veya hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Disney World," diye fısıldadım.

Grimm başını eğdi, o muhteşem yüzünde hem şaşkınlık hem de eğlence vardı. "Aynı fikirde değilim, Prenses. Burası Disney olsaydı, fareye ait bazı izler görürdük."

Kafamı sallayarak kanepeye doğru yürüdüm. "En son bir otelde kaldığımda, nadir bir tatil için Florida'daydım. Annem ölmeden önce Reed Tower dışında başka bir yerde uyumadım." Ona doğru baktım. "Şimdiye kadar."

"Lanet olsun babana." Sözleri neredeyse bir fısıltı. Yine de sesindeki sertlik açıkça belli. Başka bir şey daha var. Koruyucu bir şey, midemi burkan ve başımı tekrar eğmeme neden olan bir şey, çünkü sözleri biraz fazla kişisel geliyor.

Ancak bu sadece sinirlerimin etkisi. Bu odada bulunmamın benimle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorum. Aslında yok. Elbette, o beni koruyor. Ama bunun tek nedeni, babama karşı kullanılacak bir silah olmam.

Başımı eğdiğimde dağınıklığı fark ediyorum — cilalı ahşabın her yerine sokak kirini bulaştırmışım. Muhteşem yumuşaklıkta ve radyoaktif beyazlıkta halıdan bahsetmiyorum bile.

Yüzümü buruşturup Grimm'e bakıyorum. "Sanırım az önce depozitonuzu kaybettim." "Merak etme. Seni dövmeyeceğim." Gözlerim onunla buluştuğunda o ısıltı tekrar parlıyor

"En azından çok sert vurmayacağım."

"Ben..." Görünmez bir bant göğsümü sıkarken, içimi sıcak ve çekici bir his kaplar. Ayağa kalkarım, kendimi garip, dengesiz ve küçük hissediyorum. "Temizlenmem lazım."

Yatak odasından geçip apartman büyüklüğündeki banyoya koştum. Kapıyı arkamdan kapattım, sonra sanki ağırlığımla boogeyman'ı dışarıda tutabileceğim gibi kapıya yaslandım.

Bu senaryoda, elbette, Grimm boogeyman rolünü oynuyor.

Nefes alıp, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Dengemin bozulmasından nefret ediyorum. Sanki ayaklarımın berbat durumda olması benim suçummuş gibi, oysa hiç de öyle değil. Grimm'in bile suçu değil. Babamın suçu.

Beni resmen satan babam. Şimdi de beni avlayan babam.

Bana ilaç verip yalan söyleyen ve annemi öldüren bir baba.

Onun yüzünden kendimi böyle hissediyorum: küçük, utanmış ve kaybolmuş. Daha da kötüsü, böyle hissedenin ben mi olduğumdan, yoksa bu tepkimin yoksunluğun psikolojik etkisinin sonucu olduğundan bile emin değilim.

Umarım ikincisidir. Çünkü bu, tüm bu pislikler vücudumdan çıktığında, belki de güçlü olduğumu öğreneceğim anlamına gelir. Babamın gördüğü zayıf, uysal küçük kız olmadığımı.

"Lanet olsun." Küfür, neredeyse bir fısıltı gibi ağızımdan kaçıyor, ama vücudum otomatik olarak geriliyor. Reed Cosmetics'in yüzü olan Sasha Reed'in küfür etmesi yasak.

"Siktir, lanet olsun," diye fısıldıyorum, küvetin kenarına otururken. Kelimeler havada asılı kalıyor, minik ödüller gibi.

Sasha küfür etti. Balonları bırakın!

Fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar yorgun olduğumu aniden fark ederek iç çekiyorum. Yere bir havlu seriyorum, sonra küvetin kenarına oturuyorum, ayaklarım küvetin içinde. Taytımı uyluklarıma kadar çekiyorum, sonra eğilip tıkaçları aşağı itiyorum. Sonunda musluğu açıp sıcaklığı ayarlıyorum. Sonra, su yavaşça ayaklarımın üzerine yükselirken, sadece oturup nefes almaya çalışıyorum. Yorgunluğun ötesindeyim — çok az uyku ve çok fazla stres. Kanımda devam eden kimyasal savaştan bahsetmiyorum bile

Her şey beni etkiliyor. Ve hayatımı bu yönde bir dönüşe sokan son katalizör olduğu için Grimm'e teşekkür etmeli miyim yoksa onu lanetlemeli miyim, bilmiyorum.

Ama aslında öyle değildi.

Kaçan bendim. Dahası, hala kaçan benim. Ve bu ne kadar korkutucu olsa da, kendimle gurur duyuyorum. Başardım. Kaçtım. Grimm beni kullanıyor olabilir, ama ben de onu kullanıyorum. Ve o, benimle Victor Reed arasında bir duvar olarak durduğu sürece onu kullanmaya devam edeceğim. Çünkü geri dönmem mümkün değil. Artık babamın anneme ne yaptığını anladığım için. Bana ne yaptığını anladığım için.

Bu yüzden Grimm'in kurtarıcım mı yoksa şeytan mı olduğu önemli değil. En azından şimdilik ona ihtiyacım var.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, banyo kapısı çalınır, sonra Grimm kapıyı açar ve içeri girer.

"Şey, pardon? Banyo. Özel zaman." Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor.

Cevap vermez. Birkaç dakika önce dekoratif çam kozalakları bulunan kristal kaseyi elinde tutarak içeri girer.

"Ne yapıyorsun sen...?"

Parmağı dudaklarımı susturur, beklenmedik dokunuşu içimi elektrik akımı gibi sarar. Parmağı sıcaktır, hafif pürüzlüdür ve dudaklarıma uyguladığı baskı naziktir ama inkar edilemez bir şekilde iddialıdır.

Kendime çekilmem gerektiğini söylüyorum. Sonra kendime susmam gerektiğini söylüyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitli kalır. Bir saniye, sonra bir saniye daha. Sonra Grimm parmağını çeker ve küvetin kenarına, ayakkabıları hala ayağında, banyo paspası üzerine oturur. Lavabodan musluğu açarak kaseyi yarısına kadar suyla doldurur, sonra yere koyar ve sağ ayağımı tutup küvetten çıkarır.

Ayak tabanımı incelerken, "Kendini kesmişsin," diyor. "Babamdan kurtulmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel," diyorum, ama başaramadan ayağımı çekmeye çalışırım.

"Sanırım." Eğilip, leğendeki berrak suya bir bez batırır. Sonra ayağımı temizlemeye başlar, her şeyi kontrol altında tutan bir adam için dokunuşu şaşırtıcı derecede naziktir.

"Peki ya anlaşılmamız?" diye sorar, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "O da küçük bir bedel mi?"

Her şey. Kendimi kucaklarım, içimi saran titremeyi durduramıyorum. Fark etmiş olmalı, ama hiçbir şey söylemez, sadece ayaklarıma bakmaya devam eder.

"Ee?" diye ısrar ediyor, aramızda sonsuzluk gibi gelen bir sessizlikten sonra. Bir ayağını nazikçe banyo suyuna geri koyuyor, sonra diğerini kaldırıyor. Dengemi sağlamak için küvetin kenarını daha sıkı tutuyorum, cevap vermemek için bir bahane bulduğum için minnettarım.

Ama o beni bu kadar kolay kurtarmaz. "Hadi ama prenses. Beni merakta bırakma."

"Bana öyle deme."

Kaşlarını kaldırır. "Bu oyunun benim kurallarına göre oynandığını sanıyorum." Ellerimi yumruk yapıp kararan küvete bakarım. "Sınıfa söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hayır, ne?"

Nefes alıp yavaşça veriyorum. Sonra başımı yana eğiyorum, onu görebilecek kadar. Onun istediği cevabı bilmek için yeterince romantik roman okudum. "Hayır, efendim."

Ağzında hafif bir gülümseme belirir. Neredeyse hiç belli olmaz. Ama ne anlama geldiğini anlamam için yeterlidir: *zafer*.

Aşağıya bakıyorum, küçük ayağımı nazikçe temizleyen büyük ellerine odaklanıyorum. Kir, katran, taş ve cam parçalarını şefkatle yıkayan yetkin eller. Dokunuşu o kadar yumuşak ki, neredeyse onun beni önemsedğine inanmama neden oluyor. Ama bu önemsemekle ilgili değil. Kazanmakla ilgili. Manipülasyonla ilgili.

Ben önemli biri değilim. Ben sadece babamla oynadığı oyunda bir piyonum. Her bakımdan, ben aslında burada bile değilim.

"Hâlâ bana cevap vermedin," diyor. "Anlaşmamız. Bu da küçük bir bedel mi?"

Bu soru beni rahatsız edici bir şekilde kafamı karıştırdı ve tekrar suya baktım. Bu adam, ağrıyan, kirli ayaklarımı özenle temizliyordu. Ama aynı zamanda nefret etmem gereken bir adamdı. Babası bir canavar olan bir adam. Üç yıl önce yanımda durup bana bir hiç olduğumu söyleyen bir adam. Babamın yalanlarını yaymak için kullandığı, beyinsiz bir oyuncak bebekten başka bir şey değildim ve tek işe yaradığım şey de buydu.

En azından bu konuda haklıydı. Çünkü o basın toplantısında, babamın yazdığı ve benim basına okuduğum konuşmada, Elias Grimm'in annemi öldürdüğü açıkça belirtiliyordu.

Artık annemin ölümünün gerçeğini biliyorum. Ve artık Grimm, babamın yalanlarını yaymak için beni kullanıyor, babam değil.

Demek Grimm o gece söylediği şey doğruymuş. Ben kullanılacak bir araçmışım. Her zaman başkalarının çıkarları için kullanılacak bir araç.

Bütün bunları ona haykırmak istiyorum. Yüzüne söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. İyi ya da kötü, geleceğimi bu adama bağladım, en azından hayatımın gidişatını belirleyecek duruşma sonrasına kadar.

Ama ona cevap vermek için ağzımı açtığımda, cevap veren küçük bir kız değil. Bir kadın, çenesini kaldırıyor, gözlerine bakıyor ve diyor ki, "Her şey mi? Hayır, hiç de küçük bir bedel değil. Bu işkence."

Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. Şimdi o parıltı başka bir şeye dönüşüyor. Belki de kafa karışıklığına. Sonra da ancak sertlik olarak tanımlanabilecek bir şeye. Tehlikeli.

Titriyorum, sözlerimi geri almak istiyorum. Ne düşünüyordum ki? Ben kontrolü ele alabilen bir kız değilim. Hikayemin kontrolünü ele alabildiğim tek yer Elysium. Ve o güvenli, koruyucu dünyadan çok uzağım.

"İşkence," diyor sonunda, bıçak gibi keskin bir sesle. "Aynı fikirde olduğumuzu bilmek güzel."

Diğer ayağıma uzanıyor, ben geri çekmeye çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bu senin kararın değil, Prenses."

O ayağımı temizlemeye devam ederken, sessizce öfkelenerek onu izliyorum. Beni teslim olmaya zorlamasından nefret etsem de, en azından seçim benimmiş gibi davranmıyor. Babam gibi beni manipüle etmiyor. Sadece kontrolü ele alıyor.

Bu beni öfkeliyor, evet. Ama içimdeki küçük bir parça, bunun aynı zamanda çok hoş bir his olduğunu fark etmeden edemiyor.

Sessizce devam ediyoruz, dikkatim o zarif parmaklara kilitlenmiş durumda. Söylediklerime rağmen, bu bir işkence değil. Hiç de bile.

Ama belki de işkence. Çünkü onun nazikçe çakıl taşlarını çıkarması ve her küçük kesikleri dikkatlice temizlemesi beklenmedik bir şekilde şehvetli.

"Tersine Cinderella," diye mırıldanıyorum, sonra hemen bu sözleri geri almak istiyorum.

Grimm durur, başını kaldırır, burnunun köprüsünün üzerinde iki dikey çizgi oluşur. "Külkedisi mi?"

Yanaklarım ısınır. "Prens, kızın ayağına cam ayakkabıyı denemek yerine, onun ayaklarını yıkıyor."

"Ben pek de beyaz atlı prens sayılmam," diyor, mavi gözleri şimdi fırtınalı ve vahşi. Tıraş olmamış ve sakal izleri onu daha da karanlık ve tehlikeli gösteriyor. Hayır, beyaz atlı prens değil, ama karanlık bir prens? Kesinlikle.

"Ve soyumdan bağımsız olarak," diye devam etti, benim düşüncelerimin yönünü açıkça fark etmeden, "bu bir peri masalı değil." Başını eğdi. "Ya da belki de öyle. Orijinal peri masallarının nasıl bittiğini biliyorsun." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama gözleri sert kaldı. "Sanırım benim prensesim değilsen, kesilecek olan senin ayak parmakların olacak."

Titriyorum, ama haklı. Onunla birlikte olmazsam, babam beni bulacak. Ve bana Cinderella'nın üvey kız kardeşlerinin çektiğinden daha kötüsünü yapacak.

Çalışma odasındaki eski kitapları düşünüyorum. "Orijinal masallar gerçekten de çok acımasızdı. Ailenizin adı buradan mı geliyor?"

"Ailem mi?" diye tekrarlar, sesinde karanlık bir mizah vardır ve bu bana onun gerçekten de ailenin kara koyunu olduğunu hatırlatır. Bir anlık utanç duyarım ve keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşünürüm.

Yüz havlusunu yere bırakır, sonra kaseyi kenara çeker, ayağa kalkar ve bana elini uzatır.

Bir an tereddüt ettikten sonra avucumu onun avucuna koyuyorum. Biraz zarif bir şekilde kalkmama yardım ediyor. Sonra diz çöküyor ve yumuşak bir havluyla bacaklarımı kuruluyor. İşini bitirdiğinde diz çökmüş halde kalıyor, elleri hafifçe baldırlarımın üzerinde duruyor.

Başını yavaşça yukarı kaldırıyor ve bakışlarının ısınıp neredeyse hissedebiliyorum. Bakışları bacaklarımın arasından yukarı doğru ilerliyor ve o kadar uzun süre orada duruyor ki, cinsel organımda bir sıcaklık hissediyorum. Sonra daha da yukarı çıkıyor, meme uçlarım sütyenimin yumuşak kumaşına değene kadar. Ağzım aralık ve bakışlarının dudaklarımda bir öpücüğün yumuşak yoğunluğuyla hissediyorum.

Yolculuğuna devam ediyor ve gözlerimle buluştuğunda, sıcaklık göreceğimi tahmin ediyorum. Elysium'da hissettiğim türden bir sıcaklık.

Ve kabul etmesi çok zor olan gerçek ne mi? Elysium'da Killiam ile yaşadıklarımı istiyorum. Ama şimdi Grimm ile istiyorum.

Bir fanteziyle değil, şeytanın kendisiyle. Ve bu ne kadar korkunç bir şey?

ON DÖRT TALEP

Yatak odasının kapısında durup, otelin verdiği bornozun kuşağını sıkılaştırıyorum. Yumuşak ve beyaz, tenime dokunduğunda okşama gibi bir his veriyor. Dahası, güvenli hissettiriyor.

"Kurulan," dedi ve beni burada yalnız bırakıp çıktı. "Sonra yatağa gel. Ve Sasha," diye ekledi. "Çıplak gel."

Daha açık olamazdı. Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

En az beş dakikadır burada duruyorum ve her seferinde bornozu omuzlarımdan çıkarmaya çalıştığımda donup kalıyorum. Elysium'da istediğim kadar cesur olabilirim. Vale çıplak kalabilir, onun dokunuşunu isteyebilir, sonuçlarına aldırmadan teslim olabilir. Ama bu gerçek. Bu benim, yıllardır kilitli kalan, dijital fanteziden başka deneyimi olmayan Sasha Reed.

O odaya çıplak girersem, köşeye kıvrılıp dizlerimi kucaklayarak, o bana öfkeyle bakarken korkarak kalabilirim.

Ayakta dururken onu kızdırmak daha iyi. En azından bornozla, karşılık verecek gücüm olabilir.

Kararımı verdim, kapı kolunu çevirip lüks banyodan çıkıp süitin daha da lüks yatak odasına girdim. Çerçevesiz manzaralar. Dolgun bir koltuk. Geceleri şehrin canlı ışığını içeri alan, sanki bir performans bekleyen sahneymişçesine devasa yatağa spot ışığı tutan, örtüsüz pencereler.

Görmediğim şey ise Grimm.

Dönmeye başlıyorum ama omuzlarıma tutan sert elleriyle beni durduruyor. Arkamda duruyor ve o eller aşağıya doğru kayarken, göğüslerimi kapatan kalın kumaşı okşarken, parmakları sıkı kemeri bulana kadar aşağıya doğru kayarken donup kalıyorum. Onu açmasını bekliyorum ama açmıyor. Bunun yerine, bir elini belime koyarak beni kendine doğru çekiyor. O kadar yakın ki, bornozun kalın kumaşı üzerinden bile sertleşmiş penisinin uzunluğunu hissedebiliyorum.

Vücudumun ne kadar derinden tepki verdiğini ona ya da kendime itiraf etmek istemediğim için gerginleşiyorum.

"Yaramaz kız," diyor, konuşurken nefesi kulağımı okşuyor ve omurgamdan aşağı titremeler gönderiyor. Parmakları kemeri çözüyor ve bornoz açılıyor. "Sanırım kendimi açıkça ifade ettim." Elleri omuzlarıma kayıyor ve geri adım atarak bornozu da yanında götürüyor.

Vücudumdan ayrılırken kumaşın dokunuşu hem şehvetli hem de utanç verici geliyor ve kendimi ellerimle örtme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Bornoz yüzünden zaten başım belada. Ve o bunu açıkça söylememiş olsa da, kendimi saklamaya çalışmanın kesinlikle yanlış bir şey olacağına eminim.

Sonra elleri çıplak tenime dokunuyor. Biri belimde, diğeri göğsümde, işaret parmağı yavaşça meme ucumu okşuyor. Dudaklarımı ısıyorum, tepki vermemeye çalışıyorum. Bu hissin ne kadar iyi olduğunu nefret ediyorum. Beni sadece babama fırlatabileceği bir sopa olarak gören bu adamın dokunuşunu ne kadar arzuladığımı.

"Ne zamandır beni istiyorsun?" Bir kez daha, fısıltısı sözleri kadar şehvetli bir alay.

"Seni istemiyorum." Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama bunun doğru olmasını istiyorum.

Belimdeki eli aşağı kayıyor, sonra kalçamla uyluğumun birleştiği yere kadar kayıyor, parmak uçları cinsel organıma dokunuyor. "Pürüzsüz," diye mırıldanıyor, bacaklarımı açmamı emrederek parmaklarını ağda yapılmış cinsel organımın üzerinde gezdiriyor.

Bunu yapıyorum, sadece başka seçeneğim olmadığı için değil, onun sunduğu şeyi istediğim için. Bunu, onu arzuladığım için kendimden nefret ediyorum. Ama ne yapayım, arzuluyorum. Sadece Elysium'da değil, bu dünyada da canlı hissetmek istiyorum. Neden istemeyeyim ki?

O beni intikam için kullanıyor. Benim de onu seks için kullanmam adil.

"Tanrım, sıırıslıklamsın," diye mırıldanıyor ve sesindeki sıcaklık, yumuşak dokunuşuyla birleşince beni adeta eritiyor.

İki parmağını içime sokarken, daha fazlasını istemek için kendimi zor tutuyorum, içim onun etrafında sıkıca kapanıyor, tüm utangaçlığım bu vahşi arzusun altında eriyip gidiyor.

Yumuşak ve alçak bir sesle kıkırdar. "Baban, prensesinin ne kadar azgın olduğunu biliyor mu? Seni şaplakladığında hoşuna gidiyor mu?"

"Babamdan bahsetme." "Beni istediğini söyle."

"Sen değil," yalan söylüyorum, sonra serbest elinin avuç içi kıma sertçe vurunca nefesim kesiliyor. Çok kızgın olmam gerekirdi. Bunun yerine, meme ularımla ağrıyor ve iim onun parmaklarını daha da sıkı sarıyor. Yalvarmamak için alt dudağımı ısırıyorum, beni ele geçirmiş gibi görünen bu arzuyu nefret ediyorum.

"İlginç," diye mırıldanır ve ben gerginleşir, bir tokat daha beklerim. Tokat gelmeyince, o acıyı hem beklediğim hem de arzuladığım gerçeğinden kaamam.

Ancak bu, Grimm'in bilmesi gereken bir şey değil.

"Ne zamandır beni istiyorsun?" Soru neredeyse bir hırıltı gibidir. Yine, yalan söylemek kolay gelir... "Seni istemiyorum."

"Hayır mı?" Eli göğsümden ayrılır ve fermuarının belirgin sesini duyarım, sonra çıplak kıma penisini hissederim. Eli geri döner ve meme ucumu hafifçe okşamaya devam eder, diğer elinin parmakları amıma girip çıkar, penisi ise kıma sertçe bastırır.

Duygusal olarak aşırı yüklenmiş durumdayım ve tek yapabileceğim, ona bir parmak daha eklemesini, elini kullanarak beni daha sert sikmesini, beni istediği gibi almasını, sadece kendimi bastırdığım bu harika, korkunç, berbat ihtiyacı tatmin etmek için ne gerekiyorsa yapmasını yalvarmamak. Elysium'da bile, ne kadar fantezi kurarsam kurayım, Elysium deneyiminin bana ne kadar heyecan verici bir his yaşıtsa da, sadece ben varım.

Ama bu benim hayal gücüm değil. Elysium bile değil. Bu gerçek ve ben bunu istiyorum. Hepsini.

Çoğunlukla, kendiminkinden başka bir dokunuş istiyorum. Hayır, *bu* dokunuşu istiyorum. *Onun* dokunuşunu.

Liam Grimm'i istiyorum. Ama bunu ona itiraf etmeyeceğim.

"Seni ele geçirebilirim," diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde. "Tek yapman gereken istemek. Tek söylemen gereken beni istediğin."

"İstemiyorum."

"Yalancı." Geri çekiliyor, penisi artık kıımı okşamıyor. Parmakları artık içimde değil. Eli artık göğsümde değil.

İnlememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Arkana dn, prenses."

Dönüyorum, çenemi sanki gerçekten bir prensesmişim gibi kaldırıyorum.

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Bana yalan söyleme. Yalanları bir kenara bırakırsak birlikte geçireceğimiz zamanın çok daha iyi olacağına inan bana."

Kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

"Beni istediğini söyle."

"İstemiyorum."

Kaşları yükselir. "Yalan söylememek konusunda net olamadım galiba," der, sesi bakışları kadar soğuktur. "Asansörde titrediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Elimini beline koyduğumda nefesini tuttuğunu? Hayallerinde kendini kaybettiğinde gördüğün yüzün benim yüzüm olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da dün gece kendine dokunduğunu? O manikürlü parmaklarını tatlı küçük amına soktuğunda, düşündüğün kişinin ben olduğumu?"

"Hayır." Tabii ki bu da bir yalan ve onun parmaklarının içimde olmamasının yasını tutarken bu kelimeye inanmak zor.

O benim yüzümü incelerken nabzım hızlanıyor. Sonra yaklaşıyor, parmakları saçlarımın arasından kayarak başımı geriye çekiyor ve beni uzun, yavaş bir öpücükle yakalıyor, o kadar derin ki kollarında yığılıyorum, bacaklarım artık beni tutamıyor.

Öpücüğü kesip yüzü sertleşince, arzuyla titriyorum. "Yatağa uzan."

Aceleyle itaat ediyorum, ona bunu ne kadar istediğimi gösterdiği için kendimden nefret ediyorum.

"Yorganın altına," diyor. "Hemen."

Bir kez daha dediğini yapıyorum. Gözleri üzerimde dolaşıyor ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Uyu, prenses. Ve bu odadan çıkma. Koridorda ve asansörde kameralar var ve emin ol ki, o kapıyı açarsan resepsiyon görevlisi beni aramak için bolca nedeni olacak."

Dik otururum, çarşafı göğsüme bastırarak çıplak göğüslerimi örterim. "Gidiyor musun?"

"Güvendesin," diyor. "Kal. Uyuyun. Uzun sürmez." "Ama..."

"Tartışırsan, seni bir taksiye bindirip Reed Tower'a gönderirim."

Ona inanmak istemiyorum, ama boş tehditlerde bulunmayan bir adamın soğuk, sert yüzüne bakıyorum.

"Kalacağım," diyorum sonunda. "Ama uyumayacağım."

Başını eğiyor. "Nasıl istersen." Gözleri son bir kez üzerimde dolaşıyor. Sonra dönüp yatak odasından çıkıyor, beni yorganın altında, kafası karışık, tatminsiz ve çok, çok sinirli bırakıyor.

ON BEŞ GÜZEL İHANET

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, ellerimi çarşafıara sıkıca geçirip dudaklarımı sıkıca kapatarak sessizce çığlık attım.

Bu bir işe yaramıyor.

Şu anda yardımcı olacak tek şey, Liam Grimm'in tam önümde durması ve ellerimin onun boğazını sıkarak o değersiz pisliğin hayatını sonlandırması.

Cidden. Ne oluyor lan?

Önce, beni o kadar acımasızca eziyor ki, neredeyse ona beni sikmesi için yalvarıyorum. Bu da, açıkçası, çok utanç verici. Sonra beni doruğa çıkarıyor ve orada bırakıyor, sanki acınası, azgın bir ergen gibi.

Şimdi onu istediğim için değil, onu istediğimi ona gösterdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Hayır, *istedim*. Geçmiş zaman. Çünkü artık bundan bıktım. Beni koru, tamam. Ama bir bedel talep edecekse, bir dahaki sefere soğuk, sert nakit para olacak.

Adi herif.

Öfkem dinene ve kalp atışlarım yavaşlayana kadar, sert eleştirilerle dolu yarış pistimde birkaç tur daha atıyorum.

Neyin geçmediğini mi soruyorsun? O kaşıntı. O ihtiyaç.

Ve o piç kurusu çocuk da bunların hiçbirinde yardımcı olmaya gelmiyor.

Siktir.

Bir iç çekerek, yorganı daha yukarı çekiyorum ve elimi aşağıya kaydırıyorum, parmak uçlarımı göğüslerimin, karnımın üzerinde gezdiriyorum, sonra daha aşağıya, daha aşağıya, kendi kaygan, ıslak merkezimi bulana kadar. İç çekiyorum, vücudum sanki bir beklenti içinde titriyor ve gözlerimi kapatıp Liam Grimm'in kolajında kendimi kaybediyorum. Şehvetle kararmış o mavi gözler. Cildimi okşayan o güçlü eller. Göğsümü kapatan o geniş, dolgun dudaklar, sonra aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru öpüşerek...

Klitorisimi okşuyorum, o patlamayı arzuluyorum, ama aynı zamanda daha fazlasını istiyorum.

Onu istiyorum ama o burada değil.

Bu adamı arzuladığım için kendimden nefret etmek istiyorum. Beni babama karşı bir silah olarak kullandığını bildiğim bir adam. Ama yapamıyorum. Kabul ettiğimde durumu biliyordum. Ve şimdi buradayım, yalnız ve hayal kırıklığına uğramış, ellerim bacaklarımın arasında, bu gergin, ihtiyaç duyulan duyguyu lanetliyorum. Patlamayı hak etmek istiyorum.

Grimm'i istiyorum, lanet
olsun. Ama sonra
hatırlıyorum...

Çıplak bir şekilde bağlantılı oturma odasına koşuyorum, sonra doğruca masaya. Parmaklarımı çaprazlayıp çekmeceleri açıyorum, sezgimin doğru olduğunu görünce memnun oluyorum — çekmecedeki otelin logosu olan bir dizüstü bilgisayar var.

Bu, lüks otellerin avantajıdır. Yönetim, elektronik eşyalara, sanat eserlerine veya mobilyalara el koyan misafirlerin siyah kartlarından ödeme alır.

Tamamen şarjlı ve WiFi'ye bağlı olan bilgisayarını yatağa geri götürüyorum, yastık yığınının altına yaslanıp Elysium portalına gidip giriş yapıyorum.

Bir kez daha, evimdeki süitteki tüm ekipmanlara erişemediğim için hayal kırıklığına uğruyorum. Özellikle de bastırılmış cinsel hayal kırıklığıyla resmen titriyorum.

Bu ekipmanların hiçbirine sahip olmamam gerekiyor. Babam bunu öğrenirse beni pencereleri olan bir odaya kilitlerdi, ama Ruby bir süre çıktığı bir Ar-Ge çalışanından iki set ekipman almayı başardı. Neyse ki, o iyi bir adamdı ve Ruby ondan ayrıldıktan sonra ekipmanları geri istemedi.

Sanki düşüncelerim onu sihirli bir şekilde çağırmış gibi, giriş yaptığım anda avatarını hazırlık alanının hemen dışında dururken görüyorum.

Sonunda! Seni bekliyordum. Ne oluyor?

Cevap olarak yazıyorum. *Neredesin?*

Bir otelde.

Ama

nerede?

Tereddüt ettim, birdenbire bunun gerçekten Ruby olmadığından korktum. Belki babam ya da onun adamlarından biri, yazılımda kurduğum tüm güvenlik önlemlerini aşmayı başarmıştı.

Seçeneklerimi değerlendirip yanıtımı yazdım. *Bilmiyorum. O... odaya varana kadar gözlerimi bağlı tuttu. Pencereden dışarı bakmaya çalıştım*

ama çok gergin olduğum için yaklaşamadım.

Sorun değil. Önemli değil. Ben sadece... Sadece dikkatli olmalısın, tamam mı? Şu anda seninle birlikte mi?

Hayır. Yemek almaya çıktı. Endişeden midem ağrıyor. Neler oluyor? Leo ile konuştum.

Kahretsin.

Kambur duruyordum ama şok beni dikleştirdi. Avatarı bu açıklamaya tepki gösterdiğinde, onun benim giymediğim geliştirme ekipmanını giydiğini fark ettim.

İyi misin? Seni bir yere sıkıştırdı mı? Lütfen sana zarar vermediğini söyle.

Hayır, hayır. Ben iyiyim. Ben... Ben onunla iletişime geçtim.

Parmaklarım klavyede dondu. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sonunda bir cümle kurmayı başardım. İyi misin? Neden böyle bir şey yaptın ki?

Bana kalırsa, Leo Grimm kardeşlerinden daha büyük bir pislik ve Ruby ile çıkarken yaptığı şey kesinlikle affedilemez.

Bildiğim kadarıyla, o da öyle düşünüyor. O yüzden onu neden aradığını anlamıyorum.

Ona bunu sorduğumda, "*Senin yüzünden*" diyor.

Ben mi?

Liam'a yakın. İkimiz de Liam'a yakın olan tek kardeşin o olduğunu biliyoruz.

Bu doğru. Babaları Elias Grimm, Liam'a neredeyse hiç bakmıyor çünkü annesi Rebecca, Elias'ın metresiymiş ve Elias'ı babamla aldatmış.

Tabii ki ironik olan, Elias'ın daha önce karısı Marge'ı Rebecca ile aldatmış olması.

Marge ve Elias'ın dört oğlu var: üç yıl önce bir yangında ölen en büyükleri Gabriel, Grimm mirasının şu anki varisi Alexander, hakkında pek bir şey bilmediğim münzevi Elliott ve kardeşlerin en küçüğü ve en çılgını Leo.

Liam, elbette Elias ve Rebecca'nın oğlu ve babası tarafından çoğunlukla dışlanıyor. Duyduğum dedikodulara göre, Leo onunla iyi geçinen tek kardeşi ve üvey annesi Marge onu kesinlikle hor görüyor.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, Liam'ın bu kadar akli başında ve düzenli olması bir mucize sanırım. O benden çok daha dengeli ve benim kötü bir üvey annem ya da benden nefret eden kardeşlerim yok.

Bekle, yazıyorum. Bu iş saçmalamaya başladı.

Başka bir tarayıcı açıyorum, sanal telefon uygulamasına gidiyorum ve Grimm'in dairesinde yaptığım gibi onu arıyorum.

Telefonu açar açmaz ona bağıyorum. "Onu aramamalıydın. Bu, bir daha asla, asla, asla açmaman gereken bir kapı."

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini havaya kaldırdığını, kızıl bukleleri onaylayarak başını sallarken sallandığını neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. "Ama bunun önemli olduğunu düşündüm ve haklıydım."

"Tamam," diyorum. "Dinliyorum."

"Liam sana ne söyledi? Seni galadan neden kaçırdığını ve neden sana yardım ettiğini?"

"Çünkü babam beni manipüle ediyor. Beni, hafızamı bozan ve beni uysal hale getiren ilaçları test etmek için kullanıyor, böylece o piç kurusu beni kontrol altında tutabiliyor. Muhtemelen başkalarını da test ediyordur, ama ben daha dikkat çekiciyim. Grimm kanımdan kanıt elde ederse, babamı durdurabilir."

"Hepsi bu mu?"

"Bu yetmez mi? Kendi babam beni ilaçlarla dolduruyor. Elias Grimm'in annemi çatıdan ittiğine inanmamı sağladı, ama aslında yapan oydu."

"Aman Tanrım," diyor. "Bu korkunç."

Yutkunuyorum. "Öyle," diyorum. "Şeytan'ın kızı olduğum için mutlu olduğumdan değil, ama en azından gerçeği biliyorum."

"Liam sana annesinden bahsetti mi?" diye sordu.

"Rebecca mı? Hayır. Onun hakkında pek konuşmadık. Annesi öldüğünde o daha bebektir."

"Victor onu öldürttü."

Taş kesildim. "Babam Liam Grimm'in annesini öldürttü mü?" Sanki bu, anlamama yardımcı olacakmış gibi, kelimeleri yavaşça söylüyorum.

Ama anlamama yardımcı olmuyor.

"Leo bana öyle söyledi. Victor, Liam'ın annesini öldürttü. Rebecca Towne, babanın metresi idi. Ama Elias ile bir ilişki yaşamak için onu terk etti ve hamile kaldı."

Ruby hikayenin geri kalanını anlatırken başım dönüyor. Bu kadar çok dönemeç, değişim ve ihanetle, bu neredeyse bir pembe dizi gibi - ki bu

eğlenceli olurdu.

Görünüşe göre Elias bebeği almak istemiş, ama Rebecca, Marge'ın hayatını çekilmez hale getireceğini ve Elias'ın onu savunmayacağını biliyordu. Bu yüzden babama koştu ve babam, bebeği Elias'a değil, bir yetimhaneye vermek ve onu asla aramamayı kabul etmesi şartıyla onu geri almayı kabul etti.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Kabul etmiş gibi yaptı, sonra Marge'a rağmen bir şekilde Elias'a geri döndü."

"Evet. Ağrı ve kanama numarası yaptı, sonra baban onu hastaneye götürmek için birini çağırdığında kaçtı."

"Elias onu kabul etti mi?"

"Leo'ya göre, evet. Ve Marge'ı kabul ettirdi, bu da onu çok kızdırdı."

."

"Ve bu yüzden şimdi Liam'dan bu kadar nefret ediyor," diyorum.

"Aynen öyle," diyor Ruby.

"Zavallı Liam," dedim. "Böyle bir ortamda büyüdüğünü hayal edebiliyor musun? A

Seni nefret eden üvey annen. Onu bir çocuktan çok satranç taşı gibi gören bir baba.

"Hayatının mahvolmasına şaşmamalı," diyor Ruby.

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, o oldukça akıllı başında. Ve güçlü," diye ekliyorum, çünkü çocuk kılığına girmiş bir satranç taşı olmak konusunda biraz bilgim var.

O kadar uzun bir sessizlik olur ki, bağlantının kesildiğini düşünmeye başlarım. "Ruby?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade. Belki de benim hayal gücümdür, ama ses tonunda karanlık bir şey var.

"Beni Desmond Bane ile nişanlanmaktan kurtardı. Hatırladın mı? Ve beni babamdan uzaklaştırdı. Sevmemek için ne var ki?" Onun benim kığımın sahibi olduğu kısmından bahsetmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla. Ya da bana dokunma şeklinden.

Ya da bundan hoşlandığımdan.

"Hayır, hayır, hayır," diyor, sesinde aciliyet var. "Sasha, dikkatli olmalısın. Liam Grimm tehlikeli biri. Bunu herkes biliyor."

"Ama ben bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Elbette hikayeleri duydum. Ama ahlaki açıdan tartışmalı anlaşmamıza rağmen, Grimm şimdiye kadar bana sadece yardım etti.

"O da diğerleri gibi," diyor Ruby, sesi keskin. "Akıllı ve ölümcül ve çekiciliğini nasıl kullanacağını biliyor. Leo ile yaptığım hatayı yapma."

"O adamla çıkmıyorum."

"Victor Reed, Liam'ın annesini öldürttü," diye patladı. "Baban, Rebecca'nın bir Grimm bebeği doğurmasına o kadar kızmıştı ki, adamlarından birini onun peşine taktı."

Donuyorum. Kelimenin tam anlamıyla. Damarlarımdan buz akıyor sanki.

Ona inanmadığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama babamı tanıyorum. Elbette ona inanıyorum.

"Bu korkunç."

"Ondan da öte. Liam Grimm seni, senden kanıt elde etmek için istemiyor. Tabii, belki Victor yasadışı uyuşturucu işinde, ama ne olmuş yani? Her zamanki gibi para cezası ödeyip yoluna devam edecek. Grimm bunu biliyor olmalı."

"O zaman ne olacak?" Sesim kaba çıkıyor. Sert. Cevabı zaten bilsem de, yüksek sesle duymam gerekiyor. Duymazsam inanmam.

"Lanet olsun, Sasha, anlamıyor musun? Liam Grimm'in, annesini öldürdüğü için babandan intikam almasının tek yolu, seni öldürmek."

ON ALTI KARANLIK ÇÖKÜYOR

Kaçmıştı.

Renfort Oteli'nin dışında, Liam Grimm yumruklarını sıkı ve parıldayan Manhattan gecesine bir dizi küfür savurmamak için kendini zorladı. Ama kafasında küfürler savurmaktan kendini alamadı.

Lanet olsun Leo. Lanet olsun
Ruby. Ve en çok da lanet olsun
Sasha.

Neyse ki Leo aramıştı ve Liam'ın bir müşteriye önemli bilgiler verdiği yakındaki bir barda yaptığı toplantıyı kesintiye uğratmıştı. Toplantıyı çabucak bitirip, Leo'nun Ruby ile yaptığı aptalca konuşmanın özetine odaklanmıştı. Liam, konuşmanın nasıl Rebecca'nın ölümüne geldiğini hâlâ anlamıyordu. Aslında Leo da anlamıyordu. Görünüşe göre, en genç Grimm bir kez daha beyni yerine penisiyle düşünmüştü.

Bu durum normaldi, ama en azından Liam'ı arayıp itiraf edecek kadar akli vardı. itiraf etme akıllılığını göstermişti.

Ve şimdi Sasha, korumasız bir şekilde dışarıdaydı ve muhtemelen ona dönmekten korkuyordu.

Ve her an, babasının adamlarından biri onu bulabilirdi. "Lanet olsun Leo, eğer onu bulursa..."

Leo, elbette onu duyamıyordu, ama riskin farkındaydı. Bu yüzden ikisi de bölgeyi tarayarak Sasha'nın sinyalini yakalamaya çalışıyorlardı.

Telefonunun ekranına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Kahretsin.

Leo aradığında otelden bir blok bile uzakta değildi ve hatasını fark edeli sadece birkaç dakika olduğunu yemin ediyordu. Liam otele dalmış, resepsiyon görevlisini güvenlik kamerası görüntülerini göstermesi için zorlamış, sonra Sasha'nın koridordan acil çıkışa doğru koşarken dehşetle izlemişti.

O merdiven boşluğunda kamera yoktu, ama ara sokak kamerası, yine tişört ve tayt giymiş, ayakları çıplak halde arka kapıdan dışarı çıkarken onu yakalamıştı.

Onu bulmak zorundaydı. O, tüm planlarının dayanak noktasıydı. Ve babasının omzuna yerleştirdiği lanet olası deri altı takip cihazı, Liam oraya önce ulaşmazsa Victor Reed'in adamlarını doğrudan ona götürecekti.

Ne yazık ki, bölgedeki tüm elektriksel gürültü izleyiciyi bozuyordu, görünüşe göre konumunu oradan oraya ve tekrar geriye zıplatıyordu, böylece Liam'ın tek bildiği onun bölgede olduğu idi. Onu bulmak için Liam ve Leo'nun çok uzun zaman alabilirdi. Ama en azından Reed için de aynı derecede zor olacaktı.

Onun, elektriksel parazitinin daha az olduğu bir yere, örneğin yakındaki bir mahalleye gideceğini umut bile edemiyordu. Çünkü o gider gitmez, Reed onun yerini tam olarak belirleyebilecekti. Tabii Liam da öyle, ama o zaman bu bir yarış olacaktı. Ve Victor'un adamları kazanırsa...

Siktir.

Telefonu arka cebinde titredi ve mesajı okumak için cebinden çıkardı: *Onu gördüm.*

Rahatlama, kaliteli viski gibi içini kapladı, ama tadını çıkaramadı. Görsel bir görüntü iyi haberdi, ama kimse onları takip etmeden onu güvenli bir şekilde otele geri götürene kadar rahatlayamayacaktı.

Bir saniyeden az bir sürede Leo'nun konumunu belirledi ve o yöne doğru koşmaya başladı. Sadece üç blok ötedeydi ama bir yerleşim bölgesine yaklaşıyordu. Ve kız, ne kadar büyük bir tehlikeye doğru gittiğinin farkında değildi.

Onu da gördüğünde, bir blok boyunca onu takip etti, Leo ise kaçmaya karar vermesi ihtimaline karşı onun önüne geçti.

Kız bir kavşağa ulaşır sinyali beklemek için durduğunda, yanına yaklaşıp kolunu tuttu.

Parmaklarının altında onun tenini hissettiği anda, rahatlama onu o kadar güçlü bir şekilde sardı ki, neredeyse kaldırımdan düşecekti. Onu kaybetmenin Victor Reed üzerindeki gücünü kaybetmek anlamına geleceğinden emin olduğu için rahatladığını söyledi kendine.

Ama bu lanet bir yalandı.

"Gerçekten senin ölmeni istediğimi mi sanıyorsun, seni lanet olası küçük aptal?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları aralandı, ama sadece başını salladı. Olumsuzluk anlamında değil, şaşkınlık anlamında. "Ben... ben bilmiyorum."

Göz yaşları alt kirpiklerine yapıştı ve o kendi kıcını tekmelemek istedi. "Lanet olsun," diye bağırdı, onun bu kadar yanlış anlamasından nefret ederek. "Bu beni

beni senin baban gibi yapar. Ve kendi babamdan başka, taklit etmek istediğim kimse yok. Bana inanıyor musun?"

Kız başını salladı.

"O zaman gidelim, çünkü o çok yakın."

"Ne?" Çıplak ayakla ona yetişmek için acele ederken yüzünü buruşturdu. Onu kucakladı ve kolları ve bacaklarını göğsüne dolaması için emretti, böylece göğüs göğüse geldiler ve onu kıvrımlı bir maymun gibi taşıdı.

"Anlamıyorum," dedi kız, adam Renfort'a doğru geri dönerken Leo'ya nöbet tutmasını işaret ederken. "Babam mı? Beni nasıl buldu?"

"O lanet odadan çıktın, Prenses. Sana çıkma demiştim. Merdiven boşluğuna girdiğin anda, onu uyandırdın."

"Çaldım," diye tekrarladı ve adam, kızın kafasında düşüncelerin dönüp durduğunu neredeyse duyabiliyordu. "Beni takip mi ediyor?"

Yüzünde yayılan dehşeti gördü ve kalbi sızladı. Bu kadın Victor Reed'den çok daha iyisini hak ediyordu.

Ona baktığında, gözleri yalvarır gibiydi. "Lütfen yalan söylediğini söyle. Babamı daha da nefret etmem için hikayeler uyduruyorsun."

"Üzgünüm, Sasha."

Gözlerini kırptı ve sanki gerçek adının kullanılması onun için yeterli kanıtmış gibi kollarında biraz rahatladı.

"Nasıl olduğunu anlat."

"Sol omzuna yerleştirilmiş bir cihaz var. Bu cihaz bir sinyal yayıyor. O da bu sinyali yakaladı."

"Neydi?"

Adam neredeyse gülümsedi. Kadın korkmuş olsa da zekiydi.

"Sinyal şu anda yok oldu."

Kaşları birbirine yaklaştı ve burnunun üzerinde sevimli bir kırılganlık oluştu. "Neden kesildi? Bu oldukça uygun görünüyor."

"Kolaylık ya da tesadüf değil. Planlama." Otelin

bulunduğu sokağa döndü. "Yürüyebilirim.

Sadece birkaç blok ötede."

"Ayakların çok acı çekti," dedi. "Kalan yolu seni taşımalıyım."

"Oh." Nefesi yanağına fısıldadı. "Eğer istersen." "En azından bunu yapabilirim."

Kız ona baktı, gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Beni kaçırdıktan sonra mı? Sanırım öyle."

"Kaçırma ile kurtarmayı karıştırıyorsun galiba. Aslında ikisi de değildi. Bu bir anlaşmaydı. Sana yardım ettim. Ödememi aldım." Konuşurken ellerini aşağı kaydırды, böylece onu belinden değil, kalçasından tutuyordu. "Her şeyi, Prenses. Yoksa unuttun mu?"

"Hayır." Sıcak olan ses tekrar soğuklaştı. Kendine bunun iyi olduğunu söyledi. Sasha Reed'e aşık olmaya niyeti yoktu. Onu kullanacaktı. Seks için. Bir silah olarak. Reed'i alt etmek için gerekli olan her şekilde.

Bunun ötesinde, o sadece soğuk bir teselliydi.

"İyi." Sesi düz ve işlevseldi. "Çünkü ödememi almaya daha yeni başladım."

Kız başını salladı, gözleri hariç her yere bakıyor gibiydi.

Yarım blok sonra, başını kaldırdı. "Neden bizi takip etmediklerini söyleyecektin."

"Takip edemiyorlar. En azından elektronik olarak. Ve fiziksel olarak takip ettiklerine dair bir işaret görmedim. Arka cebimi kontrol et. Mesaj gelmiş mi bak."

Kadın onun arkasına uzandı ve telefonunu çıkardı. Telefonu onun yüzüne tutarak kilidini açtı, sonra ekrana dokundu. "LG'den bir mesajın var. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Kardeşin Leo mu?"

"Seni bulmama yardım ediyordu." Derin bir nefes aldı. "Ölmeni istemiyorum, Sasha. Tam tersine."

Kız boğuk bir kahkaha attı, sonra başını salladı. "Şu anda pek seçeneğim yok gibi görüldüğü için bunu bilmek güzel."

Gülümsememek için kendini zorladı. Bu kadından gerçekten hoşlanıyordu.

Derin bir nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını hissetti. "Babam bu lanet izleme cihazını nasıl yerleştirdi? Hatta, ne zaman yerleştirdi?"

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, Grimm Tower'daki asansördeyken sinyal verdi."

"Sinyal verdi mi?"

"Asansör silahları ve belirli cihazları tarar. Biz vardığımız anda sinyal verdi."

"Yani babam telefonundaki bir uygulamayı açıp beni bulabiliyor mu diyorsun? Sanki veteriner tarafından çiplenmiş bir kedi yavrusuymuşum gibi mi?"

"Öyle bir şey. Uygun frekansa ayarlanan birinin tespit edebileceği bir sinyal yayıyor. Cebimde ve otel odasında birer tane olmak üzere, sinyali zayıflatan ve esasen on mil çapında bir alana yayarak hiçbir noktanın diğerinden daha güçlü olmamasını sağlayan cihazlarım var."

"Yani babamın adamları beni görmedikçe şu anda güvendedeyim, öyle mi? Ve odadan çıkana kadar otelde güvendedeydim?"

Titreyerek, sanki gölgeler ona saldırmak üzereymiş gibi boş caddeye bakındı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sana yerinde kalmanı söylemiştim." "Nedenini söyleyebilirdin."

"Bunu yapmak zorunda olmamalıydım. Anlaşmamızın şartları, kendimi açıklamamı gerektirmiyor."

Kadın somurtarak baktı ve adam, kadının şaşkınlığına gülümsemek için kendini zor tuttu.

"İşte geldik." Kapıcı onları içeri davet ederken, onu yere indirdi. Onun ağırlığı olmadan kendini şaşırtıcı bir şekilde boş hissederek, onu takip etti.

Asansörde, kız sırtını köşeye dayadı. "Babam anneni öldürdü. Bana amacının babamı yok etmek olduğunu zaten söylemiştin. Beni öldürmek ona çok büyük bir darbe vurur."

Onun sözleri ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve o keskin bir nefes aldı. "Babanın bunun için cehennemde yanmasını istiyorum. Ama sen değil." Asansörü uzun bir adımla geçti ve yüzünde onun titrek nefesini hissedebilecek kadar yakına durdu. "Sen de benim kadar kurbanısın."

Kız kendini kucakladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki, duymak için nefesini tutmak zorunda kaldı. "Kurban olmaktan yoruldum."

Sözleri onu acıttı ve onun acısının sebebi olmadığını biliyor olsa da -en azından o acının- içini bir ağırlık kapladı. "Duruşmadan sonra, artık kurban olmayacaksın."

Asansör kapıları açıldığında elini tuttu. "Şu anda seni odana geri götürüyorum." Onu kendine doğru çekmeye başladı, ama kız köşede sıkıca durdu. "Ya hayır dersem?"

Nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi, sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Kız tehlikeyi anlamıyordu. O bir yavru kedi idi. Yeni ve korkmuş. Ve o evcilleşene kadar, kızın güvenini tekrar tekrar kazanması gerekecekti.

"Hayır dersen," dedi alçak ve kararlı bir sesle, "o zaman ben giderim ve iki dakika içinde babanın adamları üstüne çullanır."

"Bunu yapmazsın." "Neden yapmayayım?"

"Çünkü babam anneni öldürdü, değil mi? Bu yüzden onu alt etmek istiyorsun. Bana ve ona yaptıklarını ortaya çıkarmak için." Yüzünde masum bir kız çocuğunun gülümsemesi vardı, ama gözleri soğuk ve hesaplayıcıydı. "Ve tüm bunlar için bana ihtiyacın var."

"Öyle mi? Senin kanın bende. Yakında Dr. Chen'in raporunu alacağım. Onu basına açıklayın, babanın düşüşü çok yakın olacak."

Hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinde güç gördü. Bu iş ilk başladığında, onun zayıf, narin bir kız olmasını bekliyordu — Reed Cosmetics'in simgesi olan prenses kişiliğinin vücut bulmuş hali. Babası tarafından o kadar kırılmış bir kadın ki, sadece kendi hayalinde güçlüydü, ama gerçek dünyada güç bulacak cesareti yoktu.

Ama o çok daha fazlasıydı. Yolun bir yerinde, bir kaldıraçtan daha fazlası haline gelmişti. Bazen isteksiz de olsa, bir ortak olmuştu. Ve bir sürü erkek kardeşi ve çalışanı olmasına rağmen tüm hayatını tamamen yalnız yaşayan bir adam için, bu rahatsız edici ama şaşırtıcı derecede hoş bir farkındalıktı.

ON YEDİ TEHLİKELİ İLİŞKİLER

Liam yatağın yanında durmuş, onun uyumasını izliyordu. Asansörden odaya kadar olan kısa mesafeyi onu kucağında taşımıştı. Onu ayakta tutan enerji tükenmiş, asansörün köşesinde ayakta uyuyakalmıştı.

Yine nazıkçe ayaklarını yıkadı, sonra tişörtünü ve taytını çıkardı, onun hafif itirazlarını görmezden gelerek onu yorganın altında çıplak bıraktı. Evet, dudaklarını ve parmaklarını onun mükemmel vücudunda gezdirmek için büyük bir istek duydu, ama bu isteği bastırdı. O samimi okşamalar için onun uyanık olmasını istiyordu, ama kız adrenalin düşüşünün sonucundan çok yorgunluktan dolayı neredeyse bilinci kapalıydı. Bu, babasının ilaçlarının vücudunda kalmaya çalışan son ve boşuna çabasıydı. Sessizce vücuduna daha fazlasını alması için yalvarıyordu. Çok daha iyi hissedeceğini fısıldıyordu. Çok daha sakın.

Çok daha uysal hissedeceğini.

Liam yanındaki yumruğunu sıktı. Kadın onu çıldırtmanın bir yolunu bulmuştu, bu kesindi. Yine de, o alaycı, iğneleyici, cesur kadını ilaçla kilitlemek aklının ucundan bile geçmezdi. Ama Victor Reed kontrol edilebilir küçük bir prenses istiyordu ve dünyanın her yerindeki onun gibi erkekler de öyle.

Liam'ın eli ağrıyordu ve Victor'u odaya çağırıp, o pislik suçlarını telafi edene kadar yüzünü yumruklayabilecekmiş gibi yumruğunu sıktığını fark etti.

Ancak Reed gibi bir adam için kefaret mümkün değildi. Rebecca'yı öldürmek? Karısını öldürmek? Kızını işkence etmek ve manipüle etmek? Victor Reed şeytandı ve Liam onu tüm dünyanın gözü önünde dans ettirmeyi planlıyordu. Sonra dizlerini tekmeleyecek ve o piçin kendi lanet kulesinden düşüşünü izleyecekti. Umarım mecazi anlamda değil.

Yıllardır, Reed'i takip etmesinin Sasha ile ilgisi olmadığını kendine söylemişti. Annesiyle ilgiliydi. Victor Reed'in cinayetten paçayı sıyırmasıyla ilgiliydi.

Ve bu doğrudu. Ama bu gerçeğin sadece bir parçasıydı.

Gerçeğin tamamı, Liam'ın şu anda birkaç metre ötesinde uyuyan kadına olan arzusu yüzünden kendinden nefret etmesiydi. Victor Reed'in kuklasından başka bir şey olmadığına emin olduğu, babasının yalanlarını isteyerek ve hevesle yayan bir kadın.

Üç yıl önce, bir basın toplantısında Elias'ı annesini öldürmekle suçladığında, artık eldivenler çıkmıştı. Liam'a göre Elias Grimm şeytanın ta kendisiydi, ama bu suçlama mantıklı değildi ve Victor Reed'in güzel ve içine kapanık sözcüsü kızı, ailesi hakkında yalan söyleyerek paçayı kurtaramayacaktı. Onu neredeyse tamamen dışlayan bir aile olsa bile.

Belki de bir parçası, ne anlama geldiğini bilmediği bir şekilde, bir Grimm olmaya layık olduğunu kanıtlamak istemişti. Bilmiyordu. Umursamıyordu. Ama o basın toplantısından sonra onu köşeye sıkıştırmış ve ona numarasını bildiğini belli etmişti. Onun için, o, kendi başına düşünemeyen ve babasının izinden giden, bir sürü başka korkunç özelliği olan, yalancı küçük bir sürtükten başka bir şey değildi.

Kararını verdikten sonra, bunu kanıtlamaya koyuldu.

Bu süreçte, beklediğinden çok daha fazlasını öğrendi, Victor Reed'in hem Sasha'nın annesini hem de kendi annesini öldürdüğünü de dahil. İlaçların onaylanmamış ve test edilmemiş olduğunu. Ve bu adamın, neredeyse izi sürülemeyecek işlemlerle, seçkin bir grup zengin kişiye bu ilaçları pazarlamaya çok az kaldığını.

Ne yazık ki yetkililere sunabileceği tek bir parça bile meşru kanıt yoktu, ama Liam her kelimenin doğru olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Reed'i sadece alt etmekle kalmayıp, onu ömür boyu hapse attıracak türden bir kanıt bulmaya yemin etti.

Ve tüm bunların ortasında sıkışıp kalmış Sasha vardı. Kalbi burkuldu. Elias Grimm berbat bir baba ve aşağılık bir insandı. Ama Victor Reed'e kıyasla o Gandhi gibiydi.

Liam titredi ve kendisine, kendisini dünyaya getiren adamı umursamadığını söyledi. Onu kötü bir üvey evlat gibi davranan, bodrumda kilitli tutan adamı.

Tabii ki, aslında umursuyordu. Victor'un Lydia'yı öldürdüğünü kanıtlayarak Elias'ın adını temize çıkarması, ona aile içinde bir basamak yükselme hakkı kazandırabilirdi.

Ve bunu istediği için lanet olsun ona.

Yumruklarını sıktı, nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi.

Şu anda, sadece o kadını istiyordu. Victor Reed'in suçlarının kanıtı hala onun kanında olduğu için değil, çünkü o kadının içinde bir şeyleri ateşlediği için. Ne olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu.

Bundan hoşlandığından bile emin değildi.

Tek bildiği şey, o arzuydu. Göğsündeki sıkışma. Testislerindeki sıkışma.

Ellerinin ona dokunmak için kaşındığı. Onu almak için. Onu kendine ait yapmak ve lanet olası dünyanın dehşetinden korumak için.

Onu kendisinden bile korumak için.

Ve o lanet olası bir korkak haline gelmiyor muydu?

Yumuşak bir homurtuyla yatağın kenarına oturdu ve ay ışığının perdelerin aralığından süzülmesini izledi. Ay ışığı kızın saçlarına vurarak, onu kirletmek istediği bir meleğin tacı gibi parlatıyordu.

Yıkmaq için.

Hayallerinden bir kez ve sonsuza kadar kovmak için. Elysium'a, onun çok güvenli ve aşılmaz olduğunu düşündüğü dünyaya, o yalnız gecelerde defalarca yapmaya çalıştığı gibi.

Reed Tower'ın elektronik dosyalarını hacklerken, tesadüfen onun özel sığınağını keşfetmişti. Bant genişliğinde bir düzensizlik görmüş ve bu onu gizli bir sunucuya yönlendirmişti. Meraklı bir tip olduğu için, izleri takip etmiş ve sonunda başka bir dünyaya ulaşmıştı.

Sasha'nın dünyasına.

Ve burası tatil için ilginç bir yer değil miydi?

Aylarca, kurduğu arka kapılar aracılığıyla kodu dikkatlice inceledi, prensi burada orada düzeltti, prens Vale'yi kızdırıp ona dokunup flört ederken, onun organik olarak giderek Liam'ın ikizine dönüşmesini sağladı.

Asıl eğlence, Sasha'nın sanal deneyimi geliştirmek için giyilebilir ekipmanlara erişimi olduğunu fark ettiğinde başlamıştı ve birkaç iyi yerleştirilmiş rüşvetle kendi bodysuit ve kulaklığını satın almıştı.

Kendine, sadece gözlemlemek için hacklediğini söyledi. Hem iyi hem de kötü yönleriyle içine işleyen bu kadını incelemek için.

Orada kendini bulacağını nasıl tahmin edebilirdi ki? Onu yavaşça tavllayan, alay eden ve baştan çıkaran fantezi prensi. Dokunuşları yaramazlaşırken fısıltıları müstehcenleşen, parmaklarını ve dilini kullanarak Sasha'yı, hayır, Vale'yi zevkin doruklarına çıkaran, onun karanlık, yumuşak yerlerini keşfeden prens.

Ve Prens Killiam'ı kıskanmadığına yemin ederdi, özellikle de kız onun adını haykırdığında. Onu uçurumun kenarına götürenin sadece yapay zeka tarafından yaratılmış bir prens olduğunu düşündüğünde. Onu o şehvetli uçurumdan iten. Onu çılgılık attıran, yalvartan ve *hissettiren*.

Prens Killiam.

Onu kod ve arzudan yaratmıştı, onu nazıkçe öven ve neredeyse onun sesine benzeyen bir sesle müstehcen sözler fısıldayan hayali bir prens.

Liam'a göre, prensin lakabı, Liam'ın hiç de izinsiz girmediğini anlamına geliyordu. O isim, pratikte kazanmış bir davetti. Sadece onun dünyasına değil, sanal yatağına da... Ve o daveti hevesle kabul etmişti.

Her gece giriş yapıp dudaklarını öpmek ve amını yalamak için. Göğüslerini ısırmak için. Onu sert ve derinden sıkmak için, ta ki o, arzuladığını sandığı prensin adıyla gizlenmiş olsa da, *onun* adını haykırıncaya kadar.

O, izinsiz girmişti. O, tecavüz etmişti. O, kirletmişti.

Ve bunun her bir şehvetli, çılgın anını sevmişti. Vücudunun onun sikini sıkıca kavrayışı, bodysuit'in içinden gelen hisler, lanet olası bir vahi gibi. Boşaldığında gözlerindeki tutku.

Utanması gerekirdi. Bunun yerine, güç hissetti. Ve şimdi, lanet olsun, çok daha fazlasını hissediyordu.

Elysium'da gösterdiği tepki onu hiç olmadığı kadar sertleştirmişti ve gerçek ten ten temasında nasıl tepki vereceğini merak etmesine neden olmuştu.

Onu, daha önce sahip olduğu tüm şekillerde sahip olmak istiyordu. Ama yapamıyordu.

Dikkatli olmalıydı.

O vahşi ve erotik anların hatıralarını bir kenara itmek zorundaydı. Hissettiği arzuyu. Uyuyan prensesin içinde gördüğü tutkuyu.

O, Elysium'da olduğunu bilmiyordu ve o da bunu böyle kalmasını istiyordu. böyle kalmasını istiyordu.

Ama bu dünyada onu kesinlikle tanıyacaktı.

ON SEKİZ UYKU GÜZELLİĞİ

Yorgan hafifti, kuş tüyüyle doluydu, bu yüzden onu çekip çıkardığında çıplak teni üzerinde sessizce kaydı ve onu sadece pencereden içeri süzülen sarı ve turuncu ışıkla kaplı bıraktı. Uykudayken daha genç görünüyordu, sanki dünyanın sertliği henüz ona ulaşmamış gibi.

Ama yakalamıştı. Sasha için dünya her zaman zor ve karanlık bir yer olmuştu. Bu, ortak noktaları olan birçok şeyden sadece biriydi.

Kız yan yatmış, dizlerini çekmiş, bir elini yastığın altına sokmuş, nefes alışları yavaş ve rahattı. Adam yaklaştı, parmakları onu dokunmak için çekildi, sanki o bir mıknaş, kız da çelikmiş gibi, hareket etmek, dokunmak, okşamak fiziksel bir zorunluluktu, bir tercih değil.

Okşama hafifti, pürüzsüz, soluk tenine tüy kadar yumuşak bir dokunuştan biraz daha fazlasıydı. Elbette soluk tenliydi. Agorafobi ve yükseklik korkusu olduğu için, sadece mecbur kaldığında dışarı çıktığını biliyordu. Ve istese bile, babası asla bronzlaşma yatağını kullanmasına izin vermezdi. Ne de olsa masal prensesleri soluk tenli ve sarışındı.

Kadın, neredeyse bir nefes kadar hafif bir sesle iç geçirdi, ama adam elini çekti ve sadece gözleriyle onu okşayarak vücudunun her bir çizgisini ve kıvrımını hafızasına kazıdı.

Onu bu şekilde istememeliydi.

Onu nefret etmek için yetiştirilmişti, belki de bu yüzden onu her zaman büyülemişti. Nefret ettiği baban sana en büyük düşmanın adını söylediğinde, o kişiye çekilmez misin?

Otuz dört yaşında, Sasha'dan sekiz yaş büyüktü ve babasının, tüm ailenin şehirde yaz tatili geçirdiği Grimm Tower'daki mutfığa öfkeyle girdiğini hatırlıyordu.

Elias, bir gazeteyi, "*SADECE BİR GÜNLÜK - REED SERVETİNİN VARİSİ*" başlığı altında bir kadın ve yeni doğmuş bir bebeğin resminin olduğu sayfaya açarak masaya vurmuştu.

Babası, Liam'a ve beş yaşındaki Leo dahil tüm kardeşlerine, o küçük sürtük ve sürtüğün annesinin resmine bakmalarını söylemişti. Grimm kardeşlerin yok etmesi gerekenler bu ikisiydi, çünkü Reed'ler güvenilmez, aşağılık ve iğrenç insanlardı.

Liam en çok son kelimeyi hatırlıyordu. Bu kelimeyi sadece Daffy Duck'tan biliyordu.

İki yıl sonra, babasına Reed ailesinin tam olarak ne yaptığını sordu, ancak Elias ona sadece Victor Reed'in en aşağılık ve tehlikeli bir adam olduğunu söyledi. Liam, on yaşına geldiğinde babası hakkında bildiklerini göz önünde bulundurarak, Victor Reed'in gerçekten de canavarca bir adam olduğunu düşündü.

Elias sonunda, oldukça keyifli bir şekilde, Victor'un Liam'ın annesini öldürdüğünü söylediğinde, Liam, Victor Reed hakkındaki düşüncesinin tamamen doğru olduğunu anladı. Ve bu düşünce, geçen yıllar boyunca hiç değışmedi.

Hayır, parmak uçları Sasha'nın kalçasında hafifçe dans etti, sonra kıkının kıvrımlarını okşadı. En aşağılık düşmanın kızı inledi ve kıpırdadı, Liam donakaldı, onun uyanmasını mı yoksa uykuda kalmasını mı istediğinden emin değildi. Her iki durumda da onu arzuluyordu. Sadece bakıp okşamakla bile penisi sertleşmişti. Onun içine girmeyi düşünse ıldırırdı.

Öyleyse neden kendini eziyet ediyordu? O, onun değildi, değil mi? Her şeye razı olmuştu.

Her şeye.

Ve şu ana kadar, karşılığını almaya bile yaklaşmamıştı. Üstelik, babasının adamlarından kurtardığını düşünürsek, Sasha'nın ona biraz daha borçlu olduğunu düşündü.

B u düşünce onu güldürdü. Sanki onu duymuş gibi, kız sırt üstü döndü, başını bir koluyla sıkıca tuttuğ yastığa çevirdi.

Penisi konusunda yanılmıştı. Daha önce sertleşmemişti. O, ereksiyon için zayıf bir bahaneydi.

şimdi *ise* sertleşmişti.

Ve lanet olsun, ona ait olanı almayacaktı.

Sessizce giysilerini çıkardı, uyuyan kızıdan gözlerini ayırmadı. Sonunda onu sahiplenecekti. Onu kendine ait olarak işaretleyecekti.

Daha önce, sanki içinde kalması için yalvarırcasına amının parmaklarını sıkıttığı için neredeyse boşalacaktı.

Onun, kendisi derinlerde gömülü halde uyanmasını istiyordu. Elysium'daki maceralarından çok tanidik olan, onun yumuşak inlemelerini ve yüksek zevk çığlıklarını duymak istiyordu.

Ama bunlar çalınmış anlardı. Bunlar gerçek olacaktı. Her şeyi istiyordu.

Ve sonra onu daha da yükseğe çıkarmak istiyordu.

"Kahretsin," dedi arkasında yumuşak bir ses. "Erken gösterimi kaçırdım mı?"

Liam, kapı pervazına yaslanmış olan küçük kardeşine döndü. "Komik." Yerdeki pantolonunu aldı, sonra bağlantılı odaya geçerek Leo'yu daha içeri itti. Sonra yatak odasının kapısını çekerek, Sasha uyanırsa duyabilmek için sadece bir aralık bırakarak kapattı.

"B-and-E'yi bıraktığına yemin edebilirim," dedi, pantolonunu giyip koltuğa yerleşmeden önce.

Leo, kanepeye otururken burnunu çekti, botlu ayakları cilalı sehpaye sertçe indi. "Hayır, sadece azalttım. Ve benim arkadaşlığımı istemiyorsan, kapıya zincir takmalıydın."

"Bu seni dışarıda tutar mıydı?"

"Tabii ki hayır. Ama bu sana bir iki dakika daha zaman kazandırabilirdi." Çenesini kaldırarak, Sasha'nın uyuduğu odayı işaret etti. "Oldukça etkileyici bir gösteriydi. Bana ne yapmaya çalıştığını anlat."

"Bunu neden yapmam gerekiyor?"

Leo ellerini açtı ve en çekici gülümsemesini gösterdi. "Merhaba? Çünkü ben buyum. Ve çünkü bu gece sana yardım ettim. Ve çünkü sen kontrol altında tutulması gereken dürtüsel bir pisliksin ve..."

"Ben mi dürtüselim?"

Leo sözlerini eliyle savuşturdu. "Ben en küçüğüm. Pervasız, dikkatsiz, tüm o saçmalıklarla tanınıyorum. Nevada'yı yakıp yıkarsam, insanlar sadece başlarını sallayıp 'Leo'dan ne bekliyardın ki?' derler."

"Nevada'ya kin besliyor musun?"

Leo burnunu kırıttı. "Hepsi açık büfeler yüzünden. O kadar çok açık büfe yemeği olan bir eyaletin ciddi sorunları vardır."

"Buna karşı çıkamam."

"Ve konuyu değiştirip durma. Ne zaman yüksek riskli ama genellikle karlı olan kaçırma işine girdin? Çünkü hem Victor Reed hem de Desmond Bane medyada çıldırıyorlar."

"Biliyorum," dedi Liam. "Harika, değil mi?"

"Kesinlikle çok hoş bir ses. Ama Sasha Reed'den nefret ettiğini sanıyordum."

"Ben de bir kadını manipüle etmenin birçok yolu olduğunu bildiğini sanıyordum."

. Seks de bu listede oldukça üst sıralarda yer alıyor."

Leo sırttı. "Peki, tartışmamız bitti mi?" "Şimdilik."

Ve bu geceki yardımın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedi Leo ve Liam onun samimi olduğunu biliyordu. Tüm ailesinde, Leo ona soru sormadan ve tereddüt etmeden yardım eden tek kişiydi.

"Benim gördüğüm kadarıyla, kıza biraz ilgi duyuyormuşsun gibi geldi. Onun bir Reed olduğunu fark etmedin herhalde."

Liam, Leo'nun bakışlarını doğrudan karşıladı. "Ruby de öyle, aşağı yukarı. Sanırım ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söylüyorsun."

"Tam isabet," dedi Leo, hareketli yüzü taş gibi sertleşti. "O sadece çok, çok kötü biten güzel bir anıydı."

"Uh-huh."

Leo kollarını yeniden kavuşturdu. "Peki, ne oldu? Galada Reed'in burnunun dibinden onu çaldın, sonra ne oldu? Sonunu anlat bana."

"Başka zaman," dedi.

"Dostum, beni merakta bırakma."

"Onun babasını hedefime aldım. Tek söyleyeceğim bu," diye ekledi, Sasha'nın planlarına nasıl uyduğunu Leo'ya anlatmakta neden tereddüt ettiğini merak ederek, özellikle de tüm arkadaşları ve ailesi arasında Leo'nun gerçekten konuşabileceği tek kişi olmasına rağmen.

Ama onun hakkında değil. Bu konu hakkında değil. Henüz değil. Belki de hiç olmayacak.

Leo onu tekrar dürtmeden önce, Liam ayağa kalkıp içki doldurdu. "Bana Elias'tan bahset," dedi, Leo'ya bir viski getirip kendine de bir tane aldı. Pencerenin yanında durdu, artık yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı.

"Gerçekten mi? Konuyu sevgili babacığa mı çeviriyorsun?"

Umurunda mı ki?"

"Pek değil. Sen umursuyor musun?"

"Tabii ki hayır. O adam hayattaki en büyük pislik." Liam yavaşça başını salladı. "Demek hala hayatta."

Leo omuz silkti. "Tanımına bağlı. 24 saat çalışan bir sağlık ekibi var, ama prognoz iyi değil. Marge ve Alex bunu medyadan gizliyorlar tabii ki. *The Times*'a bomba atmayı düşündüm, ama mirasımı kaybetme fikri midemi bulandırıyor."

"Güzel. Bu imge için teşekkürler."

"Sen de sızdırabilirsin," dedi Leo. "Seni engelleyen bir şey yok. Mirasın bir şaka gibi."

Liam ellerini havaya kaldırdı. "Ve yine bir homer vurdu."

"Oh, lütfen, sanki sen bu talihsiz gerçeği kafana takmamış ve Elias'a iki parmakla orta parmak göstermiş gibi."

Bu konuda Liam gerçekten tartışamazdı.

"Sanki ailenin parasına ihtiyaın varmış gibi. RS-Cyberwerx ile para basıyorsun," diye ekledi Leo, Liam'ın annesi Rebecca Strait'in onuruna adlandırdığı siber güvenlik şirketine atıfta bulunarak.

Liam sessiz kaldı, ama küçük kardeşi haklıydı. Ve en kazançlı işlerin genellikle yasaların sınırlarını zorlaması ironikti.

Baba gibi oğul, kardeşler gibi.

"Hadi ama dostum," diye ısrar etti Leo. "Bana bir ipucu ver. Onu kaçırdın ve şimdi de onunla yatıyorsun. Bir tür kaçak gelin olayı mı?"

"Onu kaçırmadım ama bunu kimseye söyleme. O buraya kendi isteğiyle geldi."

"Onunla yatıyorsun diye mi?"

"Ağabeyin gibi konuşmaya başladın ve ben buna gerçekten tahammül edemem."

Leo, hayatı boyunca cinayetten paçayı sıyırmasını sağlayan gülümsemesini gösterdi.

"Bu bir cevap değil."

Liam, diğer kardeşlerinin planını sır olarak saklayacaklarına asla güvenmezdi. Muhtemelen Reed'e anlatıp Liam'ı mahvederlerdi. Ancak Leo iyi biriydi. İyi bir adam olduğu kesin değildi, bu konuda jüri henüz karar verememişti, ama Liam kimdi ki onu eleştirecekti?

Daha da önemlisi, Liam küçük kardeşine hayatını, sabıka kaydını ve her şeyi emanet ederdi.

Bu yüzden ona anlattı. Kısa ve basit bir şekilde, Reed'in Desmond Bane ile yaptığı anlaşmayı ve Sasha'nın bunun bedeli olduğunu açıkladı. Reed'in Sasha'nın annesini nasıl öldürdüğünü anlattı. Ve yıllardır Sasha'ya verdiği deneysel ilaçları anlattı.

"Bu adam bir tehdit," diye bitirdi. "Ve Sasha da bizimle birlikte olursa, onu alt edebiliriz."

"Bunun annenle bir ilgisi yok mu? Victor Reed'in onu öldürmesiyle?"

"Tabii ki var," diye tersledi Liam. "Reed'in adı lekelenendiğinde ve o hapse girdiğinde Rebecca adına balonları serbest bırakmayacağımı mı sanıyorsun? Tabii ki bırakacağım. Belki de onun ölümünün intikamını almak benim asıl motivasyonumdur. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tek bildiğim, onun ezilmeyi hak eden bir solucan olduğu."

"Ve Sasha Reed, onu ezmek için giydiğin bot mu?" Liam yüzünü buruşturdu. "Bu benzetmeyi sevmedim, ama yanılmıyorsun." "*Sadece* bot mu?"

Liam omuz silkti. "Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledi, küçük kardeşine diğer odada uyuyan kadını ne kadar arzuladığını belli etmek istemiyordu. Ne anlamı vardı ki? Beyaz bir atın sırtında gün batımına doğru yol alacak değillerdi ya. Ve neden Reed ailesiyle uğraşmak istesin ki?

Ama şimdilik, ona sahip olabilirdi. Ve tam da bunu yapmaya niyetliydi. Sonuçta, adil olan buydu. İşini bitirdiğinde, kız babasından kurtulmuş olacaktı. O zamana kadar, hizmetlerinin karşılığını alacaktı.

Victor parmaklıklar ardına girdiğinde, Liam yoluna devam edecekti. Çünkü Victor Reed'in kızıyla bir gelecek mümkün olsa bile, Sasha ondan çok daha iyi birini hak ediyordu.

Bir iç çekerek dikkatini Leo'ya çevirdi. "Gitmelisin. Alex veya Marge benimle olduğunu öğrenirse, işler pek hoş olmaz."

Leo omuz silkti. Liam'ın aksine, ailenin en küçüğü annesini ve ağabeyini parmağında oynatıyordu. Ve bu, kızlarının namusunun lekелendiği için öfkeli babalar, çalınan malları için kızgın dükkan sahipleri ve Leo'nun nefes alıp vermesinden başka her şeye sinirlenen polisler gibi uzun bir listeye rağmen böyleydi.

"Sadece kendine dikkat et, tamam mı?" dedi Leo.

"Ne ironik. Bana kendime dikkat etmemi söylüyorsun." "Evet, şey, öyle bir bakışın var."

"Öyle bir bakışım mı var?"

"Bir şeyi anlamaya çalışırken," diye açıkladı. "RSC'de uğraştığın çözölemeyen siber güvenlik sorunu gibi."

"Çözölemeyen sorun diye bir şey yoktur."

"Evet, o zaman, bunu hatırlayıp bir cevap bulmadan önce gördüğün bakış."

Liam güldü. "Benim için endişelenme."

"Elimde değil, kardeşim. Onu sadece Reed'in kalbine bıçak saplamak için kullandığını biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama dikkatli ol. Victor Reed'in kızıyla dalga geçmek mi? İşler karışabilir."

"Merak etme," dedi Liam. Ama Leo'ya söylemediği şey, işlerin zaten karışık olduğuydu.

ON DOKUZ TEK BOYUNLU ATLAR

Onu sadece Reed'in kalbine bıçak saplamak için kullandığını biliyorum.

Kulak misafiri olduğum sözler canımı yakmamalıydı. Başından beri onun niyetini biliyordum. Babamı alt etmek istediğini saklamaya çalışmıyordu ki.

Gözlerim açık, geriye taklalar atarak ve ponponlarımı sallayarak bu işe girdim, çünkü Liam Grimm'in beni babamdan, Desmond Bane'den ve nefret ettiğim bir adamla altın kafeste tutsak olarak geçireceğim bir gelecekte kurtarabileceği ihtimali vardı.

Dahası, Grimm'in teklifi, satın aldığımda çok istediğim bir hediyeyle birlikte geldi

—babamın işini tamamen bitirme şansı. Tek yapmam gereken ona bedenimi vermektir. Ve kanımı.

Her şey çok ticariydi. Öyle ki, galadan kaçtıktan sonra gece boyu açık olan noterlerden birine uğramamış olmamıza şaşırdım:

Sasha Reed (Damsel), Liam Grimm'in (His Royal Hotness) Damsel'in kişisel güvenliğini sağlama, Damsel'in babasının düşüşünü sağlama ve Damsel'i 1.) Desmond Bane'in (Evil Troll) karısı ve 2.) yukarıda bahsedilen pislik babasının itaatkar kızı olarak korkunç bir gelecekte kurtarılması karşılığında, Damsel kanını analiz için ve vücudunu ... His Royal Hotness'ın istediği her şey için sunacağını ciddiyetle yemin eder.

Evet, gözler açık. Bir iş anlaşması. Steril.

İş gibi.

Ve yine de...

Yine de Grimm Kulesi'nden ayrıldığımızdan beri olan her şey farklı geliyor. Ayaklarımı temizlerkenki nazik dokunuşu. Beni otele geri taşırken, kollarının arasında güvende tutuşu.

Bunu yapan Liam Grimm'di. Soğuk ve sert bir adam olarak tanınan bir adam.

Algımın etkilenmesine izin verdim. Onun hakkında yanıldığımı düşünmeye başladım. Ona güvenmeye başladım.

Hatta ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Onu sadece Reed'in kalbine bıçak saplamak için kullandığını biliyorum.

İşte bu. Bu sözlerin tek bir temel anlamı var: Sasha Reed, on altı yıl önce Grimm'in henüz bir insan olduğu zamanlarda onunla beş dakikalık bir karşılaşmaya çok fazla önem veren aptal bir kız. Grimm'in muhtemelen hatırlamadığı tesadüfi bir karşılaşma.

Ama ben hatırlıyorum ve bu benim hatam. Çünkü Grimm'de yumuşak ya da insani hiçbir şey yok. Sadece hesaplama var.

Yüzümü ovuşturuyorum, yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum. *Aptal*. Ve en kötüsü ne biliyor musun?

Hâlâ ona özlem duyuyorum.

Lanet olsun.

Diğer odaya gidip Elysium'a giriş yapmak istiyorum, ama o hala orada ve onu görmek istemiyorum. Dahası, benim gizli dünyamı bilmesini istemiyorum.

Bunun yerine, nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve krallığımı hayal etmeye çalışıyorum. Vale tarlalarda yürüyor. Ember gökyüzünde taklalar atıyor. Ve prensim, kraliyet babamın onaylamamasına rağmen, bana doğru ilerlerken hendeğin üzerindeki köprüyü geçiyor ve cesurca kaleye giriyor.

Hikayeyi anlatmaya devam ediyorum, kale kurallarını çiğniyor ve babamın emirlerini görmezden geliyor. Kısa süre sonra prensim odama geliyor, yüzü gölgeli ama bugün gözlerini görebiliyorum. Pencereden görünen gökyüzü kadar parlak ve geniş. Beni kendine çektiğinde, onda tanıdık bir şey olduğunu düşünüyorum. Ama öpücüğü düşüncelerimi alıyor ve onun kollarının güvenliğinde mutluluğa ve uykuya dalıyorum.

Sonra bir bakıyorum, küçük pencereden içeri süzülen güneşe gözlerimi kırptırıyorum.

Esniyorum ve kendimi yukarı itiyorum, ancak o zaman odanın diğer tarafında Liam'ı fark ediyorum. Dolaba yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor.

Göğüslerimi örtmek için çarşafı çekiyorum, bu hareketim izleyicimden yarım bir gülümseme alıyor.

"Neden bu güzel manzarayı bozuyorsun?"

"Sanırım bu konuda biraz huysuzum." Etrafıma bakıp taytımı ve tişörtümü arıyorum. "Giysilerimi görüyor musun?"

"Yıkanması için gönderdim."

"Harika. Peki. Muhteşem." Kafamı ovuşturuyorum, ışıktan biraz rahatsız oluyorum. İlaçlarımın etkisinden mi yoksa sadece kafeine mi ihtiyacım var emin değilim, ama şu anda kahve gerçekten çok iyi giderdi. Küçük kahve makinesine doğru başımı sallıyorum. "Bana bir tane getirir misin?"

Kaşları yükselir. "Bence bunu yapabilecek kadar yeteneklisin."

"Çok centilmence." Kendimi örtmek için çarşafı tutarken, onu yataktan çekip çıkarmaya başlıyorum, toga tarzında giyebileceğimi düşünerek.

O pislik kıkırdar. "Neden uğraşıyorsun? Zaten her şeyi gördüm."

"Buradan gider misin?" diye bağırırım.

Oda etrafına bakarken kaşlarını kaldırır. "Bu odanın parasını ben ödüyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ona gülmek mi yoksa tokat atmak mı istediğini bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de.

İkisini de yapmıyorum. Bunun yerine ayağa kalkıp, yakındaki bir sandalyeye atılmış bornozu almaya uzanıyorum. O bornozu benden önce kapıyor. Ona sert bir bakış atıp, çıplak bir şekilde kahve makinesine gidip bir fincan kahve dolduruyorum, sonra onu banyoya götürüyorum — tüm bunları, onun aptalca oyunlarının hiç de önemli olmadığını göstermek için yapıyorum.

Dışarı çıktığımda saçlarım taranmış ve üzerimde bir havlu var. Kolumu yakalıyor, havluyu çıkarıyor ve beni kollarına çekiyor.

"Kes şunu, sapık." Onu itiyorum, o da sanki teslim olmuş gibi kollarını kaldırıyor — ve açıkçası onun eğlendiğini mi yoksa sinirlendiğini mi anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Dün gece beni kurtardın."

Yaklaşıyor, "Öyle."

Ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum ve sonunda onun mavi gözlerinde adeta yüzüyorum. Prensimin gözlerinde gördüğüm aynı mavi.

"Beni kurtardığın başka bir anı hatırlattı," diyorum ona. "Senin bir pislik olmadığın bir anı."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapanın ben olduğumdan emin misin? Bu, tek boynuzlu at görmüş gibi bir şey."

Bu, beklediğim bir yorum değildi ve gülmek için dudaklarımı sıkı sıkı kapatmam gerekti. Ona sırtımı döndüm, böylece benim mücadelemi göremezdi, sonra yatağa geri döndüm ve çarşafı göğsüme kadar çektim. Onun önünde çıplak olarak dikkat pozisyonunda durmamı emredeceğini düşünerek bekledim, ama emir gelmedi.

Bunun yerine, gözlerini kısıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Zor durumdaki bir kızı kurtardığımı hatırlardım herhalde."

"Parktaki çiftçi pazarındaydı." Titrememe engel olmaya çalışıyorum. "Gitmek istememiştım, ama babam beni zorlamıştı. On yaşıındaydım ve dadımın almama izin verdiği aptal bir şapka ve bol bir elbise giyiyordum. Yüz boyama yapan bir adam vardı ve yanaklarıma çiçekler çizdi. Eğlenceliydi."

"Baban seni açık hava pazarına gitmeye zorladı mı? Anneni öldürdükten sadece üç yıl sonraydı. O yaşıta fobilerin çok şiddetliydi."

Kafamı sallıyorum, bunu bilmesine garip bir şekilde şaşırmadım. "Gitmemem için yalvardım ama ısrar etti. *Bunun üstesinden gelmeyi öğrenmem gerektiğini* söyledi." Yumruklarımı sıkıp derin bir nefes alıyorum. "O gün babama olan nefretimın sınırının olmadığını öğrendim." Gözlerine bakıyorum. "Bu beni korkunç biri yapar mı?"

"Hayır." Kafasını çok hafifçe sallar ve daha fazla hareket etmemek için çok uğraştığı düşüncesi aklımı çeler. Kaslarının kontrolünü kaybederse, babama öfkeyle saldırmaktan korkuyor. O andan çok uzak ve yıllar geçmiş, ama onun tepkisini görmek, o anıyı daha kolay katlanılır hale getiriyor. "Hiç de korkunç değil," diye ekler, sesi tel gibi gergin.

"Beklediğim kadar korkunç değildi. Ruby ve Birgit yanımdaydı, bu yardımcı oldu. Ayrıca, tezgahların yerleşimi duvarlar oluştıuruyordu. Böylece, başa çıkabileceğim kadar kapalı bir alan oluştu. Ya da en azından, bir süreliğine başa çıkabildim."

"Ne oldu?" Sorarken yaklaşır, sonra yatağın ucuna oturur. Çarşafı göğsüme daha sıkı bastırırım.

"Ruby ve ben keşfe çıktık ve bir şekilde ayrıldık. Onu, Birgit'i, babamı ya da kimseyi bulamadım. O zaman dayanamayacak hale geldim."

Hikayeme devam ediyorum, dizlerimi göğsüme çekerek, az önce güvenli görünen ama şimdi etrafımı saran bu devasa alanın ortasında ne kadar korktuğımı anlatıyorum. Ağlamaya başladım, sonra daha da çok ağladım çünkü yanaklarımda açan güzel çiçeklerin mahvolacağından emindim.

Sonra bir çocuk belirdi, ama çocuk değil, genç bir delikanlıydı. On yedi, on sekiz yaşlarında. O civarda. Elimi tuttu ve kaybolan çocukların kayıt yaptığı yere götürdü. Sonra Birgit beni bulana kadar benimle kaldı.

Babam hiç öğrenmedi. Benim tüm zaman boyunca Birgit'le birlikte olduğumu sandı. "Ama o çocuk bana yardım etmeseydi," diye anlatıyorum ona, "daha uzun süre kayıp kalırdım ve babamın... şey, kötü sonuçlar doğuracağını biliyorum."

Bir an için yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra, sanki ona akşam yemeğinde ne yediğimden daha önemli bir şey söylememişim gibi, yavaşça başını salladı. "Yani korkmuş bir çocuğa yardım ettim," diyor sonunda. "Bu beni senin Prens Ki yapmaz..." Öksürerek sözünü kesiyor. "Charming," diye bitiriyor, sesi bıçak kadar keskin ve soğuk. "Bir keresinde yumuşak bir tarafımı gördün diye beni tanıdığını sanma, Prens. Takvim bile her yıl bir kez doğru olur."

"Merak etme," dedim şeker gibi tatlı bir sesle. "Sen benim umduğum biri değilsin, çekici olsan da olmasan da." Bu doğru, dedim kendime. Eskiden öyle olmasa da. Eskiden o benim için bir fanteziydi. Şimdi ise onu tanıyorum. Elbette yumuşak yanları var. Ama onlar sadece altındaki dönen bıçakları kamufle etmek için var. Yani, hayır. Onu istemiyorum.

Belki birazcık hariç. Pislik gibi davranmadığında. Ki bu çok, çok, çok küçük bir zaman aralığı.

"Dün gece Leo ile konuşmanızı duydum," diye patladım. "Beni babamı kızdırmak için kullandığınızı söylüyordunuz."

Gözleri büyümüş gibi görünüyor, ama o kadar çabuk normal, okunması imkansız ifadesine geri dönüyor ki, acaba zihnim bana oyun mu oynuyor diye merak ediyorum.

"Öyle mi?"

Bekledim, ama başka bir şey söylemedi. "Seni adi herif," diye bağırdım. "Beni burada kilitli tutuyorsun. Giysilerimi alıyorsun..."

"Giysilerini *temizlemek için*," diyor, yumuşak ses tonunun altında buz gibi bir ses var. "Yakında geri gelecekler. Unuttuysan hatırlatayım, Prens, bir anlaşmamız vardı. *Her şeyi*, hatırladın mı? Ve daha daha başlangıçtayız. Yoksa seninle bir gün geçirdikten sonra, şövalye gibi, centilmen ve saygılı bir prens dönüşeceğimi mi sandın? Ben öyle biri değilim ve bunu hayatım boyunca biliyordum. O yüzden tarihi yeniden yazmamı tavsiye ederim. Ve anlaşmamızın şartlarını hatırlamanı."

"Unutmam mümkün değil," diye terslerim. "Beş saniyede bir bana hatırlatıyorsun. Ve giysisiz bir şekilde buraya kilitli kalmak da bunu iyice pekiştiriyor." Kollarımı kavuşturup ona somurtarak bakarım. Haklı. O prens değil.

Ya da prensse, karanlık bir prens. Sonuçta prensesi kaçırdı.

Ayağa kalkıp bana doğru adım atıyor. Çarşafı daha sıkı tutuyorum. "Marketteki o ahmak hakkında," diye başlıyor, sesi alçak ve sabit, sanki kendini kontrol etmek için sıkı sıkı tutunuyormuş gibi. "O senin kurtarıcın ya da prensin değildi. O sadece bir adamdı, ama güçlüydü."

Gözleri okyanus gibidir — soğuk ve derindir.

"Elias Grimm ile birlikte büyümek için yeterince güçlüydü. Annesi olmadan, kötü bir üvey anneyle yaşamak için yeterince güçlüydü. Ona sürekli zorluklar çıkaran lanet olası bir dünyada hayatta kalmak için yeterince güçlüydü. Lanet olası bir küçük kardeşi dışında hiç dostu olmayan bir dünyada."

O bana bu sözleri söylerken, kalbim burkuluyor. Sanki yıllardır içinde tuttuğu iğrenç bir şey gibi.

"Kendi hayatını kurdu ve ihtiyacı olanı aldı. İster bilgi, ister seks, ister intikam için kullanabileceği güzel bir prenses olsun."

O çarşafı tutup geri çekerek beni çıplak ve titreyerek bırakırken nefesimi tutuyorum ve açıklanamaz, inkar edilemez bir şekilde tahrik oluyorum.

Yaklaşıyor, sonra elini göğsüme koyuyor, ben nefes almayı hatırlamaya çalışırken başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucum sıkışıyor.

"Çiftçi pazarından çıkmaya yardım ettiğim için benim nazik ve iyi biri olduğumu mu düşünüyorsun? Ben de çocuktum. Önemli bir şey değildi. Peki ya dün gece? Seni sokakta takip edip, babanın adamları seni bulamadan buraya geri getirmek? O seninle ilgili değildi, prenses. O bir kozdu. Ama şimdi? Şu anda, seni sikmek istiyorum. Ve senin söz hakkın yok, prenses. Küçük pazarcı çocuğun ne kadar iyi bir adam olduğunu böyle anladın."

O soğuk gözlere bakarken kalbim çarpıyor ve nefes almaya çalışıyorum.

"Öyleyse bana yumruk at, bana pislik olduğumu söyle ya da o güzel bacaklarını sıkıca kapatmaya çalış. Hiç fark etmez. Sen benimsin, Sasha. Ödemesi yapıldı ve teslim edildi. Ve benim olanı alacağım."

YİRMİ SIRLAR VE ARZULAR

Onun korkacağını düşünmüştü. Gözlerinde korku, şok ya da nefret göreceğini tahmin etmişti. Beklemediği şey ise, onun uzanıp saçlarını tutup ağzını ağzına doğru çekmesiydi, o kadar sert ve vahşice ki dişleri alt dudağına çarptı ve kanadı.

Donakaldı, gözleri onun gözlerine kilitlendi, dudaklarında kanın bakır tadı ve onun lezzetli inlemeleri doğrudan penisine gitti, onu çelik gibi sertleştirdi.

O tam oradaydı. Sasha. *Onun*. Çıplak vücudu onun altında, sanki ona kurban ediliyormuş gibi uzanmıştı. Yağmalanacak bir şey. Yağmalanacak. Alınacak, dokunulacak ve sahip olunacak.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesindeki cesur istek içindeki canavarı besliyordu. Onu alacak, sikecek, sonunda onu gerçekten, tamamen kendine ait yapacak olan canavarı.

Elysium'da onu kaç kez öpmüştü? Dokunmuştu? Becermişti? Sonunda, gerçekten onun ağzını tatmanın nasıl bir şey olacağını bildiğini sanıyordu. Parmakları arasında o uzun, ipeksi bukleleri hissetmeyi, yumuşak teninin tenine değmesini.

Hiçbir fikri yoktu.

Elysium'da tanıştığı prenses cesur ama utangaçtı. Ona yavaşça kur yapmıştı, sanki eski zamanların gerçek bir prensiymiş ve o da nişanlısıymış gibi. İlk öpücükleri tatlı başlamış, sonra tutkulu hale gelmişti ve sonraki her karşılaşmada onu biraz daha ileri götürmüştü. Elleri onun tüm yumuşak yerlerini keşfediyor, ağzı dudaklarını, meme uçlarını, amını okşuyordu. Bir gün avucuyla sırtını okşuyor, ertesi gün kıkına şaplak atıyordu.

Onun kaprisleri ne olursa olsun, kadın ona boyun eğmişti, onu güvende tutacağına ve onu en yüksek zirvelere çıkaracağına güvenerek.

Ve neden ona güvenmesin ki? Bildiği kadarıyla, Prens Killiam sadece onun fantezilerinin bir ürünüydü. O sanal dünyaya eklediği yapay zeka kodlaması sayesinde, bu fantezilere ek bir şehvet katılmıştı.

Orada olmamalıydı. Onun gizli dünyasına izinsiz girmiş, mahremiyetini ihlal etmişti. Sonra da Vale olarak onu baştan çıkarmakla kalmayıp, aklına gelebilecek en şehvetli, aşağılayıcı ve erotik yollarla onu ele geçirme cüretini göstermişti.

Peki ya soğuk, acı gerçek? Bir an bile pişmanlık duymamıştı.

Aslında, pişman olduğu tek şey, o çökmüş anları şimdi tam olarak yeniden yaratamamasıydı. Onu çığlık attıran şeyin ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmak zorundaydı. Onu yalvartan şeyin ne olduğunu.

Ya da belki de eğlenceli kısmı buydu. Elysium'da onun sevdiğini bildiği her şehvetli zevki denemek, gerçek dünyada hangisinin onu en çok tatmin ettiğini görmek için test etmek. Onun dişlerinin kadının meme ucunu tırmalaması mı? Parmağının kadının kıkına girmesi mi? Kadının dizlerini göğsüne çekip onu sertçe sikmesi mi? Ağzıyla kadının her lezzetli santimini tatması mı? Ya da belki de kadının tatlı parmakları ve ıslak dili, inleyip emerek onu çıldırtırken onun sikini sarmalaması mı?

Henüz bilmemesi gereken ama bildiği sırlar ve arzular. Ve her biri, bu dünyada ona getireceği şeylerin zihinsel bir satranç tahtasına yazılmıştı. Piksel yok, dokunsallık yok, görüntüyü yansıtan sihirli bir kulaklık yok. Sadece o ve bu kadın, bilmediği kadar çok gece dizlerinin üzerinde diz çöküp ona arkadan sikmesini yalvaran kadın. Lütfen, lütfen onu sert ve hızlı sik. Onun sikini emen, sonra onu yere yatırıp, onu sertçe sikerken onu sikmeyi ne kadar sevdiğini fısıldayan kadın, onun sikini derinlerine alırken, parmakları klitorisini okşayan kadın.

Elysium'da, aldığı kadar verdi.

Burada, gerçek dünyada, nezaket onun omzuna baskı yapıyordu. O, onun bildiği gibi küçük bir vahşi yaratık değildi.

Ama sorun değildi. Aslında iyiydi. Değişimi görmek istiyordu. Reed'in değerli küçük prensesinin merdiveni tırmanıp kendini ona teslim etmesini görmek istiyordu. Kod dizileriyle gerçek hale getirilmiş bir dünyada değil, burada, onu hissedebileceği, dokunabileceği ve sikebileceği yerde.

O, Reed'in daha sert sikmesini yalvarırken testislerinin gerildiğini hissetmek istiyordu. O, Reed'in kıkını okşarken Reed'in sikini emmesini istiyordu. Reed'in tatlı, lezzetli her yerini yalamak, dili Reed'in amını okşarken ve onu zirveye çıkarırken zevk çığlıkları attırmak istiyordu.

Bunu istiyordu. Ve bunu elde etmeye niyetliydi.

Düşük bir iniltiyle, omuzlarını tutup onu ters çevirdi ve üstüne çıkardı. Kız neredeyse hiç ağırlık yapmıyordu ve o, bir eliyle kızın tatlı kıcını tutarken, diğer eliyle kızın başının arkasını okşayarak gözlerine baktı. Cildi yarı karanlıkta parlıyordu, arzuyla kızarmıştı, şakaklarında ve göğüslerinin arasında minik ter damlacıkları oluşmuştu. Muhteşemdi - babasının talep ettiği özenle hazırlanmış mükemmellik değil, daha vahşi, daha ilkel bir şey. İnsan formunda bir tanrıça, gücü sadece gözlerindeki kırılganlıkla daha da artıyordu.

Uylukları onun üzerine yayılmıştı, ıslak ve sıcak vücudu karnına bastırıyordu, hareket ettikçe nemli bir iz bırakıyordu. Onun uyarılmasının kokusunu alabiliyordu - tatlı, misk kokulu ve Elysium'un asla taklit edemeyeceği kadar yoğun ve gerçek. Parmakları kıcının yumuşak etine gömüldü, yoğurdu, sahiplendi, diğer eli ise saçlarına dolandı, boğazını kavisli hale getirecek kadar çekti.

"Söyle bana," diye talep etti, sesi düşük bir hırıltıydı, arzuyla doluydu. "O aç küçük amcığı sikmemi istediğini söyle bana."

"Evet. Lütfen, evet."

Sesi boğuktu, dürüstlikle doluydu. Gözlerinde görebiliyordu - sahtecilik yoktu, rol yoktu. Sadece saf, katıksız arzu vardı.

"Seni sikmemi söyle."

Kadın tereddüt bile etmedi. Utangaçlık yoktu, tereddüt yoktu. Sadece yalvarırken çıkan nefesli ve alçak sesi vardı. "Sik beni. Lütfen, lütfen sik beni." Sesindeki ihtiyaç onu daha da sertleştirdi, ama onu gerçekten mahveden, sesindeki çaresizlik, vücudunun ona karşı titremesiydi. Güç ve kırılganlık iç içe geçmişti, onunki ve onunkisi, ayırmak imkansızdı. Yalvarıyor olabilir, ama o anda, o da onun sahibi olduğu kadar, o da onun sahibiydi.

"Henüz değil," dedi, sonra ağzını ağzına çekti.

Öpücükler derin, vahşi, hatta çılgınca idi. Dil, dişler ve sanki sevişiyormuş gibi hissettiren bir vahşilik. Kan tadı aldı - onun mu, kendisinin mi, artık ayırt edemiyordu - ve daha derin, daha temel bir şey. Teslim olmanın tadı, aralarındaki sınırların ortadan kalkmasının tadı.

Elleri vücudunu dolaştı, her kıvrımı, her çukuru, onu inlemesine, inlemesine ya da ona karşı kıvrılmasına neden olan her yeri haritalandırdı. Her tepkiyi ezberledi, dosyaladı. Bu, Sasha'nın kendini ona vermesi, Vale'nin Prens Killiam'a cevap vermesi değildi. Bu gerçektir ve daha önce hiç bu kadar tahrik olduğunu, bir kadını işaretlemek için bu kadar çaresiz olduğunu hatırlamıyordu. Ona sahip olduğunu ilan etmek için. Onu kendine ait yapmak için.

Ve tam da bunu yapmaya niyetliydi.

Yavaşça, çıplak kalçasını okşadı, kıcını okşadı, onu da oradan alacağını biliyordu. Onu her şekilde sahiplenecekti. Yavaşça. Metodik bir şekilde. Böylece o da her lezzetli anı hatırlayacaktı. Parmak uçlarına değen sıcaklığı sarhoş ediciydi — kan sıcaklığında cilt, ipeksi doku, hareket ederken altındaki kasların ince hareketleri.

"Kalçalarını sallayın," diye fısıldadı ve kız da öyle yaptı, kalçaları ileri geri hareket ediyordu, her hareket onun penisini tahrik ediyordu, tıpkı parmak uçlarının kızın klitorisini tahrik ettiği gibi.

Gözleri kapalıydı ve küçük bir kız gibi dudağını ısıırıyordu, bu onu hemen boşaltacak kadar tahrik etmişti, ama o dayanmaya çalıştı, bu anın sürmesini istedi. Kahretsin, hiç bitmemesini istedi. Üstünde, duyularına kapılmış halini görmek, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güzeldi, herhangi bir fanteziden daha gerçek, özgürce verildiği için daha değerliydi.

"Gözlerini aç," dedi ve kız gözlerini açtığında, orada gördüğü vahşi, ihtiyaç dolu ateş doğrudan göğsüne ulaştı ve uzun zamandır öldüğünü sandığı bir şeyi yakaladı. "Bunu sevdiğini söyle," dedi, penisi neredeyse onun içine girmek için yalvarırken bile.

Kız başını salladı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Hoşuma gittiğini anlayamıyorsan, ikimizden biri bir şeyi yanlış yapıyor demektir," dedi.

Tanrı yardım etsin, güldü. Ve onu daha da çok istemeseydi ne olacaktı? Bu kıvılcım, bu zeka, bu beklenmedik oyunculuk, Elysium'da hiç yaşamadığı bir şeydi. Bu, Sasha'ya özgü bir şeydi, onun bile farkında olmadığı bir yetenektir.

O zaman, şehvetin, ihtiyacın ve açlığın altında, daha derin, daha korkutucu bir şey hissetti. Fiziksel arzusun, yaptıkları anlaşmanın ötesine geçen bir bağ. Tehlikeli bir şekilde aidiyet hissi veren bir şey.

Hiç bu kadar sert olduğu bir an hatırlamıyordu. Bir kadını bu kadar yoğun bir şekilde istediğinde, arzuyu neredeyse tadabilirdi. Ya da, eğer penisi kısa sürede onun içine girmezse, vücudunun bastırılmış arzudan patlayacağından kesinlikle emin olduğu anları. Her sinir ucu, serbest bırakılmak, tamamlanmak, vücutlarının mümkün olan en ilkel şekilde birleşmek için çılglık atıyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Onun içine girmesi gerekiyordu.

Onu sert ve hızlı bir şekilde almak, ikisinin de içindeki ateşi söndürmek ve sonra saatlerce onun her tatlı, lezzetli santimini keşfetmek, onu hayatının en vahşi, en sert orgazmına yaklaştırırken bile.

Onun bedeninin tapınağında ibadet etmek, ona bu andan önceki her anı unutturmak, dünyayı yeniden yaratmak, içinde sadece ikisi, bu yatak ve aralarında oluşan sıvı sıcaklık kalana kadar.

"Liam, lütfen."

Onun dudaklarından çıkan adı, zaten içinde yanan ateşe benzin döktü. İlk adı, aynı anda samimi, ham ve yalvaran bir sesle söylendi. Resmîyet ortadan kalktı, aralarındaki engeller tek bir kelimeyle yıkıldı. "Söyle." Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Ne istediğini söyle."

"Sik beni. Lütfen," diye ekledi, kalçalarını hareket ettirerek, o onun kıcını okşarken, kendi kendini onun sikinin uzunluğu boyunca okşuyordu. O okşamayı bıraktı, bir eliyle kıcını sabit tutarken, diğer elini ikisinin vücutlarının arasına kaydırды, parmakları onun sıcak, ıslak ısınmasına kolayca kaydı. Vücudu parmaklarının etrafında sıkıştı, sanki onu daha derine çekmeye çalışır gibi ritmik olarak sıkılaştı. O kadar duyarlıydı ki, o kadar hazırды ki, arzusu onun elini kaplıyordu. Penisi de ona uyum sağlayarak zonkluyordu, aynı sıklığı, aynı hoş geldin sıcaklığını hissetmek istiyordu. "Bebeğim, yeterince ıslak olduğunu sanmıyorum."

O inledi, sonra o tatlı küçük amcığın içine iki parmağını soktu ve ona sırtarak baktı. "Yalancı," dedi, sonra ayağa kalktı, dizlerinin üzerine çökerek onun üzerine oturdu ve zaten kaygan olan parmaklarıyla onun sikini okşayarak, çekirdeği tam oraya gelene kadar kıvrıldı ve onun tek istediği şey onun içine girmekti.

Onun cesareti nefesini kesti - bu, Elysium'da baştan çıkardığı utangaç prenses değildi, kendi zevkini talep eden, kendi seçimlerini yapan bir kadındı. Utanmaz arzusu ile muhteşemdi. Ve o, onun karşısında çaresizdi, onu istediği gibi kullanmasına razıydı, yeter ki o aç gözlerle ona bakmaya devam etsin, o güzel ağzını beklenti ile aralasin.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve öne eğildi, kalçalarını geriye doğru iterek onu içine aldı, büyüklüğünden nefes nefese kaldı, sonra vücudu alışıkça yavaşça onu yukarı aşağı sürmeye başladı.

Hissettiği duygu muhteşemdi: sıcak, sıkı, ıslak, mükemmel. Ama onu neredeyse çıldırtan, yüzündeki ifadeydi: kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık, aralanmış dudaklar, yanaklarından boğazına ve nefes nefese kalmış göğüslerine yayılan kızarıklık. Şaşkın ve bunalmış görünüyordu, acıdan değil, vahiy sınırında olan yoğun zevkten.

Her hareketini, her titremesini, dudaklarını ısırışını, gözlerini kırpışını izledi. Ekstaziye ulaşmış bir kadın gibi görünüyordu ve o anı saklamak istedi. O anı kristal hafıza toplarından birine kilitlemek istedi. Çünkü onu bu şekilde hissettiren adam oydu.

Ve eğer bir kadının yüzüne böyle bir ifade koyabiliyorsa, o zaman belki de o kadar da pislik biri değildi.

YİRMİ BİR GÜZEL VE KIRIK

Daha önce de becerildiğimi sanıyordum.

Elysium'un gerçek olduğuna gerçekten ve içtenlikle inanmışım, en azından seks konusunda. Cildimin hissettiği şey. Beni saran saf ihtiyaç. Vücudum sessizce doldurulmak için çılgılık atarken, içimde hissettiğim o sıkılaştan, karıncalanan his.

Elysium'da hepsini yaşamışım. Dokunma hissi, oyuncaklar, fanteziler, müstehcen sözler ve prensimin kollarımı tutarak içime daha da derine girip, tek bildiğim onunla doldurulma hissi, arkamdaki çimlerin kokusu ve rüzgarda sallanan çiçekler olana kadar.

Tek istediğim, tek bildiğim, onun dokunuşuydu, o kadar acımasızdı ki neredeyse zalimdi, en azından sonunda beni kendine çekene kadar. Sonra orgazm üstüne orgazmın keskin zirvesi beni lezzetli bir ceza gibi keserken onun adını haykırırdım, ama yine de daha fazlasını isterdim.

Beni zirveye çıkardığını sanıyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu.

Gerçek olduğunda farklıdır.

Cildinin kokusu, elinin dokunuşu, penisinin itiş. Artık hepsi gerçek. Hepsi beni çevreliyor, beni sahipleniyor. Beni kullanıyor.

İçimde vahşi hisler kıvrılıyor, dokunsallık değil, o. Bir şekilde vücudumdaki her sinir ucunu canlandırması, böylece vücudum onunla sallanırken, onun penisi içimde derinken, hislerle çılgılık atması.

Liam Grimm. Nefret etmek için yetiştirildiğim bir adam. Bana yardım edeceğine söz veren, ama bunun karşılığında bedenimi isteyen bir adam. Boyun eğmemi isteyen.

Şu anda, bu bedeli ödemekten daha fazlasını yapmaya hazırım.

Bacaklarım onun kalçalarının iki yanında, elleri ise çıplak kıkırmı tutuyor. Bana karşı sallanışımı o kontrol ediyor ve her hareketimde uyluklarım titriyor, içimdeki o sürtünme damarlarımdan kıvılcımlar saçıyor, sanki içimden dışarıya doğru alev alıyormuşum gibi.

Elleri her yerde... Bir an kalçalarımı morartacak kadar sertçe kavrarken, bir sonraki an şaşırtıcı bir hassasiyetle yanlarımı okşuyor. Bu çelişki, onunla ilgili her şeyi yansıtıyor. Sert ve yumuşak. Zalim ve nazık. Düşman ve kurtarıcı.

Gözlerimi kapatıyorum, bu duyu karmaşasının beni alıp götürmesine izin veriyorum ve o benim adımları söylediğinde - Sasha, Prenses değil - bu ses, taşa vuran bir diyaazon gibi içimde titreşiyor, bir şekilde içimdeki penisesinden bile daha samimi geliyor.

"Bana bak." Emri yumuşak ama kesin. Gözlerimi açtığımda onun gözlerinin benimkilere bakışını görüyorum ve o elektrik mavisi, şehvetten çok daha tehlikeli bir şeyle yanıyor. "Saklanma," diye ekliyor, saçlarımı yüzümden çekerek. "Boşaldığında gözlerini görmek istiyorum

."

Kimse bana böyle bakmamıştı — sanki sadece benim verebileceğim bir şeyi arıyormuş gibi.

Bu beklenmedik savunmasızlıktan kendimi korumak için başka yere bakmak istiyorum, ama yapamıyorum. Gözleri, elleriyle yapabileceğinden çok daha etkili bir şekilde beni esir alıyor.

"Ben..." diye başlıyorum, ama o altımda hareket edince sesim kısılıyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlamasına neden olan bir noktaya dokunuyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, sonra kayboluyor. "Bunun bir isme ihtiyacı var mı?"

Cevabı midemde bir heyecan yaratıyor. Hayır, bu anın bir isme ihtiyacı yok — isimler, saklamak, geri dönüp bakmak, üzerine inşa etmek istediğin şeyler içindir. Bu geçici. Geçici bir şey. Daha fazlası değil.

En azından ben kendime böyle söylüyorum, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken, öpücük istediğimden daha yumuşak olsa da.

O bir anlığına donar — şüphelerin içime sızması için yeterli bir süre. —Elini saçlarıma kaydırmadan önce, parmakları saç tellerimin arasından geçerek başımın arkasını okşadı. Beni kendine doğru çekerek öptü, beklediğim gibi sert bir öpücük değildi, yavaş, kasıtlı ve tüm vücudumu titretmeye yetecek kadar derin bir öpücüktü.

"Hareket et," diye fısıldadı, sözleri ağzıma sıcak bir okşama gibi değdi. "İstediğini al."

Bu sözlerin izin mi yoksa talep mi olduğunu bilmiyorum, ama umurumda da değil. İçimde bir şey gevşiyor, farkında bile olmadığım sıkı bir kısıtlama sarmalı. Ona karşı sallanmaya başlıyorum, her vuruşta damarlarımdan

damarlarımda yıldırımlar dolaştırıyor. Başım geriye düşüyor, vücudum zevk artarken sıcak ve ısrarcı bir şekilde kavisleniyor.

Elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor — parmakları kaburgalarımın üzerinde genişçe açılmış, başparmakları göğüslerimin altını okşuyor, sonra daha yukarı çıkıp meme uçlarımı daireler çizerek okşuyor. Bu his doğrudan bacaklarımın arasındaki sıcaklığa bağlanıyor ve dalgalar gibi içimi kaplayan ezici zevkten nefesim kesiliyor.

"Durma." Bir elini göğsümden çekip aramıza kaydırarak klitorisimi okşarken emir veriyor. Dokunuşu içimi elektrik gibi ve ben çılgılık atıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"İhtiyacın olan bu mu?" Sesi şimdi daha alçak, daha sert, ama parmakları sıkı, hassas daireler çizerek hareket ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Klitorisini okşamam mı? Seni boşaltmam mı? Yaramaz küçük amcığını oynamam mı?"

"Evet," diyorum, kelime neredeyse bir nefes kadar. "Oh, evet."

Gözleri kararır ve hareketleri daha ısrarcı hale gelir. "Söyle bana," der, kalçalarını benimkilere doğru kaldırarak. "Ne istediğini duymak istiyorum."

Yanaklarım kızarır, ama aynı zamanda, onun isteği, sahip olduğumu bile bilmediğim gizli bir cesaret kaynağını ortaya çıkarır. Yıllardır babamın kontrolü altında gömülü olan, ortaya çıkmak için bekleyen bir şey.

"Daha sert," diye fısıldadım.

O muhteşem parmaklar daha sıkı bastırırken, ağzının köşesi yukarı kıvrılır ve nefesimi kesen daha dar daireler çizerek hareket eder. Sıcaklık içimde orman yangını gibi yayılır ve ben ona doğru sallanarak, artan baskıyı kovalarım.

"Böyle mi?" diye soruyor ve sesindeki samimi soru - bana tam olarak ihtiyacım olanı verme arzusu - beni neredeyse mahvediyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Ve ben istiyorum..." Tereddüt ediyorum, hala içimde kalan bir çekingenlik beni engelliyor.

O eğilir, ağzı kulağıma yaklaşır, sesi karanlık bir fısıltıdır. "Söyle bana, Prenses. Senin söylemeni istiyorum."

Bu takma ad, sıcak bal gibi üzerime akıyor, bir şekilde alaydan sevgiye dönüşüyor. Kafamı çeviriyorum, cesaretimi toplarken dudaklarım kulağına değiyor.

"Beni tekrar boşaltmanı istiyorum," diye fısıldarım, sesim onun kiyle aynı tona iner. "Lütfen, Liam."

Adını duyunca altımda titrediğini hissediyorum, güçlü vücudunda bir titreme geçiyor. Kalçama koyduğu eli sıkılaşıyor ve

keskin bir acı her türlü hissi daha da yoğunlaştırır.

Tek bir akıcı hareketle pozisyonumuzu değiştirir, oturur ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde, bacaklarım beline dolanır, penisi hala içimde imkansız derecede derindir. Yeni açtığım içimde kıvılcımlar çakar ve parmakları klitorisime karşı acımasız ritmini hiç durdurmaz.

"Bana bak," diye tekrar emretti, bir eli sırtımda yukarı kayarak saçlarıma dolandı. "Senin parçalanışını görmek istiyorum."

Denesem bile gözlerimi ondan ayıramam. Gözleri içime ulaşıyor, fiziksel hiçbir duyumun ulaşamayacağı yerlere dokunuyor gibi. Vücudum onun etrafında geriliyor, basınç arttıkça her kasım kasılmaya başlıyor.

"Oh, evet. İşte böyle. Çok sıkı bir klitoris var. O tatlı yumruyla oynadığımı hissedebiliyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum.

"Sasha." Adım sert bir okşama gibiydi. "Bırak kendini, prenses. Sikimin etrafında boşaldığını hissetmeme izin ver."

Onun mükemmel ağzından çıkan kaba sözler beni uçurumun kenarına itiyor, bir şey serbest kalıyor, ben düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, zevk dalgaları üzerime çöküyor, o kadar yoğun ki onun adını haykırıyorum, tırnaklarım omuzlarına hilal şeklinde izler bırakıyor.

O beni kucaklayarak, kalçaları benimkilerle mükemmel bir uyum içinde hareket etmeye devam ediyor, her bir elektriksel dalgayı uzatarak beni titretmeye devam ediyor. Ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, kolunu belime dolayarak bizi tek bir hızlı ve güçlü hareketle ters çeviriyor.

Şimdi üstümde, ağırlığı lezzetli ve sağlam, gözleri nefesimi kesen bir açlıkla vahşi.

"Benim," diye homurdanıyor, bu kelime ilkel ve sahiplenici.

Bu iddiaya karşı çıkmam gerekirdi. Hayatım boyunca sahip olunan, kontrol edilen, sahiplenilen biri oldum. Ama tek söyleyebildiğim şey "Evet" oldu.

Düşük bir iniltiyle ellerimi tutar, sonra başımın üstüne sıkıca bastırır ve bu hareketimden sonra içimi bir sıcaklık dalgası kaplar. Dizlerimi göğsüme doğru bükerek, sonra neredeyse çaresizce bir ritimle kalçalarını ileri doğru iter, her itişinde boğazından yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir ses çıkar.

"Sasha," diye nefes nefese, adım hem dua hem de lanet gibi geliyor. "Siktir, Sasha."

Onun altında kıvrılıyorum, her güçlü itişe karşılık veriyorum, ona bana verdiği aynı yıkıcı rahatlamayı vermek istiyorum, buna ihtiyacım var.

"Bırak kendini," diye ısrar ediyorum, dudaklarım onun boğazına değiyor, nabzının çılgınca attığını hissedebiliyorum. "Seni hissetmek istiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. Sonra, son bir güçlü itişle, üzerimde sertleşti. İçimde onun sıcak nabzını hissettim ve yüzünün dönüşmesini hayretle izledim — tüm sert hatları yumuşadı, tüm dikkatli hesaplamaları ortadan kalktı, geriye sadece benim gibi güzel ve kırılmış bir adam kaldı.

"GÖRDÜĞÜNÜ BEĞENDİN Mİ?" diye alay ediyorum, o inanılmaz mavi gözlerin vücudumda yukarı aşağı izlediği yolu izlerken. İkimiz de yan yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz. İronik bir alçakgönüllülük gösterisi olarak çarşafı boynuma kadar çekmiştim, ama o hemen tekrar çekip çıkardı, beni tamamen çıplak bıraktı, cildim onun bana dokunduğu her yerin hatırasıyla karıncalanıyordu.

Ağzının köşesi seğirdi.

"Oh, hayır," diyorum. "Beni çıplak olarak burada yatmaya zorlayıp sonra da gülemezsin. Bu kadın egosu için çok, çok, çok kötü bir şey."

Parmak uçları omzumdan başlayarak göğsümün kıvrımlarını takip ediyor, sonra yan tarafıma iniyor ve sonunda kalçama yerleşiyor.

İç çekiyorum. "Güzel," diyorum. "Ama paçayı kurtarmadın. Neyin bu kadar komik olduğunu düşünüyorsun?"

"Komik değil," diyor. "İronik, belki."

Elimi göğsüne bastırıyorum, sonra yumruk yapıyorum ve göğüs kıllarından bir tutam tutuyorum. "Çekersen komik olur mu?"

Şimdi seğirme tam bir kahkahaya dönüştü. "Prenses cesurmuş." Kılları biraz çekiştiriyorum. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun..."

O bizi ters çevirip beni sırt üstü yatırırken, başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu sıkıca kavrayınca çılgılık attım. Ve ters çevrilirken göğüs kıllarını bıraktığım için, o avantajım da yok oldu.

"Benimle oyun oynama, prenses. Ben her zaman kazanırım."

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum, sonra gözlerine bakıyorum. "Devam et. Çevir. Belki hoşuma gider."

Bir an için hareketsiz kalır, sonra meme ucumu bırakır ve avucuyla göğsümü kavrar. "Hoşuna gidebilir," der. Sesinde beni rahatsız edecek bir şey olmasa da, hafif bir titremeyle mücadele etmek zorunda kalırım. Çünkü onun benim neyi sevdiğimi zaten bildiğini düşünmeden edemiyorum. Sanki Prens Killiam'ın yaptıklarını biliyormuş gibi.

Ama bu, elbette, mümkün değil.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun," diyor, daha çok kendine değil bana. "Nasıl yani?"

Yüzümü avuçladı, sonra parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdirdi. "Bu kadar korunmuş bir kadın için, sen..."

"Ne?" diye soruyorum, o sözünü kesince.

"Sadece doğal bir yeteneğin var diyelim."

"Oh." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve gözlerine bakamıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Yani, neredeyse hiç kıpırdamayan, bundan hoşlanmıyor gibi görünen ve şöminenin önünde kl süpürmeyi tercih edeceği izlenimini veren çekingen bir prensesle dokunmayı tercih eder miydin? Hayır, etmem." Başparmağının ucuyla dudaklarımı okşadı. "Söylesene prenses, bu yeteneğin gerçekten doğuştan mı, yoksa babanın keskin gözlerinden kaçıp... diyelim ki... iş başında deneyim mi edindin?"

"Gizlice mi? Ne? Hayır!" Konuşma utanç verici bir hal almaya başladı. "Ben, şey, çok film izlerim."

"Filmler," diye tekrarlar, bana inanmadığını ima eden bir tonla. "Evet."

Çenemi kaldırarak yalanımı vurgularım. Tamamen yalan sayılmaz yalan. Gerçekten çok film izlerim. Ama seks... onu Elysium'da öğrendim. Ama Grimm'e bundan bahsetmiyorum.

Henüz değil.

Muhtemelen hiç.

Ama buna yemin edemem. Sonuçta, geçen hafta Liam Grimm ile makul bir konuşma yapacağımı, hele ki çılgın, lezzetli seks yapacağımı söyleyen olursa, yüzüne gülüp geçerdim.

Yine de, Elysium benim kalbim ve ruhum. Ve o dünyayı onunla paylaşmadan önce aramızda çok daha fazla güven olması gerekecek.

"Szm kaybettim mi?"

Kafamı sallayıp gülümsüyorum. "zgnm. Sanırım kafamı biraz karıştırdın."

"Sevgili olarak en iyi zelliklerimden biri."

Gülüyorum, uzun zamandır düşmanım olan bu adamın yanında olmanın bu kadar kolay olmasına hala şaşıırıyorum.

Belki de hala düşmanımdır.

"Sadece film mi?" diye soruyor, kaşlarını atmamı engelliyor. "Reed Tower'a gizlice soktuğun erkek arkadaşların yok mu?"

Sadece bakıyorum. O da benim evimdeki güvenlik önlemlerinin boyutunun benim kadar farkında. Muhtemelen daha da fazla, çünkü eminim ki onu hacklemeye çalışmıştır.

"Bir sürü film," diyorum. "Çeşitli derecelendirmelere sahip."

Kaşları yükselir. "Baban sandığımdan daha hoşgörülü olmalı." "Düzeltilme:

Birçok filmi hackleyip gizlice izliyorum. Hepsi

derecelendirmeler. R bu tür eğitim için en iyisidir," diye ekliyorum, Liam Grimm ile bu konuyu bu kadar rahat konuşabildiğime şaşırarak, cesur bir gülümsemeyle.

"Öyle mi? X değil mi?"

"Hayatta olmaz. X tamamen montajla ilgili. Hiçbir nüans yok." "Montaj mı?" diye tekrarlar, kaşlarını kaldırarak.

"Sadece *C parçasını V yuvasına tak*. Duygular hafif. Ve bu konuda olay örgüsü de öyle."

Gülmek üzere gibi görünüyor. Ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani bunu daha önce hiç yapmadın mı?" Elini aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına soktu. "Seks" demek istedim.

Parmak ucu beni okşarken iç çekiyorum. "Sadece rüyalarımda."

"Umarım güzel rüyalardır?"

Killiam'ı düşünüyorum. Gözleri Grimm'inkine çok benziyor. Yanağımı avuçluyor. "Üzgünüm."

Liam Grimm'in herhangi bir şey için özür dileyeceğine hem şaşırmış hem de şaşkın bir şekilde gözlerimi kırpiyorum.

"Senin bekaretini aldım. Sevdiğin biriyle birlikte olmalıydın."

Öyleydim demek üzereydim, ama sözler dudaklarıma yaklaşınca şok oldum ve geri çektim. Açıkçası, cinsel ilişki sonrası duygusallığından muzdaripim.

"Hayır, iyiydi," diyorum, garip bir şekilde utangaç hissederek. "Yani, uygun bir şeydi."

'in kaşları yükselir. "Uygun mu? seks koruma karşılığında takas etmek?"

Ülkenin dört bir yanındaki kadın danışmanlık hizmetleri buna katılmayacaktır."

Gülümsüyorum. "Yani, beni kötü kralın kalesinden kurtardın. Beni güvende tutuyorsun. Ve her şey planlandığı gibi giderse, ejderhayı öldüreceksin. Bu, uyuşturucular için bir metafor," diye ekliyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirir, sert hatları ve köşeleri yumuşatır.

Başını sallayıp "Anladım" dediğinde neredeyse savunmasız görünür.

"Yanılıyorsam düzelt beni, sonuçta Grimm sensin, ama bana öyle geliyor ki, tüm bunlar senin Beyaz Atlı Prens olduğunu gösteriyor. Ve prens kızı elde etmez mi?"

"Sanırım öyle," diyor Grimm. "İşte bu kadar. *Uygun.*"

Kıkırdar ve başını sallar. Ama ikimizin de belirtmediği şey, orijinal masalların genellikle acı, ölüm veya korku ile bittiğidir.

Bu da bizi başladığımız yere geri döndürüyor ve Grimm'in iyi bir adam mı, kötü bir adam mı yoksa ikisinin arasında bir şey mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

YİRMİ İKİ Sahiplenilmek

İzlendiğimi hissederek uyanıyorum.

Grimm yanımda, saçları uykudan ve seksten dağınık, sert ağzı köşesindeki hafif bir gülümsemeyle yumuşamış. Ayaklarımın dibinde, üç bin iplik sayısına sahip gülünç derecede lüks bir çarşaf duruyor ve gözleri çıplak vücudumda dolaşıyor, sanki fiziksel bir dokunuş gibi ardında sıcaklık bırakıyor.

Yüzüme geldiğinde, o sıcaklığın buz mavisi gözlerinde yansıdığını görüyorum, aynı zamanda içimi sıkıştıran ve kalbimi hızlandıran bir sahiplenme duygusu da var.

"İşte burada," diyor, şimdi karnımda tembel desenler çiziyor, her geçişte daha da aşağıya iniyor. Nefesim kesiliyor ve içim hem beklenti hem de arzu ile titriyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmak uçlarının ağda yapılmış kasıklarımın üzerinde hafifçe gezmesini, sonra klitorisimi okşayana kadar aşağıya inmesini ve daha da aşağıya inip içime girmesini bekliyorum. Sormadan alıyor. Sahip çıkıyor.

Ve bunu istemediğimi söylemek imkansız.

Ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, elini geri çekiyor, sonra oturuyor ve beni soğuk, çıplak ve kafası karışık bir halde bırakıyor.

"Git duş al," diyor. "Ben beklerim."

"Ben iyiyim," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, öfkemi bastırmaya çalışarak üzerime çarşafı çekiyorum, bu ani tavır değişikliğine alışmaya çalışıyorum. Dün gece, o tamamen ateşli ve sahipleniciydi, beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir vahşetle sahiplendi. İki saniye önce, sanki benimle birlikte o anın tadını çıkarıyormuş gibi sıcak ve tatlı görünüyordu. Şimdi ise bir anda değişti. Sert, soğuk ve mesafeli. Ve ben gerçekten anlamıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesimdeki muhtaçlığı nefret ederek.

"Sen temizlendikten sonra konuşuruz," diyor, sanki bahçe işleri yapmışız ve bacaklarım çamurla kaplıymış gibi, dün gece yaptıklarımızın izleri değil.

Ona baskı yapamadan, yataktan kayar, pantolonunu giyer ve "Kahvaltı sipariş edeceğim" der.

Arkasını dönüp bakmadan yatak odasından çıkar, arkasında kapıyı, reddediliş gibi yumuşak bir tıklama sesiyle kapatır.

Hareketsizce oturuyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çarşafı sıkıca kendime sarıyorum. Kendime kızgın olduğumu, incinmediğimi söylüyorum. Onu incinecek kadar iyi tanımıyorum.

Ama incinmediysem, göğsümdeki bu korkunç sıkışma ne?

Bir iç çekerek kendimi yataktan zorla kaldırıyorum, vücudum zevk almak istediğim bir şekilde ağrıyor, ama bunun yerine sadece utanç duyuyorum, özellikle de banyo aynasında kendimi gördüğümde.

Saçlarım saatlerce taramak gerekecek kadar karışık. Dudaklarım şişmiş, boynumda Liam'ın dudaklarının izleri var. Kalçalarım, bileklerimde, belimde parmak büyüklüğünde morluklar olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Tamamen ele geçirilmiş gibiyim. Sahip olunan. Ele geçirilmiş.

Ve en rahatsız edici kısmı, bacaklarımın arasında hala hissettiğim karıncalanma. Daha fazlasını istiyorum ve sadece başka bir şey olmayacağından değil, aynı zamanda onun dün geceyi tamamen pişman olacağından da korkuyorum.

Duş yardımcı oluyor, fiziksel kanıtları yıkıyor ve vücudumu yatıştırıyor, ama kafamdaki düşünceleri yatıştırmıyor.

Saçımı havluyla kurularken, kapı çalınmadan açıldı ve o içeri girdi. Protesto etmeye başladım, sonuçta tamamen çıplaktım, ama sonra bunun hakkım olmadığını hatırladım. Bunun yerine, kendimi ya da dün geceki seks faaliyetlerinin izlerini ve ısırik izlerini örtmeye bile çalışmadan, ona doğru döndüm.

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve izlere takıldığında, gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum. Belki de memnuniyet. Ya da belki de sahiplenme gururu.

Başımı eğip kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" Gözleri benimkilere çeviriyor, karanlık ve ateşli. "Çok."

"Oh," diyorum, sözlerinin yankısı tüm vücudumda hissediyorum.

Elinde bir paket tutuyor ve şimdi onu tezgahın üzerine koyuyor. Temiz giysilerim ve bir çift slip-on spor ayakkabı. "Sanırım senin bedenin."

"Ben... Teşekkür ederim." Aptalca ama bu jest beni biraz mahvetti.

O başını sallar, sonra dönüp çıkarken bir an durur. "Kahvaltı on dakika içinde hazır olacak. Soğumasın."

Anlaşmamızı hatırlayınca kaskatı kesiliyorum. *Her şeyi.* Buna itaatim de dahil. "Evet, efendim," diyorum, alaycı bir tonla. Ama o sadece gülümsüyor, sonra kapıyı kapatıyor.

Dokuz dakika elli beş saniye sonra bağlantılı odaya giriyorum ve Grimm'i oturma odasında kurulmuş, akla gelebilecek her türlü kahvaltılıkla dolu küçük bir masada otururken buluyorum.

Karşısına oturduktan sonra, bir kruvasan ve çilek reçeli alıyorum. Kruvasan gevrek ve mükemmel, ve onu ağzıma götürdüğümde, midem guruluyor ve son yirmi dört saatte ne kadar az yediğimi hatırlatıyor.

"Protein de almalısın."

Ona ne kadar sinirlendiğimi, patlayana kadar fark etmedim. "Demek böyle mi?" Kelimeleri neredeyse tükürdüm. "Beni becerip sonra emir mi veriyorsun? Duş al. Zamanında gel. Günde üç öğün yemek ye."

Ayağa kalkarken sandalyemi geriye doğru itiyorum, sonra peçetemi yere atıyorum, ama bu sadece ince bir kumaş parçası olduğu için istediğim dramatik etkiyi yaratmıyor.

Yatak odasına fırlayarak çıkmam daha iyi sonuç verir ve son bir kez daha sert sözler sarf ederek — "seni lanet olası piç kurusu" — arkamdaki bağlantı kapısını çarparak kapatırım. Sonra yüzüstü yatak üzerine yığılırım ve kendime neyin nesi olduğunu merak ederim. Keşke kahveyle birlikte fırlayıp çıksaydım diye düşünürüm. Çünkü şimdi burada sıkışıp kaldım.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Bu arada, benim neyim var? Bu bir anlaşma. Bir anlaşma. Grimm'in babamı ifşa etmesi ve beni özgür bırakması karşılığında Grimm ile aramızdaki alışılmadık bir ilişki.

Ben onun kız arkadaşı değilim. Ve neden olmak isteyeyim ki? O, tıpkı babam gibi kontrolcü bir piç, beni güvende tutmanın bedeli seks ve nihayetinde tek umursadığı şey babamı devirmek.

Son kısımda ortak noktamız var. Ama geri kalanı? Neden böyle bir adamı umursayayım ki?

Çünkü o öyle biri değil.

Ama öyle. Kafamdaki küçük ses aptalın teki, çünkü Liam Grimm tam da öyle. Kontrolcü, kindar ve sert. Ama babam gibi değil. Şu anda ona ne kadar kızgın olsam da, bunu kabul etmeliyim.

Lanet olsun.

Yan dönüp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi akıntıya bırakıyorum. Saatlerce yatakta kalmama rağmen, dün gece pek uyuyamadım ve kısa sürede rüyalar aleminin cazibesine kapılıyorum.

UYANDIĞIMDA, önümde domuz pastırması var.

Gözlerimi kırıştırarak bu garip rüyayı merak ediyorum. Sonra bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Grimm, beş parça domuz pastırması, bir kruvasan ve bir kutu reçel içeren bir tabakla yatak kenarında oturuyor.

"Yemek yemedin," diyor, tabağı bırakıp ayağa kalkarken yan masayı işaret ediyor. "Kahve orada."

Ona bakıyorum. "Sanırım yanılmışım."

"Nasıl yani?"

"Sonuçta sen şeytan değilsin."

Gülümsemesi neşeli, ama "O kadar emin olma. Şeytan çok çekicidir" derken gözlerinde karanlık bir ışık parlıyor.

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Ve çok da yakışıklı."

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Sevgili Bayan Reed. Flört mü ediyorsunuz?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki? Sen beni esir alan kişisin, unuttun mu? Bu çok ürkütücü olurdu. Ayrıca, senden hoşlanmıyorum."

Ağzında bir gülümseme belirir, o kadar hafif ki bir yanılsama olmaktan öteye geçemez. "Evet," der. "Öyle."

Kapıya doğru yürür ve eşikte durur. "Yemeğini ye. Giyin. Yola çıkıyoruz."

Daha dik oturuyorum. "Nereye?" diye soruyorum, ağzım domuz pastırmasıyla dolu olmasına rağmen. "Buradan başka bir yere." Saatine dokunuyor. "Otuz dakika, Sasha."

Tabağı kenara itip ayağa kalkarım, çarşafı etrafıma sararım. "Bana sadece yemek yememi söyleyip, sonra da gideceğimizi söyleyip, aslında hiçbir şey anlatamazsın."

"Evet, söyleyebilirim. Anlaştığımız gibi talimatlarımı yerine getireceksin." "Lanet olsun Grimm, dün gece..."

"Dün gece şartlarımızı değiştirmedin. Sen anlaşmamızın bir parçasıydın. Aslında en önemli parçası. Bana olan borcunu aldım. Evet, küçük bir kısmını. Ve daha fazlasını almayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bir sözleşmemiz var, Prenses, ve karşılıklı olarak bir anlaşma yaptık. Ve bu sözleşme sona erene kadar, istediğim zaman ve istediğim şekilde ödememi alacağım. Anlaşıldı mı?"

Ona sadece bakabiliyorum.

"Sasha?"

"Çok açık," diyorum. "Şimdi defol git de giyineyim."

Gitmek için döner, ama kapıda durur, sırtı bana dönük, eli kapı kolunda. Omuzlarının gerildiğini, sonra derin bir nefes alıp yavaşça verirken gövdesinin hafifçe hareket ettiğini görürüm.

Düğmeyi çevirip kapıyı açar, sonra durup bana bakar. "Ne bekliyordun, prenses? Bu işe çok net şartlarla girdik. Ama merak etme. Eğer daha fazla seks istiyorsan, hayal kırıklığına uğramayacaksın. Seni kullanmaya daha yeni başladım."

Kapıya geri dönüp içeri girerken, kafası benim ona fırlattığım domuz pastırması tabağını kıl payı kaçırır.

Tabak kapı çerçevesine çarparak parçalanır ve ben orada oturup parçalara bakarak dün gece ne olduğunu ve her şeyi nasıl bu kadar korkunç, inanılmaz bir şekilde yanlış yaptığımı düşünürüm.

YİRMİ ÜÇ SİĞİNMA YERİ

"

İşte burası," diyor Grimm, Tribeca'nın kalbindeki beşinci kattaki çatı katına girerken. "Sığınak. En azından şimdilik."

Burası muhteşem, ama gösterişli değil. Pencerelele kaplı duvarlar, şu anda olduğu gibi panjurlar kapalı olsa bile doğal ışık sağlıyor. "Bana bir nezaket mi?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Ayrıca, rahatlık için," diyor. "Öğleden sonra güneşi çok şiddetli olabilir."

Ona bakıyorum. "Teşekkürler."

O, sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi başını eğiyor. Ama benim için büyük bir şey.

Oturma odası gri ve koyu mavi tonlarında dekore edilmiş, rahat mobilyalar, battaniye sepetleri ve sanki sadece bu amaç için var olan kahve masası kitapları ile donatılmış.

Grimm'e bakıyorum. "Burası kimin evi?" diye soruyorum. "Bir arkadaşın mı?" "Tam olarak değil," diyor.

"Üzgünüm, unuttum. Senin gerçek arkadaşların yok."

Bana keskin bir bakış atıyor, ben de en parlak kapak modeli gülümsememle karşılık veriyorum. Bu gülümsemeyle, seksin inanılmaz derecede harika olmasına rağmen, oteldeki saçmalıklar yüzünden hala kızgın olduğumu ve benim sadece uysal bir sahte rehine olacağımı düşünüyorsa, başka türlü düşüneceğini umuyorum.

Aynı zamanda, o haklı. Bir anlaşma yaptım. Bu yüzden anlaşmanın şartlarına sıkı sıkıya bağlı kalacağım. O zıpla derse, zıplarım. Onunla yatmamı derse, onu da yaparım. *Hatta hoşuma bile gider. İşte böyle.*

Ama bu *onu* sevdiğim anlamına gelmez.

Aslında, oteldeki küçük tartışmamız muhtemelen iyi bir şeydi. Onun bir Grimm olduğunu unutmuştum, ama unutmamalıydım. Grimm'leri asla görüşlerine göre yargılamamayı çoğu kişiden daha iyi bilirim.

"O benim," diyor, beni şaşırtarak. "En azından şimdilik."

"Oh. Sence bu iyi bir fikir mi? Yani, babamın mülkiyet kayıtlarına erişimi olmalı ve..."

"Benim adıma değil. Ve karmaşık evrak işleri yüzünden, babam bulamaz." Gözlerime bakıyor ve önceki tartışmamızdan bu yana ilk kez, buz mavisi gözlerinin altında bir sıcaklık var. "Benimle güvendesin, Prenses. Sana söz veriyorum."

"Oh." Boğazım birdenbire başka hiçbir kelimenin geçemeyeceği kadar düğümlenir. "Teşekkürler."

O başını sallar, sonra bana büyük tur için ona katılmamı işaret eder. Kaynakları ve aşırı bir hayat sürdürüyle ünlü olduğunu düşünürsek, evi çok büyük değildir. Açık plan oturma odası rahat olacak kadar büyüktür, ama samimi bir ortam yaratacak kadar da küçüktür. Mutfak havadar ve aydınlıktır, buzdolabını ve dolapları kontrol ettiğimde, ikisinin de dolu olduğunu görürüm.

"Bir hizmetim var," diyor ve beni dairenin içine doğru götürüyor. "İki yatak odası var. Teknik olarak üç tane var ama biri benim ofisim."

Beni ana yatak odasına yönlendiriyor — tümü koyu renkli ahşap, kırmızı ve siyah temayla vurgulanmış. Koridorun karşısındaki oda, artık ofisi olarak kullanılan, yeniden düzenlenmiş yatak odası. Mobilyaları sade, odanın odak noktası bir masa, bir sandalye ve ekran koruyucusunda dekoratif bir yazı tipiyle RSC harflerinin ekranda süzülüp döndüğü bir bilgisayar. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bir VR gözlüğü.

Bir duvar tamamen dolaplarla kaplı. Bir diğeri tamamen pencerelerden oluşuyor ve sonuncusunda ise kurgu kitapları ile akla gelebilecek her türlü kodlama ve bilgisayar ile ilgili kitapların bulunduğu kitap rafları var.

"Ne iş yaptığını hiç sormadım," diyorum, bilgisayar kitaplarına işaret ederek. "Grimm International için çalışmıyorsun ve çekim sırasında bana bilgi ticareti yaptığını söylemiştin. Peki RSC tam olarak ne anlama geliyor?"

"Siber güvenlik alanında çalışıyorum," diyor. "Hackerları yakalıyorum, şirketlere ve hükümetlere danışmanlık yapıyorum. Bu tür şeyler. Ve bu, Rebecca Strait Cyberwerx'in kısaltması."

"Annen için," diyorum yumuşak bir sesle. "Bu çok güzel bir fikir."

Omuzlarını silkiyor. "Sık sık merak ediyorum, o zamanlar biri Victor'un ağlarına girseydi, onun katilinin planını yaparken onu görebilir miydi?"

"O çok uzun zaman önceydi," diyorum, kalbim onun için acıyor. "O zamanlar bu teknoloji henüz yoktu sanırım."

"Belki de yoktu. Ama belki RSC başka birine yardım edebilir. Zaten amaç da bu."

"Süper gücünü iyilik için kullanmak mı? Ne kadar şaşırtıcı."

O da benim gülümsememe karşılık verir, sonra beni baştan aşağı süzer. "Genelde kötüyüm," der. "Arada bir değişiklik yapmam lazım. Yoksa Karma'nın kölesi olurum."

Gülüşüm, durduramadan kaçıyor. "Evet. Anlıyorum."

Garip ve harika bir an için, sadece birbirimize bakarız. Sonra boğazını temizler. "Tur böylece sona erdi."

"Gerçekten mi? Peki ya diğer yatak odası?"

"Onu görmene gerek yok. Benimle yatacaksın."

Daha önceki sinirlenmeme rağmen, sırtımda küçük bir zevk dalgası hissediyorum. Neden olmasın ki? Liam Grimm ile seks yapmaktan oldukça keyif alıyorum. Ayrıca, izlediğim tüm diziler ve filmler doğruysa, erkekler düzenli olarak seks yapıyorlarsa çok daha kolay idare edilebilirler.

Bu adamla başa çıkabilmek için, sanırım çarşafların altında birkaç kez daha onunla birlikte olabilirim. Ya da üstünde. Ya da istediği her yerde.

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır," diyorum, gülümsememe engel olmaya çalışarak.

Bana dar bir bakış attı, ama dudaklarında o anlamlı seğirme vardı. Bu sabahki sertliğini tetikleyen her neyse, artık azalmış görünüyordu. Ama en azından artık Bay Hyde'a dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

"Yine de görebilir miyim?" diye soruyorum, ikinci yatak odasının kapısını işaret ederek. Neden istediğimi bilmiyorum. Sanırım bu adam hakkında toplayabildiğim tüm bilgileri toplamaya çalışıyorum.

"Oh, burası çok sevimli," diyorum kapıyı açtığında. Oda doğal ışıkla doludur ve yatak sarı çarşafarla örtülüdür. Odaya ekstra bir çekicilik katan ipek çiçeklerden yapılmış vazolar etrafa dağılmıştır. En iyisi de, küçük bir çalışma masası var. Grimm bana bir bilgisayar verirse, ara sıra Elysium'a kaçabilirim. En azından internette gezinerek kendimi eğlendirebilirim.

Turumuzu mutfakta bitiriyoruz, burada oturup kahve içiyor ve bir blok ötedeki bir dükkandan sipariş ettiği taze pişmiş çikolatalı kurabiyeleri yiyoruz.

"Burada yaşayamazdım," diyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Gerçekten mi? Burayı sevmedin mi?"

"Dalga mı geiyorun? Burası muhteşem. Ama bu kurabiyeler gerçekten tehlikeli olduğu için her hafta yeni kıyafetler almam gerekir."

"Sanırım bu yüzden müteahhitler dördüncü katın tamamını spor salonuna çevirmişler."

"Akıllıca bir hareket," diyorum ve bir kurabiye daha alıyorum. "Yeni kıyafetler almak zorunda kalmaktan bahsetmişken..."

Szm kesip, benim imza kıyafetim haline gelmek üzere olan tayt ve tişörtü işaret ediyorum.

"Odan da sana uygun kıyafetler olmalı." "Odam mı?"

"Hala benimle yatacaksın," diyor, tartışmaya yer bırakmayan bir tonla. "Ama ikinci yatak odası senin özel alanın olabilir. Uyuyabilir, televizyon izleyebilir, ne istersen yapabilirsin."

"Bir bilgisayar istiyorum," diyorum ve o hemen kabul ederek beni şaşırtıyor.

"Sarı odadaki masanın alt çekmecesinde bir dizüstü bilgisayar olduğunu sana söylemeliydim. Misafir WiFi şifresi Rebecca."

"Oh. Teşekkürler." Tereddüt ettim, sonra cesaretimi topladım. "Neden o odada giyebileceğim kıyafetler var? Sen... Yani, biri benim için kıyafetler mi aldı?"

"Onlar Maya'nın." Ses tonunda bir tuhafılık var. Rahat, ama biraz da sert, sanki hakkında konuşmak istemediği biriymiş gibi.

Ama ben konuşmak istiyorum. "Kim?"

"Maya Lane. Bir arkadaşım. Bazen burada kalıyor ve eminim birkaç şey ödünç almanızı sorun etmez."

"Tamam," diyorum. Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. O sadece bir arkadaş mı? Yoksa kız arkadaş gibi bir arkadaş mı?

Ve neden umurumda ki? Sormaya ya da merak etmeye hakkım yok ki. Evet, Grimm ve ben seks yapıyoruz, ama bu bizim anlaşmamızdan dolayı. Bir ilişki değil.

Ama umurumda. Ve bundan nefret ediyorum.

Kendime sakın olmasını söylüyorum, ama yine de onun çenesinin hareketlerinde ya da kahve doldurma şeklinde cevaplar arıyorum. Ama hiçbir ipucu bulamıyorum.

Bir i çekip, Grimm'e umarım sakın bir kayıtsızlık olarak algılanacak bir bakış attım. "Sanırım şehir dışında mı?"

"Yurtdışında. Son birkaç aydır Londra'da yaşıyor."

"Oh," diyorum, zihnimde "Sadece Arkadaş" kutucuğunu işaretliyorum. "Ne heyecan verici"

Kaşları çatılır. "İyi misin?"

O sorduğunda, yüzümü buruşturduğumu fark ettim. Maya hakkında Maya hakkında kafam karışık olduğu için değil, başım ağrıyor diye.

"Bunu belirttiğiniz için teşekkürler," dedim, ona kafamın durumunu anlattıktan sonra. "Hapları bıraktığımdan beri ara sıra ağrıyor. İyi tarafı, son birkaç saattir ellerimin titrediğini fark etmedim ve ışık artık beni o kadar rahatsız etmiyor."

Dr. Chen'in anlattıklarını düşünürsek, şanslı sayılırım. Ve küçük yaşta dış dünyayı kapatıp iç dünyamda yaşamayı öğrendiğim için, acıyı görmezden gelme veya dayanma konusunda çoğu insandan daha iyiyim.

Bu, acıdan hoşlandığım anlamına gelmez.

Dolabı açıp bir şişe ibuprofenle geri geldi ve ben minnetle üç tanesini birden yuttum.

"Dr. Chen'e ağrıyı hafifletmek için bir şey verebilir mi diye soracağız. Narkotik değil," diyor hızla, ona yönelteceğim itirazı önlemek için. "Sadece elimde olandan daha güçlü bir şey."

Omuz silkiyorum. Mümkünse ilaç istemiyorum. Hayatımda yeterince ilaç aldım. "Ne zaman haber alırız?" diye soruyorum. "Laboratuvar kan tahlillerimi hızlandırıyordu, değil mi?"

"Emin olana kadar bundan bahsetmeyecektim, ama bugün sonuçları alacağını umuyor. Onun mesajını bekliyorum."

"Gerçekten mi?" Babamın bana ne kadar korkunç maddeler enjekte ettiğini öğrenmek üzere olduğumu düşünürsek, bu haber beni oldukça neşelendirdi.

"Onun bana en kötüsünü en kötüsünü enjekte etmesini neredeyse ummam korkunç mu? Bir yerlerde gizli bir laboratuvar kurmuş ve anıları çalmak için korku filmi tarzı bir ilaç üzerinde çalışıyor olması?"

Bu düşünceyle gülümserim, sonra bir kurabiye daha alıp eklerim: "Sonra, Dr. Chen onu bulduğunda, babamı ve onun tüm sapkın girişimini ortadan kaldıracak sihirli mermi ben olacağım."

O başını sallar, sonra derin bir nefes alır ve bırakır.

"Ne? Benim sevincimi onaylamıyor musun? Onun için üzülüyorsun, değil mi?"

"Tanrım, hayır," diyor o kadar hararetle ki, o anı yanlış yorumladığımı anlıyorum. "Ben sadece... boş ver."

"Hayır. Ne?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra gözlerimin içine bakar. "Bu seni incitıyor. Onun yaptığı şey. Onun için bir kızı değil, sadece kullanılacak bir araç olman."

Bir an için, kahve fincanımı ellerimde tutuyorum. Sonra gözlerimi kırpyorum ve gözyaşları yanaklarımdan süzölüyor.

"Peki ya sana?" diye fısıldadım. "Aynı şey değil mi? Ben de sadece bir araç değil miyim? Babama karşı kullanılacak bir silah?"

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Sen böyle olmak mı istiyorsun?" Sesi yumuşaktır, ama meydan okuduğunu duyabiliyorum. "Sadece bir silah? Başka bir şey değil mi?"

Nefesim kesildi, vücudum istem dışı onun yakınlığına tepki verdi. "Benim ne istediğim önemli değil. Hiçbir zaman önemli olmadı."

Gözlerinde bir şey parlıyor — pişmanlık mı? Yoksa sadece hesap mı?

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, Prenses, o zaman belki de bunu önemli hale getirmenin zamanı gelmiştir."

Yutkunuyorum, gözlerim yine doluyor. Ona nasıl yapacağımı bilmediğimi söylemek istiyorum, ama telefonu çalıyor ve ekranına bakıyor.

"Dr. Chen," der ve kapıya doğru yürür.

Onu takip ediyorum, aklım istediğim tek şeye atlıyor. Özgürlük. Özerklik. Nasıl söylemek isterseniz.

Yeterince uzun süre babamın malı oldum. Artık hayatımın bana ait olma zamanı geldi. Her şeyin. Her zaman.

Kanepenin kenarına oturuyorum, parmaklarımı birbirine dolayarak havada dans eden toz zerreciklerini izliyorum ve Dr. Chen'den dosyalarını acele etmesini istemekten kaçınıyorum. Onları sehpaıa yerleştirmek için acele etmiyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp ona lütfen, lütfen devam etmesini rica etmek üzereyim.

Grimm, dans eden toz zerreciklerinin arasında duruyor, pencerelerin parlaklığı karşısında gölgeli silueti ile bir ileri bir geri yürüyor. Onu yanımda istiyorum, ama aynı zamanda, sürekli hareket etmesi beni sakinleştiriyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Peki, tamam o zaman," diyor Dr. Chen sonunda, bana yumuşak bir gülümsemeyle. "Sonuçları konuşalım."

Beş uzun adımda Grimm yanıma gelir, bir eliyle elimi tutar, diğer eliyle sırtıma hafifçe dokunur. Ona bakıp başımı sallarım.

"Anlatın bize," diyor.

Bir klasörü açar ve bana Klingonca yazılmış gibi görünen kimyasal formüllerle dolu bir kağıt uzatır. Kağıdı Grimm'e veririm ama onun da kimya bilmediğini hemen anlarım.

Dr. Chen neredeyse gülümsüyor. "Basitçe söylemek gerekirse, babanızın sizin anılarınızı ve, diyelim ki, itaatinizi manipüle etmek için özel olarak hazırlanmış bir ilaç kokteyli kullandığını doğruladık."

Şaşırmadım, ama bu, odanın dönmesiyle birlikte kanımın beynimden çekilmesini engellemiyor. Grimm'in elini sıkarken iki kez derin nefes alıyorum. Kanepenin kenarından düşmeyeceğime emin olduğumda, Dr. Chen'e tekrar bakıyorum ve kurumuş dudaklarımla konuşuyorum. "Beni laboratuvar faresi olarak mı kullanıyordunuz?"

"Esasen, evet. Çok üzgünüm, Bayan Reed," diye ekledi, sesi nazikti ama kararlıydı.

"Nasıl manipüle ediyordunuz?" diye sorar Grimm.

"İki yönlü bir yaklaşım. Bir bileşik gerçek anıları aktif olarak bastırıyor. İkincisi ise telkin edilebilirliği artırarak bu anıların yerini yenileriyle dolduruyor. Kokteyl, fobilerinizle başa çıkmanıza yardımcı olacak bileşikler içeriyordu, ancak bunları daha da şiddetlendirecek bileşiklerin varlığına dair kanıtlar da var."

Sertçe başımı sallıyorum, beni manipüle etme şeklini düşündükçe öfke içimi kaplıyor, sanki onun için iğne batırdığı bir oyuncak bebekten başka bir şey değildim. O istediğinde korkuyordum. Sadece onun planlarına uyduğumda başa çıkabiliyordum. Victor Reed ile aynı kanı paylaştığımız gerçeği bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bu yüzden annemin ölümünü yanlış hatırlıyorum. Gerçek anıyı çaldı ve yerine başka bir anı koydu."

O başını sallar. "Tekrar söylüyorum, başına gelenler için çok üzgünüm."

Yutkunuyorum, sonra Grimm'in elini o kadar sıkıyorum ki muhtemelen kemiklerini kırıyorum. "Başka hangi anıları aldı ya da değiştirdi?"

Kafasını sallar, ince dudakları çatılır. "Üzgünüm.

Bunu bilmenin bir yolu yok. Belki de sadece bu tek anıdır."

"Ya da daha fazlasını," diyorum, sözlerim dilimde acı bir tat bırakıyor. "Çünkü o sadist bir piçti ve ben onun oyuncağıydım."

Dr. Chen yere bir bakış attıktan sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. Grimm beni kendine doğru çekti. "Belki," dedi. "Anıları geri geldiğinde ve geri gelirse ancak o zaman anlayabiliriz."

Nefes alıp, kendimi o ana geri getiriyorum. "Başka ne var?"

Kontrolü elinde tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum ve bu şefkat belirtisi beni neredeyse yıkıyor. Grimm, "Hafıza manipölasyonu ile birlikte ve seni daha uysal hale getirmek için bir araç olarak kullanılmış gibi görünen bir sakinleştirici bileşik izleri de vardı," derken ben Grimm'e daha da yaklaşıyorum.

"Uysal," diyorum, yarı unutulmuş anların parıltıları zihnimde canlanırken. İlaçlarımı almayı reddettiğimde uykulu hale geldiğim gibi. Sonra da uysal, çünkü tek istediğim babamı mutlu etmektir.

"İlaçlarımı almayı reddettiğimde bana meyve kokteyli verirdi," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı. "Reddederdim ve kısa süre sonra kokteyli alırdım. Neredeyse hiç şeker yemediğim için bunu her zaman bir ödöl olarak görürdüm ve..." Anımın sonunu yakalamaya çalışarak sözlerim kesilir. "Punch'ı önüme koyar ve tekrar sorarlardı. 'Hadi Sasha. Uslu bir kız ol ve ilacını al, sonra geri kalanını içebilirsin. ' Ben de öyle yapardım. O punch'ın kalanıyla hapları yutardım."

Gözlerimi kapatıyorum. "Sevdiğim şeyleri beni manipüle etmek için kullandılar. Onları benden uzak tuttular, sonra da bana bir havuç gibi uzattılar."

"Ben yanıdayım," Grimm kolunu bana daha sıkı sararken fısıldıyor. Ona yaslanıyorum, bana sunduğu rahatlığı içime çekiyorum. Ve en azından şimdilik —onun beni asla bırakmamasını

umuyorum. "Başka ne var?" diye

Dr. Chen'e sorar.

"İyi haber şu ki, artık yasadışı ilaç uygulamasının kesin kanıtına sahibiz. Bileşimin yapısı o kadar benzersiz ki, inandırıcı bir inkar mümkün değil; sadece Reed Pharmaceuticals laboratuvarlarından gelmiş olabilir. Ayrıca, Reed operasyonuna sızmak için kurduğunuz ekip, belgeleri ele geçirmeyi başardı. Buna Project Recall adını vermişler. Ve haklıydınız," diyor, dikkatini Grimm'e vererek. "Yeraltı dünyasının bazı tanınmış isimlerinden ürün için siparişler almışlar bile."

Sözleri düz. Düzgün. Sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi. Ama konuşmaya devam ederken altta yatan duygusal tonu duyabiliyorum ve onun bu düzlüğü korumak zorunda olduğunu anlıyorum. Çünkü aksi takdirde, tüm bu dehşet karşısında patlayacaktır.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

"Ekip, Reed'in şirketinden bir ihbarcı buldu," diye devam ediyor Dr. Chen. "İfade vererek hafıza manipölasyonunun nasıl işlediğini ve bunu paraya dönüştürme planını açıklamayı kabul etti. Avukatlarla konuştum ve bana, o olmasa bile durumumuzun çok iyi olduğunu söylediler

ama onun tanıklığı, onların ortaya atabilecekleri her şeyi ezip geçmemizi sağlayacaktır."

Liam, benim sormaya cesaret edemediğim soruyu soruyor. "Sasha'nın uzun vadeli bir hasarı olacak mı?"

"Hayır," diyor, o düz ses tonunu kaybedip bana içten bir gülümsemeyle. "Ve en azından bazı anılarınızın geri geleceğini tahmin ediyorum."

"Annem?"

"O öldüğünde çok küçüktün," diyor Dr. Chen nazikçe. "Bu yüzden anıların eksik olabilir. Belirsiz. Fazla beklentiye girme."

"Beklentim yok. Sadece... sadece onun çaldığı anıları istiyorum." O başını sallar. "Umarım onları geri alırsın."

Gözlerimi kapatıyorum, annemle ilgili unutulmuş anılarımın derin sulardan bir gemi enkazı gibi yüzeye çıktığını hayal ediyorum.

Hepsini istiyorum, karanlık olanları bile.

Nefes alıp Grimm'in elini daha sıkı sıkıyorum, göğsümde korku ve özlem birbirine karışıyor.

Başımı kaldırdığımda Grimm beni izliyor ve o olağanüstü gözlerindeki endişe inkar edilemez. "Victor bundan kaçamaz."

Haklı.

Yakında, umut beni sıcak ve yatıştırıcı bir şekilde sararken düşünüyorum. Annem için adaletin yerini bulacağı, babamın yaptıklarının bedelini ödeyeceği ve Project Recall'un suya düşüp kimseye zarar veremeyeceği gün nihayet geliyor.

Dr. Chen gittikten sonra, Grimm ve ben mutfak masasına oturup ilaç geçmişimin zaman çizelgesini oluşturmaya başladık. Bir düzeni fark etmek uzun sürmedi: Ne zaman bağımsızlık veya direnç belirtileri göstersem, reçetem değiştiriliyordu.

"Bu onu mahvedecek," diyorum. "Sadece hukuki olarak değil, kamuoyu nezdinde de." "Amaç da bu zaten." Grimm'in sesindeki keskinlik camı bile kesebilirdi. "O merhameti hak etmiyor."

"Hayır. Hak etmiyor." Biraz titreyerek ayağa kalkıyorum ve o hemen yanıma gelip beni kendine çekiyor. Beni dengede tutuyor.

"İlaçları almalısın," diyor, Dr. Chen'in bana bıraktığı kapsülleri kastederek.

"İronik olarak, son birkaç gün en zor olabilir," demişti. "Baş ağrısı, titreme. Muhtemelen titreme. Sanki ilaçlar vücudunda kalmak için savaşıyor gibi."

Şişeyi sakladım, ama açmaya niyetim yok.

"Almaman için bir neden yok," diyor. "Kanıtlaman gereken bir şey yok."

"Öyle mi?"

"Hayır." Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. "İhtiyacın olduğunda yardım kabul etmek zayıflık değildir. Bilgeliktir."

"Sen öyle mi yapıyorsun? İhtiyacın olduğunda yardım kabul ediyor musun?"

Yüzünde bir gölge belirir. "Hayır. Ama ben pek de örnek alınacak bir rol model değilim."

Onun dürüstlüğüne şaşıarak gülümserim. "Dikkatli ol, yoksa senin bir insan olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

"Eh, bunu kabul edemeyiz."

Aramızda bir anlık bir sessizlik olur, gergin ve olasılıklarla dolu bir sessizlik.

Sonunda, ben bozarım.

"Babam benden parçalar çaldı," derim, sesim düz. "Anıları tümör gibi kesip çıkardı. Ve onları kendi gerçeklik versiyonuyla değiştirdi." Kafamı kaldırıp ona bakarım. "İyi değilim. Ama iyi olacağım."

Yutkunup, cilalı parke zemine bakıyorum. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Ben... özür dilerim," diyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Şu anda yalnız kalmak istiyorum, tamam mı?"

Kararsızlığı yüzünden okunuyor, ama bir kez daha yalvarınca başını sallıyor. Zaferi kazanmışım gibi hissederek sarı yatak odasına koşuyorum. Kapıyı kapatıyorum, kilit olmadığını fark edince küfrediyorum.

Bilgisayarı ve kulaklığı çıkarır, her şeyi kurar ve oturum açarım. Neredeyse anında, kendimi kalenin en yüksek kulesinin dışında, saçlarım rüzgarda uçuşurken bulurum. Kulaklık, evimdekiler kadar sürükleyici değildir ve Elysium'da dokunsal duyum yoktur, ama en azından buradayım ve Killiam'ı aramak için krallığı seyredivorum.

Onu bulamayınca Ember'ı çağırıyorum ve o da prensimi bulma emriyle tekrar yola çıkıyor.

Şimdi, Killiam'ı özleyerek bekliyorum. Ona ihtiyacım var.

Neredeyse hiç zaman geçmeden Ember, Rebel'in yanında geri dönüyor. Prensım, gri ejderhasının sırtında, kule etrafında daireler çizerek uçarken, ben Ember'in uzattığı kanadından atımın eyeri üzerine atlıyorum ve dördümüz yola çıkıyoruz.

Ember önde gidiyor ve Killiam'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum.

Kısa süre sonra, dağ zirveleri arasında kraldan iyi gizlenmiş Dağ Sığınağı'na varıyoruz. Rebel ve Ember gökyüzüne yükselirken, ben hareketsiz durup, artık diğer odadaki adama çok benzeyen prensimin güzel yüzünü seyrediyorum.

Killiam gibi bedenimi coşturan bir adam. Hatta daha da fazlası. Yapmamam gerektiğini bilsem de arzuladığım bir adam. Bana yardım ediyor, doğru. Ama sadece kendisine uygun olduğu için.

Killiam beni sevdiği için yardım ediyor.

İç çekiyorum, keşke bu doğru olsaydı. Keşke Killiam gerçek olsaydı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Liam Grimm'in beni amacına ulaşmak için bir araçtan daha fazlası olarak istemesini diliyorum.

Bu basit gerçek beni sarsıyor. Yıllardır Liam Grimm şeytan gibiydi. Bir zamanlar bana yardım etmiş, ama yıllar boyunca tekrar tekrar alay ederek bu iyiliğini bir kenara atmış, bana babamın gösteriş yapmak için kullandığı güzel bir oyuncak bebekten başka bir şey olmadığını defalarca hatırlatmış bir adamdı.

Yine de annem hakkındaki gerçeği bana söyleyen tek kişi oydu. Ruby dışında babamdan kaçmama yardım eden tek kişi oydu.

Ve iyi ya da kötü, onun dokunuşuna özlem duyuyorum. Prens Killiam'inkinden bile daha fazla.

"Derin düşüncelere dalmışsın, prensesim." Kulaklığımdan gelen ses bulanık, ama yine de prensimin ses tonundaki iniş çıkışları tanıyorum. "Seni rahatsız eden şeyi bana söyler misin?"

Kafamı sallıyorum. O, benim uydurduğum bir dünyanın karakteri. Bunu biliyorum. Yine de aptalca bir şekilde onun duygularını incitmek istemiyorum. "Sadece melankolikim, prensim."

"Aşkım, dertlerini unutmama yardım edeyim." Gözlerinde sıcaklık ve kararlılık ile bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor. Beni kollarına alıyor, saçlarımı, yüzümü, kollarımı okşuyor, bu sırada benim güzel olduğumu, ona ait olduğumu, bana taptığını mırıldanıyor.

Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Ve bunun sebebi sadece bodysuit giymemiş olmam değil.

Tanrım.

"Üzgünüm," diye fısıldayarak, yüzümü çeviriyorum. En azından bu gece, burada istediğim hiçbir şey yok. "Gelmemeliydim."

Onun tartışmasını bekliyorum. Beni yere atıp okşamamı, öpüşmemi, hatta daha fazlasını talep etmesini. Bunu düşününce kalbim hızlanıyor ve neredeyse fikrimi değiştiriyorum. Ama sonra başımı sallıyorum.

Killiam sadece ayakta durup izliyor, bakışları ateşle dolu, ama bana doğru hiçbir hareket yapmıyor.

Kendime, günün yükünün çok ağır olduğunu ve bu yüzden gitmek istediğimi söylüyorum. Ama sorun bu değil. Benim arzuladığım başka bir dokunuş. Sıcak, gerçek ve nefret ettiğimi sandığım bir adama ait olan bir dokunuş.

Belki de yanılmışımdır.

Ya da belki de ondan nefret ediyorum.

Bilmiyorum. Umurumda da değil.

Tek bildiğim, istediğim kişinin Grimm olduğu. Şu anda, tek istediğim kişi o. tek kişi.

YİRMİ DÖRT ÖDEME

Liam, Killiam Prensi'nin hala ayakta durduğu ve baştan çıkarma girişiminin ortasında terk edildiği ekrana bakarken, biraz kendini beğenmiş bir şekilde kulaklığı çıkardı.

Vale ondan uzaklaşmıştı — prens ve fanteziden.

Sasha da arkasını dönmüştü.

Liam'ın penisini sertleştiren, prene söylediği sözler değildi —o pek bir şey söylememişti. Sadece gitmesi gerektiğini söylemişti. Onu tahrik eden, Killiam ona uzandığında gösterdiği tereddüt, onun dokunuşundan geri çekilme şekliydi. Oturumu kapatmadan hemen önce gözlerindeki özlem, prensin ona veremeyeceği bir şey için duyduğu arzu.

Kızın ne istediğini biliyordu — sert kenarlarını hissedebileceği bir erkek tarafından düzgünce sikilmek. Onu içinden sertçe sikebilecek bir erkek. Onu tüm o karanlık yerlere götürüp çılgık attırabilecek bir erkek.

Killiam'ı istemiyordu — Liam'ın yüzünü taşıyan steril bir fanteziyi — gerçek olanı istiyordu. *Onu*. Liam Grimm'i.

Ve evet, o da bunu seve seve yapardı.

Dizüstü bilgisayarının kapağını kararlı bir tıklama ile kapattı, yatağın ayak ucuna attı, sonra Dr. Chen'i uğurladıktan sonra giydiği eşofman dışında hiçbir şey giymeden sarı odaya doğru yöneldi.

Onun Maya'nın yatağının ayak ucunda durduğunu, ana yatak odasına gelip arzuladığını talep etmek için cesaretini toplamaya çalışırken volta attığını hayal etti.

Ya da belki onu yorganın üzerinde çıplak, bacakları açık, gözleri kapalı bulacaktı, o arzuyu, ona karşı hissettiği, kendine bile itiraf etmek istemediği o yakıcı, fiziksel ihtiyacı gömmek için çabalarken.

İmkansız bir şekilde, bu görüntü onu daha da sertleştirdi ve zaferin garantili olduğunu bilerek, yaralı avına saldıran bir avcı gibi koridordan onun odasına doğru ilerledi.

Onun kapısına geldiğinde duraksamadı bile, sadece kapı kolunu çevirdi ve kapıyı çalmadan içeri girdi. Oda loştu, sadece yatak başındaki lambanın yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu. Elysium ekipmanı yanında atılmış halde, saçları altın bir perde gibi yüzünün etrafına dökülmüş olarak yatağın kenarında oturuyordu.

Adamın girişini görünce başını kaldırdı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ama hemen yerini başka bir duygu aldı; sıcak ve karmaşık bir duygu.

"Yalnız kalmak istediğimi söylemiştim," dedi, sesi dikkatlice tarafsızdı. Beyaz havlu kumaştan bir bornoz giymişti ve şimdi belinden daha sıkı bağladı.

"Öyle demiştin." O odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Ama istediğin bu değil."

Adam yaklaşırken gözleri onun hareketlerini takip etti, vücudu hafifçe gerildi. "Tabii ki istiyorum," dedi, ama sesinde ikna edici bir ton yoktu.

Adam ondan birkaç adım uzakta durdu. "Bana bak."

Kadın itaat etti, yüzünü ona doğru kaldırdı, solgun teni şimdi pembeye dönmüştü, dudakları hafifçe aralanmıştı. Muhtemelen sadece hayal gücüydü, ama kadının arzusunun kokusunu alabildiğinden emindi.

Penisi eşofmanının içinde gerildi ve kadının gözlerinin o belirgin şişkinliğe indiği anı fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, cevabı kendi gözleriyle görebilmesine rağmen.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi. "Ödemeni alıyorum."

"Oh." Kız hareketsizce oturdu. Uzaklaşmaya çalışmadı. Stresli bir günün ardından onu rahat bırakması için yalvarmadı. Bunun yerine, tek söylediği şey "Nasıl?" oldu.

Onun her zaman kendisini şaşırtmasından hoşlanarak gülmek istedi. "Tam olarak istediğin şeyi vererek."

Yanakları daha da pembeye döndü, kızarıklık bornozun ortaya çıkardığı dekolteye kadar uzanıyordu.

Gözleri onun kasıklarına indi. "Peki ne istiyorum?"

"Saatler önce yapmam gereken şeyi." Ayak parmakları yatağın eteğine değene kadar yaklaştı ve kadının bacaklarının arasında durdu.

Kadının yutkundüğunda boğazının hareket ettiğini gördü. "Oh. Ne yapmalıyım?"

Cevap verme zahmetine girmedi, sadece onu nefesini kesecek bir hızla yukarı çekti, bir elini saçlarına doladı ve Elysium'da hissettiği her şeyden çok daha yoğun bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

Bu hamdı. Talepkardı. Gerçektı.

Kadının zevk dolu inlemesi doğrudan onun penisine gitti ve kadının kolları boynuna dolandığında ve ona doğru eğildiğinde, o anda boşalmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Kadında tereddüt yoktu, ihtiyat yoktu. Sadece onunkıyla eşleşen bir açlık, yeni dövülmüş bir kılıç kadar sıcak ve parlak yanan bir arzu vardı.

Onu yatağa itti, peşinden yatağa uzandı ve ağırlığıyla onu yatağa bastırdı. Elleri her yerdeydi — saçlarına dolanmış, yanlarından aşağıya doğru kaymış, cüppesini açarak cildinin sıcaklığını hissedebilmek için.

Adam dişlerini kadının göğsüne geçirdiğinde kadın inledi ve bu ses, adamın penisine doğru bir ilkel tatmin dalgası gönderdi. Adamın istediği, ihtiyacı olan şey buydu. Kadının tepkisi. Kadının arzusu. Kadının ona teslim olması. Adamın her isteğine, her zevkine.

Her şeye.

O, onun alacağı, sahip olacağı, kullanacağıydı. Uzun zamandır arzuladığı prenses artık gerçekten onundu — artık onunla piksel ve koddan oluşan bir versiyon arasında kalmamıştı.

O, kadının üzerine oturarak, ona dokunurken yüzünü görmek istedi. Onu sahiplendi.

Gözleri ağırlaşmış, dudakları öpücüklerinden şişmiş, nefesi hızlı ve sığıdı. O muhteşem saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Sadece altın sarısı saçları değil, kendisi. *Sasha*. O çarpıcı, inanılmazdı. Babasının talep ettiği özenle seçilmiş güzellik değil, daha vahşi, daha ilkel bir şey. Gerçek bir şey.

"Yalvar," diye emretti, sesi arzuyla boğuklaşmıştı, kalçaları onun kalçalarını yerinde tutarken, penisi eşofmanına sertçe baskı yapıyordu. "İstediyini yalvar."

"Beni sik," diye fısıldadı. "Lütfen, lütfen, beni sik." "Güzel bir prensesin konuşması gereken bir şekilde mi bu?"

Gözleri alev aldı, dirseğiyle kendini yukarı itti ve sonra onun yüzüne tokat attı.

Ve işte oradaydı.

Yanağı ateş gibi yanıyordu, ama yine de gülümsemesine engel olamadı. Bu, mecbur olduğu için başka bir rol oynayan Reed'in küçük prensesi değildi. Bu, onu arzulayan bir kadındı.

"Tekrar söyle," diye talepte bulundu. "Ne istediğini söyle."

"Seni," dedi. "İçimde." Bir eliyle saçlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle ise onun eşofmanının bel kısmını iterek, penisini serbest bırakacak kadar aşağı indirdi.

Bir an için onun ağzını sikmeyi düşündü, onu tamamen içine almasını izleyip, sonra o güzel yüzüne boşalmak istedi.

Ama hayır. Bu başka bir zamana kalmıştı. Bu bir hak talebiydi. Prensini kovmak. Artık onun lanet olası kralıydı.

Ve bununla birlikte, parmakları onun kaygan sıcaklığına daldı, onu açtı. Penisinin başını klitorisinin üzerinde ovuşturdu, o kıvranıp yalvarırken daha da sertleşti. Sonra kendini kaygan küçük amcığına taşaklarına kadar soktu, hava onun çığlığıyla doldu, o lezzetli acı ve zevk karışımı sesiyle.

Onu becerirken, zevk arttıkça onun görünüşünü ezberledi. O tatlı noktalara dokunduğunda alt dudağının titremesi, *lütfe*n ve *evet* fısıltıları, *oh, tanrım* ve *daha sert* çığlıkları.

Onu uçuşuruma yaklaştırdı, sonra yavaşladı, çekildi ve durmaması için yalvarınca gülümsedi.

"Durmayacağım," dedi. "Sadece biraz dostça cinsel işkence." "Piç."

"Aslında öyleyim," dedi, onu güldürerek. Bu kadınla birlikte olmak çok kolaydı.

Ve bu onu tehlikeli yapıyordu. O, bağlanan bir adam değildi. Hatta flört eden bir adam bile değildi. İstedığı zaman sevişen bir adamdı. İhtiyacı olan şey karşılığında seks yapmaya fazlasıyla istekli bir adamdı. Her anlamıyla bir piçti. Ve Sasha Reed, kırılganlığı ve ateşi ile

—bir pazarlık kozu ya da intikam aracından daha fazlası haline geliyordu.

Bu planın bir parçası değildi.

Bir an için geri çekilmeyi düşündü. Anlaşmanın değiştiğini söylemeyi. Hâlâ babasını alt edeceklerini, ama mesafeye ihtiyacı olduğunu. Boşluğa. Netliğe.

Ama başka bir erkeğin ona dokunması, onu bu halde görmesi - kızarmış ve istekli - düşüncesi, içinde ilkel ve sahiplenici bir şeyin canlanmasına neden oldu. O artık onundu. Onun sahip olduğu. Onun işaretlediği. Onun, sonra gelecek olanlar için mahvettiği.

Ayrıca, Sasha zaten her türlü sapkın, ahlaksız, şehvetli arzuyu kabul etmişti. Ve eğer onun kesin bir kuralı varsa, o da anlaşma anlaşmadır, anlaşma anlaşmadır.

Dahası, onu o kadar yoğun bir şekilde istiyordu ki, bu onu bile korkutuyordu. Onu tamamen sahiplenmek istiyordu. Her nefesini, her çığlığını, her teslimiyetini sahiplenmek istiyordu.

Ve o her zaman istediğini alırdı.

YİRMİ BEŞ TESLİM

"

Bana tam olarak ne istediğini söyle, Prenses," diye talep ediyor, sesinde arzu dolu bir sertlik var, üzerimde dururken. "Her kirli ayrıntıyı."

Kısa bir süre önce, kızarır ve başka yere bakardım. Ama artık o kadar korunaklı bir kız değilim. "Senin sikini içimde istiyorum," diye tereddüt etmeden söylüyorum, sesim arzuyla boğuklaşmış. "Kendi adımları bile hatırlayamayana kadar beni sikmeni istiyorum."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılıyor, ısrarcı bir zonklama beni bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya zorluyor, sürtünme, baskı, onu arzuluyorum. Cildim elektriklenmiş, aşırı duyarlı, her santimim onun dokunuşunu arzuluyor.

Bir an için sadece bana bakar. Sonra ifadesinde bir şey kırılır, zırh gibi giydiği o dikkatli kontrol, ağzımı ağzıyla yakalarken paramparça olur. Öpücük acı verici, talepkar, sahiplenici ve ben anında ona açılırım, daha fazlasını umutsuzca arzularak. Ellerim saçlarına dolanır, ağırlığı kayarken onu daha yakın çekerek beni yatağa daha derine bastırır.

Vücudum, onun teninin benimkine değdiği her yerde yanıyor, içimde yayılan lezzetli bir ateş. Ona doğru eğiliyorum, göğüslerim onun sert göğsüne sıkışıyor, bu his amımı sıkıştırıyor, sanki bu partiye katılmak için yalvarıyor gibi.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor boğazıma, dişleri hassas cildimi iz bırakacak kadar sertçe okşuyor.

"Lütfen," diye inliyorum, eli bornozumun içine kayarken, dokunuşunun ardından cildim karıncalanıyor. Sırtım kendiliğinden eğiliyor, vücudum kendini ona sunuyor, daha fazla temas için yalvarıyor.

"Lütfen ne?" Sesi bir oktav düşer, arzuyla sertleşir.

"Bana dokun," diye talep ettim, gurur ya da güç oyunlarını umursamadan. "Beni sik. Sana söyledim zaten. Ellerinin üzerimde olmasını istiyorum. Sikişinin içimde olmasını."

"Açgözlü küçük prenses, değil mi?"

"Tanrım, evet."

Tek bir yumuşak hareketle bornozumu açar, beni tamamen ortaya çıkarır. Gözleri beni yutarken, ifadesindeki açlık beklentiyle içimi daha da sıkılaştırırken, cildimin ısındığını hissediyorum.

"Çok güzelsin," diyor, gözlerindeki karanlığa rağmen sesi saygı dolu. "Her seferinde nefesimi kesiyorsun."

Başparmağı, göğsümün altını alaycı bir hareketle okşuyor ve bu hareket beni onun altında kıvrandırıyor. Sonra ağzı oraya geliyor, sıcak ve ıslak, parmakları diğerini okşarken meme ucumu derinlemesine emiyor. Bu temasa karşı kendimi geriye doğru eğiyorum, meme uçlarımdan doğrudan kalbime elektrik akımı geçiyor.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü, daha fazlasını istemek için çaresizdim. "Liam," diye nefes nefese, adı bir yalvarış ve dua gibiydi. "Lütfen."

Eli aşağı kayıyor, karnımın üzerinden, kalçamın kıvrımlarını izliyor ve sonra bacaklarımın arasındaki sıcaklığı buluyor.

"Benim için her zaman bu kadar ıslaksın," diyor memnuniyetle, parmakları kıvrımlarımı ayırıp klitorisimi hassas bir basınçla daireler çizerek okşuyor. "Bir erkek senin bir şey istediğini düşünebilir."

"Bir erkek haklı olur." Üzerime çöken zevk dalgalarının arasından bu kelimeleri çıkarmak zorundayım.

"Söyle," diye talep ediyor. "Söylemezsen anlamazsın."

Zaten defalarca söylediğimi haykırmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Şu anda tek bildiğim ihtiyaç. Arzu. Açgözlülük. Ve klitorisime dokunan parmağıyla beni cennete yarı yolda bırakan bu adam.

Kalçalarım istem dışı olarak eline doğru itiliyor, daha fazla temas arıyor. "İçime," diye yalvarıyorum. "İçimde olmana ihtiyacım var. Beni sikmene ihtiyacım var."

"Nasıl?"

"Sert," diyorum. "Derin." Nefes nefeseyim, vücudum ana olayın lezzetli öncüsü olarak kavisleniyor.

Bir parmağını içime sokar, sonra bir tane daha, göz kapaklarımdan arkasında yıldızların patlamasına neden olan o noktayı okşar. Bacaklarım daha da açılır, vücudum onun yetenekli dokunuşuna tepki verirken ona daha iyi erişim sağlar.

"Böyle mi?" diye soruyor, parmakları içimde kıvrılırken, başparmağı klitorisimi acımasız bir baskı ile daireler çiziyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, vücudum onun parmaklarının etrafında kasılır. "Başka bir şey ister misin, Prenses?"

Benimle dalga geçiyor, ama ben çok yakınlım, umursamıyorum. Onun sunduğu şeyi istiyorum. Aceleyi. Rahatlamayı. Ve bunu onunla istiyorum. "Penisini," diyorum. "Lütfen. Lütfen, beni sık."

Gözleri arzuyla kararır. "Ne kadar açgözlüsün," diye mırıldanır. "Her zaman daha fazlasını istiyorsun."

"Sadece senden," diye fısıldadım, bunun gerçeği içime işledi.

Vücudumun aşağısına doğru kayıyor, ağzıyla karnımı, kalça kemiklerimi, uyluklarımın içini öpüyor.

"Önce amını tatmam lazım," diyor, sesi açlıktan boğuk. "Benim için ne kadar ıslandığını tam olarak bilmem lazım."

Dilinin klitorisime ilk dokunuşu beni inlemeye başlar, ellerim saçlarını kavrar, onu kendime çekerim. Bana karşı inler, titreşimi içimde oluşan zevke bir katman daha ekler. Uyluklarım başının iki yanında titrer, sırtım yataktan kalkar, o her şeye gösterdiği aynı yoğunlukla beni yutar.

"Liam," diye inlerim, kalçalarım onun ağzına doğru hareket eder. "Tanrım, Liam..."

Parmakları uyluklarıma gömülür, beni saldırısına açık tutar. Titriyorum, büyük bir şeyin eşiğinde sallanıyorum, beni bu uçuruma daha önce getirdiğinde hissettiğimden farklı bir şey.

"Benim için gel," diye emrediyor, sesi içimde titriyor. "Seni tatmama izin ver, Sasha."

Son kalan iradem de parçalanır, zevk dalgaları içimi kaplarken vücudum titrer. O durmaz, ağzıyla her titremeyi, her artçı sarsıntıyı yaşatır, ta ki yoğunluktan inleyene kadar.

Ancak o zaman başını kaldırır, gözleri arzuyla kararmıştır. "Şimdi," der, kalkıp kendi kıyafetlerini çıkarır. "Bana yalvardığın şekilde seni becereceğim."

Çıplak hali muhteşemdir, tüm vücudu kaslı ve kontrollü bir güçtür. Penisini gururla ve kalın bir şekilde dışarı çıkıntı yapar ve bu manzarayı görünce amım sıkılaşır. Beni tekrar örter, ağırlığı hem korkutucu hem de rahatlatıcıdır.

"Bunu çok istedim," diyor, girişime yerleştirerek. "Bütün gün bu sıkı amcığa girmeyi hayal ettim."

İleri doğru itiyor, beni gererek, ciğerlerimdeki nefesi çalan yavaş, amansız bir kayma ile beni dolduruyor. Vücudum ona teslim oluyor, onun boyutuna uyum sağlıyor, ilk yanma hissi yerini zevke bırakıyor.

İçimde tamamen yerleştğinde, duraksıyor, alnı alnıma değiyor, nefesi benimkiyle karışıyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor, hareketsiz kalmak için çaba sarf ederken sesi gerginleşiyor. "Sikimin etrafında çok mükemmelsin." Gözlerime bakıyor. "Çok mükemmelsin."

"Evet," diye fısıldarım. "Mükemmel."

Sonra hareket etmeye başlar, neredeyse tamamen çekilip, kontrollü bir ritimden hızla çaresiz bir ritime geçerek tekrar içeri girer. Her vuruş içimdeki o mükemmel noktaya çarparak zevki yeniden artırır. Göğüslerim onun vuruşlarının gücüyle zıplar, cildim terle kaplanır, vücudumdaki her hücre birleştiğimiz noktaya, bizi uçurumun kenarına götürecek yükselen yolculuğa odaklanır.

"Benim," diye homurdanır, parmakları saçlarıma dolanır, başımı geriye doğru eğerek boğazımı ağzına açar. "Söyle."

"Senin," diye nefes nefese söylüyorum, o bana daha sert girerken kelime içimden koparılıyor. "Ben seninim, Liam."

Bu itiraf bu sefer farklı geliyor. Sadece seks sırasında istediği kelimeler değil, kaçamayacağım bir gerçek.

Değişimi hissetmiş olmalı ki, vücudu beni acımasızca sahiplenmeye devam ederken, ifadesi değişir, yumuşar. Sonra beni derin ve kapsamlı bir şekilde öper, dili penisinin hareketini taklit eder.

"Senin içimde boşaldığını hissetmek istiyorum," diyor dudaklarıma. "Seni doldururken beni sıkıca sıktığını hissetmek istiyorum."

Eli aramıza kayıyor, klitorisimi buluyor ve bu, beni tekrar uçurumun kenarına getirmek için yeterli. Zevk içimi kaplarken onun adını haykırıyorum, vücudum ritmik atışlarla onun etrafında sıkışıyor.

Bir an sonra o da boşalır, son bir kez derinlemesine girerken ritmi bozulur. İçimde boşalmasının sıcaklığını hissederim, beni en ilkel şekilde kendisine ait olarak işaretler.

Bir an için ikimiz de hareketsiz kalırız, birbirimize yapışmış ve nefes nefese. Sonra yüzündeki ifade değişir — bir titreme, bir geri çekilme. Aniden uzaklaşır, bedenlerimizi birbirinden ayırır ve bu hareket, cildimi hala ısıtan tatmin edici sıcaklığa rağmen beni soğuk bırakır.

Ayakta duruyor, tüm kasları ve tendonları görünür durumda, ama gözlerindeki mesafe içimde bir önsezi uyandırıyor. Birkaç dakika önce çok sıcak olan bağımız şimdi kırılgan geliyor, sanki o çoktan kilometrelerce uzağa gitmiş gibi.

"Biraz uyu," diyor, sesi rahat, ilgisiz. Birkaç dakika önceki yoğunluktan hiçbir iz kalmamış. "İhtiyacın olacak."

Ani değişimden şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. "Liam..."

"Yarın yapmamız gereken işler var," diye sözümü kesiyor, giysilerini toplamaya başlamış bile. "Yapmamız gereken planlar var."

Şu anda bana bakmaması, maskesini tekrar takması, ilk anlaşmamızı yaptığımızda gördüğüm o soğuk, hesapçı ifade, kasıtlı bir şey var.

Kapıda durur, sonunda bana bakar, ben hala çıplak ve dağınık bir şekilde yatakta uzanıyorum. Gözlerinde bir şey parlar — açlık, sahiplenme, bilmiyorum. Ve ben bunu anlayamadan, o bunu gizler.

"Buna fazla alışma, Prens," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Ne zaman olacağına ben karar veririm. Nasıl olacağına ben karar veririm. Bunu unutma."

Sonra gider, kapıyı arkasında kapatır, beni soğuyan çarşafarla ve havada kalan seks kokusuyla yalnız bırakır.

Tavana bakarak, az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Bu kadar gerçek, bu kadar saf ve samimi hissettiren bir şey nasıl bu kadar çabuk soğuyabilir? Kollarımı kendime doluyorum, aniden aramıza koyduğu mesafenin her santimini hissediyorum.

Aramızdaki bu şey her neyse, neye dönüşüyorsa, onu da beni korkuttuğu kadar korkutuyor. Ama o geri çekilebilir. Duvarlar örtebilir.

Ben mi? Ben anlaşmamızın tuzağına düşmüş durumdayım. Onun korumasına ihtiyacım var.

Ve her şeye rağmen, Liam Grimm'den sadece güvenlikten daha fazlasını istediğime dair giderek artan, korkutucu bir hisle.

Onun her şeyini istiyorum.

Ve bu, en tehlikeli arzu.

YİRMİ ALTI AÇLIK OYUNLARI

Sonraki birkaç gün, zamanımın çoğunu avukatlar için yeminli ifademi hazırlamakla geçirirken birbirine karışıyor. İlaç zaman çizelgesini, anılarımı, korkularımı ve fobilerimi dahil ediyorum. Zor bir iş, ama aynı zamanda rahatlatıcı da. Sık sık kendimi anılarımda kaybolurken buluyorum ve şimdi ne kadar güçlü olduğumu sessizce kutluyorum.

Duruşma için deliller üzerinde çalışmadığım zamanlarda, küçük değişikliklerle zamanı takip ediyorum: öğleden sonra ışığının mutfak adasına nasıl vurduğu, dışarıdaki trafiğin değişen uğultusu, hatta Grimm'in ofisine çekilip saatlerce telefon görüşmeleri yaptığı ve sadece fısıltı gibi sesini duyduğum saatler.

Bugün Grimm, dışarı çıkmayı önererek beni şaşırttı. "Sadece sokak pazarına," dedi, beni dikkatle izleyerek. "Sadece bir blok ötede."

Kafamın içindeki heyecanı belli etmemeye kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Dr. Chen, yoksunluk belirtileri geçtikten sonra agorafobi ve yükseklik korkumun ortadan kalkabileceğini söylemişti. Ama bunların uyuşturucunun yan etkisi değil, travmamın bir sonucu olması da aynı derecede olası. Annemin düşerek ölümünü görmek. Ormanda terk edilmek.

Bunu bilmenin bir yolu yok.

Şu anda dünya hem çok geniş hem de çok yakın geliyor ve Grimm sadece yanımda kalacağını değil, tüm bu süre boyunca elimi tutacağını da söz verdikten sonra kabul ediyorum.

Müzakere sona erdiğinde, bana güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası uzattı, ben de onları taktım, gizli bir şey yapmaktan çok aptalca hissederek. Yine de kılık değiştirme gerekliydi. Yüzüm, Reed Cosmetics'in reklam panolarında şehrin her yerindeydi.

Pazar, kokular ve seslerle dolu bir hazine sandığı gibidir. Grimm'in yanında kalıyorum, biri çok yakınımdan geçtiğinde parmaklarım onun koluna dokunuyor.

Her seferinde gözleri benimkilere takılıyor ve o başka yere bakmadan önce, gözlerinde karanlık ve aç bir şeyin parıldadığını görüyorum.

Hiçbir biblo almıyoruz, ama domates, biber ve taze ekmekle loft'a dönüyoruz. Sonra mutfak masasına oturup, eve getirdiğimiz malzemelerle ev yapımı makarna sosu yaparken şok ve hayranlıkla onu izliyorum. Benim aşına olmadığım tüm mutfak işlerini yapıp, doğrayıp, soteliyor, üstelik ortaya çıkan ürün de muhteşem bir tada sahip.

Her gece yemek pişirdiği için değil. Bunun yerine, yeni oluşan rutinimiz çoğunlukla dışarıdan yemek sipariş etmek ve ardından bir düğmeye basarak tavandan inen dev ekranda film izlemekten ibaret. Gündüzleri o bir siber güvenlik uzmanı olarak işini yapıyor, ben de kitap okuyor ya da sarı odaya çekilip Elysium'u ziyaret ediyorum.

Yapmadığımız şey seks yapmak, ama o her gece onun yatağında yatmamda ısrar ediyor. Beni ikna etmesi çok da zor olmuyor. Dr. Chen bize Project Recall'dan bahsettiği günden beri bana dokunmadı ve her ne kadar tüm kadınlar için bir ikon olmak istesem de, gerçekte onun anlaşmamızın bedelini ödemesini bekliyorum ve her gece bunu yapmadığında utanç verici bir şekilde hayal kırıklığına uğruyorum.

Bu da beni doğrudan Elysium'a ve Killiam'ın sanal kollarına götürüyor. Bir kızın dayanabileceği bir sınır var.

"O seninle oynuyor," diyor Ruby, bir öğleden sonra avatarlarımız Elysium'un Kristal Bahçesi'nde birlikte takılırken.

"Umursamamalıyım," diyorum. "Yani, o Liam Grimm. Hayatının önemli bir bölümünü bana karşı büyük bir pislik olarak geçiren adam."

"Kesinlikle en büyük pislik ödülünü kazanır," diyor.

"Ama..."

"Ama ne?"

Kaşlarımı çattım, ama sinirsel kulaklık olmadan avatarımda görünmüyordu.

"Hadi ama, Sasha. Ne söyleyecektin?"

"Sadece... Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "O farklı. Yani, bir düşün. Bu Project Recall saçmalığını ortaya çıkarmama yardım ediyor. Annemin nasıl öldüğünü bana anlattı. Gerçek bir doktor getirdi ve duruşmaya kadar saklanmam gerektiği için beni güvende tutuyor."

"Bütün bunları babanı alt etmek için yapıyor. Sana fayda sağlıyor, ama o bunu kendisi için yapıyor."

"Bunun ne önemi var?"

"Çünkü asıl noktayı kaçıırıyorsun," diyor. "Peki.

Asıl nokta ne?"

"Tabii ki, onu sikmeyi sevdiğin." "Ruby!"

"Oh, lütfen. Az önce bana, onun Everything anlaşmasını zorlamamasının seni deli ettiğini söyledin. Şimdi bana karşı nazik ve düzgün davranmaya çalışma."

Hiçbir şey söylemesem daha mı iyi olurdu diye düşünerek yüzümü buruşturuyorum. Ama o benim en iyi arkadaşım. Gerçekten konuşabileceğim tek kişi olduğunu söylememe gerek yok. Grimm hariç. Onunla konuşmak ne kadar kolay, şaşırtıcı.

Ancak bu konu hakkında

değil. "Peki ne yapmalıyım?"

"Tatlım, yapabileceğin tek bir şey var. İlk adımı at."

Bir gün sonra, hâlâ onun tavsiyesini düşünüyorum. Elbette haklı. Ama yapamam. Bu ilişkide zaten hiç gücüm yok. Ona seks istediğimi söylersem, o zaman eksi sayılara düşerim.

Yine de, mesajı iletmenin başka yolları olmalı.

O günün geri kalanında bu sorunu düşündüm ve sonunda o akşam, Çin yemeği sipariş edip gece eğlencesi için çeşitli film seçeneklerini incelerken bir çözüm buldum.

"Bu gece seçimi ben yapayım," dedim. "Bir aksiyon filmi daha izleyemem."

Bana uzaktan kumandayı uzatırken gözleri mizahla parıldadı, elini geri çekerken işaret parmağı başparmağımı okşadı. "Aksiyon sevmiyor musun?"

Büyük ekranda bir film seçmeye odaklanırken ağlamamak için büyük çaba sarf ediyorum. Listede geziniyorum ve sonunda aradığımı buluyorum. *Sekreter*. Kült bir hayran kitlesi olan, abartılı, sapkın bir erotik film ve onun hayal gücünü harekete geçirecek türden seks sahneleri. "Bu olur," diyorum ve bir uzaktan kumandayla ışıkları kısarken, diğer uzaktan kumandayla filmi başlatıyorum.

Tabii ki daha önce izlemiştim. Garip ve harika bir film ve bittiğinde epey tahrik olmuşum. Özellikle de tüm film boyunca Grimm'e yaslanmış, ikimiz de kanepede uzanmış, ben onun bacaklarının arasında ve göğsüne yaslanmış, kucağında ortak popcornumuzla.

Bu ilginç bir durum ve filmin dörtte birinden azını izledikten sonra planımın işe yarayacağını anlıyorum. Elini zaten

göğüslerimi okşuyor ve meme uçlarımı ağrıtırorsa, nasıl işe yaramaz ki?

Sadece bu da değil, penisi belime sertçe baskı yapıyor... ve film bittiğinde de bu durum değişmediğinde, planımın mükemmel olduğunu anlıyorum.

Hashtag evet! Hashtag yumruk tokuşturma!

Jenerik bitince, ikimiz de birbirimize bakabilmek için oturuyoruz ve o güzel gözlerde gördüğüm tutku ve arzudan kaçış yok.

O eğildiğinde, göğüslerim onun dokunuşunu arzuluyor. Zaten ıslanmış durumdayım ve onun bacağına oturup kendimi birinci orgazma ulaştırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Yumuşak ve şehvetli bir gülümsemeyle bana bakar. Sonra parmaklarıyla uzun bir saç telini tarar ve nazikçe kulağımın arkasına koyar. Öpüşmek için eğildiğinde nefesim kesilir... ama öpücük alnıma hafif bir öpücükle biter.

Ne oluyor lan diye diyemeden, ayağa kalkıyor. "Biraz iş yapmam lazım," diyor, sesi sert.

"Dur bakalım bayım," diyorum, aceleyle ona yetişip dirseğini tutuyorum.

Durur, sonra kaşlarını kaldırır. "Ne oldu?"

"Sorun ne?" diye tekrar ediyorum. "*Sorun* ne? Dalga mı geçiyorsun? Hadi ama. Eğer bu Everything anlaşmasını zorlamayacaksan, neden beni bırakmıyorsun?"

"İki nedeni var," diyor, sesi sakın ve kararlı. "Birincisi, güvende olmazsın. İkincisi, bunu istemezsin."

"Anlamadım?"

"Gitmek istemiyorsun," diye tekrarlar. "Ve bunun sebebi sadece dışarıda tehlikede olacağını bilmemen değil."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturuyorum, hem sinirli hem de çok meraklıyım. "O zaman neden?"

"Biliyorsun," der, yaklaşarak aramızda neredeyse molekül bile kalmaz. Başımı yukarı kaldırırım ve konuşurken nefesi yüzüme fısıldar. "Sen benimle sevişmek istiyorsun. Seni almak. Her gece pazarlık ettiğimiz o hakkı talep etmek."

Dudaklarım aralanır ve nefesim hızlanır, ama hiçbir şey söylemem. "Benim son derece yaratıcı zihnimle hayal edebileceğim her türlü ahlaksız, sapkın, harika, cinsel

sapkın eylemi yaşamak istiyorsun."

Elini yanağıma koyarken yavaşça gülümsüyor. "Ama sen bunu istemiyorsun."

"Tabii ki istiyorum."

"Bu yüzden, sen ciddi olduğunu kanıtlayana kadar bunu elde edemezsin. Başka bir deyişle, prenses," diye bitirir, "bana yalvarana kadar bunu elde edemezsin."

YİRMİ YEDİ VENÜS DELTASI

Sabit bir vızıltıyla uyanıyorum, ancak bunun kendi başımın zonklaması olduğunu fark ediyorum.

Yoksunluk belirtileri.

Yüzümü buruşturup yavaşça oturuyorum, kahve ve ibuprofenin işe yarayacağını umuyorum. Güneş ışığı doğuya bakan pencereden içeri giriyor, o kadar parlak ki bütün gece uyuduğumu anlıyorum. Dahası, dün giydiğim kıyafeti giyiyorum ve Grimm'in kitaplıklarından birinden aldığım Anaïs Nin'in *Venüs'ün Deltası* kitabı yastığımın üzerinde açık duruyor.

Görünüşe göre, okurken uyuyakalmışım.

Gözlerimi kısarak panjurları kapatıyorum, sonra loş ışık başıma iyi geldiği için biraz daha rahat nefes alıyorum. Kahve daha da iyi gelecek, kafein ve Grimm'i aramak için odadan çıkıp mutfağa gidiyorum.

Grimm'i bulamıyorum, ama kahve makinesinin yanında, bir toplantıya gittiğini belirten bir notunu buluyorum.

Bana uyar. İstedğim şeyi dilenmekle ilgili bu yeni kuralı düşününce, onu görmeye pek hazır değilim. Yanlış yaptığı ve beni kızdırdığı için değil, doğru yaptığı için.

Onu istiyorum, buna şüphe yok.

Ama yalvarmayacağım.

Dairede dolaşırken kahvemi yudumluyorum. Daireyi zaten keşfetmişim, ama henüz iyice araştırmamıştım. Ve bu, koruyucum, sevgilim, hatta belki de arkadaşım haline gelen bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Umarım öyledir, çünkü babam şu anda kesinlikle savaş yolunda ve Liam Grimm benim hayatımı ve özgürlüğümü elinde tutuyor.

Bu beni korkutmalı, sonuçta tüm hayatım nefret dolu biri tarafından kontrol edildi, ama korkutmuyor ve nedenini tam olarak bilmiyorum. Ve bu açık soru, Liam Grimm'in gizemine bir cevap bulmak umuduyla dairesini karıştırmamın nedenlerinden biri.

Önce mutfaktaki tüm dolapları inceliyorum, ama onun burada tam zamanlı yaşamadığını dışında hiçbir şey öğrenemiyorum. Çok fazla kutulu gıda var — uzun son kullanma tarihi olan türden — ve çok fazla dondurulmuş yemek.

Onun ofisine bakmaya çalışıyorum ama kilitli, bu yüzden merakımı gidermek için odama geçiyorum. Şimdiye kadar sadece bilgisayara giriş yaptım, yatakta uyudum ve şifonyerin üst çekmecesinde bulduğum bazı eşofmanları ve tişörtleri giydim. Şimdi, diğer çekmeceleri açıp dolabı inceliyorum, ikisi de neredeyse boş. Bir çekmecedeki birkaç kazak ve dolapta birkaç tane 6 beden kıyafet var. Benim zevkime göre fazla iş kıyafeti gibi, ama belki Maya beğeniyordur.

Yüzümü buruşturuyorum, hala Grimm için kim olduğunu tam olarak bilmiyorum... ya da bilmek istediğimden bile emin değilim. Ve hayır, çekmecelerindeki eşyalar bana pek bir şey anlatmıyor.

Ne yapacağımı bilemeden, dairede bir tur daha atıyorum. Tribeca'nın kalbinde ve sokak pazarından sadece bir blok uzaklıkta olmasına rağmen, daire ürkütücü bir sessizlik içinde; pencerelerden trafik gürültüsü gelmiyor, üstte veya altta oturan komşuların ayak sesleri duyulmuyor. Sanki dünyadan kopuk, bir balonun içinde asılı kalmış gibiyim. Neredeyse Reed Tower'a geri dönmüşüm gibi, ama burada gardiyanım babam değil, Liam Grimm.

Bu önemli bir fark mı? Burada Grimm'in babama karşı kullanacağı bir silahım. Orada ise bir prenses bebeğiydim. Birinde pazarlama kampanyasının merkezindeydim. Diğerinde ise intikamın anahtarıydım.

Her iki senaryoda da kullanılıyorum.

Peki durumum nasıl değişti? *Bu yolu sen seçtin.*

Kafamdaki ses kesin ve güçlü. Ve haklı.

Burada, Tribeca'da Grimm'le birlikte, özgürüm. Ve bu, Elysium dışında hiç olmadığım bir şey.

Ama Elysium'da bile, asla gerçekten vazgeçmedim. Sonuçta, dizginleri elimde tutuyordum. Grimm ile yaptığımız anlaşmaya boyun eğdim ve tanrı yardımcım olsun, onu seviyorum

Her şeyi.

Anılar yüzeye çıktıkça yanaklarım kızarıyor — Grimm'in ellerinin vücudumda dolaşması

, kulağıma fısıldadığı ses, ona teslim olmanın şok edici zevki. Daha da şok edici olan ise, bu şekilde sahiplenilmekten zevk aldığımın farkına varmamdı. Bu şekilde arzulandığımın.

Ve yine olabilirim. Tek yapmam gereken yalvarmak. Kendime sarılıyorum. *Benim neyim var?*

Hayatımın tamamını babamın kontrolü altında geçirdim. Uyuşturulmuş, manipüle edilmiş, kendi korkularımın esiri. Yeni kazandığım bağımsızlığımın tadını çıkarmalıyım, Liam'ın kontrolünü arzulamamalıyım.

İşte beni en çok korkutan şeyin özü bu: Babamın yaptığı onca şeyden sonra, ya ben asla tek başına ayakta duramayan bir kız olursam?

Hayır.

Gözlerimi açıp başımı sallıyorum. *Bu yol deliliğe çıkar.*

Bu yüzden uzaklaşıyorum. Ondan. Kendimden. Ve dikkatimi hala şekillendirebileceğim şeye çeviriyorum.

Elysium.

Bilgisayarın önüne otururum, sonra yarı bitmiş bir manzaraya giderim — her şey mahvolmadan önce tasarladığım bir dağ sığınağı. Komut dosyası penceresini açarım, parmaklarım kayalık uçurumlara ayrıntılar eklerken, dijital şelalenin akışını düzeltirken ve tabanındaki havuzu güzelleştirirken çoktan uçmaya başlar.

Zaman akıp gider, yaratıcılığın odak noktası altında fiziksel rahatsızlık azalır. Parmaklarım klavyede dans eder, kod satırları ekranda belirir ve her yürütmede canlı dijital sanata dönüşür.

Sadece kramp giren ellerimi esnetmek için durakladığımda, neredeyse üç saattir çalıştığımı fark ettim. Ve istemediğim bir şey yaratmıştım.

Yiyecek ve eşya satan tezgahların bulunduğu bir sokak pazarı. Yanında yükselen taş bir bina.

Elysium'un tamamını gören bir balkon ve kendi avatarım —Vale— orada durmuş, bu muhteşem taş kuleye, şu anda bu dünyanın merkezine, birleşen tüm yollara bakıyor.

Bir metin kutusu açılıyor—*WTF? Tadilat mı yapıyorsun?*

Vale'yi Ruby'nin avatarını görene kadar döndürdüm, sonra cevap *verdim*—*Sadece oyalanıyorum.*

Bu doğru — ama tam anlamıyla doğru değil. Onun, daldığımı, parmaklarımın kendiliğinden hareket ettiğini ve Grimm'in Tribeca dairesinin değiştirilmiş bir versiyonunu Elysium'un tam ortasına bıraktığımı bilmesini istemiyorum. Bu dairenin merkez olduğu bir fantezi dünyası. Ve Grimm'e benzeyen tüm özellikleriyle Prens Killiam'ın gece karanlığında kesinlikle geri döneceği bir dünya.

Ona söylemiyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum.

Kapatmam gerek. Üzgünüm.

O bana ne olduğunu sormadan bağlantıyı kestim. Ruby en iyi arkadaşım ve ondan hiçbir şey saklamam. Ama bu durumda, durumu anladığımda bilgiyi paylaşmayı tercih ederim.

şu anda tek anladığım şey Grimm. Onu istediğimden değil, aramızdaki anlaşmanın beni hem korkuttuğu hem de meraklandırıdığıdan.

Ve evet, bu beni tahrik ediyor. Öyle ki, hiç düşünmeden bu dairenin Elysium versiyonunu inşa ettim. Ve son birkaç yılda, Grimm'i de Elysium'a dahil ettim, kişiliği Killiam'ın içinde gizli. AI onu değiştirdi, ama onu ben yarattım. Arzuladığım prens. Beni koruyan sevgilim. Eşim olacak prens.

Onu arzularım ve ihtiyaşlarımdan yarattım.

Ama özünde o, Liam Grimm, eskiden nefret ettiğim bir adam. şimdi itaat etmeye yemin ettiğim bir adam.

Ve bu, şu anda kaldırılabileceğimden biraz daha fazla Psikoloji 101.

YİRMİ SEKİZ MOR PROSE

Daire soğuk ve termostatin kumandasını bulamıyorum, bu yüzden sarı odaya geri dönüp üstteki yumuşak mor süveteri çıkarıyorum. Onu kaldırdığımda, bir kitap yere düşüyor.

Şiir. Pablo Neruda'nın ince bir kitabı, tanıdığım birkaç şairden biri. Ruby, yıllar önce, biz henüz gençken onun eserlerini tanıştırmıştı bana. Büyükannesinin kitaplığında bir koleksiyon bulmuştu ve biz de yatıya kaldığımızda sırayla pasajları yüksek sesle okur, kafamızı aşan ama aynı zamanda yetişkinlerin tutkulu dünyasına değerli bir bakış sağlayan şehvetli imgelere gülerek eğlenirdik.

Kitabın sırtı çatlamış, sayfaları yıpranmış. Kitabı açtığımda, kenarlarında narin kalemle yazılmış notlar görüyorum — kadın el yazısı, şiirlerin arasındaki bağlantıları not etmiş ve özellikle etkileyici cümleleri altını çizmiş. Başlık sayfasında basit bir yazı var: "M'ye. Çünkü bazı şeyler şifrelenemez. — L."

Kitabı hızla kapatıyorum, kendimi bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. Maya, görünüşe göre, o arkadaşlık denkleminin *kız* arkadaş tarafında yer alıyor.

Naif olduğumu söyleyebilirsiniz, ama erkeklerin platonik oda arkadaşlarına şehvetli, erotik şiir kitapları hediye etmediklerinden eminim.

Daha büyük olasılıkla, burası onun kıyafetlerini de sakladığı bir ev ofisi. Tamamen ona ait, kadınsı bir yer, ama Grimm'in odasındaki yatak paylaşılıyordu. Tıpkı şu anda onunla benim aramızdaki düzenleme gibi.

Kaşlarımı çatıyorum, bu kadından şimdiden nefret ediyorum. Bu tamamen cadalozca ve kızca bir davranış, ama gerçek bu. Cevapları bulamamaktan nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyorum.

Kendime saçmaladığımı söylüyorum. Sonuçta, bu Maya şu anda burada değil. Ve zaten benim neyim var ki? Grimm ile benim aramda gerçek ya da romantik bir şey yok. Seks, evet. Ama bu sadece onun talep ettiği bir ödeme. Beni güvende tutmasının bedeli.

Beni gerçekten önemseydiği falan yok, en azından öyle değil. Anlaşmamızın ötesinde arkadaş olduğumuzu bile söyleyebilirim. Anlaşmamızın seks kısmını da düşünersek, bunu "arkadaşlık artı" olarak bile nitelendirebilirim.

Ama ben onun kız arkadaşı değilim ve bu iş sonunda bittiğinde, babam ifşa edildiğinde ve umarım hapse girdiğinde, beni ona bağlayan tek şey minnettarlık olacak.

Ona erotik şiir kitabı hediye etmişse ne olmuş yani? Ne önemi var ki...

Tık.

Daha fazla düşünmeden, kilitte anahtar sesi duydum.

Grimm geri dönmüş.

Kitabı çekmeceye geri koyup, aptalca, saçma gözyaşlarımı siliyorum.

Sonra derin bir nefes alıp, mor süveteri giydim ve sanki kafamda taze bir fincan kahve içmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi koridordan mutfağa doğru yürüdüm.

Burada ilginç bir şey yok. Devam edin millet, devam edin.

Mutfağa doğru attığım her adım beni, ağız sulandıran baharatlı kokularla dolu bir cennete çekiyor — ve en azından bir tane gülünç derecede yakışıklı adama.

Ben geldiğimde sırtı bana dönüktü ve ben de onun kot pantolonunun içindeki poposunun görünüşünün tadını çıkararak güzel bir an geçirdim. Gizemli kaltak Maya'nın yapamayacağı bir şey, çünkü o burada değil.

Kendimi azarlayıp, bunun bir ilişki değil, bir anlaşma olduğunu hatırlatırken, o, üzerinde tanıdık olmayan bir logo bulunan beyaz kağıt poşetleri açıyor. Akdeniz yemeklerine benzeyen küçük kaplar granit tezgahı kaplıyor: paprika serpilmiş humus, yağda parıldayan zeytinler, bir çeşit ızgara et şişleri ve taze, yumuşacık pide ekmeği.

Dönüyor, gözleri süveterime kayarken gülümsemesi titriyor. Ve o anda, midemde bir sıkışma hissediyorum. İşte bu. Artık inkar edemem.

Aslında kıskanıyorum.

Bu rahatsız edici gerçeği bir kenara bırakıp, süveteri işaret ederek zorla gülümsüyorum. "Bu iyiydi, değil mi? Ne yazık ki gardırobum çok yetersiz..."

"Sorun değil," diye beni teselli ediyor. "Sadece sana ne kadar yakıştığını söylüyorum."

"Oh," diyorum, övgüden yanaklarım sanki on dört yaşındaymışım gibi kızarıyor. Gerçi, flört deneyimimin eksikliğini düşünersek, bir bakıma öyleyim. "Teşekkürler. Peki, Maya'nın gerçekten sorun etmeyeceğinden emin misin?"

"Hmm?" Açtığı kaplardan başını kaldırıp bana bakar. "Hayır. Eminim sorun olmaz."

Sorumun gizemli Maya hakkında daha fazla bilgi vereceğini ummuştum, ama o sadece yemekleri işaret ediyor. "Umarım Lübnan yemeklerini seversin. Burası inanılmaz shawarma yapıyor."

"Hiç yemedim," diye itiraf ettim ve mutfağın kenarında durduğum yerden yaklaştım. "Ama kokusu harika."

Etrafa bakıyorum, Maya hakkında soru sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Maya muhtemelen Neruda'nın alıcısı. Ama cesaretim bir türlü gelmiyor. Zaten neden umursayayım ki? Grimm ve ben birbirimize yardım ediyoruz ve bu anlaşmanın bir parça FWB bileşeni var. Hepsi bu. Babam ait olduğu yere, parmaklıklar arkasına girdiğinde, bu dostlukla birlikte faydalar da sona erecek ve muhtemelen Grimm'i bir daha hiç görmeyeceğim.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor, özellikle de onu ilk kez bir arkadaş olarak gördüğüm için, yani, şey, gülünç derecede seksi bir şeytan olarak değil. Bu biraz rahatsız edici.

Ama aynı
zamanda doğru.

"—sevinç."

Ona bakıyorum ve daldığımı fark ediyorum. "Pardon. Ne dedin?"

Tezgahtarın önündeki taburelerden birini işaret ediyor. "Dedim ki, şu an gibi bir zaman yok. Otur. Ye. Keyfini çıkar."

Hayal gücüm olabilir, ama gözleri yine süveterime kayıyor gibi geliyor. Elimi süveterin koluna sürerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Peki, Maya? Ev arkadaşı mı? Kız arkadaş mı? Yoksa ikisi de değil mi?"

"Eski," diyor, pide ekmeğini ikiye bölerek.

"Ve çekmeceleri eşyalarla dolu bırakmış mı?" Sesimdeki kıskançlığı ben bile duyabiliyorum ve hem kendime tekme atmak hem de sözlerimi geri almak istiyorum. Yapamayacağım için, ağzıma daha fazla shawarma tıktırıyorum. Gerçekten çok lezzetli.

"Maya'nın eşyaları konusunu bir kenara bırakalım. Avukatlarla görüştüm. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

Kafamı sallıyorum, ama aklımda Maya var. *Maya*. Bu isim, uzun boylu, esmer ve zarif bir güzelliğe sahip birine yakışır. Hiç Cinderella gibi giydirilmemiş, Times Square reklam panosu için yanaklarına fazla allık sürülmemiş birine yakışır.

"—duruşma için."

Gerçekliğe geri dönüyorum. "Ne?"

Gözleri kısılır ve zihnimin nereye gittiğini bildiğinden eminim.

"Duruşma hazırlıkları için avukatlarla görüştüm dedim. Bunu gözden geçirmeliyiz. Birkaç gün sonra mahkemede olacağız."

"Beni de yanına almalıydın," derim, gereğinden fazla güçle bir parça eti bıçaklayarak.

Grimm arkasına yaslanarak beni inceler, gözleri soğuk ve değerlendirci. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır. Evet. Kendi hayatımla ilgili tartışmalara katılamayan bir çocuk gibi muamele görmeyi sevmiyorum."

Mayın tarlasında yürüyen bir adam gibi görünüyor. "Ben dışarıdayken Jack aradı," diyor, baş avukat Jack Granger'ı kastederek. "Şehrin merkezindeydim, sadece birkaç blok ötede, ve anlaşılmamızı düşününce, senin gitmek isteyeceğini düşünmedim." Sesi sakın ve yatıştırıcı, ve ben kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum.

"Seni babandan korumak, seni davada kirli işlere bulaşmaktan korumak anlamına gelir diye düşünmüştüm. Yanılmışsam özür dilerim." Sesi, sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi, tamamen düzgün.

Neruda'nın şehvetli dizelerini düşünürken, dalgın dalgın süveterimin kolunu parmakladığımı fark ettim. Kendime kızarak elimi çektim.

Bu adama aşık olmuyorum. Aramızda seks ve güç oyunları dışında hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Belki de vardır.

"Sasha?"

İrkıldım. "Üzgünüm. Evet. Haklısın. Sorun yok. Sadece açım. Bu da beni huysuz yapıyor."

"O zaman lütfen, devam et. Shawarma, vahşi hayvanları sakinleştiren müzik gibidir."

Bana çocuksu bir gülümseme atıyor.

Gözlerimi deviriyorum, eşit şartlara geri döndüğümüz için mutluyum. "Avukatlar ne dedi?"

Elini masaya dayayarak öne doğru eğilir ve tabağını kenara iter. "Öğrendiğimiz kadarıyla, baban ilaçların ve gözetimin olmadan dışarıda kalamayacağın konusuna çok önem veriyor."

"Beni bu hale getiren o!"

Elini benimkinin üzerine koyar. "Biliyorum," der. "Bunu mahkemeye de bildireceğiz. Ama onun planladığı şeye gelince,

çeşitli kamuya açık etkinliklerdeki görüntülerini derlediğini ve her birinde ilaç aldığını tanıkların ifade edeceğini biliyoruz. İlaçları aldığını gören ev personeli ve yüz ifadelerini ve hareketlerini analiz ederek, görüntülerde her bir etkinlikte ilaçlara güvenerek başa çıktığını ifade edecek psikologlar."

Kendimi kucaklayarak, bu durumun her anından nefret ediyorum. Ve en çok da babamdan nefret ediyorum. Sanki cehennemın karanlık bir köşesindeyim ve o da şeytan.

"Kendi nişanından kaçarken çekilen görüntüleri, ilaçlarını almadığın için paranoyak olduğunun kanıtı olarak kullanmayı planlıyor. Ayrıca ev personelinin de tanıklık etmesini isteyeceğini düşünüyoruz. Bazıları sana sadakatinden dolayı istifa edecek, ama bazıları şüphesiz yalan söyleyecek - ya rüşvet aldıkları için ya da babanı çok korktukları için.

"Adi herif," diyorum. "Buna nasıl karşı koyacağız? Her etkinlikten önce bana ilaç veren oydu, yani tamamen uyuşturucu almadan bir partide olduğum bir görüntü bulmamız mümkün değil.

Taburesinden kayar, sonra şarap dolabından bir şişe Chardonnay çıkarır. Şişeyi bana doğru uzatır, ben de başımı sallarım. Şu anda bütün şişeyi seve seve içerim, ama muhtemelen bana sadece bir kadeh ikram edecektir.

"Duruşma, şu anda başa çıkma yeteneğinle ilgili," diyor ikimize de şarap doldururken. "Dün, geçen hafta veya geçen yıl değil. Bu yüzden seni dışarı çıkaracağız. Halka açık bir yere. Dengeli, kendinden emin, ilaçsız. Ama babanın sana ulaşamayacağı bir yer olmalı." Giriş kapısına doğru başını sallıyor. "Bu yüzden bu gece dışarı çıkıyoruz."

Onun bakışını takip ediyorum ve kapının yanındaki askıda asılı bir giysi çantası görüyorum.

"Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Grimm Tower. Çatıya."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Aklını mı kaçırdın? Helikopter pistine mi geri dönüyoruz?"

"Bu gündemde yok, ama öyle yaparsak pozisyonumuz daha da güçlenir. İyi düşündün."

Sadece ellerimi havaya kaldırıyorum, kendimi hangi tuhaf dünyanın içine attığımı bilmiyorum.

"Çatının yarısı etkinlik alanı," diyor, benim hayal kırıklığımı açıkça görerek. "Alexander bu akşam bir hayır etkinliği düzenliyor."

"Kardeşlerinden nefret ettiğini sanıyordum," diyorum, bir parça pideye uzanarak.

"Üvey kardeşlerim," diyor. "Üvey olduklarını bana her gün hatırlatıyorlar. Ve evet. Leo hariç hepsinden nefret ediyorum. Ama bu, Alex ve Elliott'ın işe yaramayacağı anlamına gelmez."

"Peki ya Gabriel? Onu sever miydin?"

Liam'ın gözlerinde bir şey parıldadı. "O da babam kadar korkunçtu," diyor Grimm. Cevabı beni şaşırtmadı. Gabriel Grimm'in ne kadar canavarca biri olduğuna dair pek çok hikaye duymuştum.

"Yine de," Grimm devam ediyor, "onu ne kadar nefret etsem de, kimseye alevler içinde ölmesini dilemem."

"Baban bu akşam orada olacak mı?"

Liam gözlerime sabit bir şekilde bakar. "Hayır. Basın mensuplarına söylemedik ama Elias Grimm neredeyse bir yıldır komada. Alex şirketi yönetiyor. Bu geceki hikaye Elias'ın seyahatte olduğu olacak."

Şaşkınlıkla geriye yaslanıyorum. Elias Grimm'in komada olması nedeniyle değil, Liam Grimm'in bana hisse senedi fiyatlarını ve iş anlaşmalarını etkileyebilecek içeriden bilgi verdiği için.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşür ve benim ne düşündüğümü tam olarak anladığını fark ederim. "Birbirimize güvenmeliyiz."

Başımı salladım ve gözlerimiz buluştu, aramızda kırılğan ve beklenmedik bir an yaşandı.

Bu hislerim çok derinleşmeden önce onu bozuyorum. "Fotoğraf fırsatlarını bekleyeceğim," diyorum, "ama fobilerim ortaya çıkarsa diye sana yakın olman lazım."

"Merak etme," diyor, sesindeki sıcaklık bacaklarımın arasına saplanıyor. "Sana yapışkan gibi yapışacağım."

"Oh. İyi." Dün gece söylediklerini düşünüyorum.

Belki şimdi yalvarmak için iyi bir zamandır.

"Elbiseyi denemelisin." Onun sözleri beni gerçeğe geri döndürdü. "Eğer uymazsa, başka bir şey bulmak için zamana ihtiyacımız olacak. Ayrıca saçını ve makyajını yapabilecek, güvendiğimiz birini bulmamız gerekiyor. Tırnaklarını da. Babamın seni her gösterdiği zamanki kadar şık görünmelisin. Hatta daha da şık."

Başımı sallayıp, giysi çantasını ve yanındaki ayakkabı kutusunu alıyorum. Onları alıp sarı odaya gidip bir göz atıyorum. Çantanın içinde, straplez, dar bir korsajdan eteğe doğru akan, arkası yere değecek kadar uzun, muhteşem bir siyah Elie Saab elbise buluyorum. Zarif ve

sofistike bir elbiseydi, babamın bana giydirdiği saçma sapan elbiseler gibi değildi.

Giysiyi çıkarıp giydim ve bana ne kadar mkemmek uyduğuna şaşırdım. Ayakkabılara gelince, sanki Cinderella olmuşum gibiydım, çünkü onlar da ayağıma tam oturmuştu. Açık burunlu, bantlı ve sivri topuklu ayakkabılar bacaklarımı daha da uzun gösteriyordu ve kendim söylemek gerekirse, popom için de harika bir etki yaratıyordu.

Ayna d a , neredeyse tanıyamadığım bir kadın görüyorum: kendinden emin, zarif, güçlü. İlk kez, bir şirket partisini gerçekten iple çekiyorum. Neredeyse bir randevu gibi, ama böyle dşnmemeliyim.

Ama bunun bir randevu olduğunu düşünmeden edemiyorum, bu benim ilk randevum olacak.

"Kes şunu," diye mırıldanıyordum ve dikkatimi tekrar kıyafetime veriyordum. Gerçekten hakkını vermek için, Grimm'in ayarlayacağı profesyonel sa ve makyaja ihtiyaım var. Ama bu arada saçımı tarayıp, ruj sürüp, kendimi göstermek için oturma odasına geri dönüyorum.

Onun ve bir kadının seslerini duyunca yüzümdeki glmsemi kaybolur. "Onu buraya sevişmek için getirdin, o yüzden eşyalarını ve kendini senin odanda kalabilsin diye getirdin." Ses keskin, öfkeli ve nefes nefese, öfkeli olmadığı zamanlarda muhtemelen gülünç derecede seksi olan bir ses tonu.

"İstediğin yerde bir süit ayarlayacağım, ama gitmen gerekiyor..."

Durup dönerek gözlerini benimkilere diker. Yanında, keskin elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını vurgulayan klasik bir bob kesimiyle, parlak siyah saçları olan çarpıcı bir kadın durmaktadır. Tasarımcı kot pantolon, kolalı beyaz bluz ve dekoratif bir fularla kendine güvenini ortaya koyan kadın, aynen birkaç dakika önce benim giydiğim mor tonunda bir fular takmaktadır.

Maya, sanırım.

YİRMİ DOKUZ

Kılıç Oyunu

"Bu büyüleyici loft dairem varken neden otelde kalayım ki?" Sanki bu konuşmanın başından beri bir parçasıymışım gibi, Maya bana dönüp parlak beyaz bir gülümsemeyle bakıyor. "RSC'de yıllarca onun için çalıştım. O zamanların büyük bir kısmında onunla yattım da."

Bana doğrudan bakıyor, koyu renkli gözleri sahte bir masumiyetle açılmış. "Çok zorlu biri olabilir, değil mi? Ama yatak odasındaki becerisi, keskin kişiliğini telafi ediyor. Sen de fark ettin mi, tatlım?"

Bir adım öne çıkıp, babamın bana öğrettiği tüm nezaket ve terbiye kurallarını hatırlıyorum. "Bu onun en ilginç özelliklerinden biri," diyorum ve elimi uzatıyorum. "Sen Maya olmalısın. Kazak zevkin çok iyi."

Gözleri biraz genişledi ve ben zafer turu atmak istedim. Babam beni asla serbest bırakmazdı, ama partilerde ve halka açık yerlerde biraz gevşek davranırdı. Aksi takdirde çok fazla açıklama yapmak zorunda kalırdı ve benim çeşitli durumum aile sırrıydı.

Bu da yıllar boyunca bazı çok kibirli kadınlarla kılıçları çaprazladığım anlamına geliyor. Ben bir samuray değilim, ama gerekirse kılıç kullanabilirim. Özellikle de diğer kadını sevmiyorsam. Şu anda Maya'yı hiç sevmiyorum.

"Maya." Grimm'in sesi düz. "Şu an uygun bir zaman değil."

Koyu renkli gözleri bana, sonra Grimm'e dönüyor. "Görünüşe göre söylentiler doğruymuş. Victor Reed'in kaçak kızını saklıyorsun. Ya da daha doğrusu, kaçırılan kızını, çünkü dinleyen her muhabire öyle söylüyor."

"Neden buradasın?" Grimm sorar, sesinde bir uyarı vardır.

Davet edilmeden dairenin içine doğru ilerledi. "Ben burada yaşıyorum, unuttun mu?"

"Ülkede olduğun zaman. Ve şu anda Londra'da olman gerekiyor."

Kadın yine o gülümsemeyi gösterir. "Ama yine de buradayım." Oturma odasına geçer ve oturur, aralarındaki gerginlik, konuşulmamış geçmişle doludur. Aniden, kendimi çok yabancı hissedirim — ben gelmeden çok önce başlayan bir dramının davetsiz misafiri gibi.

"Merak ettiğim şey, neden onu buraya getirdiğin." "Bu seni ilgilendirmez. Ve sen burada kalmayacaksın."

Omuzlarını silkiyor, sonra bana bakıyor. "O çok güçlü. Çok... baskın. Fark ettin mi tatlım? En çok hoşuma giden kısmı beni bağladığı andı. Sana zarar verebilecek bir erkeğe tamamen boyun eğmek kadar heyecan verici bir şey yok."

"Dışarı," diyor Grimm, sesi soğuk, bastırılmış bir öfkeyle dolu.

Kız kaşlarını kaldırıyor. "Beni kendi evimden mi kovuyorsun?"

"Burası senin evin değil. Artık değil. Ve sana garanti ederim ki, gitmezsen pişman olursun." Başını eğdi, gözleri ona kilitlendi. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyorum, sonra başını sallar. "Elbette, sevgilim. Zaten oda servisi ve spa erişimini tercih ederim. Sadece yeni oyuncağını görmek için uğradım."

Dikkatini tamamen bana çevirir. "Sen çok korunaklı bir yaratıksın, bu yüzden alt metni okumadıysan, sevgili Liam'ımız benim hakkımda, kasabada yayılmasını istemediğim bilgiler olduğunu söylüyor. Ben gidersem, sırlarımı saklayacak. Kalırsam, gizli kalmasını istediğim şeylerin kamuoyuna açıklanmasını sağlayacak. Sanırım buna şantaj deniyor. Ve o bu konuda çok, çok iyi."

"Bu terimi biliyorum," diyorum ve en kamera dostu gülümsememi takınıyorum. "Seni sadece birkaç dakikadır tanıyorum, ama onun senin saklamak istediğin bir bilgi hazinesine sahip olduğuna inanmak kolay."

Gözleri büyür ve Liam'a döner. "Şuna bakın. Victor'un küçük bebeği cesurmuş. Ne ilginç, değil mi?"

Dikkatini tekrar bana çevirir. "Benden hoşlanmıyorsun ve bu sorun değil. Ama beni dinlemelisin. Liam Grimm bilgi ticareti yapıyor. Para yerine kullanabileceği sırlar. Bu, masum yeni arkadaşım, düşünmen gereken bir şey. Çünkü ne sırların olursa olsun, Bayan Reed, büyük ihtimalle o bunları zaten biliyor."

"Uyarı için teşekkür ederim," diyorum en kibar ve nazik sesimle. "Ama şunu netleştirelim, Bayan Lane, kazak zevkinizi takdir etsem de, siz ve ben arkadaş değiliz." Ona, gösterdiği gülümsemeye uygun, aşırı dostça bir gülümseme

"Sizi baş başa bırakayım," diye ekliyorum, sonra ona sırtımı dönüyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, muhtemelen duyabiliyordur, koridordan sarı odaya doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra kapı hafifçe çalındı. Yürümekten vazgeçip olduğum yerde donakaldım, ta ki Liam, "Girebilir miyiz? Maya birkaç eşyasını almak istiyor," diyene kadar.

Ona, tüm eşyalarını pencereden aşağı atacağımı ve caddeden alabileceğini söylemek istiyorum. Ama bu muhtemelen en iyi plan olmadığı için, kapıyı açıyorum ve o dolaba doğru giderken ona sert bakmamaya çalışıyorum. Arkadan küçük bir valiz çıkarıyor, açıyor ve dolaptan ve şifonyerden birkaç giysi atıyor. Neruda kitabını geride bırakıyor. Ona erotik şiirleri kime verdiğini hatırlatmak için küçük bir hatıra.

"Eşyalarımı yeniden düzenlemişsin," diyor, Grimm'e omzunun üzerinden bakarak.

"Sasha için yer açtım."

Kaşları yükselir. "Ne kadar düşünceli." Bana döner, gülümsemesi keskin bir bıçak gibidir. "Benim için hiç yer açmadı."

"Eh," diyorum, "belki de senin bir şifonyerin olduğu içindir."

Gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar genişler ve Grimm'in ağzında bir gülümseme belirdiğini fark ederim. Maya, sanırım, son sözü söylemeye alışkındır.

"Seni bulacak," dedi. "Victor, polisle birlikte çalışmak üzere özel dedektifler tuttu bile. Bu yeri bulması s a d e c e an meselesi."

"Onun kimi işe aldığını nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Hayatım, benim işim bilgi ve işimde iyiyim." Grimm'e yan gözle bakıyor. "En iyisinden öğrendim." Sanki güzel bir ikindi çayı içmişiz gibi geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Ben gidiyorum," diyor, sonra bana dönüyor. "O harika bir sevişir, ama ona asla güvenme. Unutma, o hem piç hem de Grimm."

OTUZ ANTIHERO

" , kız arkadaşını gerçekten sevmiyorum."

Liam kahve makinesinden dönüp Sasha'ya baktı. Sasha mutfak kapısında duruyordu, çıplak ayakları, sonsuz bacaklarına yapışan taytları, bir omzundan kayan büyük beden tişörtüyle. Muhteşem saçları yüzünün etrafında dalgalı dalgalı duruyordu. Onu görmek bile Liam'ın göğsünü sıkıştırdı. Neden olmasın ki? O, baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi ve Liam, ona teslim olmamak için nedenlerini hızla yitiren bir adamdı.

"Tek sen değilsin," dedi. "Şu anda ben de onu pek sevmiyorum. Ve bilgin olsun, o benim kız arkadaşım değil."

Maya'nın sorunu, elbette, bilgiyi para gibi topluyor olmasıydı. Ve bir avcının içgüdülerine sahipti — o parayı, değeri kesinleşene kadar doğru an gelene kadar sıkı tutuyordu.

Maya'nın onun hakkında bildiği herhangi bir sır olup olmadığını bilmiyordu, ama Maya'nın cephaneliğinde bazı sırlar sakladığından emindi. Maya bunun için çok iyiydi.

Bunu bilmeliydi. Onu o eğitmişti.

Umarım, bir zamanlar yaşadıkları şeye olan saygısından ve onun kolayca uygulayabileceği intikamdan dolayı, o parayı Sasha'ya vermezdi. Evet, ona söylemesi gereken sırlar vardı. Ama kapıyı açan kişi o olmalıydı.

"Hâlâ Alex'in partisine gidiyor muyuz?"

Ona bir kahve uzattı, sonra başını salladı. "Yaklaşık üç saat sonra çıkmalıyız. Bu arada, saç ve makyajın da yakında hazır olacak. Partiye vardığımızda, birkaç tur atıp ortalığı gözden geçireceğiz, sonra da gidebiliriz.

"Ve buraya geri mi döneceğiz?"

Kafasını salladı. "Hayır. Başka bir otel ayarladım. Baban, senin nerede olduğunla ilgili bilgi için şüphesiz yüklü bir miktar ödüyor. Maya ve salon çalışanlarının sessiz kalacağını ummak isterdim, ama senin güvenliğini riske atmayacağım."

Kız başını salladı. "Haklısın. Tamam." Küçük bir gülümseme attı. "Sanırım duş alacağım."

Adam, kızın uzaklaşmasını izledi. Kızın evinde rahat olduğunu görmek hoşuna gidiyordu. Ve o leggings içindeki olağanüstü kalçalarının görünüşünden de kesinlikle keyif alıyordu.

Mutfak adasının kenarını kavradı, onu bu kadar çok istediği için kendine lanet etti. Onu duşa kadar takip etme dürtüsüne karşı koymak zorunda olduğu için. Onu sıcak su altında orada alıkoymak için.

Lanet olsun. Onu nefret ettiği o uzun yıllar boyunca her şey çok daha kolaydı. Öncelikle, çünkü o bir Grimm'di, doğuştan Victor Reed'e dokunan her şeyi ve herkesi nefret etmek için eğitilmişti.

Sonra, babasıyla olan suç ortaklığı yüzünden. Elias Grimm'in annesini öldürdüğü yalanını alenen yayması yüzünden. O, babası kadar aşağılık biriydi, yoluna çıkan herkesi alt etmek için yalanları ve dedikoduları basamak olarak kullanmaya hazırdı.

Kısa bir süre sonra Elysium'u keşfetti ve onu gerçek dünyada daha dikkatli bir şekilde izlemeye başladı. Babası herkesin içinde koluna dokunduğunda nasıl irkildiğini. Potansiyel yatırımcılarla konuşurken taktığı maskeyi. Toplum etkinliklerinde gardını indirdiği anlarda, gözlerinin pencerelere, ötesindeki şehre, neredeyse müstehcen denecek kadar saf bir özlemle kaymasını.

O özel dünyaya her baktığında, onun en mahrem ihtiyaçlarını ve en çaresiz arzularını görmüştü. Her gün, neredeyse takıntı haline gelecek kadar ona daha fazla ve daha fazla özlem duyuyordu. Özlemi o kadar derindi ki, kendisi de o dünyaya kaymıştı.

Onu aklına gelen her şekilde ele geçirdi. Alay ve işkence. Zevk ve acı. Her gece, onun geri çekilmesini, ona çok ileri gittiğini söylemesini bekledi, ama o bunu asla yapmadı. En azından sanal dünyada, onun sınırlarına henüz ulaşmamıştı.

Elysium'da ona her şeyini vermişti, ama bu yeterli olmamıştı. Onu gerçek dünyada elde edememişti, *edemezdi* de. Bu yüzden onu küçük düşürmüştü. Victor Reed'in mükemmel küçük prensesine ne düşündüğünü söylemişti.

O gülümsemenin sönüp gitmesini izledi. Hepsi de, piksel ve kodlardan oluşan bir dünyada dokunabileceği bir kadın isteyen bencil bir piç olduğu için.

Peki şimdi?

Şimdi, gerçek kadına sahipti. Onunla konuşabilir, onu öpebilir, okşayabilir, sevişebilirdi. İsteddiği her şeyi yapabilirdi.

Sasha Reed — etten kemikten, kollarında ve yatağında.

Bu yeterli olmalıydı. Ama değildi.

O, onun evinde ve yatağında olabilir, ama onun değildi.

Ama olacaktı. Liam Grimm, istediği şeyden vazgeçen bir adam değildi. Ve o, Sasha Reed'i istiyordu.

Ne yaptığını düşünmeden, koridordan sarı odaya doğru yürüdü, içeri girdi, banyonun dışında durdu ve duşta şarkı söyleyen Sasha'nın yumuşak sesini ve suyun sakın ritmini dinledi.

Onu orada hayal edebiliyordu. Muhteşem saçları yukarı toplanmış. Su çıplak vücuduna akıyor, meme uçları sertleşmiş, vücudu sabunla kayganlaşmış.

Penisi seğirdi ve pantolonunun üzerinden kendini okşayarak fantezisine teslim oldu. Duşun sesi, hayal gücünün fon müziği haline geldi — Sasha başını geriye eğmiş, gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmış, su onun ellerinin yapmak istediği şekilde tenini okşuyordu. Bunu yapabilirdi. Kapıyı açabilirdi. Çıplak kalıp, onunla

birlikte duşa girebilirdi. O, sahte b i r protesto ile nefesini kesecekti, ama onu buharla ısınmış fayanslara doğru bastırduğunda, ona tamamen teslim olacaktı. Ağzı, ona çaresizce ihtiyaç duyacaktı. Onu kaldırıp içine girdiğinde, kolları ona sarılacaktı. O, onu sıkı ve tatlı bir şekilde siktiğinde, bacakları beline sıkıca sarılacaktı.

Amcık.

Fermuarını açtı, sonra elini pantolonunun içine soktu, böylece onu kızdığını hayal ederken masturbasyon yapabilecekti, o inleyip ağlayıp kulağına yalvarırken, o da zevkle yavaşça devam edecekti.

Daha sert sıktı, daha hızlı okşadı, fantezi derinleştikçe nefesi düzensizleşti. Sıcak su altında cildinin pembeye dönmesi. O sessizce daha fazlasını yalvarırken, o tatlı küçük inlemelerin çaresizliğe dönüşmesi.

Duvara yaslayıp onu alırken, tırnaklarını sırtına geçirip ona doğru kıvrılması. Kendini ona teslim edip, bedenini, arzusunu, her şeyini ona vermesi.

Fantezi onu parçaladı, yeni bir arzu dalgası doğrudan kasıklarına doğru gitti. O kadar sertleşmişti ki. Hiç kimseyi bu kadar istememişti —intikamın, anlaşmalarının, Elysium'da gördüğü onun tutkusunun derinliklerine bakışlarının ötesine geçen, içgüdüsel, her şeyi tüketen bir açlık.

Aklıyla açıklayabileceği her şeyin ötesinde.

Gerginlik içinde kıvrılırken vuruşları düzensizleşti. Çok yakındı, çok yakındı, her kası gergin, sessiz odada nefes alışsı sert. Böyle bitirmek çok kolay olurdu, zihni onunla dolu, eli gerçekten istediği şeyin yetersiz bir ikamesi.

Ama oyun bu değildi. Amaç bu değildi.

Neredeyse iniltiye varan bir küfürle, elini sabit tutmaya zorladı. Penisi avucunda acı verici bir şekilde zonkluyor, boşalmak istiyordu, ama hayatındaki her şeye uyguladığı acımasız kontrolüyle kendini engelledi. Öne eğildi, alnını banyo kapısına dayadı, tüm vücudu tatmin edilemeyen arzuyla titriyordu.

Sonuçta bu ikisi için de bir meydan okumaydı. Ve o yalvarana kadar o sınırı aşmayacaktı. İkisi için de.

Ve o yalvaracaktı. O bunu sağlayacaktı.

O mükemmel dudaklar "lütfen" kelimesini söyleyene kadar onu tekrar tekrar sınırın eşiğine itecekti. O berrak gözler çaresiz bir ihtiyaçla bulanana kadar. Bunun bir anlaşma, bir pazarlık, bir intikam olduğunu unutana kadar.

Onun adı dışında her şeyi unutana kadar... Dizlerinin üzerine çökmeyi, o güzel yüzünü kaldırmayı ve yalvarmayı unutana kadar.

Kapıya yaslanarak, o emri verdiğinde kadının yüzündeki ifadeyi hatırlayarak gülümsedi. Şok. Öfke. Sürpriz.

Ama onun hafızasına sonsuza dek kazınacak olan, o heyecan kıvılcımıydı.

Yakında, yalvaracağını biliyordu.

MUTFAĞA GERİ DÖNÜP, pek istemediği bir viski doldurdu. Loft'un ev rahatlığı tehlikeli bir yanılsama haline gelmişti: birlikte yedikleri yemekler, birlikte izledikleri filmler, kanepede ona yaslanan vücudu, ona dokunmayı reddetmesine rağmen çarşaflarında kalan kokusu.

Yıllarca, onun babası gibi olduğunu düşünmüş ve onu seve seve yok ederdi. Şimdi ise... şimdi onu hayatı pahasına koruyacaktı.

Onu yok etmekten, onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya geçmişti, bir zamanlar Victor Reed'in yarattığı porselen bir bebekten biraz daha fazlası olduğuna inandığı bu kadını.

Çok yanılmıştı.

Geçen geceki filmi hatırlayarak viskiyi tek yudumda içti. *Sekreter*.

O aptal değildi. Onun ne tür bir mesaj gönderdiğini çok iyi biliyordu, ona böyle yaslanarak, vücudu sıcaklık ve davetkarlık yayarak. Oradan uzaklaşmak, bunun hala güç ve nüfuzla ilgili olduğu yalanını sürdürmek için tüm iradesini kullanması gerekmişti, içini kemiren gerçeği gizlemek için... Onu istiyordu. Sadece vücudunu değil, babasına karşı tanıklığını da değil, onu istiyordu. Kahkahasını. İnatçı kararlılığını.

Hayatın ona tüm zorluklarına rağmen güç bulmaya devam etme şekli.

Pencereye doğru yürüdü ve aşağıda yıldızlar halısı gibi yayılan şehir ışıklarını seyretti. Yıllarca süren gözetim. Kameralar, veri akışları ve Elysium'da yarattığı dijital dünya aracılığıyla onu izlemek. Kendine bunun stratejik olduğunu, gerekli olduğunu söylemişti. Sadece düşmanının kızı hakkında istihbarat topluyordu.

Ne büyük bir yalan.

Onu izlemişti çünkü gözlerini ondan ayıramıyordu. Çünkü onda bir şey, onda bir şeyi uyandırıyor — belki de ortak bir travmanın farkına varması, ya da sadece, onu kendi iradelerine göre şekillendirmek isteyen erkeklerle çevrili olmasına rağmen kırılmayı reddeden bir kadının manyetik çekiciliği.

Onun gibi erkekler.

Kendinden nefret etmesi tanıdıktı, acı içinde neredeyse rahatlatıcıydı. Victor Reed'den daha iyi değildi. Farklı yöntemler, farklı hedefler, ama aynı temel inanç: Sasha'nın bir amaç değil, bir araç olduğu.

Ama bu artık doğru değildi, değil mi? Victor Reed'i, Sasha'nın en keskin oklarıyla mutlu bir şekilde yok etmeye devam ederdi — tabii o pislik bir daha ortaya çıkarsa — ama onu o galadan kurtardığı ve bu dairenin güvenliğinde kendini yeniden inşa etmesini izlediği süre içinde, Sasha onun için vazgeçilmez hale gelmişti. Bir silah değil, ama onun umutsuzca sahip olmak istediği bir kadın.

Victor Reed parmaklıklar ardına girdiğinde onu bırakmalıydı. Babasının kurduğu kafesin ötesinde ne kadar çok seçenek olduğunu görmesine izin vermeliyd

Ama nasıl yapabilirdi ki? Onu kendi yarattığı bir kafese kapatmak anlamına gelse bile, onu nasıl bırakabilirdi ki?

Yapamazdı.

O bencil bir orospu çocuğuydu. Ve Sasha Reed, o bunu tam olarak bilse de bilmesede, ona aitti.

Bu hikayenin kahramanı o değildi. O sadece iki kötülükten daha az kötü olanıydı.

OTUZ BİR YÜKSEK TOPLUM

Kalabalık etrafımda dönüyor, tasarımcı elbiseleri ve mükemmel dikilmiş smokinlerden oluşan bir kaleydoskop gibi. Grimm Tower'ın tepesinde, şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici zenginlik sergisi var - ve bu çok şey ifade ediyor.

Devasa buz heykelleri ay ışığını yakalıyor ve özel yapım kristal pergolalardan sarkan Güneydoğu Asya'dan gelen nadir orkidelere parıltısını yansıtıyor. Şampanya çeşmeleri durmaksızın akıyor. Ve ışıltılı Manhattan silüeti, babamın lüks galalarını bile buna kıyasla eski moda gösterecek bir arka plan oluşturuyor.

Beyaz eldivenli bir garson, tepside bana bir kadeh şampanya ikram ediyor. Sıradan bir şampanya değil, Dom Pérignon White Gold Jeroboam. Çoğu insanın aylık kirasından daha pahalı olan bu kendine özgü şişeyi tanıyorum. Alexander Grimm sadece pahalı şampanya ikram etmiyor, toplum köşelerinde efsane haline gelen türden şampanya ikram ediyor.

Liam beni New York'un seçkinlerinin arasında gezdirirken, bana dönük her bakışın farkında olarak elbisenin önünü düzeltiyorum. Zihnim hızla çalışıyor ve her çıkışı arıyorum, bu lüks bölgenin çevresindeki mekanın ağırlığı beni aniden bunaltırsa hızlıca içeri girebilmek için.

Yürürken, bazıları hayranlık dolu, bazıları şüpheci fısıltılı konuşmaların parçalarını duyuyorum. Bakışlarının baskısı tüylerimi diken diken ediyor, ama Liam'ın yanımda sabit duruşu bir çapa görevi görüyor.

Bir köşede, ünlü bir teknoloji milyarderi, Suudi prensle hava durumu hakkında sohbet ediyormuş gibi davranarak pazarlık yapıyor. Cam bariyerlerin güvenlik illüzyonu yarattığı terasın kenarında, üç yıl önce tanıştığım bir bankacılık servetinin varisi, son koleksiyonu çoğu Amerikalının bir yılda kazandığından daha pahalı olan bir tasarımcıyla çok yüksek sesle gülüyor.

Bu, kendi çekim gücü olan, herkesi dikkatlice hesaplanmış yörüngelere çeken aşırı bir zenginlik.

"Sasha! Canım! Seni burada görmek ne sürpriz." Babamın en eski iş arkadaşlarından biri olan Carole Van Ryan, eğilip iki yanağıma da öpücük konduruyor. Titizlikle şekillendirilmiş gümüş rengi saçları, parıldayan ışıklar altında parlıyor ve milyonlarca dolar değerinde olması gereken elmas kolyesini ateşliyor.

Grimm'e bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Seni burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bay Bane ile nişanlanman hakkında çok fazla dedikodu dolaşıyor."

Gülümser ve havada bir sessizlik bırakır. Sessizliğim kabalığa varınca, Grimm'e döner. "Ve bu gece Bayan Reed'in eşlikçisi misiniz? Dedikoduları yatıştırın. Herkes, Bayan Reed'i galadan kaçırdığınız mı yoksa kaçtığınız mı diye konuşup duruyor."

"Ne hoş hikayeler," diyor Grimm, sonra elini hafifçe belime koyarak tüm çatıya işaret ediyor. "Gerçekten kaynaşmalıyız."

"Ama... ama sen iyisin, değil mi?"

Uzaklaşırken durup omzumun üzerinden ona baktım. "İyiyim," diye onu temin ettim, yüzümde sabit bir gülümsemeyle. "Aslında, bağımsızlık bana çok yakışıyor."

"Oh. Evet, tabii." Bakışları anlamlı bir şekilde Grimm'e kaydı. "Ve bu kadar beklenmedik bir arkadaşla. Baban çok mutlu olmalı."

"Bilemem. Son zamanlarda konuşmadık," diyorum nazikçe.

Gözleri, eminim ki on üç bin dolarlık tasarımcı gözlük çerçevesinin arkasında büyüdü. "Canım, herkese kaçırıldığını söylediğini biliyorsun, değil mi? Senin nerede olduğunla ilgili bilgi verenlere oldukça yüksek bir ödül var." Eğildi, parfümü - şüphesiz özel karışım - etrafımızı sardı. "Bazıları on milyon diyor."

Tepki vermemeye zorluyorum kendimi. "Ne ilginç. Ama size söz veriyorum, Bay Grimm beni kaçırmadı. Kollarını belime dolarken, ona yaklaşıyormuş gibi yapıyorum. "Aslında, bundan daha uzak bir şey olamaz."

"Oh," der, şok olmuş gibi görünüyor.

Durum o kadar gerçeküstü ki, gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Sasha!" Gürleyen bir ses ortamdaki sohbeti keser. Bankacılık devi ve ünlü dedikoducu Maxwell Hartwell III, üçüncü karısı arkasında ilerlerken yaklaşır. Karısının kulaklarındaki elmaslar küçük bir ülkenin altyapısını finanse edebilir. "Doğru mu? Zavallı Desmond'u mihrapta mı bıraktın?"

"Altar falan yok, Max," diye düzeltiyorum, Liam'ın yanımda gerginleştğini hissederek. "Sadece talihsiz bir duyuru."

"Desmond öyle demiyor," diyor Maxwell, yüzünde neşeyle şok olmuş bir ifadeyle. "O da bu gece burada, biliyor musun. Dinleyen herkese nişanın kesinlikle devam ettiğini söylüyor. Senin çeşitli... koşulların... seni tedirgin ettiğini ve sadece eve çekilmen gerektiğini söylüyor. Geçici bir aksilik, diyor."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Desmond burada mı?"

"Doğu terasında. Ashcroft-Hathaway'lerle birlikte." Maxwell'in gözleri Liam ile benim aramda gidip geliyor, daha sonra dedikodu yapmak için her ayrıntıyı açıkça kayda geçiriyor.

Liam'ın eli çıplak sırtıma bastırıyor, sessiz bir güven verici hareket. "Bizi affeder misin?" diyor, ses tonu bunun bir rica olmadığını açıkça belli ediyor.

"Gitmeliyiz," diye Grimm'e fısıldıyorum. "Desmond'u göremem. Bana ve sana ne yapacağını kim bilir."

"Desmond Bane bir canavar," diye onaylar Grimm, "ama sanırım sen de bana birden fazla kez aynı şeyi söyledin."

Yüzümü buruşturuyorum. "O seni tanımadan önceydi."

O öksürerek güldü. "Fikrin değişmedi, Prenses. İkimiz de bunu biliyoruz. Ama şu anda, ben *senin* canavarınım."

Gözlerine bakıyorum, hem mizah hem de ateş görüyorum. İkincisi vücudumdan aşağı inip bacaklarımın arasına yerleşiyor gibi.

"Neden şimdi gidemiyoruz? Buradayız. Karıştık. Açıkça işlevselim."

"Baban, içeri girip bir tur attıktan sonra kaçtığımızı söyleyemez."

Tartışmak istiyorum, ama haklı bir noktaya değindi.

Konukların arasında dolaşmaya devam ederken, bir garson, yiyecekten çok mücevher gibi görünen, minik ve ustaca düzenlenmiş mezeleri gümüş bir tepside getirir. Liam bir tane alır ve bana uzatır — bu hareket, her hareketimizi takip eden sosyetiklerin dikkatinden kaçmaz.

"Biliyorsun sevgilim," eski para ve kötülük kokan bir sesle mırıldanıyor, "herkes senin küçük... kaçamağını konuşuyor." Otel servetinin varisi ve babamın ara sıra iş ortağı olan Marguerite Wellington, nesiller öncesine ait olduğu belli olan mücevherlerle süslü bir lorgnette ile beni dikkatle inceliyor. "Kendi nişan partinden kaçmak mı? Çok dramatik. Çok... Reed."

Elbisesi askısını düzeltir. "Baban beni şahsen aradı, biliyor musun? Endişeden deliye dönmüştü." Gülümsemesi köpekbalığı gibidir. "Şimdi görüyorum ki endişesi... yersizmiş."

"Marguerite," Liam, buz gibi soğuk sesiyle araya girer. "Alexander'ın bu geceki etkinlik için giriş engelini bu kadar dramatik bir şekilde düşürdüğünü bilmiyordum."

Yüzü gerilir, ama cevap veremeden, kulenin en üst katını bu açık alana bağlayan spiral merdivenin yakınında bir kargaşa dikkatimizi çeker. Genç bir sosyetik gelmiştir, girişi kalabalığın üzerine yağan gül yaprakları ile vurgulanmıştır. Etkileyici olan bu abartılı davranış değil, herkesin akşamını durdurup onun gelişini selamlaması gerektiği yönündeki rahat tavrıdır.

Liam bana dönüyor. "Ona birkaç yıl daha zaman ver, paranın ilgiyi satın alamayacağını öğrenecektir."

"Öyle mi?" diye soruyorum, onun nefesinin tenimde tüylerimi diken diken etmesini görmezden gelmeye çalışarak.

"Hayır," diyor basitçe. "Güç alır. Ve güç her zaman dolar ile ölçülmez."

Kalabalığın içinden ilerliyoruz, vücudu beni meraklı bakışlardan koruyor. Bazıları bana gizlice bakıyor, bazıları ise cesurca dik dik bakıyor, sanki çökmemi bekliyorlarmış gibi.

"Onları görmezden gel," diyor Grimm, sanki kafamdaki karışık düşünceleri duyabiliyormuş gibi. Belki de duyabiliyordur. Tanrı biliyor ki, son birkaç gün içinde bu adama, Ruby dışında hayatımdaki herkesten daha yakın hissetmeye başladım. İronik, garip ve korkutucu. Ama bir şekilde sıcak ve harika da.

"İyi misin?" Beni durdurur, gözleri sanki morluklar arıyormuş gibi üzerimde gezer.

"İyiyim," diyorum. "Sadece bu haftanın dedikodusu oldum."

Geçer." "Peki ya çatı? Burada olmak?"

"O da iyi," diyorum, sesindeki samimi endişe beni ısıtıyor. "Gerçekten."

Alex kenara bu kadar yaklaşınca bile korkmadım."

İlaçların etkisinin büyük ölçüde geçmesinden mi, yoksa yanımda duran adamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama bu gece etrafımızı saran gökyüzü ve şehir manzarası korkutucu gelmiyor. Aksine, neredeyse yatıştırıcı gibi. Her şeyin mümkün olduğunu söyleyen görsel bir metafor gibi.

Bu değişikliği ilk kez Grimm Tower'a helikopterle giderken fark ettim. yükseklik ve mide bulandırıcı his kalkış sahin kalmıştım.

sakin kalmıştım. Dengeliydim. Beklediğim panik hiç gerçekleşmedi, sadece Grimm'in elinin benim elimde olmasıyla kolayca yatışan bir endişe dalgası vardı. Onun hakkında bir şey var, fark ettim. Beni güvende hissettiren bir yanı var. Korunmuş. Sanki o yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

Bu düşünce hem rahatlatıcı hem de korkutucu. Bu bittiğinde ne olacak? Grimm hala burada olacak mı, yoksa istediğini elde ettikten sonra ortadan kaybolacak mı?

Gülümsemeye devam etmek için mücadele etmeliyim, çünkü onun uzaklaşacağı düşüncesi, agorafobi ile hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor.

Kalabalığın içinde ilerlerken, etkinlikte hızla yayılan dedikoduların parçalarını duyuyorum.

"O Victor Reed'in kızı. O değil mi..." —

duydum ki o..."

"...isteği dışında..."

Grimm ve ben birbirimize kendini beğenmiş bir bakış atıyoruz. Beni fark ettirme planı açıkça işe yarıyor ve buradan ayrıldığımızda, yüzün üzerinde tanık beni gökyüzündeki bu platformda, diğerleri kadar akıllı başında ve dengeli bir şekilde hareket ederken görmüş olacak.

Bana kalırsa, bu kutlama için bir neden ve geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyorum.

"—Liam Grimm'in onu nasıl yakınında tuttuğuna bak. Duyduğuma göre kaçmışlar..."

Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsemeden edemiyorum. Sonra o, elini sırtımda kaydırıp parmak uçlarıyla tenimi okşarken iç çekiyorum, bu da istediğim zaman sahip olabileceğim şeyi şehvetli bir şekilde hatırlatıyor.

Şu anda bile vücudum onu arzuluyor — ağırlığını, sıcaklığını, içimde hareket edişini. O buz mavisi gözleriyle, bir şekilde içimi yakıp kavuran gözleriyle, benim parçalanışımı nasıl izlediğini.

Yaklaşarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Tek yapman gereken yalvarmak."

"Sen," dedim, "çok acımasız bir adamsın." Ona dönüp sırttım,

Liam Grimm gibi yakışıklı bir adamın bu dünyada var olmasına izin verilmesi gerçeği karşısında bir kez daha nefesim kesildi, çünkü o kesinlikle tüm ölümlüleri utandırıyor.

Derin bir zevk iç çekerek, gözlerimi smokininin keskin hatları üzerinde gezdiriyorum, resmi kıyafetin onu bir şekilde salon tarzında evcilleştirilmişten çok daha tehlikeli gösterdiği gerçeği beni etkiliyor. Erkekçe güzelliği neredeyse acı verici - tüm köşeleri ve yoğunluğu. Bu adamda yumuşak olan hiçbir şey yok, belki alt dudağının kıvrımı hariç. Aynı dudak,

ve onun düşük, şehvetli ve sahiplenici bir şekilde homurdandığı anı, şu anda dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyor.

"Aklında bir şey mi var?" Ağzında bir gülümseme beliriyor - ve o ısırılalı dudak.

"Hayır," diyorum, güneş gibi parlak ve masum bir şekilde.

Onu yeterince kızdırırsam, o yalvarma emrini atlabileceğimi düşünüyorum. En azından denemek eğlenceli olabilir. Ve başarırsam, ödül buna degecektir.

Ona yaklaşıyorum, vücudumu ona yaslıyorum, davetli basın bunu kesinlikle yutacak olsa da ellerimle kalçalarını okşuyorum. "Ya sen?" diye soruyorum. "Aklında bir şey mi var?"

"Çok şey var," diyor, eğilip kulağıma fısıldayarak. "Anlat bana."

O, ben o inanılmaz gözlere bakabilmem için yeterince geri çekilir.

Sonra, kasıtlı bir yavaşlıkla, "Pasta" diyor. Tamamen

kafam karışmış bir şekilde gözlerimi

kırpıyorum. "Pasta mı?"

Geri çekilir, kıcıyla olan bağlantımı koparır, ama elimi tutar.

"Pasta görüyorum." Yemeyecek kadar güzel görünen, mimari tasarımlı tatlılarla dolu bir tatlı masasına doğru başını sallar — Paris'ten gelen pasta şefleri tarafından yapılan, yenilebilir altın yapraklar ve yıldız ışığı altında çiçek açmış gibi görünen gerçekçi şeker çiçeklerle süslenmiş, çok katlı şaheserler. "Nadiren tatlı yemene izin verildiğini söylemiştin."

Beni o yöne yönlendiriyordu, ama şimdi onu durduruyorum. "Hatırladın."

"Elbette," diyor, tamamen kayıtsız bir şekilde.

Bunu hatırladığı için duygulanarak gülümsüyorum. "Modeller pasta yemez. Bu kural, büyürken adeta alnıma kazınmıştı."

"Artık sadece bir model değilsin," diyor masaya doğru ilerlerken. "Kendi seçimlerini yapan bir kadınsın."

Kendi seçimlerimi. Bu cümle içimi heyecanla doldurur, sıcak ve parlak bir yıldırım gibi. Çok basit bir kavram, ama benim deneyimlerime çok yabancı. Seçimler hiçbir zaman benim gerçekliğimin bir parçası olmadı — ne giysilerim, ne kariyerim, ne de vücuduma ne koyduğum. Her şey babam tarafından karar veriliyordu, benim iyiliğim için endişe olarak paketlenip sunuluyordu.

Tatlı masasına yarı yolda geldiğimizde, tanıdık bir ses ortamdaki sohbetleri keser.

"Sasha! İşte buradasın!"

Ben cevap veremedim Ruby kollarıyla beni sardı, kucaklaması şiddetli ve tanıdıktı. Geri çekildi, gözleri görünür bir hasar var mı diye beni baştan aşağı süzdü. Grimm'e baktı, sonra gözlerini kısarak, "Onun için bir kardeş gibiyim, biliyorsun," dedi, aslında benim olan elbisesini işaret ederek. "Bunu anlayabilirsin çünkü onun dolabına erişimim var. Yani eğer herhangi bir pislik numarası yaparsan, pişman olmanı sağlarım."

Gözlerinde çok hafif bir eğlence belirtisi görüyorum, ama bunun dışında Grimm'in yüzü tamamen ciddidir. "Onun en iyi arkadaşından başka bir şey beklemezdi."

Bana bakar. "O bunu biliyor mu?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Her nasılsa, her şeyi biliyor." "Ve sana gerçekten pislik gibi davranmıyor mu?"

Elysium'daki konuşmalarımızdan onun öyle olmadığını biliyor, ama ben sadece "O, iyi davranışların poster çocuğu" diyorum.

Kızgın bir ifadeyle başını Leo'nun çatıdaki konuşmasını dinlediği yere doğru çevirir. "Aynı şey Leo Grimm için söylenemez. Öyleyse," diye ekler, kollarını kavuşturup "Bana bulaşma" yüzünü takınarak, "o pislik küçük kardeşine benden uzak durmasını söyleyebilir misin?"

Grimm'in yüzünde bir gölge belirir. "Seni taciz mi ediyor?"

Ruby omzunu kaldırır. "Hadi, rahatsız edelim. Ama o adamın yanında olmak istemiyorum. Onu benden uzak tut, ben de Rah-Rah Liam'ın tarafına geçeyim. Ve bu konuda sözüm geçer," diye ekler, başını bana doğru sallayarak.

Liam gözlerimi yakalar ve gözlerinde eğlenceyi görürüm. Leo'ya yönelik olduğunu anladığım bir öfke dalgası da vardır, Ruby'ye değil.

"Tamam," der. "Söz veriyorum."

"Oh," diyor, açıkça sert bir satış yapması gerekeceğini bekliyordu. "Teşekkürler. Peki, onu biraz ödünç alabilir miyim?"

Gözlerim onunla buluşur ve Ruby beni sessiz bir köşeye sürüklemeyi önce hızlıca gülümseriz. Hemen onu kucaklarım.

Beni bıraktığı anda Grimm'in yönünü işaret eder. "Ee?"

Ona tüm detayları anlatmadan önce, etrafıma bakıp kimse bizi duymuyor mu diye emin oluyorum. Elysium'daki çeşitli avatar sohbetlerimizde ona her şeyi anlattığım için çoğunu zaten biliyor.

"Sen ve Liam Grimm. Kim tahmin edebilirdi ki?" "Öyle söyleme. Biz çift değiliz. Biz sadece..." "Arkadaşlık ilişkisi mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki." Ama bu kelimeyi söylerken içimden bir ses, bu teselli ödülüne razı olamayacağımı haykırıyor. "Babam hakkında söylediğin şey gerçekten doğru mu? Kaçışından seni sorumlu tutmuyor mu?"

"Yemin ederim," der, bunu taklit ederek.

"Burada ne yapıyorsun ki?" diye soruyorum. "Hem de Grimm partisinde?"

"Keşif," diye itiraf ediyor. "Sen kaçtığınan beri baban savaş yolunda. Bu etkinliği duyduğumda, ve Elias yerine Alexander Grimm'in ev sahipliği yaptığını öğrendiğimde, yararlı bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm. Büyükanmem aşçıyı tanıyor, ben de o yolla içeri sızdım, mutfakta üstümü değiştirdim, sonra içmeye başlamış bir grupla asansöre atladım."

Omuzlarını silkiyor, sonra iç çekiyor. "Hiç de zor olmadı."

Kafamı sallıyorum, üniversitede ve benim asistanım olmak için bıraktığı işletme fakültesinin ilk döneminde bana anlattığı tüm maceralarını düşünüyorum. Okulda kalmasını istemiştin, ama olanlardan sonra kararını anladım.

Obeni inceliyor, onun ifadesi yumuşuyor. "İyi misin ? Gerçekten mi?"

"Öyleyim. Gerçekten."

Ve b a n a sadece yağ çekmiyorsun. Çünkü, bilirsin, ölümcül düşmanlar falan...

"Yalan söylemiyorum," diyorum, kendim de biraz şaşırılmış olarak. Bu doğru, ama bunu ilk kez birine yüksek sesle söylüyorum. "Evet. Gerçekten iyiyim."

Gülümsüyor. "Mutlu görünüyorsun. Uzun zamandır gözlerinde bunu görmemiştin."

Mutlu. Hazırlıksız yakalandığım için bir adım geri atıyorum. Mutlu muyum?

Hayatta kalmaya, kaçmaya, babamı adalete teslim etmeye o kadar odaklanmıştım ki, kendi mutluluğum gibi temel bir şeyi düşünmeye hiç vakit bulamadım.

Ama o haklı. Kaos ve belirsizliğe rağmen, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik var. Babamdan kurtulmakla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen Liam'la ilgili bir olasılık hissi.

"Karmaşık bir durum," diyorum sonunda. "Ama, evet."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı? Grimm'ler, Reedlerle çok uzun zamandır anlaşamıyorlar. Ve her zaman kendi gündemleri vardır. Her zaman."

"Liam, Leo gibi değil," diye cevap veriyorum, kendi savunmacı tavrımdan şaşırarak.

"Leo tek başına sorunlu bir sınıfta," diyor. "Ve merak etme, kendi tavsiyemi dinleyip uzak duruyorum."

"İyi." Tereddüt ediyorum, aniden elbisenin altından görünen ayakkabımın ucuna bakarak büyüleniyorum. "Ve Liam diğerleri gibi değil."

"Bence haklısın," diyor, ses tonu beni tekrar yukarı bakmaya zorluyor. Hemen Grimm'in kalabalığının içinden bize doğru büyük adımlarla geldiğini görüyorum. "O tehlikeli olan."

Cevap veremeden, fotoğrafçılar yeni gelen kişinin etrafını sarıyorlar: Alexander Grimm, babasını hatırlatan bir şekilde dikkatleri üzerine çekiyor. Soğuk, hesaplı bir karizma, sanki bir güç alanı gibi ondan yayılıyor.

"Tehlikeli Grimm'lerden bahsetmişken," diye mırıldanır Ruby. "Ben gitmeliyim. Babanın adamları buradadır ve seninle konuşurken görülmek istemem."

Hızlıca sarılırız, sonra o uzaklaşır. Grimm'in yanından geçerken durakladığını görürüm. Grimm, iki tabak kek tutmaktadır, ama dudak okuma becerim olmadığı için ne konuştuklarını anlayamam. Sonra Ruby'nin gülümsediğini görürüm ve birkaç saniye sonra Grimm, iki muhteşem görünümlü çikolatalı kekle yanımda belirir. "Bunu seveceğini düşündüm," der ve birini bana uzatır. Biraz duygulanırım. Sadece kek, ama tatlılardan ne kadar uzun süredir mahrum kaldığımı bilmesine rağmen benim için özel olarak almaya gitmiş olması...

Daha önce kimse bana bu kadar ilgi göstermedi. Birgit ve Ruby dışında kimse. Ve tabii ki, ben küçük bir kızken annem.

Bir ısırık alıyorum ve zengin çikolata dilimde erirken inliyorum. En son ne zaman kendime böyle bir lüks izin verdiğimi hatırlamıyorum. Babamın sesi hep kafamdaydı: kalori, ölçü, imaj, kontrol.

Bu gece, onu kesin bir şekilde kapı dışarı ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, içtenlikle duygulanmış bir şekilde. "Ruby'ye ne dedin?" diye soruyorum, ağzım cennetten bir parça ile.

"Benimle güvende olduğunu. Ve Leo'nun partinin geri kalanında onu rahat bırakacağını, yoksa sonuçlarına katlanacağını."

"Oh." Aptalca ama gözlerim yaşarır. Pasta ve centilmenlik. Bunların benim zayıf noktalarım olduğunu kim bilebilirdi? "Sanırım bunca yıldır yanılmışım. Sen hiç de pislik biri değilsin."

"Belki," diyor, gözleri beni ürperten bir şekilde üzerimde dolaşıyor. "Ya da belki de ben sadece çok iyi bir oyuncuyum."

Pastamı bitirip Grimm'inkinden biraz çalarken, kalabalığın içinde Leo Grimm'i görüyorum. En az yüz kez magazin sayfalarında gördüğümüz aynı çapkın gülümsemeyi takınıyor, sonra bize doğru geliyor.

"Kayıp prenses geri döndü," diyor, sesinde DNA'sına işlemiş gibi görünen aynı saygısız tonla. "Ve kardeşim için fazla iyi görünüyorsun." Benimle Liam'a bakıyor. "İkiniz de epey ses getiriyorsunuz," diye ekliyor, tüm bu saçmalığa oldukça eğlenmiş görünüyor.

"Liam'ın seninle konuştuğunu biliyorum," diyorum, "ama Ruby'den uzak durmazsan, senin de kışını tekmeleyeceğim."

"Hanımefendi konuşuyor! Hem de ne otoriteyle." O pişmanlık duymadan sırıtıyor. "Ben sadece ailemizin davetine gelen bir misafire misafirperverlik yapıyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O kelimenin senin düşündüğün anlamı taşıdığını sanmıyorum." Grimm ile benim aramda anlamlı bir bakış atıyor. "Etkinlik mi?"

"Misafirperver," diyorum. "Aslında aradığın kelime *taciz*."

Leo ellerini kaldırır. "Hey, ona alan tanıyacağımı zaten söyledim."

"Söyledin," diye onaylarım. "Sadece sözünün eri bir adam olduğunu düşünmüyorum."

Liam'a döner. "Seninle sonra konuşuruz kardeşim." Bana yan gözle bakar. "Ve bu konuda haklısın. Hiç şüphe yok."

"Değil mi?" Leo konukların kalabalığına karışınca soruyorum.

"Buradaki en güzel kadın olduğun konusunda," der ve ona inanmasam da, aklı başında hangi kadın böyle bir iltifata itiraz eder ki?

"Buna eşlik edecek şampanya alacağım," diyor Grimm. "Kıpırdama."

O kalabalığın arasına karışırken, ben bir ısırık daha alıp, zengin lezzeti tatmak için gözlerimi kapatırım. Çikolata cennetinde o kadar kaybolmuşum ki, havadaki değişimi, sanki sıcaklık aniden düşmüş gibi, hemen fark etmiyorum. Ensemdeki tüyler diken diken olur ve daha dönmeden onun orada olduğunu anlarım.

"İşte benim güzel nişanlım."

Desmond Bane'in sesi su üzerindeki yağ gibi üzerime akıyor. Gülümsemesi çalışılmış. Mükemmel. Sosyete dergilerinde görülen türden ama asla

gözlerine ulaşmayan türden. Gözleri soğuk ve hesaplayıcı. Bir avcının bir sonraki avını değerlendiren gözleri gibi.

O, bunun ben olacağımı düşünüyor gibi görünüyor.

Kalabalığın içinden, sanki en büyük korkularımın bir sonucu olarak ortaya çıkmış gibi, bana doğru yaklaşıyor. Kusursuz smokini ve muhtemelen çoğu insanın evinden daha pahalı olan devasa altın saatiyle, başarıyı kişileştirmiş gibi görünüyor. Onu tanıyanlar, gerçekten tanıyanlar, onun içindeki karanlığı görebiliyorlar.

"Ben senin nişanlın değilim." Sesim hissettiğimden daha sağlam. "Hiç olmadım da."

Gülümsemesi bozulmaz, ama gözlerinde bir şey parlar – çabucak gizlenen bir öfke parlaması. "Anlık bir yanlış anlaşılma, canım. Baban ve ben bunu zaten konuştuk. Duyuru sadece... zamansızdı."

Kalabalığın içinde Grimm'i arıyorum ve onu barda, bize sırtını dönmüş, şampanyayı beklerken görüyorum. Ona seslenmeyi düşünüyorum, ama Bane beni bıçakla tehdit etmiyor ki.

Bununla başa çıkabilirim. Artık kendi savaşlarımı verecek kadar kendimdeyim.

"Bu bir yanlış anlaşılma değildi," diyorum, çenemi kaldırarak. "Bu bir hataydı. Tekrarlamayacağımız bir hata."

Desmond'un ifadesi değişmez, ama gözleri buz parçaları gibi sertleşir. "Baban bu evlilik konusunda oldukça kararlı."

"Ne kadar kararlı olduğu umurumda değil," diyorum. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Göreceğiz." Şimdi gülümsemesi zafer dolu. "Vesayet duruşması yakında başlayacak. Baban kontrolü geri kazandığında, seçeneklerin önemli ölçüde azalacak."

Kek ağzımda küle dönüşüyor. Babam beni yasal olarak Desmond ile evlenmeye zorlayamasa da, ben razı olana kadar hayatımı çekilmez hale getirebilir.

"Baban ve ben, zor durumların yönetimi konusunda çok benzer düşüncelere sahibiz," diye devam ediyor Desmond. "Senin için malikanemin güney kanadını yeniden dekore ettirdim. Elbette ses geçirmez hale getirdim. Mahremiyetin için." Yaklaşarak sesini alçaltıyor. "Ne kadar kolay irkildiğini biliyorum. Tüm o ... hassas sinirler."

Midem burkular. Ne demek istediğini anlıyorum — kimse çılgınlıklarımı duymaz.

"İşte buradasın."

Grimm'in sesi, yanımda belirip elinde iki şampanya kadehi tutarken, yükselen paniğimi keser. Sesi rahattır, ama durumu değerlendirirken

gerginliği hissedebiliyorum.

"Liam Grimm. Bu gece hangi kardeşin beyaz şövalye rolünü oynayacağını merak ediyordum." Gülümsemesi genişliyor, dişleri fazla görünüyor. "Ama şunu söylemeliyim ki, piç evlat... alışılmadık bir seçim gibi görünüyor."

"Kasaptan ziyade piç olmak daha iyidir," diye cevaplar Liam, sesi yumuşak ama keskin.

Desmond, hiç de komik olmayan bir sesle kıkırdar. "Ne melodramatik. Ben de Grimm'lerin iş zekalarıyla tanındıklarını sanıyordum, tiyatroculuklarıyla değil." Grimm'i tamamen görmezden gelerek bana döner. "Bu aralar takıldığın arkadaşlarını görmek ilginç, Sasha. Baban... hayran kalacak."

"Bir şey mi istiyordun, Bane?" Grimm, bana şampanya kadehlerinden birini uzatarak sordu ve kolunu belime doladı. "Randevumla rahatsız edici bir sohbet etmekten başka mı?"

"Randevun mu?" Desmond kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? İlginç. Söylesene, o sadece Victor'a karşı kullanabileceğin bir silah mı, yoksa daha fazlası mı var?" Bakışları bana kayar, sonra tekrar Liam'a döner. "O çok zarif, bunu kabul ediyorum. Ama belki senin zevkine göre biraz... kırılğan."

"Önceki eşlerinden farklı mı?" Liam'ın sesi rahat, ama altındaki tehdit açık.

Bir an için Desmond'un maskesi düşer. Yüzünde acımasız ve çirkin bir ifade belirir, ama hemen ardından cılalı maskesini geri takar. "Dikkatli ol, Grimm. Kazalar çok kolay olur. Özellikle de zaten kazalara yatkın olanlara."

Bana dönerek, ben çekilemeden elimi tuttu. Parmakları serin ve kuruydu, tutuşu rahatsız edici derecede sıkıydı.

"Duruşmada görüşürüz, Sasha." Elimi dudaklarına götürür ve geri çekilmemek için tüm gücümü kullanırım. "En iyi halinle görünmeye çalış. Nasıl takdir ettiğimi biliyorsun... görünüş."

O uzaklaşıp kalabalığa karışırken, dizlerim titrer ve içimde tuttuğum korku dalgalar halinde üzerime çöker.

"O yapamaz..." diye başlıyorum, sesim titriyor. "Babam yapamaz..."

Liam kolunu belime dolayarak beni sabitler. "Yapmayacak," der, sesinde hiç şüpheyi yer bırakmaz. "Sana söz veriyorum, Sasha. Bu asla olmayacak."

Ona bakarak, yüzünde güven verici bir ifade arıyorum. Orada gördüğüm sadece kararlılık değil, gerçek bir öfke—beni piyon olarak kullanan birinin soğuk hesaplaması değil

beni bir piyon olarak kullanan birinin soğuk hesaplaması değil, beni gerçekten önemseyen birinin koruyucu öfkesi.

"İç," diyor, elimdeki şampanyayı işaret ederek. "Ve nefes al. Sana ulaştığını görmesine izin verme."

Bir yudum alıp, daha derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Terasın karşısında, Desmond'un Alexander Grimm'in yanında durduğunu görüyorum, ikisi de bizi hesaplı bir ilgiyle izliyorlar. Desmond, alaycı bir şekilde kadehini kaldırıp, yüzünden o yırtıcı gülümsemeyi hiç eksik etmeden kadeh kaldırıyor.

"Biraz hava almam lazım," diyorum ve terasın daha az kalabalık olan tarafına doğru dönüyorum.

"Tüm etkinlik dışarıda," diyor Grimm, ama Desmond'un durduğu yere bakışımı takip ederken yüzündeki ifade yumuşuyor. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Hadi gel."

Beni ana kalabalıktan uzaklaştırıp, bir grup sandalye ve lüks bir kanepenin bulunduğu daha sakin bir köşeye götürüyor. Oturuyor ve beni yanına çekiyor. Kolunu omzuma atıyor ve ben de ona yaslanarak, sunduğu rahatlığı kabul ediyorum.

"O bir canavar."

Liam'ın eli benimkini bulur, parmakları sıcak ve güçlüdür, benimkilerle iç içe geçer. "İyi. Bu, onun yenilebileceği anlamına gelir."

Ona dönerek, karanlığı uzak tutabilecek bir şeye, birine inanmak için aniden çaresizce arzuluyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözleri benimkilere bakar, kararlı ve emin. "Çünkü bu sefer prenses ejderhayla tek başına yüzleşmiyor."

Gülümsemem, neşeli ve utangaç arasında bir yerde kalır ve fısıldarım, "Teşekkürler, Grimm."

Başını eğerek, sanki içimi görebiliyormuş gibi yoğun bir bakışla beni inceliyor. "Bana Liam diyebilirsin."

Hâlâ elimde pasta var ve cevap vermeden önce bir ısırık daha alıyorum. "Sen benim için Grimm'sin. Eskiden güvenmediğim, şimdiyse bana pasta getiren adam." Gözlerine bakıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Yoksa Liam dememi mi tercih edersin?"

Bir an için hiçbir şey söylemez, sonra yavaşça ve son derece seksi bir şekilde gülümser. "Sorun değil, Prenses. Bana istediğin gibi hitap edebilirsin," der, sesi tüm vücudumu titreten o tona iner. "Sen benim olabildiğin sürece."

Bu sahiplenme duygusu beni endişelendirmeli. Hayatım boyunca babamın malı olarak yaşadıktan sonra, hak iddia eden herkesten uzak durmam gerekir. Ama ben öyle hissetmiyorum.

Bunun yerine, içimde bir aidiyet duygusu yükseliyor. Bu, sahiplikle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen seçimle ilgili bir şey.

"Bu adil görünüyor," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı. Dokunuşu nazikti, neredeyse saygılıydı ve ben düşünmeden ona yaslandım. "Söyle," diye ısrar etti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Benim olduğumu söyle, Prenses. Senin bana ait olduğumu söyle. Her şeyin."

Bu bir istek değil, bir talep. Kontrolcü. Belki biraz da manipülatif.

Ama aynı zamanda gerçek. Ve içinde bir seçim yatıyor.

Ve yapacağım seçim kaçınılmaz olsa da, bir şekilde yine de gerçek gibi geliyor.

Benim.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

"Öyleyim," diye fısıldıyorum. "Seninim." Ve bu sözler, şimdiye kadar söylediğim en gerçek sözler gibi geliyor.

Öpücük ilk başta nazik, hatta tatlıdır. Sonra vahşi bir şeye dönüşür. Bir tür sahiplenme gibi. İlkel ve ateşli bir şey, kalabalık bir partinin ortasında olduğumuzu tamamen unutturur bana.

Eli ensemin arkasına kayıyor, beni kendine yakın tutarken ağzı benimkiyle aynı açlıkla benimkine yaklaşıyor. Kameraların ve telefonların karakteristik tıklama seslerini duyuyorum ama umursamıyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, nefesim kesilmiş, kalbim göğsümde çarpıyor. Etrafımızdaki dünya uzak, sessiz, sanki sadece kendi gerçekliğimizde var oluyoruz.

"Kardeşin bu fotoğraflarla bayram edecek," diye mırıldanıyorum, artık bakmıyormuş gibi yapan fotoğrafçılara doğru başımı sallayarak.

"Bırak yapsın," diyor Liam, kolunu belime dolayarak. "Bunu saklamıyorum. Seni saklamıyorum."

Bu sözler içimi ısıtır, ama gerçeklik soğuk ve ısrarcı bir şekilde araya girer. "Babam duruşmada bunu kullanmaya çalışacak," diyorum. "Bana beyin yıkadığını, manipüle edildiğimi, bunun Stockholm sendromu olduğunu söyleyecek."

Liam'ın ifadesi sertleşir, kararlıdır. "Bu işi hallettik, Sasha. Bu sefer baban kazanamayacak."

Kaşlarımı çatıyorum, onun kendine güvenine rağmen şüphelerim artıyor. Ruby'nin Grimm-Reed kavgası hakkındaki uyarısı zihnimin bir köşesinde yankılanıyor. Ya tüm bunlar Grimm'in intikamının bir parçasıysa? Ya ben, daha doğmadan önce başlayan bir savaşın sadece bir yan hasarıysam?

"Deneyimlerime göre, işler yolunda gitmekten çok ters gitme eğilimindedir," diy

oru "Artık değil," diyor, sesi alçak ve sert.

m. Ve sonra, Alexander Grimm'in konuklarının önünde, basın kameralarının deli gibi tıklamaları eşliğinde, beni tekrar öpüyor.

Grimm'in davetlilerinin önünde, basın kameraları deli gibi tıklarken. Kollarını bana sıkıca doluyor, beni kendine çekiyor ve ben öpücüğe, ona teslim oluyorum.

O anda, fısıltılar, bakışlar ve olmamız gereken kişinin ağırlığıyla çevriliyken, ona inanmaya izin veriyorum. Bu sefer işlerin gerçekten umduğumuz gibi gidebileceğine güvenmeye.

Muhtemelen naif bir düşünce, ama dudakları benimkine değdiğinde, elleri beni kendine çektiğinde, riskleri umursayamıyorum. Dünya yok oluyor ve geriye sadece bu adam, bu an, gözlerim açık bir şekilde yaptığım bu seçim kalıyor.

Hayatımda ilk kez, tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

Yine de Ruby'nin uyarısı aklımda yankılanıyor: Grimm'lerin kendi planları var. Her zaman vardı.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp kendimi Liam'ın öpücüğüne kaptırıyorum. Onun gündemi ne olursa olsun, aramızda hala ne sırlar saklı olursa olsun, yarın bunlarla yüzleşirim. Bu gece bizim için, esir ve esir alan, düşman ve müttefik, Grimm ve Reed arasında filizlenen bu kırılgan, beklenmedik şey için.

Bu gece, ikimizin de uzun süredir içinde yaşadığı hapishanelerden daha iyi bir şeye inanmayı seçiyorum.

OTUZ İKİ

Tahttan indirildi

Liam, Sasha'yı Manhattan'ın seçkinlerinin arasından geçirdi, elini belinin arkasına koyarak kameraların beklediği koruyucu ve sahiplenici tavrın hassas dengesini dikkatle korudu. Her an hesaplanmıştı

—parmaklarının elbisesinin kumaşına dokunmasından, kulağına fısıldamak için eğilip gösterdiği rahat samimiyete kadar.

Yarım saat önce telefonuna attığı bir bakış, Sasha, Liam, Liam-ve-Sasha-Çifti ve Sasha-Potansiyel-Vasi'nin dünyanın her yerindeki tüm sosyal medya platformlarında trend olduğunu doğrulamıştı.

Birlikte sohbet ederken, gülümserken, gülerken fotoğrafları çekilmişti. Liam'ın bulduğu her fotoğraf ve videoda Sasha rolünü mükemmel bir şekilde oynamış, küçük konuşmaları ve incelemeyi onu bile şaşırtan bir soğukkanlılıkla idare etmişti. Tam da olduğu gibi görünüyordu: kendine bakabilen, dengeli, kendine güvenen bir kadın. Kesinlikle bir vasiya ihtiyacı duymayan bir kadın.

Ve mahkemede bunu ve daha fazlasını kanıtlamayacak olsalar ne olacaktı?

Grimm ailesinin yıllık bağış toplama etkinliği, ihtiyaç duydukları tanıtımı sağlayacak kadar ideal bir ortam sunarken

—gerekli olan tanıtımı sağlayacak kadar yüksek profilli, ancak Reed'in adamlarının kolayca sızamayacağı kadar kontrollü. Ve Sasha'nın, etrafında dönen skandal ve meraklara rağmen partiye katılması, Elias Grimm'in nerede olduğu konusundaki soruları azaltma gibi ek bir fayda da sağlamıştı.

Her zamanki cevap mı? İş nedeniyle kaçınılmaz olarak ayrılmak zorunda kaldı.

Gerçek cevap? Elias Grimm görevden alınmıştı, kimsenin iyileşmesini beklemediği derin bir komada yatıyordu. Liam'a göre bu tablonun tek yanlış yanı, babasının ait olduğu cehennemde yanmak yerine, tıbbi olarak yüksek teknoloji bir odada sıcak ve rahat bir şekilde yatmasıydı.

Saatine baktı ve neredeyse iki saattir sohbet ettiklerini fark etti. "Yeterince görüldük," diye kulağına fısıldadı ve

gerekenden biraz daha uzun süre dudaklarını onun dudaklarında tuttu. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Gözleri onun gözleriyle buluştu, merakı ihtiyatla karışmıştı. Onun yanında dikkatli olmayı öğrenmişti; bu durum onu hem memnun ediyor hem de rahatsız ediyordu, ama bunu çok fazla irdelememeyi tercih etti.

"Tamam. Ne?"

"Burada değil." O, özenle hazırlanmış çiçek aranjmanının arkasında kısmen gizlenmiş bir servis kapısına doğru başını salladı.

Orada görevli güvenlik görevlisi Alexander'ın değil, onun maaşlı çalışanıydı —bu ayrım birden fazla kez işe yaramıştı. Adam tek kelime etmeden kenara çekildi ve Liam, Sasha'yı kapıdan geçirdi, bir kat merdiven indirdi ve ardından ötesindeki servis koridoruna girdi.

Kristal avizeler ve şampanyadan beton zeminler ve floresan ışıkların sert endüstriyel görünümüne geçiş sarsıcıydı.

"Nereye gidiyoruz?" Sesi dar alanda hafifçe yankılandı.

Liam hemen cevap vermedi, bunun yerine onu koridorun sonundaki servis asansörüne doğru yönlendirdi. Bütün akşam bu kararı tartışmış, riski potansiyel değeriyle karşılaştırmıştı. Ama sonunda bunun önemli olduğunu biliyordu.

Belki de mesele güvendi, onca manipülasyondan sonra ona gerçek bir şey vermektir. Ya da belki de mesele bundan daha basitti. Belki de sadece, kendisi ve üvey kardeşlerinin çok uzun süredir tek başlarına taşıdıkları gerçeği birinin görmesini istiyordu.

Servis asansörü endüstriyel ve sadeydi, ana asansörlerin şıklığı yoktu. Liam anahtar kartını okuttu ve bir kod girdi, Sasha'nın şifreyi görememesi için kasıtlı olarak kendini konumlandırdı.

Eski alışkanlıklar.

Kapılar kapanırken, "Soruma cevap vermedin," dedi. Sesinde yeni bir keskinlik vardı, onu ilk kez dairesine getirdiğinde olmayan, çelik gibi bir parıltı. Uyuşturucular vücudundan atılıyordu ve onlarla birlikte, doğal ruhunu bastıran yapay sis de.

"Babamı görmeye gidiyoruz," dedi basitçe.

Sıkışık alanda, onun keskin nefes alışması duyulabiliyordu. "Elias mı?" "Tek ve gerçek."

Asansör inmeye başladı ve Liam onun bu bilgiyi sindirmesini izledi. Yüzündeki ifadeleri okumak gittikçe kolaylaşıyordu, ya da belki de Liam eskisine göre daha dikkatli bakıyordu.

"Neden?" diye sordu.

Adil bir soruydu, ama Liam buna cevap verebileceğinden tam olarak emin değildi. "Fırsat kendini gösterdi. Etkinlikte herkes varken, kulede fark edilmeden hareket edebiliriz."

Bu tam olarak doğru değildi, ama yalan da değildi. Gri alanlarda çalışmaya alışkın bir adam için mükemmel koşullar.

Asansör kırkıncı katta durdu ve Liam onu, yukarıdaki konut katlarına hiç benzeyen bir koridora götürdü. Tıp katları steril ve kurumsal bir havaya sahipti ve ne kadar pahalı olursa olsun, tüm sağlık tesislerinde yaygın olan antiseptik kokusu vardı.

"Aile tıbbi katı," diye açıkladı, kadının meraklı bakışını fark ederek. "Gabriel yangında öldükten sonra, babam ölümle takıntılı hale geldi — felsefi anlamda değil, ama onu aldatmaya kararlı bir adamın tutkusuyla." Omuz silkti. "Bu yüzden hem aile bakımı hem de araştırma için üç tıbbi kat kurdu."

"Gabriel'e ne oldu?" diye sordu Sasha. "Bir yangın olduğunu hatırlıyorum, ama ayrıntıları bilmiyorum."

Liam'ın çenesi gerildi. "Aspen'deki inziva yerinde büyük bir yangın çıktı. Onu hiçbir şey kurtaramazdı. Cesedi bulunamadı, sadece cehennem ateşinden bir şekilde kurtulan birkaç diş ve yanmış mühür yüzüğü kaldı." Sağ elini uzattı. "Altın kısmen erimişti, ama aile armasını hala tanımlanabilecek kadar netti."

"Mühür yüzüğü mü?"

"Grimm'lerin tüm oğulları aynı yüzüğü takar, ben hariç." Sözleri, istediğinden daha acı bir tonda çıktı.

"Oh. Üzgünüm."

Kafasını salladı. Umursadığını ima etmek bile istememişti. Çünkü umursamıyordu. Elias Grimm'e hiç saygı duymuyordu. Öyleyse neden o patriğin armasını elinde taşımak istesin ki?

Bir süre sessizce yürüdüler, birkaç boş odayı geçtikten sonra koridorun sonundaki kapıya ulaştılar. Liam tereddüt etti, eli tuş takımının üzerinde duruyordu.

"Hazır mısınız?"

"Evet, ama neden buradayız? O komada, değil mi? Neden onu görmemi istiyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Yıllardır Elias'ın anneni öldürdüğüne inandın. O, yatağının altında yaşayan canavardı. Onu

böyle görmek... Bu, dünyaya bakış açını değiştirebilir."

Bir an için sadece ona baktı. Sonra hala kapalı olan kapıya döndü. Tekrar ona baktığında, yüzünde hiçbir tereddüt yoktu. "O benim canavarım değil, Liam," dedi yumuşak bir sesle. "Onu o rolden çıkaran ve hafızamdaki gerçek canavarı yeniden canlandıran sensin."

Gözlerine baktı. "Elias Grimm senin yatağının altındaki canavar. Benimki değil."

O, onun haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu ve başını salladı.

Bir an için koridorda, ekipmanların mekanik vızıltısı ve tıklamaları dışında sessizlik hakim oldu. Sonra kız onun elini tuttu. "Evet. Onu görmek istiyorum. Ama senin de benimle gelmeni istiyorum."

Yumuşak ve sıcak bir his onu sardı. "Elbette. Oraya birlikte gireceğiz."

Nefes aldı, sonra kodu tuşladı ve ötesinde onu bekleyenlere kendini hazırladı. Daha önce sadece bir kez gelmişti. Ve Sasha haklıydı; bu yolculuğun onun canavarlarını öldürmek için olduğunu kendine ne kadar söylerse söylesin, o kapının ardındaki tek canavar kendisinini.

Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle açıldı ve o kapıyı iterek Sasha'ya önce girmesini işaret etti. Sasha bir an tereddüt ettikten sonra, omuzları kararlı bir şekilde odaya girdi.

Oda loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve ritmik bir koro halinde bipleyen ve uğultu yapan makinelerle çevrili bir hastane yatağı odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Ve orada, tertemiz çarşafların altında Elias Grimm yatıyordu — ya da ondan geriye kalanlar. Bir zamanlar heybetli olan vücudu artık zayıflamış, yüzü çökmüş ve mum gibi solmuştu. Ve onu hayatta tutan çeşitli makinelere bağlayan rengarenk bir dizi tüp ve kablo vardı.

Köşede oturan hemşire, onlar içeri girerken tabletinden başını kaldırıp, sadece formalite icabı bir baş sallayarak onun varlığını kabul etti. "Bay Grimm."

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu, ancak cevabı zaten biliyordu.

"Durumu stabil ama tepki vermiyor," diye cevapladı hemşire. "Bugün tansiyonu iyi."

Liam, Sasha'nın yatağa yaklaşmasını izledi, kabuslarında önemli bir yer tutan adamı incelerken yüzünü inceledi. Victor Reed'in yalanlarına göre, annesini öldüren adam.

"Canavara benzemiyor," diye fısıldadı.

"Canavarların sorunu da bu," diye cevapladı Liam, sesi düz. "Nadiren öyle görünürler."

Onun yanına, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakın ama ona dokunmayacak kadar uzak bir mesafeye geçti. Bakışları babasının yüzüne sabitlendi, bir zamanlar uyandırdığı dehşetin izlerini arıyordu. Elbette hiçbir iz yoktu. Sadece makinelere bağlı, biyolojinin acımasız verimliliği tarafından tüm gücü elinden alınmış, zayıf bir yaşlı adam vardı.

"Demek annemi çatıdan iten adam buymuş," dedi Sasha yumuşak bir sesle.

"Ve annem rahatsız edici hale geldiğinde onu terk eden adam," diye ekledi Liam, tanıdık öfkenin safra gibi yükseldiğini hissederek. "Beni evine alan, ama sonraki yirmi yıl boyunca istenmediğimi anlamamı sağlayan adam."

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Sasha ile geçirdiği zaman onu dikkatsiz hale getiriyor, uzun süredir sürdürdüğü sıkı kontrolünü gevşetiyordu.

"Hiç kimseyi sevmiş miydi?" diye sordu Sasha, sorusu Liam'ın kendi çocukluktaki meraklarını yansıtıyordu.

"O gücü sevdi," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Kontrolü. Belki de kendi yansımasını."

Onu görmeden önce dokunuşunu hissetti — parmakları tereddütle parmaklarına dokundu, bu temas o kadar beklenmedikti ki neredeyse geri çekilecekti. "Üzgünüm," dedi kız, sesi alçaktı. "Sana yaptıkları için."

Gözleri buluştu ve Liam aralarında bir şeyin değiştiğini hissetti — anlaşmalarının, dikkatle inşa edilmiş esir ve esir alan, koruyucu ve korunan dinamiklerinin ötesine geçen, gerçek bir bağ kurdukları bir an.

"Bu beni ben yapan şeydi," dedi, sözleri istemeden daha sert çıktı.

"Tamamen değil," diye itiraz etti, bakışları sarsılmadan. "Sen onun yüzünden değil, ona rağmen kim olacağını seçtin."

Bu gözlem onu hazırlıksız yakaladı. Yıllarını Elias'a karşı kendini tanımlayarak geçirmişti; kim olacağını değil, kim olmayacağını belirleyerek. Kızın yaptığı ayrım ince ama derindi ve Liam nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Bunun yerine, babasının yatağının yanına yaklaştı ve ağzı Elias'ın kulağına yaklaştıkça kadar eğildi.

"Ben sen değilim," diye fısıldadı, Sasha'nın duymayacağı kadar alçak sesle. "Nerede olursan ol, bunu unutma."

Dikleşti, omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti — sanki bu sözleri, bilinçsiz bir adama bile olsa söylemek, çok uzun süredir taşıdığı zehirli bir şeyi serbest bırakmış gibiydi.

Odanın dışına çıkarken, Liam onun yataktaki adama son bir kez daha baktığını fark etti. Yüzündeki ifadeyi tanıdı; Elias'ı felç geçirdikten sonra ilk gördüğünde kendisinin de aynı ifadeyi takındığını hatırladı. Zararsız hale getirilmiş bir canavarı görmek, korkmayı öğrendiğin birinin saf insanlığıyla yüzleşmek...

Çatıya dönen asansörde Liam sessiz kaldı, paylaştıkları bu beklenmedik kırılğan anı sindirmeye çalışıyordu. Asansör çatıya yaklaşırken, kız onun elini tuttu. "Biliyor musun," dedi Sasha, "babalarımız birbirlerini hak ediyorlar."

Liam yavaşça başını salladı. "Evet. Belki de öyledir."

Asansör kapıları açıldı ve parti sesleri hemen onları sardı: kahkahalar, kadehlerin çınlaması, artık daha hızlı bir şey çalan yaylı dörtlü. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi parıldayan etkinliğe geri döndüler. Ama ayrılmışlardı. Ve aralarında temel bir şey değişmişti.

Liam, yüzüne çarpan rüzgarı hissetmek için onu terasa doğru yönlendirdi. Şehir önlerinde uzanıyordu, uzaktan Reed Tower'ın görüldüğü ışıltılı bir ışık halısı — henüz yaşanacakların bir hatırlatıcısı.

Elini uzattı ve onun elini tuttu. "Seni terasa götürmeden önce sormalıydım. İyi misin?"

Kız, şok geçirmiş biri gibi yavaşça başını salladı. "Korkmuyorum ve beni içine çekmeye çalışmıyor. Sanırım... Sanırım iyileşmedim. Ama bu gece, burada, ferforje, kalabalık ve sen varken..."

Sözünü yarım bıraktı, sonra ona gülümsedi. "Evet. Burada iyiyim." "Güzel."

İkisi de bir süre şehri seyrettiler. Gece havası cildine serin geliyordu, içindeki karmaşık duygularla hoş bir tezat oluşturunuyordu.

Bir süre sonra, dünyaya sırtını döndü ve dikkatini, saatlerce içtikten sonra artık daha neşeli olan, kaynaşan konuklara çevirdi.

Terasın karşısında Leo'yu gördü ve Ruby'nin ortalıkta olmadığını görünce sevindi.

Ruby, Leo gibi biriyle ilişki kurmamayı bilmeliydi, ama her şeyin bu hale gelmesi tamamen küçük kardeşinin hatasıydı.

Tekrar döndü ve bu sefer Sasha'yı izledi. Sasha şehri seyrediyordu, profili gece gökyüzüne çizilmiş gibiydi. Bir an için ona sadece baktı; stratejik bir varlık ya da bir amaca ulaşmak için bir araç olarak değil, bir zamanlar kanatları kesilmiş bir kuş olan, ama şimdi uçmayı öğrenen olağanüstü bir kadın olarak.

"Yakında gitmeliyiz," dedi, saatine bakarak. "Yeterince görüldük ve şansımızı zorlamak istemiyorum."

Sasha başını salladı ve Liam'ın tam olarak anlayamadığı bir ifadeyle ona döndü. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Bana gösterdiğin için."

Liam, kadının minnettarlığından rahatsız olarak başını eğdi. "Bu stratejik bir hareketti."

"Hayır, değildi. Ama senin için daha kolay olacaksa öyleymiş gibi davranacağım."

O cevap veremedi, Leo her zaman belaya yol açan o sinir bozucu sırıtışıyla yaklaştı. Liam, kendisiyle bağ kurduğu tek Grimm olan küçük kardeşini gerçekten seviyordu. Ama Leo hem yorucu hem de sinir bozucu biriydi, özellikle de bir iki içkiden sonra, kafasındaki nasıl davranması gerektiğini söyleyen küçük ses Leo'nun zihninde baygın bir halde yatarken, tamamen işe yaramaz hale geldiğinde.

"Kayıp oğul ve prenses ne güzel bir çift olmuşlar," dedi Leo, sesinde her zamanki gibi saygısız bir ton vardı. "Yarın dedikodu köşe yazarları çok meşgul olacak. Büyük planın işe yaramış gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor."

Leo, Liam'ın ses tonuna hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Bu gece biri çok alıngan." Bakışları ikisi arasında gidip geldi, Liam'ın rahat hissetmeyeceği kadar keskin bir bakıştı. "Önemli bir şeyi mi böldüm?"

"Gidiyoruz," dedi Liam, soruyu görmezden gelerek ve Leo'nun sabah onu arayacağını çok iyi bilerek. "Alexander'a özürlerimizi ilet."

"Her zaman bir zevktir," diye cevapladı Leo alaycı bir ciddiyetle. "İyi kardeş olman gerektiğini unutma, Liam. Misafirimize özenle davran."

Liam neredeyse gözlerini devirecekti. Küçük kardeşi her zaman kendi iyiliği için - ya da başkalarının iyiliği için - fazla gözlemci olmuştu.

Partiden ayrılıp bekleyen arabaya binerken, Liam Grimm Tower'ın arkalarında uzaklaşmasını izledi; kuleleri, suçlayıcı parmaklar gibi gece gökyüzüne uzanıyordu. "Şimdi nereye?" diye sordu Sasha.

"Aradıkları bir yere," diye cevapladı Liam, elini sıkarak. "Güvenli bir yere."

Sasha başını salladı ve Liam, bu basit hareketteki güvene hayran kaldı; hak ettiğinden giderek daha fazla şüphe duyduğu bir güven. Plan aynı kalmıştı: Sasha'yı kullanarak Victor Reed'i yok etmek, duruşmaya kadar onu korumak ve sonra anlaşmalarından onu serbest bırakmak.

Basit. Açık. Stratejik.

Ama gece boyunca arabayla giderken, Liam aralarındaki hiçbir şeyin bir daha bu kadar basit olabileceğini merak etmeye başladı.

OTUZ ÜÇ CELESTIAL

Limuzin, şehir ışıklarında dev bir elmas gibi parıldayan ultra modern lüks otel The Celestial'ın önünde durdu. Bu, web sitesinde fiyatları listelemeye gerek duymayan türden bir yerdi, çünkü fiyatları sormanız gerekiyorsa, orayı karşılayamazsınız demektir.

"Burada mı kalacağız?"

"Sadece bu gece," diyor Grimm, sanki Manhattan'ın en seçkin adreslerinden birine değil de yol kenarındaki bir motele geliyoruzmuş gibi.

"Hoş geldiniz, Bay Grimm," diyor kapıcı. "İyi akşamlar."

Lobi, mermer ve altından yapılmış, yüksek tavanlı ve babamın yemek odamıza taktırdığı avizenin en az beş katı büyüklüğünde devasa bir kristal avizeyle süslenmiş, abartılı bir rüya gibidir. Zenginlik ve lüks içinde büyüdüm, ama şık giyinip ödüllü bir midilli gibi sergilenmediğim zamanlar dışında, zenginlik gösterileriyle pek az etkileşimim oldu.

Burası o kadar gösterişli ki, fısıldamalıymışım gibi hissediyorum.

Resepsiyonda, müdür bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. "Bay Grimm, her şey istediğiniz gibi hazırlandı."

Liam başını sallıyor. "Teşekkürler, Richard. Mesaj var mı?"

"Yok efendim. Keyifli konaklamalar, Bay Grimm. Bayan Reed," diye ekler ve bana başını sallıyor.

"İsteddiğiniz gibi mi?" Grimm beni özel asansöre doğru yönlendirirken, elini belimin altına sıkıca ve otoriter bir şekilde koyarak soruyorum. Asansöre girdikten sonra, anahtar kartını takıyor ve muhtemelen çatı katına doğru yükselmeye başlıyoruz.

"Richard'dan birkaç şey yapmasını istedim. Bu asansörün özel kullanımı ve sahte isimlerle kayıt gibi." Omuzlarını hafifçe silkiyor. " , , , , , , yarınki duruşma, ve , Desmond'un

bu geceki partide görünmesi” ... Gözlerime bakıyor. “Sadece seni güvende tutmak istiyorum.”

Bu kadar basit kelimeler, ama nefesimi kesiyor, beni sıcak, özel ve güvende hissettiriyor. Bu, onun önceki emriyle tam bir tezat oluşturuyor: *Yalvarana kadar alamazsın*. Sert kelimeler, baştan çıkarmak, alay etmek ve tahrik etmek için tasarlanmış.

Ve işe yaramıştı. Şimdi o emri düşünmek bile beni ıslatıyor. O kuralı koyduğunda nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Gözlerindeki ateşi. İçimi yakıp kavuran, içimi titreten arzuyu. Kafamı dolduran, dilimi kışkırtan arzuyu.

"Her şeyi, Prenses, hatırladın mı? Çünkü sen benimsin." Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı, bu hareket bacaklarımın arasında elektrik akımı yaratacak şekilde. Sonra gözlerime baktı. "Benim olan her şeye her zaman sahip çıkarım."

"Oh." Bu, söyleyebildiğim tek kelime gibi görünüyor. Bu küçük kutudaki hava, fırtına kopmadan önceki an gibi, vahşi, elektrikli ve biraz tehlikeli. Bir kez daha, o emir zihnimde fısıldıyor, sanki beni hemen burada, hemen şimdi dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor gibi.

Bana yalvarana kadar anlamayacaksın.

Her dakikamı bununla mücadele ederek geçirdim — her uzun dokunuşla, her ateşli bakışla, her yaklaştığında, nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın ama asla tatmin edici kadar yakın olamadığı her anla daha da güçlenen bu çılgın ihtiyaçla.

Son kontrolümü de teslim etmemi engelleyen şey gururumdu. Ama bu gece benim için bir şeyler değişti. Kalabalıktan ve basından korunan zayıf bir küçük kız değildim. Liam'ın randevusuydum, onun eşiydim. Dahası, bana kendim olabileceğim bir alan verdi, Ruby ile gizlice geçirdiğimiz anlar dışında hiç deneyimlemediğim bir şey.

Ama asla halka açık bir yerde. Asla önemli bir yerde.

Yıllardır babam herkese benim zayıf olduğumu söyledi. Bu gece Grimm bana güçlü olabileceğimi gösterdi.

"Sasha?"

Başımı kaldırdım, hem benim adımları kullanması hem de yumuşak tonu

kada "İyi misin?"

"Harikayım," diyorum, akan gözyaşımı silerek. "Sadece... teşekkür ederim." şaşır Kafasını eğiyor, açıkça anlamadığını belli ediyor, ama bana nazik bir mıştı m.

gülümsemeyle karşılıyor. Asansör, nefesimi kesen lüks bir süite açılıyor

. Her yer krem, altın ve kristal renginde, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden şehir manzarası görünüyor. Mermer şömine oturma odasının bir duvarını kaplarken, devasa bir beyaz gül buketi orta masayı süslüyor. Zariflik ve stil bir arada, ama yine de rahatlık vaat ediyor.

"Celestial Sky Sütine hoş geldiniz," diyor Grimm, tepkimi yakından izliyor. "Fazla mı abartılı?"

Aslında endişeli görünüyor ve bunu sevimli buluyorum. "Çok güzel," diye onu teselli ediyorum, odaya doğru ilerleyip her şeyi keşfediyorum. Buz kovaşında bir şişe şampanya ve çikolata kaplı çileklerden oluşan bir tabak bekliyor.

Grimm'e bakıyorum. "Ama neden burada? Neden bu gece?"

"Sana söyledim. Bane ile karşılaştıktan sonra güvenli bir yere ihtiyacımız vardı." "Elbette başka bir milyon seçenek vardı."

"Ve," diye ekliyor bana doğru yürüyerek, "yarın zor bir gün olabilir. Önceden biraz şımartılmayı hak ettiğini düşündüm."

"Oh." İçim biraz eridi. "Sert adam Liam Grimm'in yumuşak bir tarafı da varmış."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Sakın söyleme."

"Asla. Ama basının bunca yıldır nasıl bu kadar yanıldığını merak ediyorum."

Yaklaşır, gözlerindeki mizah yerini daha karanlık bir ifadeye bırakır.

"Yanılmadılar. Ben sertim ve acımasız olabilirim."

Bir adım daha. Sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar. Elini uzatıp yanağını okşadı. "Ve benim olanı korurum."

Nefesimi geri kazanmam biraz zaman aldı. Nefesimi geri kazandığımda, kaşımı kaldırdım. "Sahiplik mi, Bay Grimm?"

"Seni sahiplendim, değil mi? Bedenin ve ruhun. *Her şeyin*," diye mırıldanır.

"Bu sahiplik değilse, ona çok yakın bir şey."

Titriyorum, ama korkudan değil. "Evet," diyorum. "Her şeyi."

Onaylamam üzerine gözleri kararır ve aramızdaki az miktardaki mesafeyi ortadan kaldırarak bana yaklaşır. Parmağı çene hattımı okşar, o kadar hafif bir dokunuş ki neredeyse hissedilmez, ama ardında ateş bırakır. Beni kendine çekip boynumu avuçlayacağını, morartacak kadar sert öpeceğini bekliyorum. Ama o sadece elini uzatıyor, gözlerinde yaramazlık dans ederken kibarca "Sana süitin geri kalanını göstereyim" diyor.

Adi herif. Ama bunu düşünürken içimden gülümsüyorum.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum ve beni, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatağın bulunduğ yatak odasına götürüyor. Yatak, sanki yaramaz bir davet gibi, gl yapraklarıyla kaplı ve yatak örtüsü açılmış durumda.

"Balayı süiti mi?" diye soruyorum, kaşlarını kaldırarak ona dönerek. "Bana sorman gereken bir şey mi var?"

"En güvenli seçenek buydu," diyor çabucak. "Ve uygun göründü."

"Uygun mu?"

"Bu geceden sonra, tüm dünya bizim..." "Bir ift olduğmuzu mu?" diye tamamladım.

"En azından sevişiyoruz."

Kafamı sallıyorum, acaba gerçekten hepsi bu kadar mı diye merak ediyorum, çünkü çok fazla ipucu, çok fazla yumuşak bakış yakaladım, en azından olasılıkları merak etmemek elde değil. Özellikle de tüm duvarlarıma rağmen, Liam Grimm kalbime gizlice girmişken. En azından birazcık.

Sadece ona bunu söylemeye hazır olduğmdan emin değilim.

Yüzümden düşüncelerimi okuyamasın diye arkanı dönüyorum, sonra banyoya giriyorum, Reed Tower'daki dairemdeki stüdyodan daha büyük, mermer ve camdan yapılmış bir sığınak. Süslü aynada yansımanı görüyorum — yanaklarım kızarmış, gözlerim beklentiyle parlıyor, elbisenin narin kumaşı, babamın ynettiğ Reed Cosmetics'in reklam panolarında asla gösterilmeyecek şekilde vücudumun kıvrımlarına yapışıyor.

Dışarı ıktığmda, Liam smokin ceketini çıkarmış ve şampanya dolduruyor. Basit bir iş, ama bunu yaparken çok seksi görünüyor ve gelecek olanı beklerken meme uçları sertleşiyor.

Bana bir kadeh uzattı, ben de bir yudum aldım, enfes tadı ve dilimde dans eden minik baloncukların tadını çıkardım.

Pencerelere doğru yürümeye başladım, sonra durdum.

"Panjurları kapatmamı ister misin?" diye sorar Grimm.

Kafamı sallarım. "Hayır. Ama benimle yürür msn?"

İlalarımın çeşitli fobilerimi ve sinir bozukluklarımı tedavi edip etmediğini, neden olup olmadığın ya da daha da kötüleştirip ktleştirmedini asla kesin olarak bilemeyeceğim. Babam aleyhindeki dava olmasaydı, bunun önemli olup olmadığın bile bilemezdim. Bildiğim tek şey, giderek daha iyi olduğum. Dr. Chen bunun ilaçların vücudumdan atılmaya başlamasından kaynaklandığın düşünüyor ve muhtemelen haklı. Sonuçta tıp diploması olan kişi o.

Yine de, bunun Grimm sayesinde olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Garip ve beklenmedik bir durum, ama o beni daha güçlü yapıyor.

Şimdi elimi tutuyor ve birlikte pencereye doğru yürüyoruz. "Dışarıda koca bir dünya var," diyorum. "Yirmi altı yaşındayım ve neredeyse hiçbirini görmedim." Pencereden dönüp ona bakıyorum. "Babam beni tutsak etti." Yüksek sesle söylendiğinde bu sözler saçma geliyor, çünkü babalar böyle şeyler yapmaz. Tabii benim babamlar hariç.

"Victor Reed seni bir daha asla kontrol edemeyecek."

Sesindeki kesinlik beni etkiliyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet." Gözleri gözlerime bakıyor. "Babanın işi bitti."

Söylediklerinin ağırlığı üzerine çöküyor. Özgürlük olasılığı. Gerçek özgürlük, sadece farklı bir tür kafes değil.

Ve her şey yarına bağlı.

Hayır. Grimm'e bağlı. O olmasaydı, hâlâ odamda mahsur kalmış olurum.

Liam Grimm'e her şeyimi borçluyum. Dahası, ona güveniyorum.

Hatta onu seviyor olabilirim.

Ve bu ne kadar beklenmedik bir şey?

Yutkunuyorum, sonunda tartıştığım bir karardan eminim. "Bu akşam, Desmond'la yüzleştğinde... inanılmaz cesur davrandın."

"Önemli bir şey değildi. O adam bir solucan." "Önemli bir şeydi. Benim için önemliydi." "Sasha..."

"Ve Leo'ya, benim istediğim için Ruby'den uzak durmasını söylemen. Bu da benim için önemliydi."

"O çok pislik olabilir ve..."

"Bırak da bitireyim," diyorum sessizce. "Hiçbirini yapmak zorunda değildin. Anlaşmamız nezaket gerektirmiyor."

Benim minnettarlığımdan rahatsız görünüyor, bu da kararımı doğruluyor. "Seninle bir şey paylaşmak istiyorum. Ruby dışında kimsenin bilmediği bir şey." Süiti gözden geçiriyorum. "Bagajlarımız nerede?"

O benimkini getirir ve birkaç dakika içinde bana verdiği dizüstü bilgisayarı kurarım. Sanırım asıl sahibi Maya'ydı, ama onun için çok yazık.

"Ne yapıyorsun..."

"Elysium," diyorum ve portala giriyorum. Ona bakıyorum ve kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece ne yaptığımı merak ediyorum."

Kanepede oturuyorum, bilgisayar önümdeki sehpa. Yanımdaki yeri okşuyorum. "Gel de bak."

"Elysium," diyor otururken. "Nedir bu?"

Sesinde bir keskinlik var — muhtemelen balayı süitinde bilgisayar kullanmayı beklemiyordu — ama bunu onunla paylaşmak istiyorum. Ona ne kadar güvendiğimi göstermek istiyorum. Hayatımla ve sırlarımla.

"Benim yarattığım sanal bir dünya. Reed Tower'da kilitliken bile özgür olabileceğim bir yer." Giriş yapıyorum, tanıdık geçit belirdiğinde gülümsüyorum, yeşil manzara önümde uzanıyor.

"Sasha... bu çok etkileyici."

"Oh, daha hiçbir şey görmedin. On beş yaşından beri bunu yapıyorum."

Öne eğilir, ekranı incelerken yüzündeki ifade okunamaz. Ekranı Vale, kapının önünde duruyor, kendinden emin, daha cesur bir versiyonum. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi, sanırım ona yetişiyorum.

Ona her şeyi gösterir, hatta duyuşsal bir bileşen olduğunu da açıklarım. "Yıllardır benim gerçek evim burası."

"İnanılmaz." Ses tonundan, bunu içtenlikle söylediği anlaşılıyor. Göğsüm sıkışıyor ve o anda, onun onayı benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

"Bahçe olarak başladı," diyorum ona. "Kaçabileceğim küçük bir alan. Şimdi ise... şey, görebiliyorsun."

"Burada inanılmaz bir iş çıkarmışsın," diyor. "Bu dünya ne kadar geniş?"

"Oldukça uzun ve sürekli genişletiyorum. Sana sormak istediğim bir şey var," diyorum, biraz tereddüt ettikten sonra.

Biraz daha dik oturur, biraz şaşırmış gibi görünür. "Tamam. Sor."

Başımı salladım. "Sadece düşünüyordum da... ticari uygulamaları olabilir, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Benimki gibi fobileri olan insanlar için VR terapisi gibi şeyler. Travma mağdurları için güvenli alanlar. Hatta sadece eğlence amaçlı. Belki para kazanmak için. Sanal arazi parselleri satmak veya gerçek zamanlı ticaret için bir pazar yeri kurmak. Bilmiyorum. Gözden geçirmem gereken birçok fikir var."

Bana bakar, bakışları ekrandan yüzüme kayar. "Bunu bir işe dönüştürmemde yardımımı ister misin?"

"Sanırım. Belki? Böyle bir şeyi paraya dönüştürmek konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Bu yüzden senin tavsiyene ihtiyacım var." Tereddüt ediyorum, aniden onun yakınlığının, vücudundan yayılan sıcaklığın farkına varıyorum. Şu anda bana bakışının iş planları veya para kazanma stratejileriyle hiçbir ilgisi yok.

Gözleri bir anlığına dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor.

"Duruşmadan sonra tüm bunları konuşabiliriz," diyor, sesi şimdi daha yumuşak

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. "Şimdi konuşmak istemiyor musun?"

Elini elime koyar, parmakları rahat bir samimiyetle iç içe geçer.

midemde bir heyecan dalgası yaratıyor. "Sasha," diyor, adımı dilinde kadife gibi yuvarlayarak, "gerçekten şu anda iş konuşmak istiyor musun?"

Soru, anlam yüklü bir şekilde aramızda asılı kalır. Bu gerginliği, aramızdaki anlaşmamızın, anlaşmamızın şartlarının ötesine geçen bu çekişmeyi, dans eder gibi dolanıp duruyoruz.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "İstediğim bu değil."

Elini uzatıp yüzümden bir saç telini çekiyor, parmakları yanağımda kalıyor.

"Ne istiyorsun?"

Aramızdaki hava elektrikle yüklü, olasılıklarla dolu. Geçmişteki tüm kısıtlamalar, onun yalvaran kuralına karşı inatçı direnişim - hepsi şimdi uzak geliyor, içimde büyüyen ihtiyaçtan daha az önemli.

"Seni," diyorum basitçe, kendimi bu kadar açık sözlü olduğum için şaşırarak.

"Seni istiyorum."

İtirafımla gözleri kararır, başparmağı alt dudağımı okşar. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sorar, sesi karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissi uyandıran tona iner. "İstediğini nasıl elde edeceğini?"

Başımı sallıyorum.

Gözleri, içimde karanlık bir heyecan uyandıran yırtıcı bir parıltıyla aydınlanır. Elini yüzüme kaldırır, avucunun sıcaklığı tenime değdiğinde başparmağı alt dudağımı okşayarak net düşünmemi imkansız hale getirir. Dokunuşuna yaslanırım, vücudum onun kuralını koyduğu andan beri içimde biriken bir ihtiyaçla ona karşılık verir.

Öpücüğü ilk başta naziktir, bir talep değil, bir sorudur. Ama ben karşılık verip ona doğru eğildiğimde, içindeki bir şey kopar. Kolu

belime dolanır, öpücük aç ve şiddetli bir şeye dönüşürken beni kendine çeker.

Bunu daha önce de yaptık — ateş, aciliyet, bedenlerin çaresizce bir araya gelmesi — ama bu gece farklı hissediyorum. Sadece ateş değil, ihtiyaç. Seks ihtiyacı değil, ona olan ihtiyaç. Sanki bu adamı elde edemezsem o anda ölecekmişim gibi. Liam Grimm.

Ayağa kalkar, beni yanına çeker ve pencereye geri götürür. O, geceliğimin fermuarını bulup yavaşça aşağı indirirken, ben orada dururum, vücudum yanar gibi. Kumaş kayar, ayaklarımın dibinde birikir ve beni straplez sütyen ve dantelli külotla baş başa bırakır. Kendimi açıkta, savunmasız hissetmem gerekir, ama tek hissettiğim şey arzu edilmek.

Bakışları beni o kadar ateşli ve takdirle süzer ki, sanki fiziksel bir okşama gibidir. "Sen çok güzelsin," diye fısıldar, sonra beni kendine çeker, elleri sırtımda dolaşır, parmakları külotumun bandının altına kayar, ağzı benimkini, aç bir adama sonunda yemek servis edildiğini düşündüren bir coşkuyla ele geçirir.

Gömleğinin keten kumaşını kavıyorum, sonra düğmelerini koparak açıyorum. Kendimi vahşi, canlı hissediyorum ve şu anda tek istediğim onun tenini tenimde hissetmek. Bana yardım ediyor, kumaşı omuzlarından çıkarıyor ve beni tekrar kendine çekiyor, göğsünün sıcaklığı bana yanıyor.

Çevik parmakları straplez sütyenimi açıyor ve sütyen aramızda yere düşüyor. O hala giyinik, ben ise külot gibi görünen bir dantel parçası dışında hiçbir şey giymiyorum. Giysilerimizin asimetrisi beni daha da açık, daha savunmasız hissettiriyor.

Bir adım geri çekiliyor, sonra yavaşça beni baştan aşağı süzdürüyor, bakışları dokunduğu her yeri ısıtan fiziksel bir dokunuş gibi. Göğüslerimi örtmeye başlıyorum, onun aç gözlerinden kendimi korumak için içgüdüsel bir dürtüyle, ama onun keskin, sert "Hayır"ı beni durduruyor.

Emri, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek olmasına rağmen, bana bir tokat gibi çarptı. Kollarım hareketin ortasında dondu, garip bir şekilde havada asılı kaldı. Gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesti — ham arzu, sahip olma duygusuyla karışmış, içimi ihtiyaçla dolduruyordu.

"Ellerini arkada birleştir," diye emrediyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. "Benim olanı görmek istiyorum."

Benim. Bu kelime, çıplak tenimi okşayan serin havayla hiçbir ilgisi olmayan bir titremeyi içime yayıyor. Emrine uyuyorum, ellerimi arkamda birleştiriyorum.

Göğüslerimi öne doğru iten pozisyon. Gözleri sertleşmiş meme uçlarıma sabitlenirken kararır.

"Siktir," diye nefesini tuttu, küfür olması gerekenden daha tahrik ediciydi. "Bana ne yaptığının farkında mısın, Prens?"

Bir avcı gibi etrafımda dolaşüyor, bakışları tenimde ateş izleri bırakıyor. Sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyorum, nefesi ensemdeki ince tüyleri okşuyor. Vücudum utanç verici bir şekilde tepki veriyor, meme uçlarım daha da sertleşiyor, bacaklarımın arasında ıslaklık oluşuyor.

Bir parmağı omurgamın kıvrımlarını izliyor, gittikçe aşağıya kayıyor ve sonra külotumun danteli üzerinden beni tahrik ediyor. İnememi bastırmak için dudağımı ısıyorum.

"Ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum," diye kulağıma fısıldıyor, sesi koyu kadife gibi. "Hepsi benim için mi, Prens? Sıkı küçük amcığın sadece sana baktığım için mi ıslanıyor?"

Sofistike ağzından çıkan kaba sözler, saf şehvetin bir okunu doğrudan kalbimin ortasına sapladı. Yönetim kurulu odalarında bu kadar eloquent bir hassasiyetle konuşan Liam Grimm'den gelen bu sözler, lezzetli bir şekilde müstehcen ve tahrik ediciydi.

Elleri arkadan kalçalarımı kavrar, parmakları etime batarken beni kendine doğru çeker. Pantolonunun içinden sertleşmiş penisinin sert çıkıntısını hissediyorum, ısrarla kıcıma bastırıyor. Yavaşça, kasıtlı olarak bana sürtünüyor.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?" Dişleri kulak mememi okşadı, omurgamdan aşağı elektriksel titremeler gönderdi. "Senin için çok uzun zamandır sertleşiyorum, Prens. Seni çıplak soyup, eğip, adımı haykırıncaya kadar sikmeyi hayal ediyorum."

Yüzümü ona çevirmek için hareket ediyor, bir eli boğazımı sıkıca ama boğmayacak şekilde kavlıyor. Başparmağı hızla atan nabzımı okşarken, diğer eli göğsümü sertçe kavıyor, nefesim kesilene kadar sıkıyor.

"Bu mükemmel göğüsler," diye homurdanıyor, parmakları arasında meme ucumu sıkıştırıyor, ben inleyene kadar. "Seni ilk gördüğümünden beri ağzımı onlara koymak istedim. Bu mükemmel cilde iz bırakmak, bana ait olduğunu kanıtlamak istedim."

Uyarı yapmadan eğildi ve meme ucumu ağzına aldı, beni çığlık attıracak kadar sert emdi. Dişleri hassas ucu okşadıktan sonra dilini kullanarak onu yatıştırdı. Zevk dalgası içimi kapladığında dizlerim neredeyse bükülüyordu.

"Liam," diye nefes nefese, sesim neredeyse tanınmaz, arzuyla boğuk çıkıyor.

Islak bir sesle göğsümü bırakır, arzuyla neredeyse simsiyah olan gözleriyle bana bakar. "Evet, Prenses? İstedğin bir şey mi var?"

Eli karnımdan aşağı kayıyor, parmakları külotumun bel kısmının hemen altına dalıyor, onun için can attığım yere çok az kala duruyor. Ne kadar ıslak olduğumu, ne kadar hazır olduğumu hissedebiliyorum. Benden yayılan ıslığı hissedebildiğinden eminim.

"Bunlar sırlıklam olmuş," diye mırıldanıyor, danteli çekerek. "Sanırım mahvolmuşlar. Onları senden yırtıp çıkarmamı ister misin? Yoksa çıkarmamı mı istersin?"

Uyluklarımı birbirine bastırarak, aralarındaki zonklayan acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Eli önümden bacaklarımın arasına kayıyor, nemli kumaşın üzerinden beni okşuyor. Sürtünme için çaresizce, avucuna karşı sallanmaktan kendimi alamıyorum. "Ne muhtaç bir küçük orospu," diyor, bu pis kelime beni inlemeye zorluyor. "Ama kuralları biliyorsun, değil mi? Beni yalvarana kadar boşalamazsın."

Ben başımı sallarken, yüzünde yavaş ve tehlikeli bir gülümseme yayılır. "Buna hazır mısın, Prenses? İstedğin şey için yalvarmaya hazır mısın?"

Kalbim hızla atıyor, beklenti ve arzu gururumun son kalıntılarıyla savaşıyor. Ama artık ne istediğimi biliyorum. "Ben..." diye başlıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

Yüzündeki ifade biraz yumuşar, ama gözlerindeki ateşli bakışlar değişmez. "Bu teslim olmak değil," der, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Bu güç. Tam olarak istediğini isteme gücü. Sahiplenme gücü. Hatta kontrolü ele geçirme gücü."

Parmağı, köprücük kemiğimden göğsümün ortasına kadar bir çizgi çiziyor. "Söylesene, Sasha. Ne istiyorsun?"

Onun dokunuşuyla nefesim kesildi. "Seni."

"Devam et," diye ısrar eder, parmağı aşağıya doğru, göğüslerimin arasına, karnımın üzerine doğru yoluna devam eder. "Bana tam olarak ne yapmamı istediğini söyle."

Yanaklarım kızarır, ama aynı zamanda daha aşağıda, bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık hissedirim. "Senin... senin bana dokunmanı istiyorum."

"Sana dokunuyorum," dedi, parmağı şimdi külotumun bel kısmını izliyordu. "Bunu mu kastediyorsun?"

"Daha fazlasını," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Gülümsemesi artık yırtıcıydı. "Ne dedin? Seni duyamadım." "Daha fazla," bu sefer daha yüksek sesle söylüyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

"Göster bana," diye emrediyor, bir adım geri çekiliyor. "Ne kadar istediğini göster bana."

Bir an için donup kaldım, ne demek istediğini anlayamadım. Sonra anladım ve bununla birlikte hem utanç hem de tahrik hissi uyandı. Diz çökmemi istiyor. Teslim olduğumu, ihtiyacımı fiziksel olarak göstermemi istiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı istiyor.

Gururum arzumla savaşıyor, bu savaş, onun kurallarını koyduğu o ilk geceden beri sürüyor. Ama bu gece, arzum kazanıyor. Onun önünde dizlerimin üzerine çökerken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Gördüğü manzara karşısında gözleri kararır, göğsü hızlanan nefeslerle inip kalkar. "Siktir, çok güzelsin," diye mırıldanır. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Lütfen," diye fısıldarım, gururumun esiri olarak haftalarca tutsak kaldıktan sonra sonunda bu kelime ağzımdan çıkar. "Lütfen bana dokun. Lütfen... her şeyi yap."

"Tekrar," der, sesi kısık. "Daha yüksek sesle."

"Lü t f e n , Liam," derim, sesim artık daha güçlüdür. "Yalvarıyorum. Lütfen."

Tek bir akıcı hareketle beni ayağa kaldırıp kollarına alır, ağzı benimkini ateş, açlık ve zafer dolu bir öpücükle ele geçirir. Kendimi tamamen teslim ederim, elleri yeni keşfedilen bir sahiplenmeyle vücudumu dolaşırken içimi kaplayan hislere kendimi bırakırım.

"Benim," diye dudaklarıma karşı homurdanır. "Hepsi benim."

"Evet." Ağzı boynumdan aşağıya doğru inerken nefesim kesilir. "Senin."

"Gerisini anlat," diye talep ediyor. "İstedliğini dile getir." Beni yatağa doğru itiyor, hareketleri ikimizin de hissettiği aciliyeti yansıtıyor. Bacaklarım yatağın kenarına çarptığında duruyor, elleriyle yüzümü kavırıyor. "Anlat bana."

"Her şeyi," diye fısıldarım. "Beni sikmeni istiyorum. Ve... ve her şeyi istiyorum."

Şeytani bir gülümseme dudaklarında belirir. "Emin misin, Prenses? Çünkü bir kez başladığımızda, durmayacağım. Sen dilediğin her şeyi elde edene kadar."

Bu söz, içimi heyecanla titretir. "Eminim."

Komodinin çekmecesine uzanır ve uzun bir siyah ipek kumaş çıkarır. Bu manzarayı görünce gözlerim büyür, karnımda heyecanlı bir heyecan dalgası hissederim.

"Güven bana," dedi, bu bir soru değil, bir ifadeydi.

O arkama geçip kollarımı nazikçe arkama çekerken, ben kelimeler bulamadan başımı sallarım. İpek, bileklerimi bağlarken cildime serin ve pürüzsüz bir his verir, düğüm sıkı ama acı verecek kadar sıkı değildir.

"Sadece benim için güzel bir paket," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimi kapatıp inliyorum, kısıtlamanın her duyumu nasıl yoğunlaştırdığına, bedenimin ve arkamdaki onun varlığının nasıl daha fazla farkına varmama neden olduğuna şaşıyorum.

"Gözlerini kapat," diye emrediyor ve ben tereddüt etmeden itaat ediyorum.

Onun uzaklaştığını, sonra geri döndüğünü hissediyorum. Soğuk ve yumuşak bir şey köprücük kemiğimi okşuyor — başka bir ipek parçası, onunla gözlerimi bağladığını anlıyorum.

Karanlık beni sarıyor ve ben onun nefesinin sesine, kolonyasının kokusuna, etrafımda hareket ederken vücudunun ısısına odaklanıyorum — karanlıkta olduğum için hepsi bir şekilde daha vahşi ve şehvetli geliyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, parmağı omzumun kıvrımını takip ederek kolumdan aşağı, sonra tekrar yukarı doğru kayıyor. Hafif dokunuş cildimde titremeye neden oluyor, meme uçlarım buna tepki olarak sertleşiyor. "Çok güzel."

Eli saçlarıma dolanır, başımı nazikçe ama kararlı bir şekilde geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkarır. Dudakları oradaki hassas cilde bastırır, sonra daha aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerler, sonra daha da aşağıya, bir meme ucumu kaplayana kadar.

Nefesimi keserek, bu hissin tadını çıkarırım, ellerimi kullanamamak beni hem çaresiz hem de garip bir şekilde güçlü hissettirir.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldadı, sesi kulağıma yumuşake değıyordu.

"Bana dokun," diye fısıldadım. "Lütfen."

Parmakları kaburgalarımın üzerinde geziyor, beni tahrik ediyor ama en çok ihtiyacım olan yeri es geçiyor. "Burayı mu?"

"Daha yukarı," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen."

"Çok naziksin," diye mırıldanır, parmakları göğsümü avuçlamak için yukarı kayar, başparmağı meme ucumu o kadar hafif bir dokunuşla okşar ki, neredeyse acı verir. "İstediğin bu mu?"

"Daha fazla," diyorum, sesim bu kelimedede kırılıyor. "Daha sert."

Başparmağı ve işaret parmağı nazikçe sıkıştırıyor ve ben ıglık atıyorum, bu his doğrudan kalbimin ortasına saplanıyor. "Böyle mi?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen, evet."

Diğer eli kayarak külotumun bel kısmının altına giriyor.

Nefesimi tutarak, özlemle beklediğim dokunuşu bekliyorum. Çaresizce bekliyorum.

"Söyle bana," diyor. "Yalvar bana."

"Lütfen," diye ağlarım, artık gururum kalmamıştır. İçimi yakan ihtiyaçtan başka hiçbir şey kalmamıştır. "Lütfen bana dokun. Sana ihtiyacım var. Lütfen, Liam."

Parmakları nihayet, *nihayet* aşağı kayar ve bacaklarımın arasındaki kaygan sıcaklığı bulur. İnerim, kalçalarım onun dokunuşuna doğru kıvrılır, daha fazlasını çaresizce isterim.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, sesi erkeksi bir tatminle dolu. "Bana hazırsın."

Bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru yönlendirir, sonra beni yatağa yatırır. Çıplak tenime değen ipek çarşafların hissi başka bir duyuşal şoktur, serinlik içimde oluşan sıcaklıkla tezat oluşturur.

Külotumu çekip tamamen çıkardığını hissediyorum, beni çıplak, bağlı ve gözleri bağlı olarak yatakta bırakıyor. Bu savunmasızlık korkutucu olmalı, ama aksine özgürleştirici. Ona güveniyorum. Her şeye rağmen, nasıl başladığımıza rağmen, ona tamamen güveniyorum.

O da yatağa uzandığında yatak çöküyor, elleriyle beni yastıklara yaslamaya yönlendiriyor. Bacaklarımın arasına yerleştiğini hissediyorum, elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor, nazikçe bacaklarımı ayırıyor.

"Unutma," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış, "bunu sen istedin. Yalvardın."

"Evet," diye fısıldıyorum, beklentiyle titreyerek.

Ağzı iç uyluklarımdan yukarı doğru, sıcak ve ısrarcı bir şekilde hareket ediyor, sonra daha da yukarı çıkıyor, ta ki ihtiyacımın merkezini bulana kadar. Dilinin ilk dokunuşunda çığlık atıyorum, sırtım yataktan kalkıyor.

Ellerim bağlı ve gözlerim kapalıyken, hissetmekten başka yapacak bir şey yoktu: keşfederken dilinin kaygan sıcaklığı, kalçalarımı yerinde tutan ellerinin sert baskısı, her kasıtlı vuruşla içimde oluşan enfes gerilim.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, boşalmanın eşiğindeyken, o uzaklaşır. Protesto eden bir ses çıkarırım, ama onun hareket ettiğini hissedince bu ses şaşkınlığa dönüşür, vücudunun sıcaklığı benim vücudumda yukarı doğru hareket eder.

"Henüz değil," diyor, sesi yine kulağımda. "Ben söylemeden olmaz."

Bu emir içimde başka bir sıcaklık dalgası yaratır. Benim istediğim buydu. *Her şey*. Onun mülkiyeti. Benim zevkim üzerindeki kontrolü.

O benim bileklerimi çözdükçe, bileklerimdeki ipek kumaşın gevşediğini hissediyorum, ama ona uzanamadan, o benim kollarımı başımın üstüne doğru yönlendiriyor ve onları başlık kısmına sabitliyor.

Ağırlığı kayıyor ve kumaşın hışırtısını, kemer tokasının tıkırtısını duyuyorum. Soyunduğunu anlıyorum ve çıplak bir şekilde üzerimde durup, bağlı ve gözleri bağlı halimi izlediğini düşünmek, içimde başka bir heyecan dalgası yaratıyor.

Yatağa geri döndüğünde yatak tekrar çöküyor ve bu sefer cildimin sıcaklığını hissediyorum, sert göğüs kaslarını, bacağıma bastırarak arzularının inkar edilemez kanıtını.

"Son şansın," diyor, kontrol etmek için çaba sarf ettiği için sesi gergin. "Eğer durmak istiyorsan..."

"Sakın yapma," diye sözünü kesiyorum, sessiz bir davetle kalçalarımı kaldırıyorum. "Lütfen, Liam," diye yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Teslimiyetini ifade eden inlemesi, şimdiye kadar duyduğum en tatmin edici ses. Tek bir yumuşak, sert itişle içime giriyor, beni o kadar sert ve derinden dolduruyor ki, tatlı acı ve acımasız zevke karşılık olarak çığlık atıyorum.

Bir an için hareketsiz kalır, benim ona alışmamı sağlar. Sonra hareket etmeye başlar, her itiş kasıtlı ve kontrollüdür, beni bağlarıma karşı gerginleştiren, ona dokunmak, onu kendime çekmek için çaresizce çabaladığım bir ritim oluşturur.

"Daha fazla," diye nefes nefese, bacaklarımı beline dolayarak onu daha derine çekiyorum. "Daha sert."

O da buna uyar, kontrolünü kaybederek bana giderek daha acil bir şekilde girer. Bir eli aramıza kayar, klitorisimi bulur ve itişleriyle aynı ritimde onu okşar.

Çelişen hisler beni doruğa ulaştırır, boşalmam o kadar yoğun bir zevk dalgasıyla içimi kaplar ki, acı ile sınırlıdır. Onun adını haykırıyorum, vücudum onun penisini sıkıca sararken, onun yarattığı coşkuya tamamen teslim olurum.

O da birkaç saniye sonra boşalır, kendi tatminini bulurken boğazından bir inilti kopar. Ağırlığı üzerime çöker, ikimiz de nefes almaya çalışırken sıcak nefesi boynuma çarpar.

Bir süre sonra, yana doğru kayarak, önce göz bağımı, sonra da bileklerimdeki bağları nazıkçe çıkarır. Loş ışıktaki gözlerimi kırıştırırım, gözlerim onun gözlerine takılır ve orada gördüğüm şefkat beni şaşırtır.

"Seni bağlamayı seviyorum. Benim merhametime kalmış olmanı." Sözleri sert, ama parmakları yüzümden bir saç telini nazıkçe çekip alıyor.

"Ben de seviyorum," diye fısıldarım. Ve bu doğru. Kontrolü isteyerek bırakmıştım, ama bu korkutucu olmaktan çok uzak, aynı zamanda

güçlendiriciydi. Çünkü kontrolü bırakan bendim. Benden alınmadı, rızam olmadan koparıldı. İsteyerek teslim oldum ve bunu yaparak yeni bir tür mutluluk buldum.

Beni kendine doğru çekiyor, kolu belimde sıcak bir ağırlık, kalp atışları kulağımın altında düzenli bir ritim. Rahat bir sessizlik içinde yatıyoruz, vücutlarımız birbirine dolanmış, tenlerimiz sıcak. Şehir ışıkları pencerelerin ötesinde parıldıyor, tavana desenler çiziyor.

Kollarını bana daha sıkı sarar ve başımın üstüne bir öpücük kondurduğunu hissederim. "Sen mükemmelsin," diye fısıldar, sözleri o kadar yumuşaktır ki, onları duymam mı gerekiyordu diye merak ederim.

Onun sıcaklığıyla sarılmış, hiç bu kadar mutlu olmadığımı hatırladığımdan daha mutlu bir şekilde uykuya dalıyorum.

Yarın belirsizlik getiriyor — duruşma, babam, halkın yargısı — ama bu gece, şu anda, tam da olmak istediğim yerdeyim. Her şeyi isteyen ve karşılığında bana hayal edebileceğimden daha fazlasını veren bir adamın kollarında.

OTUZ DÖRT İPEK ZİNCİRLER

Şehrin ortam ışığında muhteşem görünüyordu, yumuşak kıvrımları ve narin gücüyle, vücudu elleriyle, dudaklarıyla ve diliyle ezberlemek istediği bir haritaydı.

Liam, beyaz yastığın üzerine dökülen altın sarısı saçları, derin ve düzenli nefes alıp veren kızın uykusunu izledi. Dudakları, onun öpücüklerinden dolayı hâlâ hafifçe şişmişti ve bileklerinde ipek bağların izleri hafifçe kalmıştı. O izleri görmek, onda sahiplenme duygusu uyandırdı, bu kadar güçlü hissedeceğini beklemediği ilkel bir tepkiydi.

Daha önce de bağlama oyunları oynamıştı, ama bu sadece cinsel numaralar çantasındaki bir başka numara olmuştu. Sasha ile ise... onunla birlikte olmak, babasına bir "*siktir git*" demekti.

Liam onu bağlamış olabilir, ama onu hapsetmemişti. Aksine, ona sonunda kendini bırakabileceği bir sığınak vermişti. Babasının kontrolü onun seçimlerini elinden almıştı, Liam ise ona bunları isteyerek teslim olma özgürlüğü sunmuştu.

Ve bu teslimiyetle, babasının bir daha asla elinden alamayacağı bir şey bulmasını umuyordu: kendi gücü.

O da ona harika bir hediye vermişti. Ona güvenmişti. Tamamen. Ve bu farkındalık hem heyecan verici hem de alçakgönüllüydü.

Şimdi, odada onun nefes alıp verişinin yumuşak sesi ve dışarıdaki şehrin uzak uğultusu dışında sessizlik hakimdi. Elini uzattı, parmak uçlarıyla omzunun kıvrımlarını izlemeden duramadı. O lanet olası takip cihazının bıraktığı küçük yara izini gördü ve kaşlarını çatı. Londra'da, o adi babasının cihaza yerleştirdiği mekanizmayı tetiklemeden onu çıkarabilecek birini bulmuştu. Kurcalandığında zehir püskürten bir güvenlik mekanizmasıydı ve Tanrıya şükür Leo, bu bilgiyi elde etmek için doğru kişilere rüşvet vermeyi başarmıştı.

İşler sakinleşince bir seyahate çıkıp bu işi halledeceklerdi. Bu arada, çantasına veya cebine koyması için ona bir sönümleyici vermişti.

Reed onu geri almaya çalışmıştı.

Başaramamıştı. Duruşmada da yine başarısız olacaktı.

Başarısız olmak zorundaydı. Çünkü Victor Reed duruşmada galip gelirse, Liam hem Reed'i hem de Bane'i öldürmek zorunda kalacaktı. Çünkü bu adamların Sasha'ya bir daha yaklaşmasına izin veremezdi. "Asla," diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum."

Uykusunda onun adını mırıldandı ve kalbi, ponpon kıza aşık olan on altı yaşındaki bir çocuk gibi sıkıştı.

Ne halt ediyordu böyle?

Bu çok basit bir iş olmalıydı. Sasha Reed'i kullanarak babasına ulaşmak. Victor'un annesine yaptıklarının intikamını almak. Basit. Net. Duyguların karmaşıklaştırmadığı.

Ama artık hiçbir şey basit değildi.

Ona Elysium'u gösterdiği anı hatırladı; yarattığı dünyayı gezerken gözleri gururla parlıyordu. Yıllarca onun kod yazmasını izlemiş, o sanal dünyada onun zekasını ilk elden görmüştü. Ama onun babasının planlarına ortak olduğuna, ailesiyle ilgili yalanlara isteyerek katıldığını kendini ikna etmişti.

"Seni tamamen yanlış anlamışım," demişti ona, ve bu doğrudu. Zekası hakkında değil, onun olağanüstü olduğunu hep biliyordu. Ama kalbi hakkında. Victor Reed'in gönüllü suç ortağı olmasını bekliyordu, ama onun yerine bir tutsak buldu. Babasının kontrolünden kendini kaybetmeden kurtulmuş biri.

O olağanüstü biriydi.

Ve ona aşık olmadığına yemin edebilirim.

Aşık mı?

Hayır. O çoktan aşık olmuştu.

Bu farkındalık, fiziksel bir darbe gibi onu vurdu. Victor Reed'i yok etmek gibi nihai hedefine o kadar odaklanmıştı ki, Sasha'nın bu hedefe ulaşmak için bir araçtan daha fazlası haline geldiğini fark etmemişti. Onun için vazgeçilmez hale geldiğini. Onun için yapabilecekleri yüzünden değil, kim olduğu yüzünden.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı. Süit, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri sızan şehir ışıkları dışında sessiz ve karanlıktı. Pencereye doğru ilerledi, ışıltılı silüeti, uzaktaki

uzaktaki Reed Tower'a baktı — Victor Reed'in egosu ve hırsının bir anıtı.

Ellerini yanlarında yumruk haline getirdi. Uğruna çalıştığı her şey artık elinin altındaydı. Yıllarca süren planlama, kanıt toplama, Victor Reed'e karşı mükemmel bir dava oluşturma. Annesini mahveden, onu kendi ailesinde bir parya haline getiren adam. Onu bugünkü haline getiren adam.

Ve şimdi, zaferin eşiğinde dururken, Victor Reed'in kızı için her şeyi riske atıyordu.

Bu ironik durum neredeyse acı vericiydi.

Arkasında, Sasha yatakta kıpırdadı, çarşaflar hafifçe hışırdadı. Ona bakmak için döndü ve uyurken ne kadar savunmasız görüldüğüne bir kez daha şaşırdı. Uyanıkken, ateş ve kararlılıkla doluydu, babasının etrafına kurduğu altın kafese rağmen, özünde bir savaşçıydı. Ama uykuda, zırhı düşüyor ve altındaki kadın ortaya çıkıyordu.

Onun, hiç istemediği kadar çok değer verdiği kadın.

Kendi zayıflığından bıkmış bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. Şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Reed'i bir kez ve sonsuza kadar alt etmek için bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Ancak Sasha sadece dikkatini dağıtan bir şey değildi. Bu mücadelede onun ortağı olmuştu, babasının adalete teslim edilmesinde kendi çıkarı olan bir kadın. Kendini defalarca kanıtlamıştı: cesur, dirençli ve herkesin sandığından çok daha zeki.

Onu da dahil.

Ellerinin altında hissettiği vücudunun hatırası, içini bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu. Saçlarının cildine dokunmasının erotik hissi, dokunuşuna karşı kıvrılması, sonunda, muhteşem bir şekilde, onu serbest bırakması için yalvarırken dudaklarından çıkan isminin sesi. Onun bileklerini bağladığında, gözlerini bağladığında, onu rahatlık sınırının kenarına ittiğinde ve atlamaya istekli olduğunu gördüğünde gözlerindeki güven.

Ona tamamen teslim olması ve bunu yaparak, bir şekilde karşılığında onun bir parçasını ele geçirmesi.

Böyle olmamalıydı. O, mesafeli ve kontrolü elinde tutmalıydı. Onu kullanmalıydı, evet, ama asla bağlanmamalıydı. Asla duygular beslememeliydi.

Asla anlaşmalarının şartlarından fazlasını istememesi gerekiyordu.

Bir iç çekerek bara gitti ve kendine bir viski doldurdu. Kadehi çevirirken kehribar rengi sıvı şehir ışıklarını yakaladı ve bunun nasıl ters gidebileceğini düşündü.

Victor velayet duruşmasını kazanabilirdi. Desmond Bane, üstü kapalı tehditlerini gerçekleştirebilirdi. Topladıkları kanıtlar yetersiz kalabilirdi. Ya da başarılı olabilirdiler, peki sonra ne olacaktı? Ortak görevleri tamamlandığında ne olacaktı? Onları bir araya getiren bağlar artık yok olduğunda ne olacaktı?

Onun korumasına artık ihtiyaç duymadığında ne oldu? Onu kaybederse ne olurdu?

Hayır.

Viskiyi bir yudumda içti ve tanıdık yanmayı hoş karşıladı. Kendini aşılıyordu. Her seferinde tek bir sorun. Önce duruşmayı kazanmaları gerekiyordu. Sonra geri kalanıyla ilgilenebilirlerdi.

Bir içki daha doldurdu, onun sonunda yalvardığı, aralarındaki son engeli yıkan anı hatırladı. Kendisini ele geçiren zafer coşkusu, sahiplenme duygusunun dalgasını beklemiyordu. Onu kendine ait olarak işaretleme, ona tamamen sahip çıkma, kime ait olduğunu asla unutmaması için onu sahiplenme ihtiyacı.

Bu, ilkel, yoğunluğu neredeyse korkutucu bir duyguydu. Başka hiçbir kadında böyle hissetmemişti. Hiçbirini sahiplenme, ele geçirme, elinde tutma ihtiyacı duymamıştı.

Ama Sasha'ya karşı bu ihtiyaç içgüdüsel. İnkâr edilemezdi.

Onu kaybetmeyecekti. O, onun malıydı. Beyninin bunu kabul etmesi zaman alsa da, içgüdüsel olarak bunu biliyordu.

O, onun malıydı. Anlaşmaları yüzünden değil, o öyle olmayı seçtiği için. Ona güvendiği için. Kendini tamamen ona adadığı için, gözleri açık bir şekilde.

Bu güvenin ağırlığı hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Yatak odasından gelen yumuşak bir ses, dikkatini tekrar şimdiki ana çekti. Sasha uyanıyordu, boş çarşafın üzerinden uzanıyordu. Gözleri gölgelerin içinde onu buldu.

"Grimm?" Sesi uykudan dolayı kalınlaşmıştı, bir şekilde savunmasızdı ve bu durum onun göğsünü sıkıştırdı. "İyi misin?"

Yatağa geri dönerek bardağını komodinin üzerine koydu. "Sadece düşünüyordum," dedi ve yanına uzandı.

Kadın ona daha yakınlaşarak, vücudunu onun vücuduna sıcak ve yumuşak bir şekilde yasladı. "Yarın hakkında mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Kız dirseğiyle kendini destekleyerek, loş ışıkta onun yüzünü inceledi. Onun çok sevdiği muhteşem saçları, omuzlarının etrafında ışık perdesi gibi dökölüyordu. Adam bir tutam saçını kaldırdı, sonra parmaklarıyla oynayarak, yumuşak, tüy gibi dokusunun tadını çıkardı.

"Endişelisin."

"Dikkatliyim," diye düzeltti. "Riskli bir durum."

Kız başını salladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "İkimiz için de."

Sesinde bir soru vardı, ama o henüz cevap vermeye hazır değildi. Henüz değil. Kendi çelişkili duygularıyla hala boğuşurken olmazdı.

Bunun yerine, ona uzandı ve onu kendine çekti. Kız isteyerek geldi, sanki oraya aitmiş gibi kollarının arasına yerleşti. Sanki bu sadece bir anlaşma, ortak bir amaç bulan düşmanlar arasındaki bir işlem değilmiş gibi.

Sanki ikisi daha fazlasıymış gibi.

"Uyu," dedi, sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. "Yarın uzun bir gün olacak."

O, göğsüne başını yaslayarak uykuya dalarken nefes alışı yavaş yavaş yavaşladı. O ise uyanık kalarak onu kucakladı ve bu ilişkinin nasıl sona erebileceğini düşünerek zihni hızla çalışmaya başladı.

Zaferle. Yenilgiyle.

Onun gitmesiyle. Onun kalmasıyla.

Hangi olasılığın onu daha çok korkuttuğundan emin değildi.

Nazikçe, başparmağıyla kadının bileğini okşadı. İpek, onun fikriydi, kadının ona ne kadar güveneceğini test etmek için. Kadının bu kadar tamamen teslim olacağını, kendisine bu kadar mutlak bir inançla kendini vereceğini beklemiyordu. Bu teslimiyetin kendisini bu kadar etkileyeceğini kesinlikle beklemiyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Sadece bedenine değil, babasına karşı koz olarak değerine de değil. *Ona.*

Bu farkındalık hoş değildi. Tehlikeliydi. Bu kadar çok şeyin söz konusu olduğu bir durumda, göze alamayacağı bir karmaşıklık.

Yine de, kız uykusunda dönüp onun adını mırıldanarak ona daha da yaklaşırken, kendini ondan uzaklaştırmaya kıyamadı. Uykusunda bile, dudaklarından çıkan adının sesiyle içini kaplayan sıcaklığı inkar edemedi.

Başı dertteydi. Derin, kaçınılmaz bir dertte.

Çünkü hayatında ilk kez, intikamdan daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu. Sadece şu an için değil, sadece babasına karşı bir silah olarak değil

ama daha uzun süre için. Belki de sonsuza kadar.

Bu düşünce onu kaçırmalıydı. Bunun yerine, sanki onu fiziksel olarak kaçmasını engelleyebilecekmiş gibi, onu daha sıkı tuttuğunu fark etti.

Yarın kendi zorluklarını getirecekti. Duruşma. Victor Reed. Desmond Bane. İkisinin de hazırlandığı savaş.

Ama bu gece, kız ona aitti. Tamamen, koşulsuz olarak ona aitti. Ve şimdilik, bu yeterliydi.

Ya da en azından uyku onu nihayet ele geçirdiğinde kendine böyle söyledi, kolları hala bir şekilde varlığı için vazgeçilmez hale gelen kadını koruyucu bir şekilde sarmış halde.

Onun sonunu getirebilecek olan kadın.

OTUZ BEŞ ERİMİŞ LAVA

Sabah, garip bir huzur duygusu getiriyor. Bir süredir uyanığım, Liam'ın odada çıplak dolaşmasını izliyorum, düşünceleri açıkça önündeki güne odaklanmış durumda. Bu sessiz anlarda onda bir tür savunmasızlık var, tüm o kontrollü gücün altında daha yumuşak bir şey.

"Giyinmeliyiz," diyorum, ama yatağın sıcaklığına daha da gömüyorum kendimi. "Duruşma birkaç saat sonra başlayacak." Nefes alıyorum, bu sözleri ne kadar rahat söylediğime şaşıyorum. *Duruşma birkaç saat sonra başlayacak.* Sanki bu önemli değilmiş gibi. Sanki bu duruşmanın sonucu hayatımın geri kalanıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

"Çıkmanız için hâlâ biraz zamanımız var," diyor. Üzerime eğiliyor, ağzı kulağımın altındaki hassas noktayı buluyor. İnliyorum, tüm vücudum titriyor. Bunu nasıl yapıyor? Tek bir dokunuşla beni erimiş lav gibi eritiyor? Dudaklarının dokunuşuyla zihnimi boşaltıyor?

"Grimm," diye fısıldıyorum, sesi protestoyla yalvarış arasında bir yerde. Bunu cesaretlendirme olarak algılıyor, avucunu göğsüme kaydırıyor, başparmağı meme ucumu sıkılaşıncaya kadar daireler çiziyor, daha fazlasını istiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum.

onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum ve kendimi zar zor tanıdığım bir ses çıkarırken duyuyorum. "Durmamı söyle," diye fısıldıyor, boş eliyle bacaklarımın arasına kayarken bile ve beni çoktan ıslak ve istekli buluyor.

"Sakın yapma," diyorum, kollarında dönerek ona dönüp, ona uzanıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu öpmek için kendime çekiyorum. O hemen cevap veriyor, elleri alaycı, ağzı sahiplenici. Ama vahşi değil, çaresiz değil. Bu, sanki bu yatağın dışındaki dünya yokmuş gibi, uyuşuk ve keşfedici. Dili benim dilimi okşuyor, elleri vücudumu her kıvrımını ve çukurunu hafızasına kazıyormuş gibi inceliyor.

Beni sırt üstü çevirip, ağırlığını üzerime veriyor. Bana uyguladığı baskı hem koruyucu hem de heyecan verici. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum

, onu kendime çekiyorum, sertliğini tam da ihtiyacım olan yere bastırıldığını hissediyorum.

"İstedğin bu mu?" diye sorar, sesi arzuyla boğuklaşmıştır.

Başımı sallıyorum, bedenim o kadar temel bir ihtiyaçla kasılır ki, düşüncelerim tamamen devre dışı kalır.

Aramıza uzanır, kendini konumlandırır, sonra nefesimi kesen yavaş ve kasıtlı bir itmeyle içeri girer. Sırtım yataktan kalkar, vücudum onu almak için gerilir.

"Tanrım, Sasha," diye inliyor, alnı alnıma bastırıyor. "Hissettiklerin..."

Hareket etmeye başlar, her vuruşu ölçülü ve derindir, gözleri benimkilere kilitlenmiştir, her türlü sahteliği yakıp kül eden bir yoğunlukla. Bu sadece sevişmek değil, başka bir şey, daha derin bir şey. Bir parçam bakışlarımı kaçırmak, kendimi bu kadar açık hissettiğimden saklanmak istiyor. Ama daha güçlü bir parçam, bir şekilde kurduğum tüm savunmaları aşan bu adama tamamen teslim olmak istiyor.

Onun ritmine uyum sağlıyorum, her itişte kalçalarımı kaldırıyorum, ellerim sırtındaki sert hatları, omuzlarının kıvrımlarını, güçlü boynunu okşuyor. Odaklanması, kontrolü, beni sürekli olarak boşalmaya doğru sürüklerken o yırtıcı gözlerle beni izlemesi muhteşem.

Nefesim kesilirken, hareketlerim düzensizleşirken, "İşte böyle," diye teşvik ediyor. "Benim için kendini bırak."

Zevk gittikçe daha da yoğunlaşıyor, ta ki ona sarılıp, ulaşamayacağım bir şeye çaresizce tutunana kadar. Sonunda patladığında, bir dalga gibi içimi kaplıyor, vücudum onun etrafında kasılırken, onun adını haykırıyorum.

O da hemen ardından gelir, ritmi bozulur, göğsünün derinliklerinden çıkan düşük bir iniltiyle son bir kez daha derinlere girer. Uzun bir süre, titreyerek birbirimize kenetleniriz, tek ses, düzensiz nefeslerimizdir.

Sonunda, yana doğru yuvarlanır ama beni yakınında tutar, kolunu belime ağır bir şekilde koyar. Yanağımı göğsüne dayar, yavaş yavaş yavaşlayan kalp atışlarını dinlerim.

"Artık gerçekten kalkmalıyız," diyorum, ama yarattığımız sıcak yuvadan ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Beş dakika daha."

Onun tenine gülümserim, önümüzdeki günün getireceği küçük bir rahatlamayı çalmanın mutluluğuyla. Duruşma yaklaşıyor, tüm aşağılama ve ifşa olma potansiyeliyle birlikte.

Ama Şu anda, bu yatakta, bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

"Bugün için hazır mısınız?" diye soruyor, aldığımız dakikalar geçtikten sonra.

Gerekliğın müdahalesinden nefret ederek i çekiyorum. "Her zamanki kadar hazırım. Farkında olmasam da, yıllardır bunu bekliyordum."

"Harika olacaksın. Sadece gereğı söyle, yeminli ifadenizdeki her Şeyi. Seni kontrol etmek için ne yaptığını, uyuşturucuları, her Şeyi anlat."

"Her Şeyi inkar edecek. Beni dengesiz biri gibi göstermeye çalışacak."

"Buna fırsatı olmayacak," diyor Liam, sesi sertleşiyor. "Denese bile başaramaz. Elimizde kanıtlar var. Dr. Chen var. İşten ayrılan çalışanların ifadeleri var. Hatta Şirketinden bir ihbarcı bile var. Bu sefer kurtulamaz."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, gerçekten istiyorum. Ama yirmi altı yıl boyunca babamın her durumu kendi lehine çevirdiğini gördükten sonra, bu sefer farklı olacağına inanmak zor.

"Ya kaybedersek?" diye soruyorum, en derin korkumu dile getirerek. "Ya yargıç ona inanırsa?"

Liam, bir dirseğini yere dayayarak bana bakmak için vücudunu çevirir. Yüzündeki ifade sert, neredeyse vahşidir. "Öyle bir Şey olmayacak. Ama olursa, seni geri almasına izin vermem. Asla."

Sesindeki yoğunluk beni korkutmalı. Ama bunun yerine, sanki yıllarca sürüklendikten sonra nihayet sağlam bir zemin bulmuşum gibi, garip bir Şekilde kendimi güvende hissediyorum.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye soruyorum.

Yüzünde bir Şey belirir, tam olarak tanımlayamadığım bir gölge. "ünkü ben kaybetmem."

Bu pek romantik bir açıklama sayılmaz, ama bunu söyleme Şekli, gözlerindeki sahiplenici parıltı, kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Bu adam, tüm karanlığı ve kararlılığıyla, benimle babamın arasına girmiş durumda. Bunun intikam için mi yoksa başka bir Şey için mi olduğu artık pek önemli değil gibi görünüyor.

"Benim lekeli zırhlı Őövalyem," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Daha çok prensesi çalan ejderha gibi."

"Ben isteyerek gittim, hatırladın mı?"

"Öyle mi?" Sesi alçalır, eli yanımdan aşağı kayarak kalçama konar. "Senden ne istediğimi bilerek mi?"

Her Şey. Bu kelime aramızda asılı kalıyor, söylenmemiş ama neredeyse elle tutulur bir Şekilde.

"Evet," diyorum, onun bakışlarına karşılık vererek. "Neye razı olduğumu tam olarak biliyordum."

Beni uzun bir süre inceler, sanki yeni anlamaya başladığı bir dilde yazılmış bir şeyi okumaya çalışır gibi. Sonra eğilir ve beni öper — önceki gibi ateşli, çaresiz bir öpücük değil, daha nazik, neredeyse saygılı bir öpücük.

Geri çekildiğinde, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık var. Hemen gizliyor ama ben fark ettim - o kadar kolay giydiği zırhının ardındaki bir anlık bakış.

"Hazırlanmalıyız," diyor, yataktan kalkarken sesini kasıtlı olarak rahat tutuyor. "Jack hukuk ekibiyle birlikte bekliyor olacak."

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, sabah ışığı çıplak vücudunu müzeye ait bir heykel gibi şekillendiriyor. Onunla paylaştığımız onca şeyden sonra bile, onu görmek hala nefesimi kesiyor.

Banyo kapısında durur. "Bugün ne olursa olsun," der, sesi alçak ve ciddidir, "artık sana zarar veremeyeceğini unutma. Ben buradayken olmaz."

Sözleri üzerime bir battaniye gibi yerleşiyor, sıcak ve rahatlatıcı. Bu bir aşk ilanı değil, hatta ona yakın bile değil. Ama bu, her ne olursa olsun birlikte durup koruma sözü. Ve şu anda, tam da ihtiyacım olan şey bu gibi geliyor.

Duşun açıldığını duyduğumda, tembelce gerinerek, iyice yorulan kaslarımdaki hoş ağrının tadını çıkarıyorum. Bugün, babam yaptıklarının cezasını çekecek. Bugün, dünya Reed Cosmetics'in mükemmel prensesinin ardındaki çirkin gerçeği öğrenecek.

Bugün, hayatımı geri alıyorum.

Ve Liam Grimm'in yanımda olmasıyla - bu karmaşık, tehlikeli adam, benim beklenmedik müttefikim oldu - aslında kazanma şansım olabilir. Yataktan kayarak

banyoya doğru yürüdüm, kapıdan buhar yükseliyordu. Yaklaşan fırtınayla yüzleşmeden önce bir an daha bağlantı kurduk. Kontrol edilip kullanılmak yerine, canlı ve seçilmiş hissetmek için bir şans daha. kontrol edilip kullanılmış hissetmek yerine.

Yarın, bundan sonra ne olacağı konusunda endişeleneceğim.

Ama şimdilik, duşa girip Liam'ın bekleyen kollarına atılıyorum, bu ana ve dünyamı altüst eden adama teslim oluyorum.

İyi ya da kötü, bu işte birlikteyiz.

OTUZ ALTI EX PARTE

*REED MİRASÇI VE GRIMM SİYAH KUZU: ROMANTİZM
YOKSA İNTİKAM?*

Kasaba arabası adliye binasının otoparkına girerken, bir düzine tablet ve telefondan manşet bana bağılıyor. Görünüşe göre, Alexander'ın partisinde öpüşmemiz büyük yankı uyandırmış. Sansasyonel metnin altında, Liam ve benim çatı katında çekilmiş bir fotoğrafımız var. Eli yüzümü okşuyor, vücudum ona yaslanmış, dudaklarımız o anda hissettiğimden çok daha sinematik görünen bir öpücükle birleşiyor.

"Eh, cesur davranmaktan çekinmedikleri kesin," diyor Liam, dışarıda toplanan kalabalığı dikkatle incelerken sesini dikkatlice doğal tutmaya çalışıyor.

Ellerim kucagımda kıvrılıyor, göğsümde endişe sıkışıyor. Elbette gazeteciler olacağını bekliyordum. Hatta birkaç meraklı izleyici bile. Beklemediğim şey ise, mahkeme binasının merdivenlerine giden yürüyüş yolunda sıralanan, çoğu el yapımı pankartlar tutan onlarca, belki yüzlerce insandı.

SASHA STRONG

İNANIYOR HAYATTA

KALANLAR

#FREETHEREEDHEIRESS

"Bu ne?" diye fısıldıyorum, bu manzaradan gözlerimi ayıramadan.

Liam elimi tutar, parmakları benimkini sıkıca kavrar. "Kamuoyu," der. "Görünüşe göre biri seni bir davaya dönüştürecek kadar ayrıntı sızdırmış. İnsanlar senin tarafında, Prenseler."

Ona dönüyorum ve alaycı gülümsemesi beni eritiyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım... her şey için." Bu kelime, beklenmedik ama birçok yönden doğru bir şekilde havada asılı kalıyor. "Evet," diyor, sesi okşayıcı gibi. "Rica ederim."

Yüzümü avuçları arasına alır. "Gergin olma. Yanında oturamam ama söz veriyorum, seninleyim."

"Biliyorum," diyorum, o anda bunun ne kadar içten olduğunu fark ederek.

Araba yavaşlayarak durur ve Ruby'nin kalabalığın içinden bize doğru ilerlediğini görürüm, kızıl saçları yüzler denizinde bir fener gibidir. Kapı açılır ve o orada, iki eliyle bana uzanır.

"Hazır mısın?" diye soruyor, gözleri kararlılık ve endişenin karışımıyla parlıyor.

"Her zamanki gibi." Yüzümü buruşturup arabadan kayarak titrek bacaklarımla ayağa kalkarım.

Dışarı çıktığım anda kalabalıktan bir alkış yükselir. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki donakalırım, elim hala Ruby'nin elinde, kalbim göğsümde sıkışmış bir kuş gibi çarpıyor. Bu insanlar, bu yabancılar benim için buradalar. Beni destekliyorlar. Bana inanıyorlar.

Genç bir kadın, dergiye benzeyen bir şeyi sıkıca tutarak öne doğru itişir. "Bayan Reed! Size teşekkür etmek istedim. Hikayeniz bana boktan erkek arkadaşımın ayrılma cesaretini verdi."

Cevap veremeden, diğerleri de öne doğru itişip kakışarak seslerini üst üste bindiriyorlar. "Biz sizinle, Sasha!"

"Kız kardeşim de agorafobi hastası, babanızın yaptığı şey suçtur!" "Özgür olmayı hak ediyorsunuz!"

Ruby elimi sıkıyor ve ağladığımı fark ediyorum. Olanların büyüklüğü beni sararken, sessiz gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Uzun zamandır, babamın entrikaları yüzünden dünyadan kopuk, izole bir hayat sürüyordum. Hikayemin bu kadar çok insanda yankı bulacağını, acımın bir şekilde başkalarının sesini bulmasına yardımcı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Grimm diğer tarafımda belirir, kolunu koruyucu bir şekilde belime dolamıştır. "Gitmeliyiz," der, kulağıma alçak sesle. "Jack içeride bekliyor."

Başımı sallayarak, onun beni kalabalığın içinden geçirmelerine izin veriyorum. İnsanlar uzanıp koluma, omzuma dokunuyor, geçerken cesaret verici sözler söylüyorlar. Bu çok etkileyici, ama açık alanların genellikle olduğu gibi değil. Sanki bir destek dalgası üzerinde ilerliyormuşum gibi hissediyorum.

Adliye binasının merdivenlerine yaklaşırken, kenarda daha küçük bir grup görüyorum — pahalı takım elbiseli erkekler, kusursuz saçları ve tasarımcı çantaları olan birkaç kadın. Onların pankartları farklı:

VICTOR REED: SEVGİ DOLU BABA

GRIMM'İN GÜNDEMİ ORTAYA ÇIKTI

"Aptallar," diye mırıldanıyor Ruby, elimi daha sıkı tutuyor. "Onları görmezden gel."

Deniyorum, ama merdivenleri çıkarken düşmanca bakışları beni delip geçiyor. Kadınlardan biri, "Grimm sana kendi baban hakkında yalan söylemen için ne kadar ödüyor?" diye bağırıyor.

Tereddüt ediyorum, ama Liam'ın eli belimin alt kısmına bastırıyor, beni sabitliyor ve dengeliyor. "Yürümeye devam et," diyor. "Onlar önemli değil."

İçeride, mahkeme binası mermer ve koyu renkli ahşaptan yapılmış bir labirent gibidir, hava serin ve hafif küflüdür. Koridorda Desmond Bane'i görüyorum, babamın avukatlarından biriyle alçak sesle konuşuyor. Bizi görünce, korkmaya başladığım o yırtıcı gülümsemeyi gösteriyor. Ama avukat kulağına bir şey fısıldamak için eğildiğinde, Bane'in ifadesi değişiyor. Gözleri daralıyor, hesaplayıcı bir ifadeyle bize kısa bir selam veriyor, dönüp çıkışa doğru yürüyor.

"Nereye gidiyor?" diye Liam'a fısıldadım.

"Emin değilim," diye cevaplar, düşünceli bir ifadeyle. "Ama Bane, kaybedilmiş davalarla zaman kaybetmez. Eğer gidiyorsa..."

Onun ne demek istediğini hemen anlıyorum. "Babamın gelmeyeceğini düşünüyorsun." "Mümkün. Bane pragmatik biridir." Bir parça memnuniyet Liam'ın sesine ürperti karışır. "Fareler ve batan gemiler."

Bu ima beni ürpertir. Babam kendini savunmak için burada değilse...

Baş avukatımız Jack Granger, yığınla belge ve birkaç meslektaşıyla çevrili küçük bir konferans odasında bizi bekliyor.

"İşte buradasınız," diyor ayağa kalkarak. Gümüş saçlı ve kusursuz giyimli Jack, pahalı bir kolonya gibi güven yayıyor. "Dışarıda epey kalabalık var."

"Babam burada mı?" diye soruyorum, soru ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Jack'in ifadesi hafifçe değişir. "Henüz ortada yok. Avukat ekibi yaklaşık yirmi dakika önce geldi, ama Reed'in kendisi henüz görünmedi."

Midemde soğuk ve ağır bir his oluşur. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birçok anlama gelebilir," diyor Jack, sözlerini ölçerek. "Büyük olasılıkla, stratejik bir giriş planlıyor. Ya da belki basından kaçmaya çalışıyor."

Liam'ın çenesi gerilir. "Ya da tamamen başka bir şey planlıyor."

Jack, sert bir ifadeyle başını sallar. "Dr. Chen'in sunduğu kanıtlar ışığında bu sabah ek dilekçeler verdik. Reed duruşmaya gelmezse, sizin lehinize acil bir karar verilmesini ve ceza davası için bölge savcılığına sevk edilmesini talep etmeye hazırız."

Bu sözler teknik ve uzak geliyor bana. Tek düşünebildiğim babamın yokluğu. Bu onun yapacağı bir şey değil — o asla savaş alanını terk etmez, kontrolü asla teslim etmez.

"Ya kazanırsa?" diye fısıldayarak en derin korkumu dile getiriyorum. "Ya yargıç ona inanırsa?"

Liam yaklaşır, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçalır. "Bu olmayacak. Ama olsa bile, seni geri almasına izin vermeyeceğim. Asla. Sana söyledim. Sana söz veriyorum."

Cevap vermiyorum, ama elini daha sıkı tutuyorum, onun koruma çemberinde kendimi daha güvende hissediyorum.

"Bir şeyi kontrol edeceğim," diyor Ruby, elimi bir kez daha sıkıp odadan çıkıyor. Onun yokluğu bir boşluk bırakıyor ve ben onu geri çağırma, küçük müttefiklerimi yakınımnda tutma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Küçük masanın etrafında yerlerimizi alıyoruz ve Jack bize hukuki strateji hakkında bilgi vermeye devam ediyor, ama sözleri birbirine karışıyor. Bunun yerine nefes almaya, yükselen paniği uzak tutmaya odaklanıyorum. Birkaç saat içinde hayatım geri dönülmez bir şekilde değişecek. Ya babamın kontrolünden sonsuza kadar kurtulacağım ya da yasal olarak ehliyetsiz ilan edilecek, onun vesayeti altına alınacak ve ilaçlar ve zorla itaat ettirilmenin hapishanesine geri sürükleneceğim.

"Sasha?" Liam'ın sesi, kafamdaki düşünceleri keser. "Jack'in sorusunu duydun mu?"

Gözlerimi kırıştırdım avukatın endişeli yüzüne odaklanıyorum. "Pardon, ne?"

"Babanızın Bay Grimm'e karşı suçlamalarda bulunma olasılığına hazırlıklı olup olmadığınızı sordum," diye tekrarlar Jack. "İlişkinizi zorlayıcı bir ilişki olarak göstermeye çalışabilir, manipüle edildiğinizi veya hatta uyuşturulduğunuzu ima edebilir."

Acı bir kahkaha kaçır ağızımdan. "Bu çok ironik olurdu."

"Gerçekten de öyle," Jack hafif bir gülümsemeyle onaylar. "Ama mahkeme senden gerçeği duymalı; kendi isteğinle ayrıldığını, Grimm'in seni kontrol etmediğini, koruduğunu."

Gerçek. Çok basit bir kavram, ama bu durumda çok karmaşık. Grimm'le kendi isteğimle gittim, ama anlaşmamız pek de basit değildi. Babamın yaptığı gibi beni kontrol etmedi, ama bir anlaşma yaptık, ödenmesi gereken bir bedel vardı.

Her şeyi.

Ama o zamandı. Şimdi, Grimm'e bakarken, çenesindeki gerginliği, gözlerindeki endişeyi görünce, aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğini

Ne olursa olsun, başlangıçtaki nedenleri ne olursa olsun, istediği bedel ne olursa olsun, şu anda aramızda olan şey tamamen farklı bir şey.

"Gerçeği söyleyeceğim," diyorum kararlı bir şekilde. "Her şeyi."

Jack memnuniyetle başını sallar ve belgelerine geri döner. Liam'ın eli masanın altında benim elimi bulur, parmakları benimkilerle iç içe geçer, bu hareket hem sahiplenici hem de destekleyici bir jesttir.

Ruby geri döner, yüzü heyecandan kızarmıştır. "Buna inanmayacaksın," der, arkasından kapıyı kapatarak. "Reed Tower'ın çalışanları - yani, çoğu - buradalar. Mahkeme salonunda. Bay Williams, Anita, en az bir düzine daha. Tabii ki büyükanne de."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Onlar burada mı?"

"Seni desteklemek istiyorlar. Bazıları gördüklerini ifade etmeye hazırlar; ilaçları, babanın her şeyi kontrol etme şeklini."

Boğazımda bir yumru oluşur. Bu insanlar beni desteklemek için, geçim kaynaklarını riske atarak buraya gelmişler. Bu inanılmazdan da öte, insanı alçakgönüllü kılan bir şey.

"Zamanı geldi," diyor Jack saatine bakarak. "Hazırlar

."

Mahkeme salonuna doğru yürürken kendimi darağacına gider gibi hissediyorum. Bacaklarım

ahşaptan yapılmış gibi, nefesim sığ. Grimm yakınımda duruyor, varlığı hem rahatlatıcı hem de heyecan verici.

Mahkeme salonunun kapılarına yaklaşırken, Liam koluma nazikçe dokunarak beni durdurur. "Unutma," der, sesi alçak ve yoğundur, "içeride ne olursa olsun, yalnız değilsin."

Bir an için birbirimize bakarız, dünya aramızdaki boşluğa daralır. Sonra Ruby boğazını temizler ve an sona erer.

"Hazır mısınız?" diye sorar.

Omuzlarımı dikleştirip başımı sallarım. "Hazırım."

Mahkeme salonu beklediğimden daha küçük, daha samimi, bu da bir şekilde daha korkutucu hale getiriyor. İki masa yargıcın kürsüsüne bakıyor: bizimki, Jack'in zaten belgelerini düzenlediği masa, ve babamınki, aynı koyu renk takım elbiseli üç avukat dışında göze çarpan bir şekilde boş olan masa.

Galeriyi taradım ve Reed Tower'dan tanıdık yüzleri görünce nefesim kesildi. Onlara küçük bir gülümseme attım ve kendi babamdan daha çok beni yetiştiren Ruby'nin büyükannesi Birgit bana bir öpücük gönderdi.

"Herkes ayağa kalsın," diye seslenir mahkeme memuru ve biz de Yargıç Harlow koltuğuna otururken ayağa kalkarız.

O, hiçbir şeyi gözden kaçırmayan keskin gözleri olan heybetli bir kadındır.

Bakışları odayı tarar. "Bay Reed ve avukatı nerede?"

Diğer masadaki koyu renkli takım elbiseli adamlardan biri ayağa kalkar.

"Sayın Yargıç, ben David Mercer, Bay Reed'i temsil ediyorum. Maalesef müvekkilimin kaçınılmaz bir nedenle alıkonulduğunu bildirmek zorundayım. Duruşmanın ertelenmesini talep ediyoruz..."

"Reddedildi," diye keser Yargıç Harlow, sesi keskin. "Bu duruşma haftalar öncesinden planlanmıştı. Bay Reed tarih ve saati çok iyi biliyordu. Devam edeceğiz."

Galeri'de fısıltılar yayılır. Umutla doluyorum, ama hemen ihtiyatlı davranmaya başlıyorum. Babamın yokluğu beklenmedik ve endişe verici. O asla kontrolü isteyerek bırakmaz, kendini endişeli, sadık bir ebeveyn olarak gösterme fırsatını asla kaçırmaz.

"Dilekçe sahibinin yokluğuna istinaden," diye devam eder Yargıç Harlow, "sunulan delillerin incelenmesine devam edeceğiz."

Sonrasında olanlar, beklediğimden hem daha az hem de daha dramatikti. Babamla bir yüzleşme olmadı, beni sonsuza kadar kaybettiğini fark ettiğinde yüzünü görme şansım olmadı. Bunun yerine, Yargıç Harlow her iki tarafın sunduğu kanıtları metodik bir şekilde inceledi: babamın çeşitli kamu etkinliklerinde beni gösteren video koleksiyonu, onun istihdam ettiği doktorların klinik değerlendirmeleri ve bizim tarafımızdan Alexander'ın partisinden görüntüler, Ruby ve diğerlerinin tanıklıkları ve en önemlisi vücudumda bulunan deneysel ilaçların karışımını gösteren laboratuvar sonuçları, Dr. Chen'in tanıklığı ve Project Recall'un ayrıntılarına ilişkin ihbarcımızın yeminli ifadesi.

Başından sonuna kadar dik oturuyorum, duruşmadan garip bir şekilde kopuk hissediyorum. İncelenen benim hayatım, karar verilen benim özerkliğim, ama her şey o kadar gerçeküstü ki, sanki başka birinin hikayesini izliyormuşum gibi.

"Bayan Reed," diyor Yargıç Harlow aniden, beni geri gerçekliğe çekerek. "Ayağa kalkar mısınız lütfen?"

İstediğim kadar sağlam olmayan bacaklarımla ayağa kalkıyorum, Liam kolumu destekliyor.

"Önümdeki tüm kanıtları inceledim," diyor, beni hem görüldüğümü hem de açığa çıktığımı hissettiren bir şekilde doğrudan bana bakarak. "Tıbbi raporlar, tanık ifadeleri ve çeşitli olayların görüntüleri dahil. Değerlendirmeme göre, sistematik olarak

bilgilendirilmiş onayı olmadan sistematik olarak ilaç tedavisi görmüş, temel hakları ihlal edilmiş ve bu etkiden kurtulduğunda açık bir yetkinlik sergilemiş bir genç kadın görüyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, içimde temkinli bir umut yükselir.

"Bu mahkeme, Sasha Reed'in kendi işlerini yönetme konusunda tam yetkinliğe sahip olduğu ve yasal vasiye ihtiyaç duymadığına karar vermiştir. Ayrıca," diye devam ediyor, sesi sertleşiyor, "Victor Reed'in eylemlerine ilişkin tüm kanıtları, cezai kovuşturma yapılması yönünde güçlü bir tavsiyeyle bölge savcılığına iletiyorum."

Bu sözler beni bir inanamama ve rahatlama dalgasıyla sardı. Aynen böyle, bitti. Özgürüm. Yasal olarak, resmi olarak babamın kontrolünden kurtuldum.

"Tebrikler, Bayan Reed," diyor Yargıç Harlow, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Bu dava reddedilmiştir."

Muhabirler haberleri vermek için kapılara koşarken, mahkeme salonu kontrollü bir kaosla çalkalanır. Grimm kolunu belime dolayarak, az önce olanların gerçekliği kafama dank etmeye başlarken beni sakinleştirir.

"Kazandık," diye fısıldarım, kelimeler dilimde yabancı geliyor. O kadar uzun süre kaybetmeyi bekledim ki, zafer neredeyse kafamı karıştırıyor.

"Kazandık," diye onaylar Grimm, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Sen kazandın, Prenses."

Ruby sevinçle yüzü ıslıl ıslıl bir şekilde bana koşar. "Başardın!" diye bağırır ve beni sıkıca kucaklar. Leo Grimm'in odanın diğer ucunda durduğu yere dikkatli bir bakış atar, sonra dikkatini tekrar bana çevirir, yüzünde hala neşe vardır, ama gözleri artık endişelidir.

Ona destek olmak için elini sıkıyorum, sonra Jack'e dönüyorum. Jack, kendisine ödenen yüksek ücret karşılığında yapması gereken işi tam olarak yapmış bir adamın memnuniyetiyle malzemelerini topluyor. "Teşekkür ederim," diyorum, bu kelimelerin onun tüm çalışmalarına ve desteğine ne kadar minnettar olduğumu asla ifade edemeyeceğini bilerek.

"Rica ederim, Bayan Reed," diye cevaplar ve elimi sıkar. "Ancak babanızın yokluğu, bu özel savaşın henüz sona ermediğini gösteriyor gibi geliyor bana."

Bu düşünce, mahkeme salonunun sıcaklığına rağmen içimi ürpertir. Babam nerede? Ne planlıyor?

"Bayan Reed." Pahalı bir takım elbise giymiş bir adam yaklaşıyor, tavırları saygılı ama acil. "Charles Whitmore, Reed Cosmetics yönetim kurulu üyesi. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Ruby elimi sıkarken, Grimm birdenbire ortaya çıkıp önüme geçerek koruyucu bir tavır takınır. "Şu anda iş görüşmesi yapmak için uygun bir zaman ve yer değil."

"Bu önemli," diye ısrar ediyor Whitmore, gözleri bana sabitlenmiş halde. "Babanızın... yokluğu ve mahkemenin kararı ışığında, şirketin liderliği ile ilgili alınması gereken kararlar var."

"Neden bahsediyorsunuz?"

Whitmore gerçekten şaşırmış görünüyor. "Reed Cosmetics'in ana hissedarı sensin."

Onunla Grimm'e bakışlarımı gezdiriyorum. "Sanırım yanıyorsunuz."

Tiksinmiş bir ifadeyle başını sallar. "Babanızı hiç sevmedim, Bayan Reed. Bugün bir şey kanıtladıysa, o da benim içgüdülerimin hala keskin olduğudur." Bankın önündeki masalardan birini işaret eder.

Grimm kaşlarını kaldırır ve ben sessiz soruyu anlarım: Sizi bu durumdan kurtarayım mı?

Kafamı hafifçe sallayarak cevap veriyorum, sonra masaya oturuyorum, karşımda Bay Whitmore, yanımda Grimm.

"Reed Cosmetics'in kontrol hisseleri annenize aitti," dedi. "Şirketi kuran ve sadece kurmakla kalmayıp sıfırdan inşa etmek için mücadele eden oydu. Ve tabii ki çoğunluk hissedarı da oydu. Şirket Reed adını taşıyor, ama babanın sık sık ima ettiği gibi Reed Industries'in bir yan kuruluşu değil. Tam tersine. Reed Cosmetics, Reed Cosmetics'in piyasada başarıya ulaşmasının ardından Victor'un kurduğu Reed Industries'in çoğunluk hissedarıdır."

Ona sadece şaşkın şaşkın bakabiliyorum. "Neden bunların hiçbirini bilmiyorum?"

Bay Whitmore gözlerime bakıyor. "Baban sırlarını saklamakta çok iyiydi. Ama önemli olan, annen öldüğünde bu hisseleri miras aldın. Reşit olmadığın için hisseler, babanın vekaleti ile emanet olarak tutuldu. Artık yasal olarak ehliyetli olduğun ilan edildiğine göre, kontrol doğrudan sana geçiyor. Sen fiilen Reed Cosmetics'in CEO'su ve çoğunluk hissedarısın. Ve dolayısıyla Reed Industries'in de."

Bu bilgi bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Annem şirketin sahibi miydi? Bunca yıldır Reed Cosmetics'in babamın yarattığı, aile mücevher kutusundaki en parlak ve en karlı mücevher olduğunu sanıyordum.

"Annemin şirketi," diye fısıldıyorum, bu sözler hem acı hem de garip, beklenmedik bir rahatlık getiriyor. Onun bir parçası, yıllar boyunca ve babamın tüm yalanlarına rağmen bana geri dönmüş.

"Anneniz oldukça vizyoner biriydi," diyor Whitmore. "Adil olmak gerekirse, babanız da onun ölümünden sonra işi önemli ölçüde büyüttü. Yönetim kurulu, sizin uygun olduğunuz anda acil bir toplantı düzenlemeye hazır."

Annemden bir hediye. Babamın, onun ölümüyle ilgili gerçeği sakladığı gibi, benden sakladığı, ona olan bağım. Gözlerim yaşlarla doluyor, içimi karmaşık bir keder ve minnettarlık duygusu kaplıyor.

Duygularım etrafımda dönüp dururken oda sanki eğiliyor, günün yorgunluğu beni yakalıyor. Liam'ın eli benimkini sıkıca tutuyor.

"Bugün olmaz," diyor Whitmore'a kararlı bir şekilde. "Hazır olduğunda sizinle iletişime geçecek."

Whitmore tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama Liam'ın ifadesindeki bir şey onu vazgeçiriyor. "Elbette," diyor ve bana bir kartvizit uzatıyor. "Sizin için uygun olduğunda, Bayan Reed. Ama gecikmemenizi rica ediyorum. Reed Cosmetics — ya da belki de Lydia'nın mirası demeliyim — milyarlarca dolarlık bir şirket ve liderlik boşluğu başkalarına fırsatlar yaratır. Şimdilik bunu basından uzak tutacağız, ama bu koşullar altında bir sızıntı olmasını beklerim. Ve Bayan Reed, dikkatli olun. Babanız çabuk öfkelenen bir adamdır. Korkarım ki, bunu zaten biliyorsunuzdur."

Cevabımı beklemeden arkasını dönüyor. O uzaklaşırken, başım dönerek Grimm'e dönüyorum. "Bunu biliyor muydun?"

"Hiç bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama mantıklı. Victor Reed tek başına bu kadar başarılı bir şey inşa edemezdi."

"Kozmetik imparatorluğunu yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum, sesimde panik belirliyor. "Ben yapamam..."

"Hey." Ellerini yüzüme koyarak, ona odaklanmamı sağlar. "Her şeyi sırayla halledelim. Şu anda, Reed Cosmetics ve Reed Industries'in mükemmel bir yönetimi var. Onlar iyi olacaklar. Ama biz buradan çıkmalıyız."

Haklı. Mahkeme salonu daha fazla muhabirle doluyor, hepsi bir açıklama, bir fotoğraf, ortaya çıkan sansasyonel hikayenin bir parçası için bağırıyor. Ruby diğer tarafıma yaklaşarak, çıkışa doğru ilerlerken insan bariyeri oluşturuyor.

Medya ordusu üzerimize çullanmadan önce mahkeme binasının merdivenlerine kadar ulaşıyoruz. Kameralar patlıyor, sesler birbirine karışıyor ve bana bir sürü soru soruluyor.

"Bayan Reed! Yasal olarak ehliyetli ilan edilmek nasıl bir duygu?"

"Bay Grimm! Bu romantizm, Reed Cosmetics ve Grimm International arasındaki şirket birleşmesinin bir örtüsü mü?"

"Sasha! Baban hakkında suç duyurusunda bulunacak mısınız?"

Kalabalığın içinden ilerlerken, uzun boylu, siyah saçlı bir kadın bizi durdurur ve rozetini gösterir.

"Bayan Reed," diyor, ifadesi profesyonel ama sempatik. "Ben Dedektif Ramirez. Victor Reed hakkında tutuklama emri çıkarıldığını size bildirmek istedim. Şu anda onu aktif olarak arıyoruz."

Bu haber beni karışık duygularla doldurur — haklılık duygusu, evet, ama aynı zamanda başka bir hayatta, başka bir babayla olabilecekler için boş bir tür keder.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sorar. "Saklanabileceği herhangi bir mülk var mı?"

Kafamı salladım, babamın bir kaçak olduğu gerçeği hala tam olarak kavrayamayacağım kadar garipti. "Victor bulunmak istemiyorsa, bulunamaz," dedim. "Çevresini kontrol etmekte çok iyidir."

Dedektif başını sallar ve bana kartını uzatır. "Aklınıza bir şey gelirse lütfen arayın. Ve Bayan Reed? Babanız yakalanana kadar güvenliğinizi artırmaya hazırız."

"Buna gerek yok," diyor Grimm. "Onu biz koruruz." Dedektif başını sallar ve uzaklaşır.

Grimm dikkatini bana çevirir. "İyi misin?"

"Sanırım," diyorum, ama tam olarak emin değilim. Her şey çok hızlı geliyor, ayaklarımın altındaki zemin neredeyse yönümü bulamayacak kadar hızlı değişiyor.

Kalabalığın içinden ilerlemeye devam ediyoruz, ama yavaş ilerliyoruz. Daha fazla destekçi toplanmış, pankartları ve sloganları kaosa renkli, gürültülü bir fon oluşturuyor.

"Bayan Reed!" Genç bir kadın basın hattını yarıp geçer, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Annenizin Reed Cosmetics'i kurduğunu öğrendiğinize göre, onun vizyonunu sürdüreceksiniz yoksa şirketi yeni bir yöne mi götüreceksiniz?"

Grimm'e bakıyorum, haberin çoktan dünyaya yayılmış olmasına şaşırıyorum. "Bu, Amerika'nın en büyük iki kozmetik hanedanının birleşmesi mi?" "Liam Grimm ile kaçtığınız söylentileri doğru mu?"

Sorular çok hızlı, çok farklı yönlerden geliyor ve kendimi kapatmaya başladığımı hissediyorum. Nefesim sığlaşıyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

ışık noktalarına kadar daralıyor. Bunun fobilerimden kaynaklanan bir panik atak mı yoksa sadece günün yorgunluğunun bir sonucu mu olduğunu bilmiyorum. Önemli değil. Tek bildiğim, buradan uzaklaşmam gerektiği.

"Yeter," Liam'ın sesi gürültüyü kesiyor, kararlı ve tavizsiz. "Bayan Reed şu anda yorum yapmayacak."

Kalabalığın içinden birine işaret ediyor — güvenlik görevlisi, anlıyorum — ve aniden önümüzde bir yol açılıyor, bizi koyu renk camlı bir araca götürüyor. Ruby elimi bir kez daha sıkıyor ve kalabalığın içine karışmadan önce beni daha sonra arayacağına söz veriyor.

Arabanın içindeki sessizlik, dışarıdaki kaostan ardından ani ve neredeyse şok edici. Deri koltuğa gömülürüm, yorgunluk dalgalar halinde üzerime çöküyor.

"Nefes al," diyor Liam yanımda yumuşak bir sesle. "Bitti. Sen kazandın."

Henüz kelimeler kuramadan başımı sallıyorum. Araba kaldırımdan uzaklaşıyor, mahkeme binasını ve onun etrafındaki karmaşayı geride bırakıyor. Çelik ve camdan oluşan bulanık bir görüntü içinde şehrin geçip gitmesini izliyorum, bugün olan her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Özgürüm. Yasal olarak babamın kontrolünden kurtuldum, o bir kaçak, polis tarafından aranıyor ve bir şekilde, artık annemin şirketinin başında ben varım — varlığından haberdar olmadığım bir miras, bunca yıldır benden saklanmış olan annemle olan bir bağ.

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum sonunda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Annem hakkında. Şirket hakkında. Hiçbir şey hakkında."

Liam'ın eli benimkini bulur, parmakları sıcak ve sağlamdır. "Baban gerçeği saklamakta çok iyidir."

Keskin ve boş bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Bu yüzyılın en büyük understatement'ı."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor. "Şirket hakkında?"

Kafamı sallıyorum, soru şu anda düşünmek için çok büyük. "Bilmiyorum. Hiç hayal etmemiştim... Yani, şirket onundu. Bunca zaman, onun eseri, onun mirası olduğunu sanıyordum. Ama annemin vizyonuydu. Onun hayaliydi."

Bu farkındalık, yeni bir keder ve şaşkınlık dalgası getirir. O, annemin hayatını, vizyonunu ve çok daha fazlasını çalmıştı. Onun mirasının başka hangi parçalarını ele geçirip çarpıtmıştı?

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, duygularım beni tekrar ele geçirmeden konuyu değiştiriyorum.

Liam'ın eli benim elimi nazıkçe sıkıyor. "Özel bir yere," diyor. "Görmeni istediğim bir yere."

Daha fazla ayrıntı sormak istiyorum, ama çok yorgunum, umursamıyorum. Ayrıca, Grimm'in bana iyi bakacağına güveniyorum. Ve şimdilik, en azından, nereye gidiyorsak gidelim, kaostan, kameralardan ve cevaplayamadığım sorulardan uzak olduğumuzu bilmek yeterli.

Uzaklara, Liam Grimm'le birlikte... Başlangıçta beni esir alan, sonra koruyucum olan ve şimdi...

Şey, şimdi onun ne olduğunu bilmiyorum. Düşman değil, tam olarak müttefik de değil. Sadece sevgiliden, sadece arkadaştan daha fazlası. O çok daha karmaşık bir şey. Benim için çok değerli bir şey.

Ve bizimle birlikte, görünmez ama bir şekilde yeni bir varlık olarak, annemin hayaleti de seyahat ediyor. Onun mirası beklenmedik bir şekilde bana geri döndü.

Şehir yerini banliyölere, banliyöler de yemyeşil kırsal alana bırakırken, başımı Liam'ın omzuna yaslayıp, yorgunluğa ve nihayet gerçekten kendim olmanın verdiği garip huzura teslim oldum.

Seçmekte özgür. Karar vermekte
özgür. Olmakta özgür.

OTUZ YEDİ SINIRSIZ

Connecticut'un yemyeşil ormanlık alanlarından geçen uzun, dolambaçlı yolu tırmanırken, ağaçlar aralanarak, sanki orada doğal olarak büyümüş gibi tepeye mükemmel bir şekilde entegre olmuş, cam, taş ve ahşaptan yapılmış modern bir şaheser olarak tanımlanabilecek bir yapı ortaya çıkıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum, sesimdeki hayranlığı gizleyemeden.

Omuzlarını silkiyor, ama gözlerinde bir parça gurur görüyorum. "Düşünmek için alana ihtiyacım olduğunda."

Araba bir çeşmenin etrafında dönerek ön girişte durur — cilalı ahşaptan yapılmış devasa bir kapı, yanlarında yerden tavana kadar uzanan pencereler vardır. Grimm önce iner, bana arabadan inmeme için elini uzatır, sonra şoförü yolcu eder.

Bugün olan her şeyin şokunu hala atlatamamıştım. Duruşma. Babamın yokluğu. Annemin şirketiyle ilgili ortaya çıkan gerçek. Ve şimdi de bu... Geride bıraktığımız kaostan çok uzak bir dünya gibi görünen gizli bir sığınak.

Kapının kilidini açar ve kapıyı iterek, bir şekilde hem minimalist hem de inanılmaz derecede sıcak bir iç mekanı ortaya çıkarır. Yine ahşap, taş ve cam, yüksek tavanlar ve devasa pencerelerden ormanın manzarası.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, ben yavaşça dönüp mekanı incelerken beni dikkatle izliyor. Tasarımda bir açıklık, bir özgürlük hissi var ve bu benim içimdeki derin bir şeye hitap ediyor. Bir ömür boyu hapis, duvarlar, kilitler ve sürekli gözetimden sonra, burası özgürlük gibi geliyor.

"İnanılmaz," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Bu benim için çok anlamlı," diyor. "Bu yer benim kanım ve terim var."

"Bir dakika, ne? Bu yeri sen mi inşa ettin?"

"Her tahta, her çivi. Ya kendi ellerimle ya da tek kişinin yapamayacağı işlerde bir müteahhidin yardımıyla."

"Vay canına. Çok etkilendim."

Omuzlarını silkiyor, övgüler karşısında neredeyse çocuksu görünüyor. "Stres atmak için iyi bir yol," diyor. Dudakları seğiriyor ve gözlerinde bir ısı parlaması görüyorum. "Elbette başka yollar da var."

Arkamızdan kapıyı kapatır ve mandalın yumuşak tıklaması aramızdaki enerjiyi değiştirir. Yalnızız. Gerçekten yalnızız, belki de tüm bunlar başladığından beri ilk kez. Avukatlar yok. Gazeteciler yok. Babamın veya müttefiklerinin tehdidi yok.

Sadece biz ve paylaştığımız zafer.

Yaklaşıyor, gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. "Her şey hakkında ne hissediyorsun?"

Soru basit, ama cevap hiç de öyle değil. Nasıl hissediyorum? Coşkulu. Korkmuş. Yorgun. Heyecanlı. Özgür. İçimde o kadar çok duygu dolaşıyor ki, onları ifade etmek bir yana, tanımlayamıyorum bile.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey var: Onu istiyorum. Burada.

Şimdi.

"Biraz stres atmak istiyorum," diyorum, sonra iki hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ellerim onun yüzünü buluyor, onu kendime çekiyorum. Öpücük açgözlü, çaresiz, bir buluşma değil, bir çarpışma.

O anında karşılık veriyor, şaşkınlığı sadece bir saniye sürüyor, sonra kolları beni sarıyor. Beni geriye doğru itiyor, giriş duvarının soğuk yüzeyi ile vücudunun sıcaklığı arasında sıkışıyorum. Kalçaları benimkilere bastırıyor, arzusu nefesimi kesiyor. Onun sağlam sıcaklığı, ağzımın üzerindeki acil baskısı... Gerçek dışı bir günde tek gerçek şey gibi geliyor.

"Sasha," diye fısıldadı dudaklarıma.

Parmaklarım, sabırsızlıktan hassasiyetle hareket edemeden gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyor. O ise sorunu, kumaşı çekip ayırarak çözüyor ve düğmeler cilalı zemine saçılıyor. Ellerimi göğsünün açıkta kalan derisine sürüyorum, avucumun altında kalp atışlarının hızlı gürültüsünü hissediyorum.

O, benim muhafazakar mahkeme bluzumu çabucak çıkarır, ağzını benimkinden ayırmadan kumaşı omuzlarımdan iter. Elleri her yerde: saçlarımda, göğüslerimde, eteğimin bel kısmının altında kayıyor. Ben de aynı derecede çılgınca, kemerini gevşetip pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyorum.

O bizi evin derinliklerine doğru yönlendirirken, arkamızda bir dizi atılmış giysi bırakıyoruz.

manzaradan yararlanacak şekilde konumlandırılmış. Oraya vardığımızda, o sadece pantolonunu giyiyor ve ben de etek, külot ve sütyenimden başka bir şey giymiyorum.

O oturur, beni kucağına oturtmak için aşağı çeker, elleri sahiplenici bir güçle belimi kavrar.

Arkamdan uzanıp sütyenimin kopçalarını açtım ve onu düşürdüm. Beni gördüğünde yüzündeki ifade neredeyse vahşi bir şeye dönüştü ve orada gördüğüm ham açlık, içimi bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu.

"Buna ihtiyacım var," diyorum ona, sertleşmiş organına sürtünerek, aramızdaki kumaştan onun sert hatlarını hissederek. "Sana ihtiyacım var. Bütün bunlardan sonra gerçek bir şey hissetmek için..."

Sözlerim çaresiz bir iniltiye dönüşür, ağzı meme ucumu yakalar, dişleri hassas ucu okşar, sonra dili acıyı yatıştırır.

Başım geriye düşer, parmaklarım saçlarına dolanarak onu tam da ihtiyacım olan yerde tutar, hislerim yıldırım gibi içimi kaplar. Günün olayları — gerginlik, korku, zafer — beni aşırı duyarlı hale getirmiştir, her dokunuş daha da güçlenir, her sinir ucu daha fazlasını ister.

Her iki göğsümü de eşit bir açlıkla yalıyor, bir eliyle kıcımlı morartacak kadar sertçe kavrayarak beni penisine daha sıkı çekiyor, diğer eliyle göğüs kafesimi yukarı kaydırarak göğsümün ağırlığını avuçluyor ve diğerini ağzıyla işliyor. Dokunuşunun ham talebinde, vücudumu neredeyse vahşi bir şekilde sahiplenmesinde, aramızdaki katmanlara rağmen merkezime karşı ereksiyonunun acımasız baskısında kendimi kaybediyorum.

"Çok fazla giysi var," diye nefes nefese, kemerini tırmalıyorum.

O, benim ateşli tenime karşı kıkırdama değil, daha çok hırıltı gibi bir ses çıkarır, titreşimler benim merkezime doğru başka bir zevk dalgası gönderir. "Çaresiz misin, Prenses?"

"Açlıktan ölüyorum," diye düzeltiyorum, sonunda kemerini çözüp pantolonunun düğmesine saldırıyorum.

Küfürüm üzerine gözleri parlar ve tek bir hızlı, güçlü hareketle beni kaldırıp sırt üstü çevirir, yumuşak yastıklara düşerken ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Bir an için üzerimde dikilir, göğsü inip kalkar, çenesi o kadar sıkıdır ki derisinin altındaki kasların seğirdiğini görebilirim.

Sonra üzerime çullanıyor, kalan giysilerimi acımasız bir verimlilikle çıkarıyor — aceleyle dikilmiş eteğim dikişinden yırtılıyor, ipek külotum sabırsız parmaklarla parçalanıyor, ayakkabılarım dikkatsizce bir kenara atılıyor. Her giysi tören yapmadan atılıyor, ta ki çıplak, açıkta, cildim ihtiyaçtan kızarmış ve nemli, vücudum onu çaresizce arzularken.

"Tanrım, şuna bak," diye fısıldadı, bakışları bir ziyafette aç bir adam gibi her santimimi yutarcasına. "Bana lanet bir hediye gibi açıl."

Cevap veremeden, dizlerimin arasına çöküyor, bacaklarımı tutup beni kanepenin kenarına çekiyor. Ağzı, dizimden iç uyluklarıma kadar ısıracı öpücükler bırakıyor, her biri bir öncekinden daha sert, beni işaretliyor, damgalıyor. Nefesim beklentiyle kesiliyor, vücudum zaten gerginleşiyor, boşluğa sıkı sıkı sarılıyor.

Dilinin merkezime ilk dokunuşu beni kanepeden kaldırır, boğazımdan kırık bir çığlık kopar. Ama keşiflerinde nazik olan hiçbir şey yoktur - her şeyde olduğu gibi aynı vahşi yoğunlukla beni yutar, klitorisimi sertçe emer, sonra dilini içime daldırır, başparmaklarıyla kıvrımlarımı ayırarak beni saldırısına tamamen maruz bırakır.

Beni acımasızca doruğa sürüklüyor, iki parmağını da ekleyerek içimdeki o hassas noktaya acımasızca kıvrılıyor ve göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar patlıyor. Sadece birkaç saniye sonra parçalanıyorum, zevk beni ezici bir güçle sararken vücudum titriyor.

"Liam! Tanrım, Liam." Onun adı bir dua ve bir lanet gibi, ben onun acımasız ağzının altında parçalanırken, kalçalarım ona karşı kıvrılıyor, o beni her bir artçı sarsıntıda işlerken, aşırı duyarlılıktan inleyene kadar pes etmiyor.

Sonunda nefesimi toplayıp gözlerimi açtığımda, o ayakta duruyor, kalan giysilerini çıkarıyor, kalın ve ağır penisi dışarı çıkmış, ucunda bir damla ön sıvı parlıyor. Vücudu, sert hatları ve şekillendirilmiş kasları, güçlü uylukları ve geniş omuzları ile bir şaheser, spor salonunda değil, emekle inşa edilmiş. Çıplak elleriyle bir ev inşa eden bir adamın vücudu.

"Buraya gel," emrediyorum, açgözlü ellerimle ona uzanıyorum.

Kaşları kalkıyor, ağzının köşelerinde tehlikeli bir sırıtış beliriyor. "Bu işler böyle mi yürüyor, Prenses? Şimdi kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?"

Yırtıcı bir zarafetle hareket ederek kanepeye yanıma oturur, ama beklediğim şekilde değil. Üzerime uzanmak yerine oturur ve beni sertçe kucağına çeker. Eli kıkırma sertçe iner ve dudaklarımdan şok bir inilti koparır.

"Bu," diyor, sesi kemiklerimi titreten gürleyen bir bas sesine düşüyor, "artık benim." Bir şaplak daha, bu sefer daha sert, acı bacaklarımdan arasında biriken bir sıcaklığa dönüşüyor. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim, bu sahiplenmeyi ne kadar istediğime, buna ne kadar ihtiyacım olduğuna şaşırmıştım.

"Söyle," diye emretti, bir şaplak daha attı, sonra geniş avucuyla acıyı yatıştırdı.

"Hepsi senin," diye nefes nefese, onun dokunuşuna doğru itiyorum. "Ben seninim. Lütfen, Grimm..."

Beni tekrar ters çeviriyor, bu sefer sırt üstü yatırıyor, bir eliyle penisini kavrayarak üzerime eğiliyor ve onu girişime yönlendiriyor. "Ne istiyorsun, Prenses? Benden tam olarak ne istediğini söyle."

"İçimde olmanı istiyorum," diye yalvarıyorum, gururumu, rol yapmayı bir kenara bırakarak. "Şimdi. Sertçe. Lütfen."

İki kez söylemesine gerek yok. Güçlü bir itişle kendini sonuna kadar gömer, büyüklüğünün gerginliği ve yakıcılığı boğazımdan boğuk bir çığlık koparır. Bir an için tamamen hareketsiz kalırız, alnı alnıma bastırılmış, ikimiz de tamamen birleşmiş olmanın ezici hissine alışmaya çalışırız.

Sonra hareket etmeye başlar ve ritminde ölçülü ya da dikkatli bir yan yoktur. Derin, acı verici vuruşlarla beni sahiplenir, kanepenin altımızda sallanır, parmakları iz bırakacak kadar sertçe kalçama batar, diğer eli saçımı yumruklar ve beni tam istediği yerde tutar.

"İhtiyacın olan bu muydu, Prenses?" diye kulağıma homurdanıyor, dişleri kulak mememi ısıyor. "Adımdan başka her şeyi unutacak kadar sert sikilmek mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, her acımasız itiş karşılık vererek, onu daha derine alırken, tırnaklarım sırtını iz bırakacak kadar sertçe tırmalıyor. "Durma. Lütfen, durma."

Açı değiştirir, her vuruşta o mükemmel noktaya doğru ilerler ve kendimi hızla başka bir zirveye tırmanırken hissedirim.

"Durmayacağım, Prenses." Alnında ter damlaları, kasları kendini tutmanın gerginliğiyle gergin. "Sen benim sikimin etrafında boşalana kadar durmayacağım. Benden son damlasına kadar sıkıldığını hissedene kadar durmayacağım."

Eli aramıza kayıyor, başparmağı klitorisimi buluyor, acımasız darbelerine karşılık mükemmel bir basınçla daireler çiziyor ve beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyor, bu doruk noktası bir öncekinden daha da yoğun bir şekilde yükseliyor.

"İşte böyle, bebeğim." Sesi gergin ama yine de hakimiyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Benim için kendini bırak. Senin parçalandığını hissetmek istiyorum. Şimdi, Prenses. Benim için boşal."

Sanki vücudum onun emrine itaat ediyormuş gibi, patlıyorum, o kadar yoğun zevk dalgaları ki, neredeyse acı verici bir şekilde içimi kaplıyor. Onun adını haykırdığımı, sırtım kanepeden kalkarken vücudumun ritmik atışlarla onun etrafında sıkıştığını belli belirsiz fark ediyorum.

Birkaç saniye sonra o da boğazından gelen bir kükremeye onu takip etti, ritmi son bir kez derinlemesine girerken titredi, boşalması içimde sıcak ve nabız gibi atıyordu. Tüm vücudu sertleşmeden önce üzerime yığıldı, ağırlığı, cennete gerçekten dokunduğumun ardından süzülürken hoş bir demir gibiydi.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz, sadece düzensiz nefes alıp veriyoruz ve ara sıra artçı sarsıntılarla titriyoruz. Yüzü boynumun kıvrımına gömülü, kalbi göğsüme çarpıyor, vücudu hala benimkine yapışık.

Sonunda başını kaldırıyor ve bana hem memnun hem de garip bir şekilde savunmasız bir ifadeyle bakıyor. "Sana bir tur teklif edecektim," diyor, sesi kısık ve yorgun. Parmakları beklenmedik bir şefkatle yanağımın kıvrımlarını izliyor. "Ama bir şekilde konudan saptık."

Yorgunluğuma rağmen, özgür ve samimi bir kahkaha atıyorum. "Bence bu, turun mükemmel bir başlangıcıydı." Sesim çığlık attığım için kısık çıkıyor. "Çok... pratik."

Cevap olarak gülümsemesi çocuksu, genellikle ciddi yüzünü daha genç, daha kaygısız bir şeye dönüştürüyor. "Mahzende şarap var," diyor. "Şampanya nasıl olur? Kutlama için uygun görünüyor."

"Mmm," diye mırıldandım, ellerimi sırtında gezdirerek parmaklarımın altındaki kasların oyununu keyifle izledim. "Şampanya mükemmel olur."

Beni bir kez daha öptü, sonra isteksizce kendinden ayrılıp ayağa kalktı. Bu fırsatı değerlendirip çıplak vücudunu hayranlıkla seyrettim; tüm kaslı ve zarif hatları saf erkeksi mükemmelliği oluşturuyordu. Takım elbisesinin pantolonunu giydi, bel kısmını açık bırakarak rahat ve yıkıcı derecede seksi bir görüntü yarattı.

"Kıpırdama," diye emrediyor ve sesinde beni yeniden arzuya boğan bir otorite var. "Hemen dönerim."

Onun koridorda kayboluşunu izledim, sonra tembelce gerindim, iyice çalıştırılmış kaslarımdaki hoş ağrının tadını çıkardım. Kanepe inanılmaz rahattı, pencereden görünen manzara huzur vericiydi. Son zamanlarda ilk kez, tamamen rahat hissediyordum, bundan sonra ne olacağından korkmuyordum. Ve bunun en büyük nedeni, eskiden düşmanım olarak gördüğüm Liam Grimm'di.

Bir şişe ve iki bardakla geri döndü, göğsü hala çıplaktı, saçları sevimli bir şekilde dağınmıktı. Hesaplı bir iş adamından çok, benim... değer verdiğim? Güvendiğim? İstedğim?

Yukarıdakilerin hepsi ve belki daha fazlası. İçimde dönen duygulara bir isim vermek için hazır değilim, ama onların varlığını inkar edemem. Bu adam için güçlü, karmaşık duygular. Düşman, esir alan, koruyucu. Ve şimdi tamamen başka bir şey. Arkadaş, sanırım, ve sevgili.

Tecrübeli bir kolaylıkla mantarı açıyor, sessiz odada keskin bir ses çıkıyor. "Zafere," diyor, iki bardağı da doldurup birini bana uzatıyor.

Çıplaklığımdan utanmadan otururum ve şampanyayı kabul ederim. "Özgürlüğe," derim, kadehimi onun kadehine çarparak.

İlk yudum soğuk ve ferahlatıcı, kabarcıklar dilimde dans ediyor. "Bu çok iyi," diyorum takdirle.

"Dom Pérignon," diye onayladı. "2008. En iyi yıllardan biri."

Bir yudum daha alıp karmaşık lezzetlerin tadını çıkarırım. "Şampanya hakkında çok şey biliyorsun."

Omuz silkiyor ve kanepenin yanıma oturuyor. "Birçok şey hakkında biraz bilgim var."

"Ve bazı çok özel şeyler hakkında da çok şey biliyorum," diye ekliyorum, yatak odasındaki becerilerini düşünerek. Duşta. Kanepede.

Gülüşü alçak ve sıcaktır. "O konuda hiç şikayet almadım," der, sanki aklımı okumuş gibi.

"Benden de almayacaksınız," diye onu temin ediyorum ve şampanya aromalı bir öpücük için ona doğru eğiliyorum.

Oyun gibi başlayan şey, kısa sürede yine ateşli bir hal alır. Şampanya bir kenara bırakılır, neredeyse hiç tadına bakılmaz, çünkü eller ve ağızlar zaferimizi kutlamak için daha ilginç yollar bulur. Bu sefer daha yavaş, daha keşifçidir, sanki ikimiz de daha önce sadece umutsuzca yudumladığımız şeyi nihayet tadını çıkarmaya izin veriyormuşuz gibi.

Kanepede üzerine oturuyorum, onu yavaşça içime alıyorum, zevk kontrolü ele geçirirken yüzünü izliyorum. Elleri kalçalarımı kavırıyor, yönlendiriyor ama emir vermiyor, hızı benim belirlememe izin veriyor. Öne eğiliyorum, saçlarım etrafımızda bir perde oluştururken onu derin bir şekilde öpüyorum.

"Sen inanılmazsın," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi hayranlıkla dolu. "Hissettirdiklerin... hareketlerin..."

Kalçalarımı sallayarak onu daha derine alıyorum, göğsünün derinliklerinden bir inilti koparıyorum. "Göster bana," diye fısıldıyorum, her nefes alışımında, her

kırık küfürle artıyor. "Bana neyi sevdiğini göster."

Elleri kalçalarını sıkıca kavrar, daha hızlı, daha sert hareket etmem için beni teşvik eder. Ben de ona uyarım, ritimde, artan zevkte, yüzündeki ham arzusunun ifadesinde kendimi kaybederim.

Boşalma geldiğinde, bu daha çok kırılmak değil, uçmak gibidir — onun adını haykırmamı sağlayan, vücudumun onun etrafında sıkılaşmasını sağlayan, benim doruğumun onun doruğunu tetiklediği, uzun süren bir zirve.

Sonra, kanepenin önündeki halının üzerinde birbirimize sarılıyoruz, soğuyan tenlerimizin üzerine bir battaniye çekiyoruz, yarısı boş şampanya şişesi sehpa da unutulmuş durumda. Ben başımı göğsüne yaslayıp, kalp atışlarının düzenli ritmini dinlerken, parmakları çıplak omzumda boş boş desenler çiziyor.

"Eninde sonunda kalkmamız gerekecek," diyor, ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Mmm," diye ikna olmadan onaylıyorum. "Eninde sonunda."

Huzurlu an, yan kapının açılma sesiyle bozulur. İkimiz de donakalırız, sonra aceleyle battaniyeyle kendimizi daha iyice örteriz.

"Bay Grimm?" diye bir erkek sesi duyulur. "Araba bir süredir dışarıda, bir bakayım dedim... oh!"

Girişte, rahat ama şık giyimli orta yaşlı bir adam duruyor, manzarayı gördüğünde yüzü etkileyici bir kırmızıya dönüyor ve hızla gözlerini başka yöne çeviriyor.

"James," diyor Liam, olağanüstü bir soğukkanlılıkla. "Beklenenden biraz erken geldik."

"Görüyorum efendim," diye cevaplar James, hala kararlı bir şekilde tavana bakarak. "Evi hazırlamak için daha sonra gelmemi ister misiniz?"

Liam bana bakıyor, durumun garip olmasına rağmen gözlerinde eğlence dans ediyor. "Bize yarım saat verin, sonra akşam yemeğini hazırlayabilirsiniz. Bayan Reed benimle kalacak."

"Peki efendim," diyor James, kapıya doğru geri çekilirken. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Reed," diye ekliyor takdire şayan bir nezaketle, sonra aceleyle çekip gidiyor.

Kapı arkasından kapandığında, Liam'ın göğsüne yüzümü gömerek kahkahalara boğuluyorum. "Aman Tanrım," diye nefes nefese gülüyorum. "Yüzü!"

Liam da benimle birlikte gülmeye başlar ve kollarını bana daha sıkı sarar. "Zavallı James. Dokuz yıldır hizmet ediyor ama ona hiç böyle bir şok yaşatmamıştım."

"Onur duymalı mıyım?" diye soruyorum, ona sahte bir ciddiyetle bakarak.

"Kesinlikle," diye onayladı ve burnuma bir öpücük kondurdu. "Şimdi, bunu söylemekten nefret etsem de, diğer çalışanlarla birlikte geri dönmeden önce giyinmeliyiz."

"Personel mi?" diye tekrar ediyorum. "Burada kaç kişi çalışıyor?"

"Sadece birkaç kişi," der, battaniyeden kurtulup dağınık giysilerimizi toplamaya başlar. "James mülkü yönetiyor, karısı Maria ben burada kaldığımda yemekleri yapıyor ve mülkün kenarındaki bir kulübede yaşayan bir bahçıvan var."

Ayağa kalkıp battaniyeyi geçici bir elbise gibi etrafıma sarıyorum. "Ve hepsi bizim ne yaptığımızı tam olarak bilecek," diyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Liam, hiç pişmanlık duymadan sırtıyor. "Şimdi evi gezmek ister misin? Yoksa önce temizlenmek mi istersin?"

Uyluklarımın arasındaki hoş yapışkanlığı, cildime dökülen şampanyayı, genel olarak dağınık görünüşümü düşünüyorum. "Temizlenmek," diye karar veriyorum. "Kesinlikle temizlenmek."

O da başını sallar ve geri kalan kıyafetlerimizi toplar. "Ana banyoda iki kişi için yeterince büyük bir duş var." Gözleri üzerimde dolaşır. "Gerçi daha temiz olacağımızı garanti edemem."

Onun doyumsuzluğuna gülerek başımı sallıyorum - ki, dürüst olmak gerekirse, benimkiyle aynı. "Yolu göster," diyorum ve onu, ana süit olduğunu düşündüğüm yere doğru takip ediyorum. "Sonra da bana bu muhteşem yerin geri kalanını gösterebilirsin."

Evde ilerlerken, eli belimin altında sıcaklığını hissediyorum ve tüm bunların ne kadar gerçeküstü geldiğine şaşıyorum. Yirmi dört saat önce, mahkemede babamla yüzleşmeye hazırlanıyordum, geleceğimden emin değildim, özgürlüğüm belirsizdi. Şimdi ise bu güzel evde, bu karmaşık adamla birlikteyim ve hala gerçek gibi gelmeyen bir zaferi kutluyoruz.

Ama Grimm beni sade lüksü yansıtan yatak odasına götürdüğünde, saygıyla ellerini kullanarak üzerimdeki battaniyeyi açtığında, ağzı benimkini bulup daha fazla zevk vaat eden bir öpücük verdiğinde, en azından bu tamamen gerçek gibi geliyor.

Bu bağ, bu an, bu adam.

Yarın ne getirirse getirsin — annemin şirketini yönetmenin zorlukları, kaçak babamı aramaya devam etmek, Grimm ile aramızdaki karmaşık ilişki

Şimdilik, bunu kabul edeceğim — saf, karmaşık olmayan mutluluk ve özgürlük, çok gecikmiş bir mutluluk.

OTUZ SEKİZ İHANET

Günlerim artık birbirine karışıyor. Bu özgürlük tuhaf — istediğim zaman uyanmak, ilham geldiğinde çalışmak, tokatlanma korkusu olmadan dürüstçe konuşmak.

Çaba sarf etmeden, Liam ve ben yıllardır bu dansı yapıyormuşuz gibi uyum içindeyiz. Bu sıcak ve harika, ama bazen bu rahatlık beni korkutuyor. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi.

"Paranoyaklaşıyorsun," diyor Ruby, neredeyse bir ritüel haline gelen sabah görüşmelerimizden birinde. "Hayır," diye düzeltiyor kendini. "Paranoyak değil. Semptomatik."

Taze bir fincan kahve doldurup kanepeye oturuyorum. "Neyin belirtileri?"

"Travma sonrası stres. Yani, merhaba? Baban yürüyen bir virüs gibiydi ve sen ondan TSSB kaptın."

"Öyleydi mi?" Onun öldüğünü düşünmek istiyorum. Bir düşmanın onu öldürdüğünü ya da yüksek bir binadan atladığını ya da dünya turu için bilet aldıktan sonra okyanusa atladığını.

Ama öyle olmadı. O hala dışarıda bir yerde, bundan eminim. O, hala korktuğum diğer ayakkabı, çünkü düştüğünde dünyam paramparça olacak.

Ama en azından şimdilik mutluyum.

"Keyfini çıkar," diyor Ruby. "Liam'la her şeyin yolunda gitmesinden zevk al ve baban için endişelenerek kendini strese sokma. O birçok şey olabilir, ama aptal değildir. Geri dönerse, her şeyin mahvolacağını biliyor olmalı. Bütün dünya sana ne yaptığını biliyor."

"Haklısın," diyorum, güvenlik sistemi bir kez bip sesi çıkararak birinin uzun araba yoluna girdiğini belirtirken, pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkıyorum. "Dinle, sanırım sipariş ettiğim kitaplar geldi. Sonra konuşur muyuz?"

"Sorun değil. Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Telefonu kapatır kapatmaz odanın diğer tarafına geçiyorum. Grimm'in tavsiye ettiği, iş yönetimi stratejisi ve felsefesi hakkında birkaç kitap sipariş etmiştim. Elysium'un pazarlanması ve annemin şirketini hangi yöne götüreceğim konusunda o kadar çok düşüncem var ki, bunları düzenlemekte zorlanıyordum. Grimm, istersem tüm süreç boyunca bana destek olacağını defalarca söyledi, ama aynı zamanda, ipleri kendim elime alırsam daha fazla tatmin olacağımı ve sadece gerçekten kaybolduğumda veya takıldığımda ona danışmam gerektiğini de söyledi.

Ama çakıl park alanına giren tanıdık teslimat kamyonu değil. Şık, kırmızı bir Ferrari kabriyole. Ve direksiyonda Leo Grimm var.

O arabadan inerken, Liam'ın bahçıvanla konuştuğu evin yanından yaklaştığını izliyorum.

Kardeşlerin yaptığı şeyi yapıyorlar — yarı el sıkışma, yarı kucaklaşma, Liam Leo'nun saçını sırf onu kızdırmak için karıştırıyor, Grimm ailesinin kara koyunu olarak büyüdüğü hikayelerinde anlattığı gibi, çocukluklarından beri yaptıkları gibi.

Onları izlerken göğsüm sıkışıyor — bu rahat kardeşlik, Liam'ın diğer kardeşleriyle olan sert, resmi ilişkilerinden çok farklı. Bu ikisi birbirlerini gerçekten seviyorlar ve her zaman sevmişler.

Karışık duygularla mutfığa giriyorum. Liam'ın o berbat ailede bir müttefiki olması iyi. Leo olması ise o kadar iyi değil — Ruby'yi, kendisinin gezegendeki en büyük pislik olduğunu ortaya çıkardıktan sonra haftalarca ağlatan Leo.

O gece geç saatlerdeki sohbetlerin anıları ve Ruby'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, o bana döndüğünde gülümsememi sertleştiriyor.

İkisi birlikte mutfak kapısından içeri giriyorlar, Leo kahvemi yudumlarken bana başını sallıyor. Liam'a bakıyor. "Siz ikiniz hala evcilik oynuyorsunuz. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim." Sesinde Alexander veya Elliott'ın sesinde olabilecek sertlik yok, sadece kardeşçe alaycılık var.

Liam iki fincan indiriyor. "Sadece sabahımı mahvediyor musun yoksa bu ziyaretin bir amacı var mı?"

Leo'nun rahat gülümsemesi kaybolur ve Liam'dan bana bakar. "Bane ortalığı karıştırıyor."

Bu isim beni ürpertir. Yanımda Liam'ın gerginleştiğini görürüm — çenesini sıkıca kapatmış kahvesini doldurmaktadır.

"Karıştırmak ne demek?" diyor, sesi aldatıcı bir şekilde rahat.

"Sinir bozucu türden." Leo başını sallayarak kahvesini alır. "Görünüşe göre ona nakit para göndermek, incinmiş egosunu yatıştırmamış."

Kendimi kucaklarım, bu güzel evde geçirdiğimiz değerli zamanımızın, babamdan sonra gezegendeki en aşağılık adam hakkında konuşarak lekelenmesinden nefret ediyorum.

"Bir şey aldığı için şanslı," diyorum. "Ama o aptal yüzüğü geri alıp boğazına tıkmak daha iyi olurdu."

Nişan yüzüğünü garaja atmam, tahmin ettiğimden daha büyük bir soruna dönüştü. Yüzük giderden aşağı kaydı ve görünüşe göre kim bilir nereye sürüklendi. New York yasaları, terk edilen damadın nişan yüzüğünü geri almasına izin verdiği için bu talihsiz bir durum.

Leo bana sırtarak bakar, görünüşe göre sözlerimin yarattığı görüntüyü beğenmiştir.

"Ona ödeme yapıldı," diyor Liam, konuşmayı tekrar konuya getirerek. "Şimdi neyin peşinde?"

"Henüz bir şey açıklamadı. Ama hepimiz o adamın kimseye benzemeyen bir kin tutma özelliği olduğunu biliyoruz."

"Senden daha fazlası var," diyorum, bir sepet yaban mersinli kek uzatarak, sonra aynısını Liam için de yapıyorum. "Yoksa sadece bizimle kırsalda vakit geçirmek için mi geldin?"

Leo sırttı. "Onu seviyorum," dedi Liam'a. İronik olan, bunu içtenlikle söylemiş olmasıydı. Ruby'ye yaptıkları yüzünden içimde kaynayan öfkeye rağmen, isteksizce de olsa onu sevdiğimi itiraf etmeliyim.

"Bunu uzatmayı bırak ve bize bildiklerini anlat," diyor Liam, ben kahvemi yudumlarken.

"Somut bir şey yok. Söylentiler ve söylentiler." Gözleri Liam'ın gözlerine kilitlenir. "Ve Maya ile görülmüş. Samimi akşam yemekleri, tüm o rutin."

Liam donakaldı, bardağı ağzına götürürken. "Şaka yapıyorsun."

"Geçen hafta üç kez görüldüler. Çok... samimi görünüyorlardı."

Parçalar kafamda bir araya geldi. Maya, Liam'ın reddetmesinden hâlâ acı çekiyor. Desmond, zorla yapılan nişanlılığımdan kaçmamla aşağılanmış durumda. İki yaralı ego, karşılıklı nefretlerinde ortak bir zemin bulmuş.

"Harika," diye mırıldanır Liam. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Leo omuzlarını silkiyor. "Bilmen gerektiğini düşündüm. Güvenliği artır." Bakışları bana kayıyor. "Ve ikiniz de arkanızı kollamalısınız."

Leo gittikten sonra Liam ofisine çekilir. Elysium'u para kazanmaya hazır hale getirmek için yapmam gerekenler listesine odaklanmaya çalışırım. İşe yaramaz. Benim

Aklım sürekli Bane'e, Maya'ya, ufukta beliren sorunlara kayıyor. Saatler sonra Liam ortaya çıkıyor, yüzü sakin, gözleri sabit. "Güvenlik önlemleri artırıldı," diyor sadece. "İkisi de mülkün 5 mil yakınına gelirse haberimiz olacak." Başımı sallıyorum, ancak o anda Leo'nun uyarısının beni ne kadar korkuttuğunun farkına varıyorum. Ve görünüşe göre Liam'ı da.

O gece geç saatlerde, çıplak vücuduna kıvrılmış yatıyorum. "Bir daha kendimi güvende hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diyorum, parmakları saçlarımı okşarken. Babamdan, uyuşturucudan, manipülasyondan sonra..."

Sözlerim kesilir, ona daha da yakınlaşıyorum, onun sıcaklığı beni sarmalar. "Peki şimdi?"

Soruyu düşündüm, sonra duygularımı en derinlere indirerek dürüstçe cevap verdim. "Şimdi mutluyum. Ve kendimi güvende hissediyorum. Ve," diye ekledim, içimdeki gerginlikle, "sevildiğimi hissediyorum."

Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Öylesin," diye fısıldadı, sonra yüzünü görebilmem için dönerek, hiç görmediğim kadar samimi ve açık bir ifadeyle bana baktı. Gözlerinde çıplak ve savunmasız bir şey parlıyordu. Sonra elini yanağıma koydu, başparmağıyla dudagımı okşadı. "Seni seviyorum, Sasha Reed."

Üç kelime. Küçük, dünyayı değiştiren kelimeler. İçten içe biliyordum, binlerce küçük harekette hissetmişim. Ama yüksek sesle duyunca gerçek oldu. Kaçınılmaz.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldarım, bu kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına şaşırarak. "Artık sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Gözlerinde bir şey değişir — daha önce hiç görmediğim, ham ve savunmasız bir kırılganlık. Beni kendine çeker, ağzı benimkini bulur ve öpücük nazık başlar ama hızla derinleşir. Eli enseme okşar, parmakları saçlarıma dolanır, sanki beni kendisine bağlaması gerekiyormuş gibi.

Aramızda tanıdık bir sıcaklık alevlenir, ama bu gece farklı bir şey vardır. Aciliyet hala vardır, ama altında daha derin, daha bilinçli bir akıntı vardır. Dudaklarını boğazıma doğru kaydırırken, sanki cildimin her santimini hafızasına kazıyormuş gibi, son derece yavaştır.

Ağzı köprücük kemiğimin çukuruna ulaştığında, parmaklarım omuzlarının hatlarını izleyerek sırtının güçlü hatlarını çizdi. Cildime karşı adımı fısıldadı, sesi içimde titreşti.

Elleri, vücudumu keşfederken saygılıdır, daha önce defalarca dokunduğu yerlere dokunur, ama her okşama bir şekilde tamamen yeni hissettirir.

yeni hissettiriyor. Parmaklarım karnını okşadığında, bileğimi yakalıyor ve avucuma bir öpücük konduruyor, bu da beni titretiyor.

Acele etmiyor, ağzı boğazımdan göğüslerime doğru bir yol çiziyor, ben onun adını haykırıncaya kadar orada kalıyor. Aşağıya doğru indiğinde, elleri nazikçe ısrarla uyluklarımı ayırıyor, ben de dilinin bana dokunmasının hissine tamamen teslim oluyorum, beni hem kaçınılmaz hem de ulaşılması imkansız görünen bir zirveye doğru götürüyor.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, bana geri dönüyor, ağırlığı bacaklarımın arasına yerleşirken hoş bir baskı oluşturuyor. İçime girerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor, bağlantı o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Bir an için tamamen hareketsiz kalıyor, alnı alnıma değiyor, nefeslerimiz karışıyor.

"Ciddiydim," diyor, sesi duygudan boğuk. "Seni seviyorum, Sasha."

Bu sözlerle içimde bir şey kırılır ve bacaklarımı ona dolayarak onu daha derine çekerim. "Göster bana," diye fısıldarım dudaklarına.

Harekete geçmeye başlar, her bir itiş ölçülü ve derindir, vücutlarımız hem tanıdık hem de tamamen yeni bir ritim bulur. Elleri yüzümü okşar, bakışları benimkinden hiç ayrılmaz, aramızda zevk artar. Bu, daha önce paylaştığımız çılgın bir birleşme değildir — bu bir birliktelik, bir kabul, dokunma yoluyla ifade edilen gerçektir.

Sonunda boşalma geldiğinde, dalgalar halinde içimi kaplar, dudaklarımdan onun adı bir dua gibi dökülür. Birkaç saniye sonra o da boşalır, yüzünü boynuma gömer, sanki kaybolacağımdan korkar gibi beni kollarının arasına alır.

Sonra, birbirimize sarılmış yatıyoruz, başım göğsünde, parmakları sırtımda tembel desenler çiziyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Gerek yok. Sözler bedenlerimiz tarafından söylendi. Ruhlarımızın birbirine dolanmasıyla.

Sonunda uyku bizi ele geçirdiğinde, daha önce hiç bilmediğim bir huzur hissediyorum, ve bundan sonra ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğimizden eminim.

SABAH GELİR ve Liam toplantılar için şehre gider, akşam yemeğine kadar döneceğine söz verir. Elysium güncellemelerine dalarım, ortamları ayarlarım, yeni modülleri test ederim. Protokolleri gözden geçiririm.

Zaman hızla geçer ve birdenbire öğleden sonra olur, kaslarım klavyeye eğilmekten kaskatı kesilir.

Güvenlik paneli çalar ve kapıda bir araba olduğunu bildirir. Liam'ın yeni Audi'si ya da Ruby'nin eski Volvo'su değildir. Kamera görüntülerini kontrol ederim ve sadece şık siyah bir sedan görürüm. Arazideki telefonu almaya hazırlanırken, telefon çalar.

"Maya Lane sizi görmek istiyor." Arayan, çevre ve kapı kulübesinde görev yapan beş güvenlik görevlisinden biri olan Curtis. "Acil olduğunu söylüyor."

İlk içgüdüm, girişi reddedip sığınağımızı korumaktı. Ama merak galip geldi. "Bayan Lane'i eve götür," dedim ona. "Onunla dışarıda buluşacağım."

Ön terası seçiyorum — tarafsız bir yer, güvenlik göz önünde ama konuşmak için yeterince özel. İlkbahar güneşi akçaağaç yapraklarının arasından süzülüyor ve esinti çam ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyor. Yaklaşmakta olduğundan şüphelendiğim çirkinlik için çok güzel bir gün.

Maya arabadan, podyumda yürüyüşe hazır gibi görünüyor: özel dikim pantolon, ipek bluz, mor fular. Curtis, Maya yaklaşırken geride kalıyor.

"Sasha." Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. "Çok güzel bir ev," der ve Grimm'in onu buraya hiç getirmediğini fark edince içimi bir zafer hissi kaplar.

"Maya." Sesimi nötr tutuyorum. "Beklenmedik bir ziyaret."

"Öyle sanırım." Davetsiz bir şekilde teras sandalyesine oturur, sonsuz bacaklarını çaprazlar. "Ama belki de olmamalıydı."

Karşısına otururum, mesafemi koruyarak. "Buraya neden geldin?"

Beni inceliyor, başını eğmiş, sanki çözmesi gereken bir bulmaca gibiyim. "Liam senden ilk bahsettiğinde, seni babasının giydirdiği bir oyuncak bebekten başka bir şey olarak görmedim."

Sessizce bekledim.

"Ama sen daha fazlasısın, değil mi?" Öne doğru eğildi. "Aslında oldukça zekisin. Elysium bunu kanıtlıyor."

Yarattığım şeyin adı dudaklarından çıkınca damarlarım buz gibi oldu. "Elysium'u nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi genişliyor, yırtıcı bir hal alıyor. "Oh, epey şey biliyorum. Elysium hakkında. Vale hakkında." Daha da yaklaşıyor. "Liam'ın seni orada ne kadar zamandır izlediğini."

Dünya altımda sallanıyor, sözleri gerçekliği yeniden şekillendiriyor.

"Devam et." Geriye yaslanıyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Demek haklıydım. Sana hiç söylemedi."

Kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Yüzümde hiçbir duygu göstermeye çalışıyorum. Sanki bir fotoğraf çekimindeymişim ve sanat yönetmeni bana tek istediğinin yüzümün nötr, okunaksız bir tuval gibi olması olduğunu söylemiş gibi.

İçimde, henüz söylenmemiş sözlerden korkarak, çoktan ölmek üzereyim.

"Liam da zeki biridir. Muhtemelen bunu biliyorsunuzdur, ama RSC'yi kuran bu adamın dehasını anlamayabilirsiniz."

Bu adamın, internetin karanlık köşelerinde saklı olan tüm küçük deliklere girip çıkma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu görmek büyüleyici.

Sanki benim bir şey söylememi bekler gibi duraksıyor. Ama ben düşünemiyorum bile, kelimeleri bir araya getiremiyorum.

"O her şeyi izliyordu," diye devam ediyor. "Özel anlarınızı, fantezilerinizi, gizli benliğinizi." Sesi yumuşuyor, alaycı bir şekilde nazikleşiyor. "En az üç yıl boyunca sizi izledi. O çok iyidir, bilirsiniz. Kendisini istemediğiniz sistemlere her zaman girmenin bir yolunu bulur."

Sanki rahatlamak istercesine arkasına yaslanıyor. "Bana söylemek istememişti. Sanırım bunu kirli küçük sırrı olarak saklamak istedi. Prens Killiam'ı, nasıl desem, somutlaştırdığı gibi. Ama beni becerilerim için işe aldı. Ve ben meraklı biriyim. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi görmedim. Güvenliğiniz mükemmel. Ama etkilenmek için yeterince gördüm. Ve onun giriş noktalarını bulmak için."

Bir kez daha, parçalar korkunç bir şekilde yerine otururken, gülümsemesi bal gibi akıyor. Liam'ın Elysium'u gösterdiğimde anında kavraması. Karmaşıklığına şaşırmaması. Mimarisini çok iyi anlaması.

Bunun siber teknolojideki becerisi nedeniyle olduğunu düşünmüştüm. Ve öyleydi de, çünkü bu beceri ona benim çok özel dünyamı yakından ve kişisel olarak görme fırsatı vermişti.

Omuzlarını silkiyor, tamamen rahat ve hafif bir tavırla. "Benim onun kirli sırrını bildiğimden haberi yok. Ama ikiniz bu kadar samimi olduğunuz için, bilmen gerektiğini düşündüm. Kızlar kodu, değil mi?" Gülümsemesi dişlerini gösterir gibi. "Liam, yan etkilerini düşünmeden, gerekli gördüğü her şeyi yapar. Her zaman böyle olmuştur."

Sadece ona bakıyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

Boğazını temizledi. "Muhtemelen sana daha önce bir şey söylemeliydim. Sonuçta, bu yaklaşık üç yıldır devam ediyor." Maya, attığı bu bomba sonrasında rahatça neşeli bir şekilde manikürünü inceledi.

"Sanırım bu, rakip araştırması olarak başladı. Düşmanın kızını tanı gibi bir şey. Ama sonra bambaşka bir şeye dönüştü."

Üç yıl. Benim tek özel alanımı izliyordu. Sığınağımı. Gözlerden uzak, yargılamadan uzak, gerçekten kendim olabildiğim dünyanın tek köşesini.

Başından beri oradaydı. İzliyordu. İstilacıydı.

Yüzü uzun süre gizli kalan Prens Killiam'ı düşünüyorum. Ben dile getirmeden önce arzularımı tahmin eden sevgilimi. Benim bile farkında olmadığım sınırları zorlayan, beni hem korkutucu hem de heyecan verici şekillerde sahiplenene adamı.

Liam. Başından beri Liam'dı.

Ani bir hareketle ayağa kalkıyorum, alana, havaya, bu ezici gerçeğin etkisinden kaçmaya ihtiyacım var.

Zorla gülümserim ve gülerim. "Zamanını boşa harcadığın için çok üzgünüm, ama en azından yol manzarası güzel."

"Zamanımı boşa mı harcadım?"

"Liam duruşmadan önce bana bunların hepsini anlattı. Gerçeği bilmememi kaldıramayacağını söyledi."

Gözleri hafifçe büyüdü, bana inanıp inanmadığını anlayamadım.

Umurumda mı, emin değilim.

Şu anda sadece gitmesini istiyorum.

"Peki o zaman," diyor, "zamanınızı boşa harcadıysam özür dilerim."

"Sorun değil. Ama yapmam gereken işler var, bu yüzden sizi içeri davet edemediğim için lütfen beni affedin."

"Tabii ki," diyor ve ben onun biraz dengesiz görünmesinden biraz keyif alıyorum. Çenemi dik tutuyorum, ironik bir şekilde babamın küçük kuklası olarak öğrendiğim, gerçek duygularını içinde saklarken dünyaya tek bir duygu yansıtmaya becerisini kullanıyorum.

"Peki," der sonunda. "O zaman ben gidiyorum."

"Liam'a selamlarını iletirim," diyorum ve arabası yoldan kaybolana kadar donup kalıyorum. Ancak o zaman hareket ediyorum, mekanik adımlarla içeri girip paylaştığımız yatak odasına gidiyorum.

Oda artık yanlış, kirlenmiş gibi geliyor. Eskiden sığınak olarak gördüğüm bu odaya yeni gözlerle bakıyorum: en temel şekilde mahremiyetimi ihlal eden bir adamın inşa ettiği yeni bir kafes.

Metodik bir şekilde, gerçekten bana ait olan birkaç şeyi toplayarak valizimi hazırlıyorum. Sadece kıyafetler, bana verdiği dizüstü bilgisayar, Elysium'un genişlemesi için notlar. Mücevherleri, tasarımcı kıyafetlerini, sanat malzemelerini bırakıyorum. Hatta burada geçirdiğimiz günlerde boyadığım tuvaler ve çizdiğim eskizleri bile. Artık hepsi kirlenmiş gibi geliyor. Her şey öyle.

Bir araba çağırıyorum ve beklerken, açık ve net bir not yazıyorum.

Elysium'u biliyorum.

*Prens Killiam'ı biliyorum.
Peşime düşmeyin.*

Notu tezgahın üzerine koyuyorum, parmaklarım kağıt üzerinde kalıyor, not defterinin yanında gördüğüm makası hatırlıyorum. İçimde bir şey değişiyor. Artık sadece ihanet değil, daha sert, daha soğuk bir şey. Öfke belki. Ya da kararlılık.

Makasları alıp bilinçsizce banyoya geçiyorum, sert ışıkları açıp aynadaki yansımamla yüzleşiyorum. Bana bakan kadın bana benziyor ama bir yabancı gibi geliyor — çok güvenen, çok kolay aldatılan. Liam'ın sözleri kafamda yankılanıyor: "Tanrım, saçlarını seviyorum. Altın gibi parlıyorlar." Parmaklarına saçlarımı dolayarak, yüzümü öpmek için nazikçe yukarı doğru çekerek söylerdi. Sevişirken elleri kaç kez saçlarıma dolanmıştı? Elysium'da beni kaç kez izlemişti, Vale'in altın sarısı saçlarının rüzgarda dalgalandığını izlerken?

Parmaklarım uzun saç tellerini bükerek gerginleştiriyor. Bir kesik. Sonra bir tane daha. Altın rengi bukleler lavaboya, yere düşüyor. Makasın her kesmesi, beni ona bağlayan bir ipi koparmak gibi geliyor. Yalana.

İlk kesikler pürüzlü, öfkeli. Ama çalışırken bir şey değişiyor, hareketlerim daha bilinçli hale geliyor. Yok etmiyorum, yaratıyorum. Artık her kesik hassas, kalanları yeni bir şeye dönüştürüyor. Bana ait bir şeye.

Bitirdiğimde, saçlarım omuzlarıma zar zor geliyor, uçları düzensiz ama amaçlı. Daha genç görünüyorum. Hayır, farklı görünüyorum. Henüz tanışmadığım ama tanımak isteyebileceğim biri gibi.

Düşen saç tellerini avucuma topluyorum, onun sahip olduğunu sandığı kadını temsil eden altın iplikler. Kulesindeki prenses.

Onları tören yapmadan çöp kutusuna atıyorum.

Araba her an gelebilir. Eşyalarımı topluyorum, boynumda, omuzlarımda garip bir hafiflik var. Kafam fiziksel olarak daha hafif hissediyor, ama içimdeki bir şey de daha hafif hissediyor, sanki sadece saçımı değil, daha fazlasını da dökmüşüm gibi.

Araba geldiğinde, kısa bir süreliğine evim gibi hissettiğim bu güzel eve son bir kez bakıyorum. Güvenlik. Huzur. Hepsi yalanlar üzerine kurulmuş.

Hala ihanetin şokuyla sersemlemiş halde arka koltuğa kayıyorum, ama bir şekilde daha da güçlenmiş hissediyorum. "Reed Tower," diyorum şoföre, Liam'ın beklemeyeceği tek yeri seçerek.

Arabayla uzaklaşırken arkama bakmıyorum. Gözyaşları sonra akacak. Öfke de. Ve keder. şu anda, bir zamanlar güvenin olduğu yerde sadece boşluk var.

Beni gördü, tamam. Rızam olmadan her parçamı gördü. Bunca zaman, sonunda gerçekten görüldüğümü, gerçekten anlaşıldığımı sanmıştım.

Oysa izleniyormuşum. Yine. Hâlâ. Her zaman.

Kule değışebilir, ama prenses her zaman kapana kısık kalır. Artık değıl.

OTUZ DOKUZ DÖNÜŞ

Reed Tower önümde yükseliyor, babamın egosunun ve şimdi anladığım kadarıyla annemin vizyonunun parlak bir anıtı. Bir zamanlar hapisane olan tanıdık cephe, şimdi daha karmaşık bir şeyi temsil ediyor. Kaçamayacağım bir geçmiş, istediğimden emin olmadığım bir miras, ama yine de babamın kontrolü altında geçen yıllar boyunca ne kadar lekelenmiş olursa olsun, gerçekten benim olan tek yer.

"Hoş geldiniz, Bayan Reed," diyor kapıcı, selamında içten bir sıcaklık var. Ruby, babamın istismarının tüm personele yayıldığını söylemişti. Haklıydı ve ben de bu sempati ve desteğe minnettarım.

Özel asansör beni yukarıya çıkarırken, mide bulantım hızlı yükselişle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde artıyor. Burada ne işim var? Burası sığınmam gereken son yer, kaçmak için mücadele ettiğim her şeyin fiziksel tezahürü.

Yine de, kapılar açılıp süitim ortaya çıktığında, içimi hoş bir tanıdıklık hissi kaplıyor. En azından bu alan benimdi. Babam ne yaparsa yapsın, beni nasıl kontrol ederse etsin, bu sığınak Elysium'u yarattığım, özgürlüğü hayal ettiğim yerd.

Beni kurtardığını sandığım adamın gizlice izlediği yer.

Bu ironinin acısı boğazımı düğümliyor. Bir esirden kaçıp başka bir esirin kollarına düşmek.

Çantamı kapının yanına bırakıp odaları dolaştım, onları yeni gözlerle gördüm. Zarif mobilyalar, zevkli sanat eserleri... Hepsi, babamın estetik kontrolünü sürdürürken özerklik illüzyonu yaratmak için özenle seçilmişti. Liam'ın Connecticut'taki evi gibi, güzel ama nihayetinde başkasının amaçları için tasarlanmış.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. İroni boğazımı tıkıyor. Bir kontrolcü adamdan diğerine geçtim. Babamın kuklasından Liam'ın silahına. Her iki adam da benim adıma kararlar alıyor.

Liam'a bir zamanlar babam gibi olmadığını söylediğim mi? O zaman buna inanmıştım. Şimdi ise o kadar emin değilim. İkisi de benim ne düşündüğümü sormadan benim adıma kararlar almamış mıydı? İkisi de bana yalan söylememiş miydi? Babam annemi kimin öldürdüğü konusunda, Liam ise Elysium konusunda?

Babam beni uyuşturucu ve manipülasyonla bağımlı hale getirmiş olabilir, ama Liam, Elysium'da beni izlediğini, hatta *benimle yattığını* söylemediği her an beni manipüle etmiyor muydu?

Hiç de sığınak olmayan sığınağım. Bilgim ve rızam olmadan işgal edilen özel dünyam.

Bu ihlal, hayal edebileceğimden çok daha derin bir yara açtı. Bu sadece mahremiyetle ilgili değil, güvenle ilgili, hayatımda bir kez olsun birinin görmek istediği imajı değil, gerçek beni gördüğüne inanmakla ilgili.

Bunu bana yapanın Liam Grimm olması...

Ama neden şaşırmalıyım ki? Onun itibarını biliyordum. Sadece unutmaya izin vermiştim.

Sonunda gözyaşları akmaya başlar, sıcak ve şiddetli, kontrol edemediğim bir sel gibi yüzümden aşağı akar. Boğazım kuruyana, gözlerim yanana, kalbimin olması gereken yerde sadece boş bir acı kalana kadar ağlarım.

Fırtına geçince, yorgun ama daha net düşünür hale geliyorum. Burada kalmayacağım

—Reed Tower'da, babamın gölgesinde kalmayacağım. Ama geriye dönemeyeceğimi anlamak için bu ana, bu dönüş ihtiyacım vardı. Bundan sonra ne olursa olsun, yeni bir şey olmalı, kendi şartlarımla inşa ettiğim bir şey olmalı.

Sonunda uyku beni ele geçirir, daha önce pek çok gece geçirdiğim stüdyo kanepesinde kıvrılmış, hiç de sandığım kadar özel olmayan bir dünyanın yaratılışında kaybolmuşumdur.

Yumuşak bir vuruş beni huzursuz rüyalarımın uyardırır. Gözlerimi kırıştırarak uyanırım, kafam karışık. Bir an için, Connecticut'taki evin tavanını görmeyi ve Liam'ın kolunun belime dolandığını hissetmeyi beklerim.

Sonra gerçeklik geri gelir.

Reed Tower. Eski hapishanem. Şu anki sığınağım. "Sasha?"

Kapı hafifçe çalınır. "Orada mısın?"

Gözlerimi ovuşturarak otururum. "Girin," derim, ağlamaktan boğuklaşmış sesimle.

Kapı açılır ve Ruby üniformasıyla orada durur — Reed Tower'ın konukseverlik personelinin giydiği pratik siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek,

ben binadan kaçtıktan sonra büyükannesinin yanında kalabilmek için kısa süre önce başladığı part-time işi.

Beni görünce gözleri büyüdü, yüzünde endişe belirdi. "Hay sıçayım," diye fısıldadı, içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

. "Ne oldu?"

Bu soruya neredeyse gülmek üzereydim. Ne oldu mu? Tüm dünyam başıma yıkıldı. Sevdiğim adam beni en mahrem şekilde ihanet etti. Gerçek sandığım her şeyin sadece başka bir gözetim biçimi olduğunu keşfettim.

"Liam," diyebildim sadece, sesim onun adını söylerken titriyordu.

Ruby tereddüt etmez, hemen kanepeye koşar ve kollarıyla beni sarar. Onun üzerine yığılırım, yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülür.

"O piç kurusu ne yaptı?" diye sordu, geriye yaslanıp artık kısa olan saçlarımı parmaklarıyla okşayarak. "Yemin ederim, o pisliği öldüreceğim."

Geri çekilip gözlerimi silerim. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Temizlik görevlisi Bayan Keller, sen gelir gelmez bana mesaj attı. Durumunun kötü olduğunu söyledi, ama saçından bahsetmedi." Omzumu sıkıyor. "Sasha, ciddi. Ne olduğunu anlat bana."

"Leo'nun büyük bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun? Eh, ağabeyi de ona rakip olacak kadar pislik."

Ruby kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı, sonra yanımdaki kanepeye oturdu. "Neden bahsediyorsun?"

Nefes alıp yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp ona döndüm. "Grimm Elysium'a girmiş. Yıllardır orada yaptığım her şeyi izliyormuş. Her şeyi." Son kelimedede sesim kırıldı, bu ihlal hâlâ tam olarak sindiremeyeceğim kadar taze.

Ruby'nin ifadesi şaşkınlıktan dehşete dönüştü. "Bu mümkün değil. Orayı Fort Knox gibi kilitlemiştin."

"Liam Grimm gibi birisiysen mümkün," dedim, sert bir kahkaha kaçtı. "Bilgisayar dehası, güvenlik uzmanı. Bütün bu zaman boyunca beni izliyordu."

Elini ağzına götürdü ve yavaşça başını salladı. "Bu... Tanrım, Sasha. Nasıl öğrendin?"

Dişlerimi sıkıp sözcükleri zorla çıkarırım. "Maya Lane söyledi."

Ruby'nin kaşları havaya kalkar. "Bana bahsettiğin kişi mi? Tribeca loftundaki eski sevgilisi mi? Neden o..."

"Onu incitmek için, sanırım. Beni incitmek için." Kanepeye geri çöküyorum. "Ne önemi var ki?"

"O ne dedi?"

Kafamı sallıyorum. "Orada kalmadım. Ne diyebilir ki?"

O sadece başını sallar ve "Vay canına" diye fısıldar. Sonra kaşlarını çatarak elimi tutar. "Yanılıyor olma ihtimalin var mı? Belki ona sormalısın. Yani, eskiden onun en büyük pislik olduğunu düşünürdüm, ama seninle geçirdiği tüm bu zaman, sana yardım etme şekli ve..."

Omuz silkerek sözünü bitirir.

"Doğru," dedim ona. "Ona Elysium'dan bahsettiğimde bunu anlamalıydım. Siber güvenlik alanında çalıştığı için anladığını sanmıştım. Ama aslında yıllardır o kodun içinde olduğu için anlamıştı." Neredeyse geri kalanını da anlatacaktım, Prens Killiam'ı ele geçirdiğini. Ama henüz buna hazır değildim.

Ruby elimi tuttu, parmakları benimkilerle temas ettiğinde sıcaklığını hissettim. "Üzgünüm. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Seviyordum," diye düzeltiyorum, itirafım boğazımda cam gibi. "Onu seviyordum."

Ne boktan bir şaka."

"Gerçek bir şey hissetmek şaka değildir," diyor sessizce. "Yalan üzerine kurulu olsa bile." Ve biraz temkinli bir bakışla ekliyor, "Bence o da seni seviyor."

"O piç kurusu aşkın ne olduğunu bile bilmiyor."

Stüdyoda etrafıma bakıyorum, resimlerime, o kadar çok şehir manzarasına, o kadar çok geniş alana. Grimm bana bunları vermişti. Korkularımın başa çıkmama yardım etmiş, o lanet ilaçlardan kurtulmamı sağlamıştı. Ama bunu benim için yapmamıştı. Aslında yapmamıştı.

"Sonunda özgür olduğumu sanmıştım," diye fısıldarım. "Alexander'ın partisinde, Liam beni götürdüğünde, gerçekten kaçtığımı sanmıştım. Ama sadece bir esirden başka bir esire geçmişim."

"Artık esir değilsin," diyor Ruby. "Buraya kendi isteğinle geri döndün. Bu senin yaptığın bir seçim."

Elbette haklı. Ne olursa olsun, artık babamın doğrudan kontrolü altında değilim. Ya da Liam'ın. Vasilik reddedildi. Reed Cosmetics artık benim, Reed Industries'in geri kalanı da cabası.

Özgürüm.

Sevinçten havaya uçmam gerekirdi. Ama bunun yerine, asla güvenmemem gereken bir adamın kaybının yasını tutuyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sonsuza kadar burada kalamam. Burası hala..." Uzun süredir beni hapseden duvarları işaret ederek sözümü yarıda kesiyorum.

"Hapishane gibi," diye cümlemi tamamlıyor.

"Bir kafes," diye düzeltiyorum. "Güzel, rahat bir kafes, ama yine de bir kafes."

"Kendi evini alabilirsin," diye öneriyor. "Sadece sana ait bir yer.

. Reed'in etkisi yok, Grimm'in kontrolü yok."

Bu fikir hem korkutucu hem de heyecan verici. Tamamen bana ait, benim isteklerime göre tasarlanmış, benden başka kimsenin kontrol etmediği bir yer.

"Belki," diyorum. Sonra konuyu değiştirerek, "Burada işler nasıl gidiyor? Babam... gittiğinden beri."

Ruby'nin ifadesi değişir, daha temkinli hale gelir. "Duyduğuma göre işler yolunda gidiyor. Baban günlük yönetimi yapan biri değildi. Ama senin resmi olarak devreye girmeni istediklerini biliyorum. Sanırım sen bunu yapana kadar her şey belirsiz kalacak."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Yapacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Elimi sıkıyor. "Bu annenin mirası. Doğru bir karar vermek istiyorsun."

"Evet. Aynen öyle."

"Sadece dikkatli ol. Herkes Victor'un ülkeden kaçtığını düşünüyor, ama ben emin değilim. Korkunç bir Jack-in-the-Box gibi ortaya çıkıp, öfkesini senden çıkaracağından endişeleniyorum."

Gözlerine bakıyorum. "Evet. Ben de bu konuda biraz endişeliyim."

Bunu düşünmek istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Peki ya Kule personeli?"

"Herkes rahatladı. Babanın pek sevilmediğini öğrenince şok olabilirsiniz."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Hayır!"

O başını sallar. "Oh. Evet. Görünüşe göre, birçok personel onun bir pislik, bir piç ve insanlık namına utanç verici biri olduğunu düşünüyordu." Omuzlarını silker. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Burun kıvırıyorum. "Onu bu kadar iyi tanımaları neredeyse tatlı."

Birbirimize gülümseriz, sonra Ruby yaklaşır. "Dinle, bundan sonra ne yapmaya karar verirsen, benim senin yanında olduğumu bil. Buradan taşınıp bir daire tutmak istersen, birlikte yaşayabiliriz. Ya da sadece Bali'ye uçup bir daha geri dönmek istersen? Eşyalarını toplamana yardım ederim. Sadece... beni dışlama, tamam mı?"

Sesindeki samimiyet gözlerimi yeniden yaşartır. Bu gerçek, samimi, gizli amaçları olmayan bir dostluktur. Grimm ile yaşadığım gibi, her etkileşimin gerçek olduğunu sandığım ama aldatmacayla renklendirilmiş bir dostluk değil.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak elini sıktım. "Her şey için. Hayatımda bana karşı her zaman dürüst olan tek kişi olduğun için."

Beni kucaklayarak sarılır. "Ve her zaman öyle olacağım."

Bir an rahat bir sessizlik içinde oturduk, günün ağırlığı üzerimize ağır bir battaniye gibi çöktü. Sonra bana sarıldı ve on beşinci kattaki resepsiyonistin yerine bakması gerektiğini söyledi.

Kapıda durur. "Ne olursa olsun, bence sen tanıdığım en güçlü insansın. Bundan sonra ne olursa olsun, sen iyi olacaksın."

Kapı arkasından kapandığında, onun sözlerini iyice sindirdim. *Güçlü*. Şu anda öyle hissetmiyorum.

Şu anda daha çok kırık, ihanete uğramış ve kaybolmuş hissediyorum. Yine de, belki de haklıdır. Babamın manipülasyonundan kurtuldum. Liam'ın ihanetinden de kurtulacağım.

Pencereye doğru ilerleyip, aşağıda uzanan şehri seyrediyorum. Bir an sürüyor, ama sonra cildimin ürpermediğini fark ediyorum. Midem bulanmıyor ve baş dönmesi beni bu pencereden soğuk, karanlık boşluğa düşürmekle tehdit etmiyor.

En azından şimdilik korkmuyorum.

KIRK BEKLEME OYUNU

Ertesi sabah uyandığımda da aynı boşluğu hissediyorum. Zaman ve uyku yaralarımın acılarını dindirmedi ve ruhum hala boşlukta.

Dahası, beni yaralayan adamı hala istiyorum.

Bir parçam, Liam ile kaçışım, babamın manipülasyonlarının ortaya çıkması, Connecticut'ta geçirdiğim mutlu haftalar gibi her şeyin sadece başka bir ayrıntılı fantezi, gerçeklikten Elysium benzeri bir kaçış olduğunu inanmak istiyor.

Ama göğsümdeki acı çok gerçek, ihanet çok taze. Bu gerçekten oldu. Her harika, acı verici an. Ve şimdi hepsi gitti.

Bir iç çekerek, günün rutin işlerini yapıyorum, mekanik bir şekilde duş alıp giyiniyorum, artık eski hayatımın müzesi gibi görünen geniş dolaptan kıyafetler seçiyorum. Bu kıyafetler, benim hiç seçmediğim tasarımcı parçalarıyla dolu, ama babamın porselen bebeği için uygun gördüğü için burada asılı duruyorlar.

Sade siyah bir pantolon ve beyaz bir bluz giymeye karar veriyorum — nötr, unutulabilir, fotoğrafçının dikkatini çekecek hiçbir şey yok.

Oturma odasına girdiğimde, kalbim neredeyse duruyor.

Liam Grimm koltuklardan birinde oturuyor, hem yerinden çıkmış hem de tamamen rahat görünüyor. Daha önce hiç görmediğim kadar dağınık —saçları taranmamış, çenesinde koyu renk sakallar, sanki çok uzun süre giymiş gibi kırıksık giysiler.

"Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum, sesim şaşırtıcı derecede sakin.

Gözleri benimkilerle buluştu, kan çanağına dönmüş ve yorgun. "İstedğim her yere girdiğim gibi."

"Hackleyerek. İstilaya. İzinsiz izleyerek." Her suçlama bir öncekinden daha keskin çıkıyor.

O hiç irkilmiyor. "Evet."

Mazeret veya gerekçe içermeyen bu basit itiraf, öfkemi daha da körükledi. "Çık dışarı."

"Sasha..."

"Çık dışarı." Kapıyı işaret ediyorum, kolum bastırılmış öfkeyle titriyor.

Öfke

"Çıkacağım," diyor, sanki vücudu ağrıyormuş gibi yavaşça ayağa kalkarak.

"Söyleyeceklerimi dinledikten sonra."

"Açıklamalara veya bahanelere ilgim yok."

"Açıklamalar ya da bahanelerle ilgilenmiyorum."

"İyi, çünkü ikisi de yok." Bana doğru bir adım atar, ben içgüdüsel olarak geri çekilince durur. "Yaptığım şey yanlıştı. Affedilemez. Bunu yaparken bile bunun farkındaydım."

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı. İnkâr, küçümseme, kendi öfkemi sorgulamama neden olacak akıllıca gerekçeler bekliyordum.

"O zaman neden?" diye soruyorum, soru durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Zaten dağınık olan saçlarını eliyle düzeltir. "Araştırma olarak başladı.

Düşmanını tanı. Babanın eylemlerine ortak olup olmadığını, aileme karşı komplo kuran bir başka Reed olup olmadığını bilmem gerekiyordu." "Peki ya Prens

Killiam?" Bu isim dilimde kül gibi bir tat bırakır. "O da

araştırma mıydı?"

Yüzünde bir gölge belirir. "Hayır. O... başka bir şeydi."

"Ne? Bir oyun mu? Bir şaka mı? Zavallı, hayal dünyasında yaşayan Reed kızını ne kadar zorlayabileceğini görmek mi? Ona, bunun sadece bir yapay zekanın onun için bir erkek yarattığına inandırmak mı?"

"Öyle değildi."

"O zaman neydi?" diye soruyorum, öfkem yeniden yükseliyor. "Başka biri gibi davranarak, arzularımı manipüle ederek, gerçekten benim olduğunu düşündüğüm tek alanı ihlal ederek bunu nasıl haklı çıkardığını bana açıkla."

Uzun bir süre sessiz kaldı, yüzünde acı bir ifade vardı. "Gerekçelendiremem," dedi sonunda. "Gözlemle başlayan şey... hayranlığa dönüştü. Elysium'da farklı bir Sasha gördüm; zeki, yaratıcı, güçlü, babanın yarattığı kamuoyundaki imajına hiç benzemiyordu. Ne kadar çok izlersem, o kadar çok ... bir bağ kurmak istedim."

"Demek beni manipüle etmeye karar verdin. Hayalimdeki sevgilim olmaya karar verdin."

O da yine inkâr etmeden başını salladı. "Kendime bunun zararsız olduğunu söyledim. Elysium'da ikimizin de rol oynadığını, ikimizin de kendimizden başka bir şey haline geldiğimizi. Ama gerçek şu ki, gerçek dünyada babanın güvenliği asla izin vermeyeceği bir şekilde seni tanımak istedim."

"Peki sonra? Beni gerçek dünyada ele geçirdiğinde, kelimenin tam anlamıyla yatağında yatarken, *her şeyini takip ederken*? Hala bana söylemedin."

"Söylemeliydim," diyor. "Geçen her gün bunu daha da zorlaştırıyordu. Birine, en mahrem düşüncelerini gözetlediğini nasıl söylersin? Onun fantezilerini, korkularını, arzularını, mahremiyetine tecavüz ettiğin için bildiğini nasıl söylersin?"

"Söylemezsin," diyorum soğuk bir sesle. "Sadece yalan söylemeye devam edersin."

"Evet." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Yalan söylemeye devam ettim. Çünkü seni kaybetmekten korkuyordum."

Bu itiraf aramızda asılı kalıyor, göğsümü ağrıtabilecek kadar açık ve dürüst. Öfkeme tutunmak, onun beni acıdan korumasına izin vermek istiyorum, ama onun yalın itirafı bunu beklediğimden daha zor hale getiriyor.

"Prens Killiam'a kaymadan önce bunu düşünmeliydin," diyorum, sesim alçak ama kararlı. "Elysium'da beni baştan çıkarmadan önce. Aramızdaki bu... bu hayali bağı kurmadan önce."

"Bu bir kurgu değildi," diyor, dikkatli kontrol maskesinin ardında bir anlık yoğunluk beliriyor. "Hepsi değil. Senin için hissettiklerim, hissettiklerim gerçek, Sasha."

Yine parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Kahretsin, hayatımdaki tek gerçek şey bu."

Başımı sallayarak, onun sözlerinin tehlikeli çekiciliğiyle mücadele ediyorum. "Bunu nereden bileyim? Aramızdaki her şey manipülasyon ve yalanlarla başladı. Duyguların değişmiş olsa bile, temeli çürümüş."

Bana doğru bir adım daha atar, ben uyarı olarak elimi kaldırıncaya kadar durur. "Haklısın. Ama senden rica ediyorum, yalvarıyorum, yeni bir şey inşa etmek için bir şans ver. Dürüst bir şey."

"Sen benim irademi çaldın, Liam. Tıpkı babamın yaptığı gibi, her şeyi istediğin gibi manipüle ettin. Öyleyse söyle bana, sana nasıl tekrar güvenebilirim?"

"Bilmiyorum." Omuzları hafifçe çöküyor. "Affedilmeyi istemiyorum. Sadece... zaman istiyorum. Senin hak ettiğin adam olabileceğimi kanıtlamak için biraz zaman."

Bir parçam, hain ve özlem dolu bir parçam, pes etmek, Connecticut'ta paylaştıklarımızın, öncesindeki yalanlara rağmen gerçek olduğuna inanmak istiyor. Ama yara çok taze, ihanet çok derin.

"Gitmen gerek," diyorum, sesimi sabit tutmak için mücadele ederek. "Mekana ihtiyacım var. Düşünmek için. Beni izleyen, manipüle eden ve kendi versiyonlarındaki gibi olmam için beni şekillendirmeye çalışan erkekler olmadan kim olduğumu anlamak için."

Liam Grimm'in babamla ortak bir yanı olduğunu hiç düşünmemiştim, ama o bunu inkar etmiyor. Hatta, kararımı nezaketle kabul ediyor.

O kapıya doğru ilerlerken, aklıma bir düşünce gelir. "Güvenliği nasıl geçtin?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Sana bir kez söylemişim, işimde çok iyiyim."

"Yani ait olmadığın yerlere izinsiz girmek mi?"

Saklamaya çalıştığı tereddütünü görüyorum. "Evet," diye onaylıyor. "Bu da işimin bir parçası."

Eşikte durur, bana dönerek, her şeye rağmen nefesimi kesen yoğun bir bakışla gözlerini bana diker. "Yarın sabah burada olacağım. Ve ertesi gün. Ve sonraki gün. Ne kadar sürerse sürsün. Ayrıca," diye ekler, hafif bir gülümsemeyle, "saç kesimin çok hoşuma gitti."

Cevap veremedi, kapıyı arkasında yumuşakça kapatarak gider.

Kanepeye çöküyorum, çatışmanın ardından titriyorum

— öfke, keder ve karışık bir özlemle titriyorum. Ve evet, mizah ve biraz da zevkle, sırf o hala saçımı beğeniyor diye.

Kızgın ve değişken duygularımdan bıkmış bir şekilde iç çekiyorum. Onun yaptıklarından sonra nasıl hala onu isteyebilirim, hala onu özleyebilirim?

Çünkü hepsi yalan değildi, içimden bir ses fısıldıyor. Bağlantı gerçektir, oraya giden yol dolambaçlı olsa da.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, ona bu affı vermek istemiyorum. Henüz değil. Belki de hiç.

SÖZÜNE SADIK KALAN Liam, ertesi sabah yatak odamdan çıktığımda oradadır. Ve ondan sonraki sabah da. Her gün aynı sandalyeye oturur, sabırla benim onu fark etmemi, dinlememi, açıklamasına fırsat vermemi bekler.

Her gün onu gönderiyorum.

Beşinci gün, kendimi öfkeyle patlamak üzere buluyorum. "Yönetecek bir şirketin yok mu? Yaşayacak bir hayatın? Her sabah oturma odamda oturmaktan daha iyi yapacak bir şeyin yok mu?"

Okuduğu kitaptan başını kaldırıyor, gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen ifadesi sakin. "Hayır."

Bu basit cevap öfkemi dindiriyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Her gün daha bitkin görünüyor, sanki uyumuyor,

düzgün beslenmiyormuş gibi. Bir yanımda, intikamcı yanımda, onun acı çekmesini görmekten memnun. Ama diğer yanımda, her şeye rağmen endişeleniyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanarak arkamı dönüyorum.

"Belki," diye onayladı. "Ama söylediğimde ciddiydim. Ne kadar sürerse sürsün, her gün burada olacağım."

"Peki ya sonsuza kadar sürerse?"

Gözleri benimkilere bakar, kararlı ve emin. "O zaman sonsuza kadar burada olacağım."

Bu açıklama melodramatik gelmeli. Saçma. Ama bunun yerine, kalbimi sızlatan sessiz bir kesinlikle yankılanıyor. Beni manipüle eden ve aldatan, en özel sığınağıma giren bu adam, aynı zamanda babama karşı benim yanımda duran, bana özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu gösteren, bana bakıp bir reklam panosundaki güzel bir yüzden veya babasının günahları ve trajedilerle yıkılmış bir kadından daha fazlasını gören adam.

Gözlerimdeki çelişkiyi görmesine izin vermek istemediğim için yüzümü çeviriyorum. "Bugün Ruby ile çıkacağım."

"Ona selamımı söyle," diyor basitçe ve kitabına dönüyor.

Bu konuşma, tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni tedirgin etti. Onun sabırlı ısrarında, her gün alçakgönüllü olmaya hazırlığında, çiçekli özürlerden veya dramatik jestlerden daha samimi gelen bir şey vardı.

Yirmi dakika sonra Ruby ile bir kafede oturmuş kahve içiyorum. "Israrcılığı için ona puan vermelisin," diyorum. "Çoğu erkek şimdiye kadar vazgeçmiş olurdu."

Kahve fincanının kenarından beni inceliyor. "Yoksa bugün de mi?" Başımı sallıyorum.

"Neden güvenlik önlemleri artırılmadı? Kapına zincir takılmadı mı? Archie bu konuyla ilgilenirdi diye düşünüyorum," diye ekliyor, Reed Tower'ın güvenlik şefini kastederek.

Mırıldanarak cevap verip kahvemini yudumladım. "Üzgünüm. Tam anlamadım."

Kaşlarımı çatıyorum ama cevap veriyorum. "Archie'ye söylemedim."

"Uh-huh. Freud'un eserlerini tartışalım mı? Bence birisi kabul etmek istemediği bazı arzuları var."

"Oh, lütfen. Bu çok sinir bozucu. Archie'yi rahatsız etmek istemiyorum. Zaten yeterince işi var."

Başımı eğip beni inceliyor. "Bence onun ısrarcılığından etkilenmişsin."

Onu tanıyışından nefret ederek ona kaşlarını çattım. "Mesele o değil." O güldü. "Aslında, bence bu durum seni biraz tahrik ediyor."

Bu kısmı görmezden geliyorum. Biraz fazla gerçekçi. "Mesele şu ki..."

"Mesele şu ki," diye başlıyor, sözümü keserek, "o her şeyi mahvetti

. Gerçekten sana ait olan tek alanı istila ederek affedilemez bir şey yaptı." Ciddi bir ifadeyle öne eğildi. "Ama Sasha, o da bunu kabul etti. Mazeret uydurmadı ya da haklı çıkarmaya çalışmadı. O sadece... orada. Ortada. Söylediklerinin ciddi olduğunu kanıtlıyor."

"Ne zamandan beri Liam'ın tarafındasın?" diye soruyorum. "Grimm'lerden nefret ettiğini sanıyordum."

"O sadece yarı Grimm. Ve o da çoğunu nefret ediyor. Ayrıca," Leo'yu konuşmaya dahil etmeden önce devam etti, "önemli olan Liam'ın hatasını kabul etmesi. Adını sayabileceğimiz bazı diğer erkeklerin aksine."

"O Killiam'dı."

"Ah, tatlım, zor olduğunu biliyorum." Masadan uzanıp elimi tuttu.

"O, beni izlediği için tam olarak ne istediğimi biliyordu ve kasıtlı olarak benim arzularımı kullanıyordu."

"Belki. Ya da belki de o gerçektir, ailelerinizin kavgasının yükü olmadan gerçek senle bağlantı kuruyordu. İkinizin gerçek dünyada inşa ettiğiniz duvarlar olmadan."

Bu düşünce hem korkutucu hem de çekici. Ama gerçek şu ki, ben gerçek Liam'ı gördüm, en azından öyle düşünüyorum. Ve belki de o haklıdır. Çünkü onun hakkında sevdiğim birçok şey, Killiam'ı bu kadar mükemmel yapan şeylerdi.

Sevgi.

Onu hala seviyor muyum?

Ve yaparsam bile, bu yeterli mi?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Ruby elimi sıkıyor. "Evet, biliyorsun. Sadece korkuyorsun."

Elbette haklı. Öfke ve incinmişliğin altında, Liam'ın oturma odama ilk geldiği o sabahdan beri kafamda dolaşıp duran bir karar var. Gözleri yorgunluk ve pişmanlıkla dolu.

"Ya yanılıyorsam?" diye soruyorum. "Ya onu affedersem ve aynı şey tekrar olursa, farklı bir yalan, aynı ihanet? Babamın yaptığı gibi, benim irademi, kontrolümü elimden alırsa?"

"Bu herkes için geçerli bir risk," diyor Ruby. "Ama Sasha, babanın sana yaptıklarını öğrendiğinde ne yaptığını bir düşün. Sadece ifşa etmekle kalmadı, tüm bu süreç boyunca yanında durdu. Desmond bir tehdit oluşturduğunda seni korudu. Basın peşindeyken seni korudu. Kaçman gerektiğinde seni kurtardı."

Böyle bakınca, durum benim kabul etmek istediğimden daha dengeli görünüyor. Evet, Liam mahremiyetimi ihlal etti ve aldatma üzerine bir ilişki kurdu. Ama aynı zamanda, Ruby'nin bile yapamadığı şekilde benim için orada oldu.

"Düşünmem lazım."

Ruby başını sallar. "Ne olursa olsun, seni Connecticut'ta onunla olduğun kadar mutlu görmedim. Hiçbir zaman."

Bu gözlem beni Reed Tower'a kadar takip ediyor, asansör süitime doğru yükselirken zihnimde yankılanıyor. *Mutlu*. O huzurlu günlerde ve tutkulu gecelerde hissettiğim şey bu muydu? Bu duygu, Liam Grimm'in bende uyandırdığı karmaşık duygular için fazla basit, fazla saf görünüyor. Ama tüm bu karmaşıklığın altında, Ruby haklı. Onunla mutluydum. Hatta, mutluluktan uçuyordum.

Şimdi bildiklerimi bilerek tekrar mutlu olabilir miyim?

Süitieme girdiğimde, kahve masasında Liam'ın düzgün el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum:

Kahvaltıda konuşabilir miyiz? - L

Notu izliyorum, hala duygularımı anlamaya çalışıyorum, Ruby ile konuştuğumuz her şeyi gerçekten tartmaya çalışıyorum. Hala emin değilim. Öfkemi aşmaya, onu dinlemeye, affetme olasılığını düşünmeye hazır mıyım?

Notu alıp parmaklarımla kağıdın üzerinde gezdiriyorum, onun bunu yazdığını, benim cevap vermemi umduğunu hayal ediyorum. Onun kaldığı steril otel odasına döndüğünü, her şeyin kaybolmadığının bir işaretini beklediğini hayal ediyorum.

Kararımı verip, bir kalem alıyorum.

KIRK BİR TESLİM

Ertesi sabah yatak odasından çıktığımda, taze demlenmiş kahvenin ve sıcak hamur işlerinin kokusu beni sarıyor. Bir an için, Connecticut'a, terasta geçirdiğim tembel sabahlara, aşağıdaki vadiden yükselen sisi izlediğim, Liam'ın varlığının bana sürekli bir rahatlık verdiği günlere geri dönüyorum.

Ama burası Connecticut değil. Burası Reed Tower ve yemek masamda kahvaltıyı hazırlayan adam, omuzlarında ihanetin ağırlığını taşıyor. Bu, hareketlerinin dikkatli hassasiyetinde, benim girdiğimi duyduğunda ortaya çıkan gerginliğinde açıkça görülüyor.

Dönüyor ve gözlerindeki umut o kadar açık ki, neredeyse bakışlarımı kaçırıyorum. Liam Grimm'i hiç böyle görmemiştim: kararsız, savunmasız, zırh gibi giydiği kontrolünden yoksun.

"Günaydın." Yüzündeki duygusal ifadeye rağmen sesi dikkatlice tarafsız.

"Günaydın," diye cevap veriyorum ve onun, birlikte geçirdiğimiz zamanları acı bir şekilde hatırlatan bir kahvaltı hazırladığı masaya doğru ilerliyorum: kruvasanlar, kremalı taze çilekler, en sevdiğim fincanda kahve.

Otururken, notumu masanın ortasına koyduğunu fark ettim.

Kahvaltı hazır, konuşalım - S

Maya bombayı patlattığından beri ilk kez ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Kilo vermiş, yüz hatları daha keskin, daha belirgin hale gelmiş. Gözlerinin altında gölgeler görüyorum, uykusuz gecelerin kanıtı.

Onu kendime çekip sıkıca sarılmak istiyorum, ama kendimi yerinde kalmaya zorluyorum. İhtiyacım olan şeyin, onun verebileceği şeyle uyuşup uyuşmayacağından hala emin değilim.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, aramızdaki gerginlik o kadar yoğun ki, neredeyse üçüncü bir kişi için yer ayırmam gerektiğini hissediyorum.

Sonunda, sessizliği daha fazla kaldıramıyorum. "Neden Killiam?" diye soruyorum. "Elysium'da benimle etkileşime girebileceğın onca yol varken, neden Vale'in sevdiği prens olmayı seçtin?"

Bu sorudan çekinmiyor, ancak soğukkanlılığını korumak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. "Planlı değıldi," diyor. "Aylarca orada kaldım, bu inanılmaz dünyayı inşa etmeni izledim, kimsenin görmediğini sandığın anlarda kim olduğunu gördüm ve o kadını sevdiğimi fark ettim." Nefes alır, omzunu hafifçe kaldırır. "Seni tanımak istedim, babanın dünyaya gösterdiği kadını değıl. Elysium'da, başka hiçbir yerde olamayacağın kadar gerçekçiydin."

"Yani beni manipüle ettin. Elysium'u kullanarak ne istediğimi, ne hayal ettiğimi öğrendin ve öğrendiklerini bana, Vale'ye daha da yakınlaşmak için kullandın."

"Evet. Bu bencilce, müdahaleci ve yanılıştı. Ve ben de tam olarak bunu yaptım. yaptı

ğım Bu açık itiraf beni hem şaşırttı hem de etkisiz hale getirdi. "Ne zaman değıştı? şeydi Ne zaman gözetimden öteye geçti?" Soruyu düşünürken kaşları çatıldı. "Bunun ."

Tek bir an olduğunu sanmıyorum. Yavaş yavaş oldu — senin yaratıcılığını, direncini, kapana kısılmış olmana rağmen güzel bir şey yaratma kararlılığını gördüm. Elysium'daki buluşmalarımızı olması gerekenden daha fazla iple çekmeye başladım. Ve sistemi izlemediğim zamanlarda bile seni düşünmeye başladım."

"Beni mi? Yoksa Vale'yi mi?"

Gözlerime bakıyor. "Aralarında pek bir fark olmadığını öğreniyordum." O haklı olduğu için gözlerimi kaçırıyorum.

"Peki sonra?" kendimi topladıktan sonra soruyorum. "Beni galadan alıp *her şeyi* ödeme olarak talep ettiğinde, bu sadece oyunun bir uzantısı mıydı? Beni ele geçirmek için başka bir yol mu?"

"İlk başta, belki. Kendime bunun intikam olduğunu, seni babana karşı kullanmak olduğunu söyledim. Ama Sasha," diye öne eğilerek, "sen hayatıma girdiğin andan itibaren, Vale değıl, gerçek sen, hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi. Beklediğim gibi değıldin. Sen... daha fazlasıydın. Kahretsin, Prenses, sen benim her şeyimdin. Sen her *şeysin*."

Onun sözleri beni biraz eritir, bu yüzden öfkelenirim, kalbimdeki acı sesimi keskinleştirir. "Yalan söyledin, lanet olsun. Her gün, birlikte olduğumuz her an

birlikte olduğumuz her an, bizim hakkımızda, aramızdaki bağ hakkında bu büyük gerçeği biliyordun

—ama hiçbir şey söylemedin."

"Korkuyordum," diye itiraf ediyor, peçeteyi can simidi gibi sıkıca tutarak. "Hayatımda her türlü cehennemi yaşadım ve yüzleşmediğim hiçbir şey yok. Ama sen beni çok korkuttun."

Anlamadığım için başımı salladım.

"Lanet olsun, anlamıyor musun? Eğer öğrenirsen, beni terk edeceğinden korktum. Bana, ihlali görmeden bakamayacağından korktum. Ve seni kaybetme düşüncesine dayanamadığım için, sessiz kalmaktan başka ne seçeneğim vardı ki?"

"Bu, ilişkimizin yalanlar üzerine kurulu olduğu anlamına gelse bile mi?"

"Evet." Yumuşatmaya ya da mazur göstermeye çalışmıyor. "Bunu yaptım. Ve sen beni affetsen de affetmesen de bununla yaşamak zorundayım."

Yine sessizliğe büründük, gerçeğin ağırlığı aramızda asılı kalmıştı. Masada karşımda oturan bu adamı inceledim, hem gardiyanım hem kurtarıcım, hem aldaticım hem koruyucum olan bu adamı. Çelişkiler uzlaşması imkansız görünüyordu.

"Sana tekrar güvenebilir miyim, bilmiyorum," diyorum dürüstçe, ona bakmadan. "İstiyorum," diyorum masaya, "ama yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Biliyorum." Sesi duygudan boğuk çıkıyor. "Güvenemezsen seni suçlamayacağım."

Başımı kaldırıp, sesinin yoğunluğuna kapılarak ona bakıyorum. "Ama bana bir şans verirsen, Tribeca'da bulduğumuz ve Connecticut'ta kilitlediğimiz şeyin gerçek olduğunu her gün kanıtlayacağım. Sana olan hislerimin, nasıl başladığından bağımsız olarak gerçek olduğunu."

İşte bu, Maya'nın itirafından beri beni rahatsız eden soru. *Bunların hiçbiri gerçek miydi?* Bağlantı, anlayış, sonunda gerçekten görülmüş olma hissi?

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum, kararımı vererek. Ayağa kalkıyorum ve onu stüdyoma götürüyorum. Köşedeki şövaleye doğru yürüyorum ve en son çalışmamı örten bezi kaldırıyorum. Connecticut'taki evin, özenle detaylandırılmış yağlı boya tablosu. Sabah ışığında parıldayan cam ve taşlar, etrafını çevreleyen orman, canlı yeşil ve altın sarısı renkleriyle.

"Bunu sen mi çizdin?" diye soruyor, sesinde gerçek bir şaşkınlık var.

Başımı sallıyorum. "Bunu düşünmeden edemedim. Orada yaşadığımız hayatı." Omuz silkiyorum. "Sanırım onun bir parçasını tutmaya çalışıyordum."

Gözleri tablodan yüzüme kayıyor ve o canlı mavinin içinde umut gibi bir şeyin parladığını görüyorum. "Çok güzel," diyor.

"Öyleydi," diye sessizce onaylıyorum. "Orada yaşadıklarımız çok güzeldi, Liam. Ve bence... Bence bazı kısımları gerçektir. Önemli kısımları."

"Benim için hepsi gerçektir," diyor, sesi alçak ve yoğun. "Her an, her konuşma, her dokunuş. Aldatmaca, oraya nasıl gittiğimizdeydi, vardığımızda bulduğumuz şeyde değil."

Pencereye dönüyorum, Manhattan manzarası aşağıda uzanıyor, Connecticut'taki evini çevreleyen huzurlu ormandan çok farklı. "Sana göstermem gereken başka bir şey var."

Pencereye doğru ilerleyerek, dışarıdaki küçük yangın merdivenine adımımı atıyorum. "Sasha," diyor ve sesinde o kadar çok sevinç var ki, anlıyorum ki anladığını anlıyorum.

"Hâlâ orada," diyorum ona. "Korku. Ama artık beni kontrol etmiyor." Ona dönerek, rüzgâr saçlarını savuruyor. "Bu senin sayende. Bana düşündüğümde daha güçlü olduğumu gösterdiğin için. Beni korkutan şeylerle yüzleşebileceğimi gösterdiğin için."

Yüzündeki ifade değişir — umut ve ihtiyat arasında gidip gelir, sanki duyduklarına inanmaya cesaret edemiyormuş gibi. Beni içeriye yardım etmek için elini uzattığında, onu tutarım ve daireye güvenli bir şekilde girdikten sonra da bırakmam.

"Elysium'u, Prens Killiam'ı öğrendiğimde yıkıldım. Aramızdaki her şeyin sadece başka bir manipülasyon, beni kontrol etmek isteyen biri tarafından inşa edilmiş başka bir kafes olduğunu düşündüm."

"Öyle değildi..."

"Yanılmışım," diyorum. "Connecticut'ta olanlar yeni bir şeydi, nasıl başladığına rağmen dürüst bir şeydi."

Yüzündeki umudu görüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sonra günlerdir düşündüğüm sözleri söylüyorum. "Bence biz birbirimiz için yaratılmışız," diyorum ona, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. "Bizi buraya getiren tüm dolambaçlı yollar... bizi gerçek bir şeye götürdü. Savaşmaya değer bir şeye."

Yüzünde beliren rahatlama, izlemesi neredeyse acı vericiydi — kınama bekleyen bir adam, bunun yerine merhamet bulmuştu. "Sasha..."

Onun sıcaklığını hissetmek, gözlerindeki duygu fırtınasını görmek için ona yaklaşıyorum. "Eski halimize dönemiyoruz. Ama belki yeni bir şey inşa edebiliriz. Bu sefer gerçeğe dayalı bir şey."

Elini kaldırıp benimkinin arkasını öper. Sonra bırakır ve yanağını avuçlar, başparmağı alt dudağını acı verecek kadar tanıdık bir şekilde okşar. "Seni seviyorum," der, sözleri basit ve samimiyetiyle yıkıcıdır. "Kabul etmek istediğimden daha uzun zamandır seviyorum, kendime bile."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Beni en çok korkutan da bu."

Beni öptüğünde, Liam Grimm'den beklediğim tutkulu bir öpücük değil. Nazik, neredeyse saygılı bir öpücük, sanki çok fazla şey isterse kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. Öpücüğü derinleştiren benim, ona daha da yaklaşıyorum, bedenimin kelimelerin tam olarak ifade edemediğini anlatmasına izin veriyorum: her şeye rağmen, yalanlara ve ihanete rağmen, aramızda olan şey hayatta kalacak kadar güçlü.

Yatak odasına doğru sendeleyerek ilerliyoruz, birbirimize doyamayan aç öpücükler ve kararlı ellerle. Yatağa düşene kadar, ikimiz de yarı çıplak ve tamamen çaresiz durumdayız, sanki bize kişisel olarak hakaret etmişler gibi kalan giysilerimizi yırtıyoruz.

Şu anda birbirimize ulaşma şeklimizde çılgınca bir şey var, sanki kelimelerle zaten köprü kurduğumuz mesafeyi bedenlerimizle silmemiz gerekiyormuş gibi.

Kalan giysilerimiz yırtılıp bir kenara atılır ve sonra o üstüme çıkar, nefesimi kesen, o kadar saf bir savunmasızlık ifadesiyle bana bakar. Bu anda, tüm sahtecilik ve aldatmacadan arınmış Liam Grimm, onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim - sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Her zaman kontrolü elinde tutan, on adım ötesini planlayan adam, bu anda tamamen kendini veriyor, hiçbir şeyi saklamıyor.

"Seni kaybettiğimi sandım," diyor, sesi duygudan boğuk. "Neredeyse kaybettin," diyorum, elimi uzatıp çenesinin çizgisini izliyorum. "kaybetmediğine sevindim."

Başını eğip alnını alnıma dayadı, nefeslerimiz aramızdaki gerginlikle karışıyordu. "Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim," diye söz verdi. "Hiçbir konuda, gerçek ne kadar zor olursa olsun."

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diyorum, sonra onu kendime çekip aramızdaki son mesafeyi kapatan bir öpücük veriyorum.

Bundan sonra olanlar, önceki karşılaşmalarımızdan çok farklıydı — aramızda artık var olan dürüstlük nedeniyle daha yoğun, neredeyse kaybolmak üzere olduğumuz için daha tutkulu. Ellerini ve ağzını kullanarak vücudumu taparcasına seviyor, ihanetini telafi etmek için beni zevkle yıkıyor ve ben de ona karşılık veriyorum, bizi ayırması gereken her şeye rağmen onu benim olarak sahipleniyorum.

Sonunda içime girdiğinde, hissettiğim duygu hem tanıdık hem de yeniydi. Taze bir yoğunluk. Daha derin bir bağ, öyle ki o muhteşem boşalma nihayet geldiğinde, sarsıcıydı. Bir dalga yükselip kırıldı ve ikimizi de ecstasy'ye sürükledi. Yanıma yığıldı, sanki hala kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekti. Kulağımın altında kalp atışlarının düzenli ritminde rahatlık bulup, kollarının arasına kıvrıldım.

"Connecticut'a geri dönmeliyiz," diye fısıldadı saçlarıma, sesi tatmin olmuş bir yorgunlukla ağırlaşmıştı.

"Evet," diye onaylıyorum, onun evine, bizim evimize, huzurlu sığınağımıza dönme düşüncesi çok çekici geliyor. "Ama henüz değil. Önce burada halletmem gereken işler var."

"Reed Cosmetics mi?"

Başımı sallıyorum. "Sorumluluklarımdan kaçmaya devam edemem. Annemin mirası bundan daha iyisini hak ediyor."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim." "Biliyorum," derim, ona daha da yakınlaşarak.

Bir süre sessizce uzandık, ben zihnimi boşaltırken parmağımla göğsünde desenler çiziyordum. Dakikalar, belki saatler geçti ve bir ara konuşmaya başladık. Connecticut'taki evin bahçesi, Elysium'u paraya çevirme planları, birlikte yapmak istediğimiz geziler, Reed Cosmetics'in geleceği.

"Annemin anısına yakışır bir şekilde markayı yeniden konumlandırmak istiyorum." "Lydia Cosmetics?" diye önerdi.

"Belki. Ama belki de isim değişikliğinden daha büyük bir şey. Bilmiyorum." Düşünürken göğsünde desenler çizdim. "Ve tabii ki, Elysium'u pazarlamak istiyorum."

"Çok meşgul bir kadın olacaksın." Kulağımı ısırtıyor. "Bu çok seksi."

Gülüyorum. "Beni meşgul etmek için bir yol var. Bana yardım edecek misin?"

Saçımı okşadı, kısa saçları sevdiğini gösteren bir gülümsemeyle. "Sana her zaman yardım ederim."

Rahat bir sohbeta dalarken gülümsüyorum. Onun ihanetinden kaynaklanan bir yara hala var, ama birlikte inşa edebileceğimiz şeylerin potansiyeli bu yarayı gölgede bırakıyor.

Sonunda, sohbet yerini rahat bir sessizliğe bırakıyor, ardından uykuya dalıyoruz ve Connecticut'tan ayrıldığımdan beri ilk kez, Reed Tower'ı musallat eden geçmişin hayaletlerinden daha güçlü olan onun varlığıyla, derin bir uykuya dalacağımı biliyorum.

KIRK İKİ KIRIK

Uyanıyorum, parmaklar saçlarımı nazikçe tarıyor. Liam dirseğinin üzerine yaslanmış, nefesimi kesen bir ifadeyle bana bakıyor — şefkatli, sahiplenici, tamamen savunmasız.

"Ürkütücü," diye mırıldanıyorum, gülümsemeyle sözcüğün etkisini yumuşatmaya çalışarak. "Uykumu izlemek."

Yüzünde bir gölge belirliyor ve dün gece Elysium'da beni izlediği için ona nasıl kızdığımı hatırlıyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm. Şaka yapmaya çalışıyordum. Anlaşılan, kötü bir şaka olmuş."

Yüzündeki gerginlik azalır. "Komedi zamanlaman üzerinde çalışmamız gerekecek," der ve avucuma bir öpücük kondurur.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye onaylıyorum. "Kahvaltıyla başlayalım.

Açlıktan ölüyorum." Kıkırdıyor. "O konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

Sabah ışığında utanmadan çıplak ve muhteşem bir şekilde yataktan kalkarken, attığı pantolonunun cebinden telefonu çalar. Telefonu çıkarır, ekrana bakar ve bir anda tüm tavırları değişir — omuzları gerilir, çenesi sıkılır, rahat sevgili yerini stratejik savaşçıya bırakır.

"Ne oldu?"

Kaşlarını çatar ve eminim ki aldığı haberi paylaşıp paylaşmamayı tartışıyordur.

Bir ürperti içimi kaplar. "Lanet olsun, Grimm. Söz vermiştin. Artık yalan yok. Artık sır yok."

"Biliyorum." Diye iç çekip, telefonu elinde tutarak yatağın kenarına oturdu.

"Leo az önce mesaj attı. Baban New York'a dönmüş."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, nefesimi kesip aldı. Victor. Geri dönmüş. Haftalarca süren aramalar, arama emirleri ve soruşturmaların ardından, kasıtlı olarak, şüphesiz, yeniden ortaya çıktı. Babam hiçbir şeyi hesaplamadan yapmaz.

"Leo nasıl biliyor?" Sesim beklediğimden daha sağlam çıkıyor.

"NYPD'deki kaynaklarından."

Leo'nun polisle bağlantıları olduğunu sormaya başladım, ama asıl mesele bu değildi. "NYPD onu gözaltına aldı mı?"

"Henüz değil. Ama finans bölgesinde görülmüş. Ve Reed Cosmetics'in durumuna çok kızgın."

Elbette öyledir. Şirketin bana geçmesini asla istememişti. Ve şimdi, yıllarca kendi malı olduğunu iddia ettiği annemin mirasını yasal olarak ben kontrol ediyorum.

"Peşime düşecek," diyorum, içimden gelen bir kesinlikle. "Kontrolü devretmem için beni zorlayacak."

Liam'ın ifadesi sertleşir, aşık olduğum bu adamın içinde yaşayan tehlikenin bir parçasını görürüm. "Bırak denesin."

"Grimm..."

"Sana dokunmayacak," diyor, sesi alçak ve sert. "Bir daha değil. Asla."

Sesindeki şiddet korkutucu olmalıydı. Ama ben bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum; ne olursa olsun, benimle zarar arasında duracağına dair bu mutlak kesinlik.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum, korkudan stratejiye geçerek. "Onun için tutuklama emri var. Avukatları olmadan geri döndüyse, bu şirketin kontrolünü geri kazanmakla ilgili değil. Benimle ilgili."

Liam başını sallar ve ifadesinden, benim önümde bu sonuca vardığını anlarım.

"Seni Grimm Tower'a taşıyorum. Ruby de isterse gelebilir. Seninle kalabilir. Seni burada istemiyorum. Bu kulede çok iyi yolunu biliyor ve onun gibi bir adamın kaçış yolları vardır. Bildiğimiz kadarıyla, kanalizasyondan senin süitine çıkabilir."

Daireye bakıyorum, birden babamın mutfak lavabosunun altından fırlayıp çıkacağından korkuyorum. Ama Liam haklı. "Tamam," diyorum. Kısmen korktuğum için, kısmen de haklı olduğu için.

Çoğunlukla bunun benim güvenliğimle ilgili olduğunu ve onun hayır cevabını kabul etmeyeceğini bildiğim için.

"Ne yapacaksın?"

"Onu bulacağım," diyor. "Leo zaten araştırmaya başladı, Victor'un planını öğrenmeye çalışıyor."

Kafamın içinde bir fırtına koparken, garip bir şekilde sakın bir şekilde başımı sallıyorum — öfke, tuhaf bir beklentiyle karışmış durumda. Hayatım boyunca babamın merhametine kaldım, onun kontrolüne, manipülasyonuna, benim kim olmam gerektiğine dair vizyonuna maruz kaldım.

kontrolüne, manipölasyonuna, benim kim olmam gerektiğine dair vizyonuna tabi oldum.

Artık değil.

"Onunla yüzleşmek istiyorum," diyorum, bu sözler beni bile şaşırtıyor. "Saklanmak istemiyorum. Kaçmak istemiyorum. Zamanı geldiğinde, onun gözlerinin içine bakıp ona tam olarak kim olduğumu göstermek istiyorum. Ve o pisliği parmaklıklar arkasına sokacak kanıtları sunmanın tatminini yaşamak istiyorum."

Liam beni inceliyor, yüzünde gurur gibi bir ifade belirliyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, her geçen saniye eminliğim artıyor. "Kesinlikle eminim. Bu, ben bitti dediğimde biter. Onun şartlarıyla değil, benim şartlarımla."

"Tamam." Bana uzanır, beni kendine çeker, dudaklarını alnıma hem şefkatli hem de şiddetli bir hareketle bastırır. "Arkanı kollayacağım."

Ona sarılarak iç çekiyorum. Babam ne planlıyorsa, bununla tek başıma yüzleşmeyeceğim. Yanımda Liam, arkamda Ruby ve en önemlisi, kendi gücümde yeni bulduğum güven var.

Victor Reed gelsin. Prenses artık kuleye kilitli değil, surların üzerinde duruyor ve savaşa hazır.

Önümüzdeki birkaç gün, babamın kaçınılmaz hamlesini beklerken garip bir belirsizlik içinde geçer. Liam'ın Grimm Tower'daki süiti komuta merkezi haline gelir ve Leo ile birlikte çalışma odasında saatlerce babamı takip eden ekipleri organize ederler. Boş zamanlarımda Elysium üzerinde çalışır, onu ticari olarak uygulanabilir bir şekilde geliştirmeye çalışırım.

Ama dikkatimin çoğu Reed Cosmetics'te. Ruby ve ben uzun saatler çalışarak operasyonları gözden geçiriyor, yönetim kurulundaki konumumu sağlamlaştırıyor ve hayal ettiğim marka yenileme için zemin hazırlamaya başlıyoruz.

"Şirket arşivlerini inceliyordum," diyor Ruby bir öğleden sonra, fotoğrafları masamın üzerine yayarak. "Şunlara bak, Lydia hayattayken yapılan ilk kampanyalar."

Görüntüler, babamın daha sonra geliştirdiğı prenses mükemmelliğı stratejisinden çarpıcı bir şekilde farklı bir estetik sergiliyor. Bunlar canlı ve güçlendirici görüntüler: her renkten ve yaştan kadınlar, porselen mükemmellikten ziyade güç ve karakterle tasvir edilmiş.

"Bu onun vizyonuydu," diyorum yumuşak bir sesle, özellikle etkileyici bir fotoğrafa dokunarak. "Babamın yarattığı şekerli, steril versiyon değil."

"Bunların bodrum arşivindeki bir kutuya atılmış olmasına inanamıyorum."

Ona yan gözle bakıyorum. "Belli ki babamla tanışmamışsın." "Haklısın."

Birbirimize gülümsüyoruz. Onu tekrar yanımda görmek güzel. Artık resmi olarak Pazarlama Sorumlu Başkan Yardımcısı olduğu için, artık Reed Tower personelinin bir parçası değil.

"Vanessa Grady ile konuştum," diyorum ona, bir zamanlar annemin en iyi arkadaşı olduğunu öğrendiğim eski yönetim kurulu üyesinden bahsederek. "Bana hakkımda türlü türlü hikayeler anlattı. Anlaşılan o ki, Lydia'nın en iyi arkadaşısıymış. Ona Van Teyze dediğimi söyledi."

Ruby sandalyesine yaslandı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Önceden hatırlamıyordum, ama o bana bunu söyledikten sonra hatırlamaya başladım. Belki de bu sahte bir anıdır diye düşündüm, bilirsin, hayal kurmak gibi. Annem, Van Teyze ve ben parkta, ikisi sırayla beni salıncakta sallıyor, karpuzlu piknik yapıyoruz. Ve üçümüz, kim tohumları en uzağa tükürebilecek diye yarışıyoruz."

"Kim kazandı?"

"Ben," diyorum. "Ama sanırım hile yapmama izin verdiler." Anıyı tadını çıkararak gülümsüyorum. "Hatırladığımda onu aradım, hala bulanıktı, ve o da bunun doğru olduğunu söyledi. Her anı." Gülümsüyorum. "Ama benim kazanmam için yarışmayı bozduğunu doğrulamadı."

Ruby elimi tutup sıkıca tuttu. "O pislik bunu senden almaya çalıştı."

"Ve onun hapishanede çürümesini sağlayacağım, sefil hayatının geri kalan her gününü Lydia'ya, bana ve kim bilir başka kimlere verdiği zararı düşünerek geçirecek. Dürüst olmak gerekirse, mahkemede ona karşı tanıklık etmekten daha çok istediğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Umarım bu mümkün olduğunca çabuk olur. Cidden. Bunu düşünmek bile dondurma yemekten daha iyi."

"Liam ve Leo onu bulacak," diyor. "Ve onlar hapishane kapısını onun arkasında kilitlediklerinde ben de senin yanında olacağım."

Parmağımın ucuyla resimlerden birinin üzerinde gezdiriyorum. "Onu öldürdüğünde dünyadan önemli bir şeyi aldı. Van teyze, onun zamanının devrimcisi olduğunu söylemişti. Güzellik ürünlerinin güveni artırması gerektiğini, güvensizliği desteklememesi gerektiğini düşünüyordu."

"Bunu çok sevdim," diyor

Ruby. "Ben de."

Bu kavramı geri kazanmaya ve pazara sunmaya kararlıyım. Ruby ve ben her gün, annemin doğmamış kampanyasını hem onun hem de benim kampanyam olacak şekilde düzenlemek için çalışıyoruz. Bu melankolik bir iş, ama her dakikasını seviyorum, çünkü her yeni fikir beni hiç tanıma fırsatım olmayan anneme biraz daha yaklaştırıyor.

Geceler farklı bir tür yakınlık getiriyor — aramızda hala sırlar varken mümkün olmayan, Liam ile aramızda yeni bir şefkat.

Bir gece, karanlıkta birbirimize sarılmış yatarken, "Hiç sormadım," diyor, "ama beni affetmeye karar vermene neden olan neydi? Bize bir şans daha vermeye karar vermene?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, ancak ben de kendime aynı soruyu birçok kez sormuştum. "Kısmen Ruby," diye itiraf ettim. "O bana, hatalarının sorumluluğunu üstlendiğini hatırlattı. Mazeret uydurmadığını."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Ona teşekkür etmemi hatırlat."

"Çoğunlukla sendin. Her gün ortaya çıkarak. Yaptıklarını kabul ederek ve bunun sadece Killiam'a kaymanın aldatmacası olmadığını, benden çok önemli bir şeyi çaldığını anlayarak." Ona gülümsüyorum. "Ama şimdi anlıyorsun."

"Anlıyorum," diyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor, parmakları cildimde boş boş desenler çiziyor. "Seni seviyorum, Prenses," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum Grimm."

Saat 3:42'de telefon çaldığında uyuyorduk. Liam'ın telefonu komodinin üzerinde titriyor, tavana ürkütücü mavi bir ışık yayıyordu. Saatin geç olmasına rağmen hemen cevap verdi, tamamen uyanık bir halde.

"Ne zaman?" diye sorar bir süre dinledikten sonra, vücudu yanımda kaskatı kesilir. "Emin misin? İzlemeye devam et. Yola çıkıyorum."

"Ne oldu?" diye soruyorum, o giyinirken yatakta oturarak.

"Victor'u gördük." Sesi gergin. Acil. "Ve yalnız değil. Bane de onunla birlikte, özel güvenlik ekibi gibi görünen kişilerle birlikte."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Nereye gidiyorlar?"

"Bunu öğrenmem lazım." Omuz kılıfını takıyor, silahı kontrol edip yerine yerleştiriyor — tanıdığım sevgilinin altında yatan tehlikeli adamı hatırlatan bir görüntü.

"Ben de seninle geliyorum," diyorum, giysilerime uzanırken.

"Hayır." Sesi kararlı, tartışmaya açık değil. "Sen burada kal, burası güvenli. Güvenlik önlemleri artırıldı bile. Kimse izin olmadan içeri girip çıkamaz."

"Liam..."

Yatağa doğru yürür, ellerini yüzüme koyar. "Lütfen, Sasha. Ben bu işi hallederken senin güvende olduğunu bilmem gerek."

Gözlerindeki yoğunluk itirazımı durdurur. Bu kontrol meselesi değil, koruma meselesi. Beni tehlikeden korumak için çaresizce duyduğu ihtiyaç.

"Tamam, ama iletişim halinde kal. Neler olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

"Söz veriyorum." Beni kısa ama şiddetli bir şekilde öper. "Her şey yoluna girecek," diye beni temin eder, ama sözleri gözlerine yansımaz. "Burada kal. Güvende kal."

Sonraki birkaç saat çok zor geçer. Ruby bana katılır, ama konuşmayız. O kanepede otururken, ben süitte dolaşır, Liam'dan haber almak için telefonumu takıntılı bir şekilde kontrol ederim. Liam'dan gelen mesajlar kısa ve seyrek olur:

Victor'u takip ediyorum. Tribeca'da.

'dan Brooklyn 'a doğru ilerliyor. Bane ayrıldı, başka bir yere gidiyor.

İkinci ekip takip ediyor.

Durdu. Takım dikkatli bir şekilde yaklaşıyor.

Sonra, hiçbir şey. Sinirlerimi kırılma noktasına getiren bir saatlik sessizlik. Arayıp sesli mesaja düşüyor. Mesaj atıyorum, ama cevap yok.

Bir şeyler ters gidiyor. Korkunç, felaket derecede ters.

"Bunu bilemezsin," diyor Ruby. "Gerekli olmadıkça endişelenme." Ancak ifadesinden, endişelenmem gerektiğini anlıyorum.

Liam'ın süitten ayrılmamam gerektiği yönündeki emrini görmezden gelmek üzereyim ki, telefonum nihayet çalışıyor — Liam'ın numarası değil, Leo'nun numarası.

"Ne oldu?" diye soruyorum, önsöz yapmadan. "Liam nerede?" " , iyi," diyor Leo , ama sesinde bir şey var ,

aksi yönde. "Ama... Bir olay oldu." Soğuk bir his

kaplar beni. "Ne tür bir olay?"

Bir an sessiz kalır. Sonra, "Victor Reed öldü."

Bu sözler mideme yumruk gibi çarptı, nefesim kesildi. "Ne?"

"Yakın mesafeden bir kez vurdum. O pislik silahlıydı. Liam'ı tehdit ediyordu. Tanıklar vardı."

Öldü. Çocukluğumun canavarı, esaretimin mimarı, beni zehirleyen ve manipüle eden adam... Gitti. Sonsuza dek.

"Yani, meşru müdafaa mıydı?" Babam Liam'ı öldürmeye mi çalıştı? Bir duraklama, sonra, "Yüzde yüz."

Duymak istediğim cevap bu, ama yine de omurgamdan bir ürperti hissediyorum. "Liam'ı görmem gerek," diyorum, kapıya doğru ilerlerken.

O "Nerede mu?

"Brooklyn'deki karakolda. İfadesini veriyor." Leo yorgun ve pes etmiş gibi. "Adresi sana mesaj atarım."

Karakola giden yol, çelişkili duygularla geçiyor: şok, keder, rahatlama, öfke. Nefret ettiğim babam, sevdiğim adam tarafından öldürüldü. Bunun kesinliği hem özgürleştirici hem de korkutucu. Artık arkamı kollamam gerekmiyor, yeniden yakalanıp kontrol edilme korkusu yok.

Ama Leo'nun yalanında gerçeği duydum ve şimdi Liam'ın yaptıklarının bedelinin ikimizi de mahvedeceği korkusundan kurtulamıyorum.

İstasyona vardığımızda, beni küçük bir görüşme odasına yönlendiriyorlar. Orada Liam tek başına bekliyor, elleri dizlerinin arasında, başı eğik. Ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor ve yüzündeki ifade beni derinden etkiliyor — beni gördüğü için kısmen rahatlamış, kısmen de olacaklardan korktuğu için.

"Sasha," diyor, ayağa kalkarak. "Burada olmamalısın." Odaya bakıyorum. "Burada konuşabilir miyiz?"

Kaşları yükseldi ve ne soracağımı bildiğinden eminim. Başını salladı.

"Gerçekten meşru müdafaa mıydı?" Sesimde bir dua duyuyorum. Her şeyi yanlış yorumlamış olabileceğime dair bir umut.

Bakışları hiç sarsılmıyor. "Polis raporunda öyle yazacak." Başka bir deyişle, *hayır*.

Hiçbir mazeret yok. Hiçbir gerekçe yok. Sadece kalbimi parçalayan basit, yıkıcı gerçek var.

"Neden?" Bu kelime, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıkıyor.

"Seni kaçırmayı planlıyordu," diyor Liam, sesi düz, duygusuz. "Bu gece. Bane ve bir grup paralı asker hazır. Grimm güvenliğinden içeri sızmak için her şey ayarlanmıştı. Baloya başladığımızda benim süitimde kalacağımızı tahmin ediyorlardı ve planın seni oradan kaçırmak olduğunu."

Kaçırmak. Titriyorum. Hem olabileceklerden hem de olanlardan dolayı.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Leo iletişimi kesintiye uğrattı. Paralı askerlerden birini konuşturdu. Ben onay aldığında, Victor çoktan harekete geçmişti." Yüzü sertleşir. "Seni kaçırmasına izin veremezdim. Bir daha olmaz. Asla."

"Yani onu öldürdün." Sözler aramızda havada asılı kalır, ağır bir anlam yüklü.

"Onunla yüzleştim. Silahı vardı. Olan oldu."

Ama ikimiz de özenle kurgulanmış bu hikayenin ardındaki gerçeği biliyoruz. Liam babamı buldu ve tehdidi kalıcı olarak ortadan kaldırdı. Anlık bir öfkeyle, ani bir meşru müdafa ile değil, beni sonsuza kadar korumak için hesaplı bir karar alarak.

"Bana söylemeliydin," diyorum, öfkem aniden alevleniyor. "Bunu benimle tartışmalıydın. Babam, hayatım, benim seğimim. Senin değil."

"Zaman yoktu..."

"Saçmalık," diye sözünü kesiyorum, öfke şoku bastırırken ona yaklaşıyorum. "Lanet olsun Grimm, bunu konuşmuştuk, ama sen yine de beni dahil etmeden karar verdin. Bana fikirimi söyleme şansı bile vermeden. Onun tutuklanmasını istediğimi söylemiştim. O piç kurusuyla mahkemede yüzleşmek, tüm dünyanın bana yaptıklarını tam olarak bilmesini istediğimi söylemiştim."

"Sasha..."

"Bütün o boş vaatlerinle, yine de bunu benden aldın. Benim yerime karar verdin, tıpkı *onun* her zaman yaptığı gibi. Söylesene Liam, sen benim piç kurusu babamdan ne kadar daha iyisin?"

Sanki vurulmuş gibi irkildi ve sözlerimin onu derinden yaraladığını anladım. "Bu..."

"Onu öldürmek için oraya gittin. Tehdidi ortadan kaldırmak için. Sorunu halletmek için."

Bunu inkar etmiyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Seni kaybetme riskini göze alamazdım," diyor basitçe. "Onun seni o kabusa geri götürme riskini göze alamazdım."

Sesindeki samimi dürüstlük öfkemi biraz yatıştırıyor ve onu daha karmaşık bir duyguya dönüştürüyor. Asla sahip olamadığım bir baba için duyduğum keder. Onarılamaz şekilde bulanıklaşan ahlaki sınırlar konusunda yaşadığım kafa karışıklığı.

"şimdi ne olacak?" diye soruyorum sonunda.

"Yasal olarak mı? Hiçbir şey." Yorgun görünüyor, yüzündeki her çizgide gecenin yorgunluğu belirgin. "Kanıtlar meşru müdafaayı destekliyor. Polis geldiğinde Victor'un kendi adamları da dahil olmak üzere, onu ele vermekten mutluluk duyan tanıklar vardı. Ben ifademi vereceğim ve bu kadar."

"Yasal olarak demiyorum," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Bizden bahsediyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu, nadiren gördüğüm bir şekilde savunmasızdı. "Bu sana bağlı," dedi sessizce. "Yaptığım şeyin affedilemez olup olmadığına bağlı."

Soru aramızda asılı kalır, benim sahip olmadığım bir cevap bekler. Babamı öldüren adamdan uzaklaşmalı mıyım? Beni korumak için aşırıya kaçan adamdan? Yöntemlerine rağmen, sevgiden hareket eden adamdan?

Ama o aynı zamanda, babamla yüzleşmek istediğimi, onu mahkemede paramparça görmek istediğimi bilen, ama yine de onu öldüren, tek bir silah sesiyle kararımı geçersiz kılan ve seçim hakkımı elimden alan bir adamdı.

Bu, affedebileceğim bir adam mı? Ve affedebilsem bile, birlikte yoluma devam etmek isteyeceğim bir adam mı?

"Zamana ihtiyacım var," diyorum sonunda. "Bütün bunları sindirmek için. Ne hissettiğimi anlamak için. Çünkü lanet olsun Grimm, bu çok derin bir yara. Daha yeni bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum," diyor, bunu daha önceki ayrılığımızda gösterdiği nezaketle kabul ediyor. Ve bu da çok sinir bozucu.

Kapı çalınır ve bir memur içeri girer, Liam'a hazır olduklarını söyler. Onunla birlikte odadan çıkarım, sonra ters yöne dönüp veda etmeden çıkışa doğru yürürüm.

Babam öldü. Beni hapseden ve ilaçla uyuşturan, annemin mirasını çalan, sonra da onu öldüren adam. Beni bir insan değil, bir mal gibi gören adam.

O korkunç adam sonsuza dek gitti.

Bu bilgi rahatlama, kapanış, hatta belki de sevinç getirmeliydi. Bunun yerine, henüz çözemediğim karmaşık bir duygu yumağı getiriyor.

Dışarıda şehir uyanıyor, şafağın ilk ışıkları doğu gökyüzünü boyuyor.

Şoförüm dışarı çıkıyor ve bana kapıyı açıyor. "Reed Tower," diyorum dediğimde, telefonumu çıkarıp Ruby'yi arayıp durumu bildiriyorum.

"Bunun bazı sonuçları olacak," diye söylüyorum, ona her şeyi anlattıktan sonra. "Yönetim kurulunu bilgilendirmemiz ve hazırlık yapmamız gerekecek."

"Basın açıklamanı hazırlamaya başlayacağım." Bir süre durdu. "Grimm'e ne yapacaksın? Onu affedebilir misin?"

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü verebileceğim tek cevap bu. "Şu anda bunu düşünecek vaktim yok." Ve bu iyi bir şey. Çünkü düşünseydim, tek yapabileceğim ağlamak olurdu.

KIRK ÜÇ ZOR HESAPLAŞMA

Sabahın ortasında haberler her yerde: "KOZMETİK MAGNATI VICTOR REED, GRIMM'İN VARİSİYLE ÇATIŞMADA ÖLDÜ."

Benzer manşetler tüm büyük haber kaynaklarında yer alıyor ve her biri bir öncekinden daha sansasyonel. Bazıları babamı trajik bir figür olarak, diğerleri ise gerçekte olduğu gibi bir kötü adam olarak gösteriyor. Bazıları Liam'ı aile kavgasını çözüme kavuşturan soğukkanlı bir katil olarak tasvir ediyor. Diğerleri ise onu, hayatının büyük bir bölümünde ona kötü davranan babasından, aşık olduğu eski düşmanını koruyan bir kahraman olarak gösteriyor.

Sonuncusu bir aşk romanı gibi okunuyor ve gerçeğe en yakın olanı. Sadece bunun benim için kabul edilebilir bir gerçek olup olmadığından emin değilim.

Muhabirler, kameralarını ve mikrofonlarını reytinglerini yükseltmek için en ufak bir bilgiyi bile yakalamaya hazır bir şekilde, akbaba gibi Reed Tower'ın etrafında dolaşıyorlar.

İçeride, Ruby ve ben kriz yönetimi ekibiyle birlikte, babamın ölümünü, vesayet duruşmasında ortaya çıkan geçmişteki istismarı ve annemi, yani karısını öldürdüğünü kamuoyuna açıklayan resmi açıklamayı hazırlıyoruz. Bunun dışında hiçbir şey söylememeye karar verdim. Ve kesinlikle onun ölümüne üzüldüğümü söylemeyeceğim, çünkü bu yalan olur.

Ama aynı zamanda üzgünüm, çünkü adaletin yerini bulmasını görmek istiyordum. Onun hapse atılmasını ve bana yaptıklarının bedelini ödemesini görmek istiyordum.

Liam bu olasılığı elimden aldı ve onu bunun için affedip affedemeyeceğimi bilmesem de, bunun basınla konuşmak isteyeceğim bir konu olmadığını biliyorum. Dünya hayatıma yeterince göz attı. Artık perdeleri kapatıp, mümkün olduğunca spot ışıklarının dışında yaşamamın zamanı geldi.

"Yönetim kurulu acil bir toplantı istiyor," diyor Ruby, elinde tabletiyle e-postaları ve mesajları gözden geçirirken. "İstikrar, hisse senedi fiyatları, kamuoyu algısı konusunda paniğe kapılmışlar — bilirsin, her zamanki kurumsal panik."

"Tabii ki öyleler," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Yarın için planla. Kafamı toplamak için zamana ihtiyacım var."

"Ve bu," Ruby başka bir ekrana geçerek devam ediyor, "resmi polis raporu. Yirmi dakika önce yayınladılar."

Belgeyi gözden geçirip, dikkatlice kaleme alınmış anlatımın ana noktalarını özömsüyorum: Victor Reed, birçok suçtan aranıyor. Liam Grimm ile karşı karşıya geldi. Bir tartışma çıktı. Reed silah çekti. Grimm kendini savunmak için bir el ateş etti. Birçok tanık olayların sırasını doğruladı.

Net. Basit. İnanılır. Ve çoğunlukla saçmalık.

Tableti bir kenara koyuyorum, yorgunluk dalgalar halinde üzerime çöküyor. "Desmond Bane hakkında bir haber var mı?"

"Kesin bir şey yok. Leo'nun kaynakları, ateş açılmadan önce olay yerinden kaçtığını söylüyor. Desmond'un hâlâ dışarıda olduğu düşüncesi içimi rahatsız ediyor. Ama şu anda daha büyük sorunlarım var: şirket, basın, babamın ölümünün hukuki sonuçları.

Ve Liam. Her zaman Liam.

Sanki düşüncelerim onu çağırılmış gibi, kapıda belirir, yüzü dikkatlice ifadesizdir. "Basın toplantısı dördte. Hukuk departmanı ikimiz için de açıklamalar hazırladı. Birlikte görünmemiz gerektiğini düşünüyorlar, birleşik bir cephe sergilememiz gerektiğini."

Onun ölçülü ses tonu, karakoldan döndüğümüzden beri içimde tuttuğum bir şeyi ateşledi.

"Çık dışarı," diyorum sessizce.

Ruby başını kaldırır, gözleri büyür. Liam hareketsiz kalır, sadece çenesini hafifçe sıkması beni duyduğunu gösterir.

"Sasha..."

"Çık dışarı dedim," diye tekrarlarım, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabittir.

"Sadece süitimden değil. Kuleden. Seni burada istemiyorum."

Ruby garip bir şekilde ayağa kalkar. "Muhtemelen..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Liam gidiyor. Tartışacak bir şey yok."

Liam'ın gözleri benimkilerle buluşur, bir şey arar gibi—belki anlayış, belki affetme. İkisini de bulamayınca, bir kez başını sallar. "Açıklama..."

"Halledeceğim," diye sözünü kesiyorum. "Daha önce de sensiz basın toplantıları düzenledim. Yine düzenleyeceğim."

Yüzünde bir anlık acı belirir, ama hemen gizler. İyi. Acıtsın. Bana yaptığı ihanetin bir parçasını hissetsin.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp gider, ayak sesleri koridorda kaybolur. Asansör kapıları arkasından kapandığı anda, soğukkanlılığım bozulur. Titreyerek kendime sarılırım, öfkeli ve korkmuş, aramızdaki güvenin yok oluşunu yas tutarım.

"Ne oldu böyle?" Ruby sorar ve beni bir sandalyeye oturtur. "Yani, babanla olanları biliyorum ama..."

"Bu meşru müdafaa değildi," diyorum, boğazımdaki düğümden gözyaşlarını zorlayarak. "Oraya babamı öldürmek için gitti."

"Ah, Sasha."

"O piçin parmaklıklar arkasında kalmasını istiyordum. Grimm bu fırsatı elimden aldı." "Ne yapabilirim?" diye sorar Ruby, elini omzuma koyarak.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. "Senin yaptığın gibi. Şirkete odaklanıyoruz. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok."

Bir an için, tartışacak ya da en azından Liam'ı soracak sandım. Bundan sonra ne yapacağımı soracak sandım. Neyse ki, yapmadı. "Tamam o zaman," diyor. "Adım adım gidelim. Bugünü atlatalım."

Başımı sallarım. "Adım adım."

Basın toplantısı flaşlar ve bağırılan sorularla bulanık bir şekilde geçer ve ben bir Reed'den beklenen soğukkanlılıkla açıklamamı yaparım. Gazeteciler Liam'ın yokluğunu fark etseler de, Reed'in hukuk ekibi beni koruma köpekleri gibi çevrelediği için bu konuyu zorlamazlar.

Akşam olduğunda, duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüş durumdayım ve günün ağırlığı üzerimde baskı yaparken, kendime gerçek bir keder anı yaşıyorum — beni hapseden ve kontrol eden babam için değil, başka bir hayatta, başka bir gerçeklikte sahip olabileceğim babam için.

Telefonum çalıyor, ekranda Liam'ın adı yanıyor. Sesini, açıklamalarını, gerekçelerini dinleyemeyecek durumda olduğum için sesli mesaja bırakıyorum. Bu gece olmaz. Belki de hiç olmaz.

Sonunda uyku geldiğinde, uykum kesintili ve sığdır, babamın yüzü, Liam'ın kanla kaplı elleri, çıkışı olmayan kuleler ve anahtarı olmayan kapılarla ilgili rüyalarla boğuşuyorum.

Sabah biraz rahatlama getiriyor, ama en azından acil kriz yönetilebilir durumda. Yönetim kurulu toplantısı beklendiği gibi geçiyor — sorular sakın bir otoriteyle yanıtlanıyor, ileriye dönük bir yol çiziliyor. Lydia Cosmetics olarak yeniden markalaşma planlarımı sunuyorum

Lydia Cosmetics olarak yeniden markalaştırma planlarımı sunuyorum. Bu plan, annemin orijinal vizyonunu onurlandırırken, şirketi geleceğe taşıyor. şüpheler varsa da, saygıyla sessiz kalınıyor.

Günler geçer, sonra bir hafta. Liam aramaya, mesaj atmaya devam eder, mesajları giderek daha çaresiz, daha sert hale gelir. Hepsini okurum ama hiçbirine cevap vermem. Ne söylenebilir ki? Böylesine temel bir güven ihlalini nasıl ele alabilirsiniz?

"O çok kötü durumda, Sasha," diyor Ruby bir öğleden sonra. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"İyi," diye cevap veriyorum, ama bu kelime istediğim kadar ikna edici gelmiyor. "En azından onunla konuşman gerekmez mi? Onun tarafını dinlemelisin."

Masamın üzerinde yayılmış pazarlama raporlarından başımı kaldırıyorum, onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi bir dizi düşünce ve duygu içimi kaplıyor. Ki bu neredeyse her zaman oluyor.

Gerçek şu ki, her şeye rağmen onu hala seviyorum. Ve beni korkutacak kadar yoğun bir şekilde özlüyorum. Ama aynı zamanda, benden çok önemli bir şeyi çaldı. İstediğimi bildiği bir şeyi. Evet, Victor'un onu mahkemeye çıkarmadan önce bana ulaşacağından korktuğunu biliyorum. Ama bu gerçeği değiştirmez. Çaldığı şeyi geri vermez.

"Yapamam," diyorum sonunda. "Henüz yapamam."

Ruby iç geçirir. "Sadece bir düşün, tamam mı? O seni seviyor, Sash. Her şeyi mahvetti, ama seni sevdiğine gerçekten inanıyorum."

"Sevdiğini biliyorum," diyorum. "Sadece bunun yeterli olup olmadığından emin değilim."

Yanımda olmasa bile, Liam Grimm aklımdan çıkmıyor, rüyalarım, düşüncelerime giriyor. Hiçbir neden yokken, bana fısıldadığı komik sözler aklıma geliyor. Aniden titriyorum, parmaklarının dokunuşunu hissettiğimden eminim.

Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, tüm dikkatimi Reed'i, hayır, Lydia'yı yeniden şekillendirmeye, annemin vizyonunu geri kazanmaya ve aynı zamanda Elysium'un erişimini genişletmeye veriyorum. Az uyuyorum ve daha az yiyorum, beni ayakta tutan tek şey olan huzursuz bir enerjiyle hareket ediyorum.

Elysium'da kendimi kaybetmek istiyorum, ama yapmıyorum. Liam Killiam olarak oradaysa, Vale'nin uzaklaşacak gücü olmayacağından çok korkuyorum. Özellikle de gerçek dünyada bu gücün azaldığını hissettiğim için.

Babamın ölümünden yirmi gün sonra, gece yarısı yaklaşırken, süitimin asansörü hiç haber vermeden açıldı. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda

Liam'ın oturma odamda durduğunu gördüm, daha önce hiç görmediğim kadar dağınık ve bitkin bir haldeydi.

"Burada olmamalısın," dedim, sesim beklediğimden daha sakindi.

"Telefonuna cevap vermeye başlamalısın," diye karşılık verdi, yorgunluğunun altında her zamanki yoğunluğu kısa bir an için göründü.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kenara koydum, ama koltukta oturmaya devam ettim. "Ruby seni yukarı çıkardı mı?"

Sadece başını eğip kaşlarını kaldırdı, izin alması gerektiğini düşündüğüm için açıkça kırılmıştı.

İsteğim dışında gülüyorum.

"Sadece beş dakika. Tek istediğim bu. Beş dakika açıklamak için, sonra hala gitmemi istiyorsan, gideceğim. Bu sefer temelli."

Kalıcı olma sözü -ya da tehdidi- beni duraksatır. Onun sonsuza kadar gitmesini istiyor muyum? Bu düşünce göğsümde boş bir acı yaratır, görmezden gelemeyeceğim bir boşluk.

"Beş dakika," diye kabul ettim ve karşımdaki sandalyeyi işaret ettim.

O ayakta kalır, oturmak için fazla heyecanlıdır. "Haftalardır ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Ve bunun doğru olmasını sağlayacak hiçbir açıklama olmadığını fark ettim. Yaptığımı silebilecek hiçbir gerekçe yok."

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı. Savunmalar, mantık yürütmeler, suçluluğunu en aza indirmek için tasarlanmış zekice argümanlar bekliyordum.

"Yani bu beş dakika sessiz geçecek mi?"

Gözlerinde umut ışığının parladığını görüyorum ve keşke alaycı sözlerimi kendime saklasaydım diyorum. "Yanılmışım," diyor basitçe. "Sadece yaptığım şeyde değil, nasıl yaptığımda da

. Sana ait olmayan bir seçimi senden aldım ve gerçek şu ki, özellikle Elysium hakkında konuştuğundan sonra, bunun yanlış olduğunu biliyordum."

Sanki benim bir şey söylememi beklermiş gibi duraksıyor. Ben sadece ona bakıyorum, bir yanımda hala öfkeli. Diğer yanımda ise, o öfkenin ötesine geçmemi sağlayacak sözleri söylemesini umuyor.

"Seni kaçıracaktı," diyor Liam, sesi duygudan boğuk. "Bir planı, bir ekibi, ABD yargı yetkisi dışında bir tesisi vardı. Seni uyuşturup hapse atacak, kontrol altına alacaktı."

Boğazıma bir acı yükselir ve tenim soğur.

"Ben yapamadım..." Sessiz kalır, sakinleşmeye çalışır. "Senin o kaba geri dönme düşüncesine dayanamadım. Bunu engelleyebilecekken yapamazdım."

"Yani kendini yargıç, jüri ve cellat ilan ettin," diyorum, ama sözlerim önceki kadar ateşli değil.

"Evet," diye itiraf etti. "Öyle yaptım. Kendime bunun koruma olduğunu söyledim, ama aynı zamanda

...ah, lanet olsun, babanın yaptığı gibi bir şeydi, bunu biliyorum. Senin yapman gereken bir seçimi ben yaptım. Kahretsin, hayır diyeceğini bilsem de bu kararı verdim. Sen onun hayatta kalmasını, yargılanmasını ve hapse atılmasını istiyordun. Ben sadece onun ortadan kalkmasını istiyordum, çünkü senin güvende olacağından emin olabilmemin tek yolu buydu. Bu yüzden yaptım. Ve gerçek şu ki, aynı şeyi tekrar yapmam gerekse, farklı bir şekilde yapar mıydım, bilmiyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Bu gerçekten beklediğim konuşma değildi.

"Ama," diyor, bir adım öne çıkarak, "sana ilk olarak bunu söyleyeceğimi biliyorum. Beni ikna etmeye çalışmana izin verirdim, o piçi neden öldürmemem gerektiğini açıklamana izin verirdim. Benim hapse girmemle ilgili tüm endişelerini bana anlatırdın. Ve haklı olurdun. Ben de geri çekilirdim ve yetkilileri çağırırdık. O hala hayatta olurdu, ama parmaklıklar ardında olurdu. Onu öldürmenin tatminini yaşayamazdım, ama sen olurdun. Ve bu önemli, Sasha. Bu çok önemli. Çünkü şu anda, sen olmadan yaşamak beni öldürüyor."

Yaklaşmış ve şimdi önümde diz çökmüş, elleri uyluklarımda üzerinde. Bir elini yüzüme kaldırıyor ve gözyaşımı sildiğinde ağladığımı fark ediyorum. Söylediği her şeyin acımasız dürüstlüğü kalbimi derinden yaraladı ve onu kendime çekmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Senden af dilemiyorum," diyor. "Sadece güvenini yeniden kazanmak için bir şans istiyorum. Senin hak ettiğin erkek olabileceğimi kanıtlamak için."

Onu inceliyorum — gözlerinin altındaki gölgeler, çenesini karartan sakalları, omuzlarından yayılan gerginlik. Benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyor ve *evet diye* bağırarak istiyorum, ama akıllı davranmalıyım.

"Zamana ihtiyacım var," diyorum sonunda. "Bana bu zamanı verir misin?"

"Bu benim verebileceğim bir şey değil. İhtiyacın olan zamanı al. Hazır olduğunda ben burada olacağım."

O dönüp gitmek üzereyken, düşüncemi tam olarak şekillendiremeden kendimi konuşurken buluyorum. "Grimm."

Bir an durur, gözlerinde kısa bir umut ışığı parlar.

"Teşekkür ederim," derim. "Gerçeği söylediğin için. Yaptığını haklı çıkarmaya çalışmadığın için."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Öğreniyorum," der. "Yavaş yavaş, belki. Ama öğreniyorum."

KIRK DÖRT TESLİM

Liam, kafe masasının karşısından onu izliyor, yüzünde beliren her mikro ifadeyi kayda geçiriyordu. Gözlerinin etrafındaki hafif gerginlik son haftalarda azalmış, her karşılaştıklarında bakışlarındaki ihtiyat daha az belirgin hale gelmişti. Hâlâ temkinliydi – bunu hak etmişti – ama aralarındaki duvar, acı verici bir şekilde tuğla tuğla yıkılıyordu.

Victor'un ölümünden sonraki haftalar, hayatının en karanlık haftaları olmuştu. Suçluluk duygusundan değil — o piçi ortadan kaldırdığı için asla pişmanlık duymamıştı — ama onun yokluğunun soğuk boşluğundan dolayı. Onun varlığına, sıcaklığına, savunmasını aşan keskin zekasına alışmıştı.

O olmadan, Connecticut'taki ev bir mozole gibi hissettiriyordu, olabileceklerin hayaletlerinin yankıları ile dolu.

"Marka değişikliği iyi gidiyor," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Farkında olmadan yaptığı gergin bir hareketti. "Yönetim kurulu sonunda Lydia Cosmetics'e isim değişikliğini onayladı."

"Annen gurur duyardı." O da öyleydi. O, sandığından çok daha güçlüydü. Sonsuz bir istismara maruz kalmış ve esasen kendini yetiştirmiş bir kadındı. Annesinin mirasını onurlandırmaya kararlı, babasının gölgesinde kalmayı reddeden bir kızdı.

Gözleri bir an parladı ve onun sözlerine duyduğu memnuniyet, onun göğsüne fiziksel bir darbe gibi geldi. Onun nadir görülen, samimi gülümsemelerine bağımlı hale gelmişti, onları hafızasının kasasında değerli mücevherler gibi biriktiriyordu.

"Uygulamak istediğim bazı değişikliklere hala direnç var," diye devam etti ve ardından vizyonunu özetledi: çeşitlilik içeren modeller, etik kaynak kullanımı ve sektöre devrim getirecek teknolojiler. Elleri sözlerini canlandırıyordu, her hecede tutkusu belirgindi.

Liam her ayrıntıyı dikkatle dinledi, sadece planlarını değil, gelecekte bahsederken yüzünün aydınlanışını, öne eğildiğinde boğazının kıvrımını

ve şakaklarında düzenli olarak atan nabzı. Her zaman gözlemci biriydi, ama Sasha'ya karşı gözlemi hayranlığa dönüştü.

Haftalar geçtikçe buluşmaları daha sık hale geldi. Kahve öğle yemeğine, öğle yemeği akşam yemeğine, akşam yemeği ise şehirde alacakaranlık çöktüğünde Central Park'ta uzun yürüyüşlere dönüştü. Asla dokunmadan, aralarında her zaman dikkatli bir mesafe bırakarak, açık bir davet olmadan aşmayacağı bir sınır. Ne kadar istese de.

İstedliğini almaya alışkın bir adam için bu garip bir araf gibiydi. Beklemek. Umut etmek.

Liam Grimm, onun affetme olasılığı karşısında diz çökmüştü.

Bir akşam, gün batımının ufku kızıl ve altın rengiyle boyamasını izlerken, "Seni özledim" diye itiraf etti. Bu üç basit kelime, ona milyon dolarlık anlaşmalardan veya güvenlik imparatorluklarından daha pahalıya mal olmuştu.

Kız ona döndü, yüzü ışık ve gölgeyle kaplıydı. "Ben de seni özledim," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Ama ben hala..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti, ikisinin de anladığı şeyi dile getirmesine gerek kalmadan. "Zamanımız var."

Kadının ifadesinde bir yumuşama oldu, çoğu kişinin fark edemeyeceği kadar ince bir teslimiyet. Ama o kadının yüzünü incelemişti, her mikro ifadesini, her geçici duygusunu biliyordu. Kadın ona yeniden güvenmeye başlamıştı.

Adam, kadının bunu hak ettiğine karar vermesini umuyordu.

Bunu hak etmek için elinden geleni yapacağını biliyordu.

O gece, Connecticut'taki evde onu rüyasında gördü. Terasta duruyordu, sabah ışığı saçlarını erimiş altın rengine çeviriyordu. Ona döndüğünde, gülümsemesinde hiçbir çekince, hiçbir gölge yoktu. Sadece Sasha, tamamen orada, tamamen onundu.

Uyandığında dudaklarında onun adı vardı ve zihninde bir karar netleşmişti. Kendini sorgulamadan önce ona mesaj attı. Basit. Doğrudan. *Bu hafta sonu benimle Connecticut'a gelir misin?*

Onun cevabı, Liam'ın umduğundan daha hızlı geldi: *Evet.*

Liam için hafta sonu bir an önce gelse de gelse iyi olurdu.

Ertesi gün, kız ona Reed Tower'daki süitinde buluşmak istediğini söyledi. Asansör yukarı çıkarken, bu binanın çatısında yapılan fotoğraf çekimini hatırladı, o gün pek çok şeyin başlangıcı olmuştu. O zamanlar, kız Victor'a karşı kullanacağı bir kozdu.

Şimdi ise onun her şeyi olmuştu.

O geldiğinde kız onu bekliyordu, sakın ama omuzlarında gerginlik belirdi, onu koltuğa davet ederken elleri hafifçe titriyordu. Her içgüdüğü aralarındaki mesafeyi kapatmak, ona dokunmak, onu tekrar sahiplenmek için çılgılık atsa da, Liam itaat etti.

"Düşündüm," diye başladı, parmaklarının uyluklarına vurduğu gergin ritmine rağmen sesi sabitti. "Bizim hakkımızda. Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında."

O sessiz kaldı, bu konuşmada yolunu bulması için ona alan tanıdı, her ne kadar onun istemediği bir yöne kaymasından korkuyor olsa da. Connecticut'taki eve yapacağı geziyi iptal etmesi. Ya da daha kötüsü, onu tamamen terk etmesi.

Ama dilini tuttu, ilk sözü ona bırakmaya kararlıydı. Ve son sözü de, eğer isterse.

"Yaptığın şey yanlış," diye başladı, kanepeye oturarak, ellerini kucağında birbirine dolayarak. "Sadece babamı öldürmekle kalmadın, bu kararı benden habersiz verdin. Kendi babamla, kendi hayatımla nasıl başa çıkacağım konusunda seçim hakkımı elimden aldın."

"Biliyorum," dedi, kelimelerin yetersizliği dilinde acı bir tat bırakıyordu. "Affedilemezdi."

"Hayır," diye karşılık verdi kız, ve bu kelime ona elektrik şokundan daha güçlü bir sarsıntı yaşattı. "Affedilemez değil. Sadece... affetmesi zor. Ama sanırım... sanırım denemeye hazırım."

Umut, o kadar şiddetli bir şekilde üzerine çöktü ki, bir an için konuşamadı. "Sasha..."

Onu susturmak için elini kaldırdı. "Yaptığın şey doğru olduğu için değil. Doğru değildi. Yüzlerce şekilde yanlış. Ama son birkaç hafta, kahvelerimiz, sohbetlerimiz..." Omuz silkip gülümsedi. "Seni görüyorum, Liam. Kim olduğunu ve kim olmak istediğini görüyorum. Hatta ikimiz de çabalamaya devam edersek birlikte kim olabileceğimizi bile görüyorum." Gülümsemesi hızlı ve tereddütlüydü. "Yani, eğer sen de bunu istiyorsan."

"Tanrım, evet," aralarındaki mesafe dayanılmaz hale geldi ve sandalyesinden kalkıp onun önünde diz çöktü, ellerini ellerine aldı.

"Seni hak etmiyorum," dedi, sesi duygudan boğuktu.

"Muhtemelen hak etmiyorsun." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ama görünüşe göre benden kurtulamayacaksın."

Öpücük yumuşak ve çekingen başladı, ama saniyeler içinde parçalandı ve yerini, sanki ayrı kaldıkları her kayıp anın sırasını bekliyormuş gibi, aralarında canlı bir varlık gibi dalgalanan vahşi bir yoğunluğa bıraktı.

Elleri, sahiplenme hırsıyla onun üzerinde dolaştı; saçlarına dolandı, kalçalarını kavradı, poposunu okşadı. Onun keşifleri de aynı derecede vahşiydi; ceketini omuzlarından yırttı, gömleğini düğmeleri patlayana kadar açtı, ellerini onun kaya gibi sert karın kasları üzerinde gezdirdi.

"Yatak odasını siktir et." Onun ağzına fısıldadı, sonra onu kendisiyle birlikte kanepeye çekti. "Burada. Şimdi."

Liam onaylayarak inledi ve kadın minderlere uzanırken bacaklarının üzerine oturdu. Eteğini beline kadar sıyırdı ve parmaklarıyla kadının külotunun kenarını okşadı. "Tekrar senin içine girmek için can atıyordum."

"O zaman hayali gerçeğe dönüştürme zamanı."

Sesindeki alaycı ton onu daha da sertleştirdi ve külotunu bir kenara çekti, onu hissetmek için çok sabırsızdı, inceliklere zaman harcamak istemiyordu. İki parmağını içine soktu, sonra onun zaten ıslak ve hazır olduğunu görünce inledi. "Tanrım, Prenses," diye homurdandı, parmaklarını kıvrarak onu çılgılık attırıp ona karşı direnmesine neden olan o yaramaz küçük noktaya dokundu. "Benim için ısladın mı?"

"Sadece senin için." Elini onun penisine doladı ve kalçalarını sarsacak kadar doğru basınçla okşadı. "Sadece senin için."

Parmaklarını çekti ve girişine yerleşti, bir kolunu dirseğine dayarken diğer eliyle kalçasını kavradı. Gözleri birbirine kilitlendi, güçlü bir vuruşla içine girmeden önce bir anlık saf bir bağ kurdular.

Bu his elektrik gibiydi, ayrı kaldıkları zamanlar yüzünden daha da güçlüydü. Sonra Sasha kalçalarını salladı ve onun kırılğan kısıtlamasını parçaladı. Onu sertçe sikti, her itiş bir öncekinden daha derine giriyor, onu daha da tamamen sahipleniyor, kalçasını morartacak kadar sıkı tutuyordu. Onu kendine ait olarak işaretlemek için. Çünkü, lanet olsun, onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Sasha, adamın sırtını tırmaladı, başını geriye atarak boğazını adamın açgözlü ağzına sundu.

"Tanrım, bunu özlemişim." Onun cildini ısırды, emdi ve alay etti, herkesin görebileceği şekilde boynunun üst kısmında bir iz bıraktı. "Senin hissettiklerini özledim. Senin içine girdiğimde çıkardığın sesleri özledim."

Sözlerini kanıtlamak istercesine, açıyı değiştirerek, kadının boğazından kırık bir inilti koparan bir vuruş yaptı. "Oh, evet. Tam orası," diye nefes nefese,

bir eliyle saçlarını kavrayarak, neredeyse acı verecek kadar çekerek. "Durma."

"Asla," diye söz verdi, hızını artırarak, altlarında kanepenin iskeletinin gıcırdamasına yetecek kadar güçlü bir şekilde ona girdi. "Benim için boşal, bebeğim. Sikimde boşaldığını hissetmem gerek."

Kaba sözler ve acımasız ritimdeki darbeler onu doruğa ulaştırdı. O, onun etrafında parçalandı, iç duvarları onu ölesiye sıkarak onun dudaklarından bir küfür kopardı. O, onu sarsarak, titreyip altındayken tutarsız konuşana kadar zevkini uzattı. Uyarı yapmadan, kollarını ona doladı ve yuvarlandı, pozisyonlarını tersine çevirerek onu üstüne çıkardı, hala birleşmiş haldeydi. Pozisyon değişikliği onu imkansız bir şekilde daha derine itti ve ikisinden de bir inilti kopardı.

"Seni görmem lazım," dedi, elleriyle kalçalarını kavrayarak hareketlerini yönlendirirken. "Senin tatlı küçük amcığının beni tamamen içine almasını izlemek istiyorum."

"Evet." Elleriyle göğsüne dayanarak, giderek artan bir aciliyetle onun üzerinde yükselip alçalıyordu. Elleri, yarısı düğmeli bluzunun altına kayarak göğüslerini avuçladı, başparmakları sütyeninin danteli üzerinden meme uçlarını okşadı.

"Çıkar şunu," diye emretti, kumaşı çekerek.

O da itaat etti, bluzunu ve sütyenini çıkarıp bir kenara attı. Adam öne eğildi, otururken ağzını hemen muhteşem bir meme ucuna kapattı, sonra onu haykırmasına ve etrafını sıkıca kavramasına neden olacak kadar sertçe emdi.

"İşte böyle, Prenses," diye homurdandı göğsüne, bir eli aralarına kayarak klitorisini okşadı. "Benim için tekrar boşal."

Kadın düzensiz bir nefes aldı, sonra onu daha sert bir şekilde sürdü, artan baskıyı kovaladı, doruğa yaklaşırken ritmi düzensizleşti. "Liam," diye nefes nefese, tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. "Yaklaştım. Durma. Lütfen, lütfen durma."

"Asla," diye söz verdi, kız onun üzerinde hareket ederken gözleri onu yutarcasına bakıyordu. "Şu haline bak. Beni bu kadar derine alıyorsun. Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

"Öyleydim." Nefes nefese onun üzerine bastırdı. "Birbirimiz için yaratıldık."

Evet, diye düşündü. *Tanrım, evet.*

Bu basit gerçek, içindeki bir şeyi açığa çıkardı. Ellerini kalçalarına sıkıca tutarak hareketlerini kontrol altına aldı ve giderek artan bir aciliyetle onu üzerine çekti. "Seni seviyorum," dedi, bu sözler şimdiye kadar söylediği sözlerden daha samimi

ve dürüsttü. "Sasha, seni çok seviyorum."

"Ben seni seni seni diye dedi. " sana sen
Liam. Çılgınca.

Çaresizce."

Onun sözleri, en güçlü orgazmının verdiği güçle onu sardı. O, onundu. O da onundu. Ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu farkındalık, o kadar güçlü ve gerçekti ki, onu daha da ileriye itti. Parmakları klitorisindeydi. Penis, onun içindeki o mükemmel noktaya vuruyordu ve onu hızla başka bir doruğa doğru sürüklüyordu. "Grimm, ben..."

"Evet," diye ısrar etti, kendi boşalmasını tutmak için çabalarken sesi gerginleşmişti. "Ver bana. Seni hissetmeme izin ver."

Kadın, dudaklarında onun adıyla orgazm oldu, vücudu onu sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen dalgalar halinde sıkıca sardı. Bir saniye sonra o da orgazm oldu, kalçaları yukarı doğru sıçradı ve boşuk bir iniltiyle kadının içine boşaldı.

Uzun bir süre, ikisi de nefes nefese, terden kaygan ve titreyerek birbirlerine sarılmış halde kaldılar. Sonra Liam, onu kollarında tutarak koltukta pozisyonlarını değiştirdi, hala birleşmiş halde, kadının vücudu onun göğsüne uzanmış halde.

"Bu..." diye başladı, sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Bunu kelimelerle ifade edemem."

"Beklemeye değirdi," dedi kadın, sonra çenesinin altına bir öpücük kondurdu. "Ama kanepeyi yeniden döşemek zorunda kalabilirim."

O güldü. "Buna değer."

"Oh, evet."

Yüzünü avuçladı, ifadesi daha ciddi, daha savunmasız bir hal aldı. "Ciddiydim, biliyorsun. Söylediklerimde."

"Biliyorum," diye cevapladı kadın, hangi sözleri kastettiğini belirtmeye gerek duymadan. "Ben de ciddi dim

."

Sonunda geri çekildi, ama sadece onu daha rahat bir şekilde kendine çekmek için

. "Yatak," dedi kararlı bir şekilde. "Bu sadece aperiifti."

"Daha fazlasına hazır olduğuna emin misin?" diye alay etti, ama onun tekrar sertleştiğini hissedebiliyordu.

Adam yırtıcı bir gülümseme attı. "Kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim." Pozisyonlarını değiştirdi, sonra onu kollarında tutarak ayağa kalktı. "Umarım bu gecenin geri kalanı için planların yoktur."

"Sadece altı tane çok tatlı erkek var. Ama iptal ederim."

"Dikkatli ol," diye alay etti. "Sana şaplak atmak zorunda kalmak istemem."

Kadın güldü. "Hayır, yapmazsın."

"Doğru," dedi, sonra eğilip onu öptü. "Sen de hoşuna giderdi." Daha sonra, çok daha sonra, çarşaflara dolanmış yatıyorlardı, kız sırtını ona dönmüş, kollarını sahiplenircesine beline dolamıştı. Vücutları yeniden bir araya gelmelerinin haritası gibiydi: kadının boynunda ve göğüslerinde ısırık izleri, poposunda hâlâ hafif kızarıklıklar, erkeğin sırtında ve omuzlarında çizikler. İkisi de en iyi şekilde, lezzetli bir şekilde ağrıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Parmakları, kalçasında boş boş desenler çizdi, önceki aciliyet yerini daha nazik ama daha az samimi olmayan bir şeye bıraktı. "Bunu daha önce hiç hissetmemiştim," diye itiraf etti, cinsel birleşmeden sonraki karanlıkta gerçek daha kolaydı. "Bu... huzur." Yüzündeki bir saç telini çekerek, onun dokunuşunu sevdi. Kahretsin, *onu* sevdi. "Ateşten geçtik, Prenses. Ve daha güçlü çıktık. Birlikte."

O gülümsedi, parlak ve samimi bir gülümsemeydi, göğsünü hala adını koymayı öğrenmekte olduğu duygularla doldurdu. "Birlikte," diye tekrarladı, geriye yaslanarak, vücudu onun vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Sabah olduğunda, uyandığında onun kendisini izlediğini gördü. "Ürkütücü," diye mırıldandı, Celestial'da geçirdikleri geceyi ve sabahı hatırlayarak gülümsedi. "Uykumu izlemek."

"Sadece bunun gerçek olduğundan emin olmak için. Senin gerçekten burada olduğundan."

Elini uzatıp kadının yüzüne dokundu, nazik parmaklarıyla çenesinin çizgisini takip etti. "Buradayım," diye onu temin etti. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

LIAM TELEFONUNA BAKTI, Leo'dan gelen mesaj damarlarına buz gibi bir his yaydı. *Bane harekete geçti. Kaynaklar, bu gece Sasha'yı kaçırma planını doğruladı. Altı kişilik ekip. Silahlı.*

Kahvaltı masasının karşısında, Lydia Cosmetics için planlarından bahseden Sasha'ya baktı. Yüzü, annesinin mirasına olan tutkusu ile canlanmıştı. Mutluydu. Güvendeydi. Huzurluydu.

Ve Desmond Bane tüm bunları mahvetmek üzereydi.

Telefonunu daha sıkı kavradı. Sasha ile yaşadıkları onca şeyden sonra, sonunda birbirlerine geri dönmüşlerdi. Evet, bir daha onun adına karar vermemeye, onun iradesini elinden almamaya yemin etmişti.

Ama bu farklıydı. Bu, onun güvenliği ile ilgiliydi.

Ani bir hareketle ayağa kalktı, sandalyesi cilalı zeminde gıcırdadı. "Şehre gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

"Halledemeyeceğim bir şey yok," dedi, Bane'e ne kadar çabuk ulaşip o piçi ortadan kaldırabileceğini hesaplamaya başlamıştı bile.

Onun alnını öptü, gereğinden biraz daha uzun süre. "Akşam yemeğinden önce dönerim."

Kız başını salladı, sonra endişesiz bir ifadeyle kahvesine geri döndü. Neden olmasın ki? Ona güveniyordu.

Güven.

Hâlâ aralarında çok kırılgan bir şeydi. Ama bu farklıydı. Daha vahimdi.

En azından kapıya doğru yürürken kendine böyle söyledi. Ama bu lanet olası bir yalandı.

Durdu, eli kapı kolundaydı. Ne halt ediyordu?

Lanet olası tarihi tekrar ediyordu, işte bunu yapıyordu.

Daha önce de aynen böyle yapmıştı. Victor'u öldürmeyi aynen böyle haklı göstermişti. Onu korumak. Onu güvende tutmak.

Ve tüm bu süreç boyunca onu karanlıkta bırakmak. "Siktir."

Arkasını döndü ve yemek alanına geri döndü. Kadın hala masada oturmuş, markanın yeniden konumlandırılması için pazarlama materyallerini inceliyordu.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu, başını kaldırmadan.

"Evet." Telefonunu, Leo'nun mesajı görünür şekilde onun önüne koydu.

"Gerçeği."

Kadın mesajı okudu ve yüzü soldu. "Bane buraya mı geliyor? Bu gece mi?"

"Öyle görünüyor." Adam kadının karşısına oturdu ve sakın kalmaya çalıştı. "İlk içgüdüm, onun peşine düşmektir. Bu işi halletmek. seni bu işe karıştırmadan korumak."

Anladığını gösteren bir ifadeyle ön kapıya doğru baktı. "Onun peşine düşecektin. Babamın peşine düştüğün gibi."

O başını salladı. "Ne yaptığımı fark ettiğimde kapının yarısına kadar çıkmıştım. Yine aynı lanet hatayı yapıyordum."

Kadın masanın üzerinden uzanarak elini onun eliyle kapattı. "Ama yapmadın."

"Hayır." Avucunu yukarı çevirip parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. "Yapmadım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki, ne yapmalıyız?"

Bu, göğsünde sıcak bir dalga yarattı. Ortaklık.
Güven. Neredeyse elinden kaçırdığı bir şey.

"FBI'yi ararız," dedi. "İsimsiz bir ihbar. Leo, bunun inandırıcı olduğuna ikna edecek kadar kanıt topladı. Bane buraya yaklaşmadan onu durdurabilirler."

"Ya bu işe yaramazsa?"

"O zaman acil durum planlarımız var. Birlikte."

Onu uzun bir süre inceledi, sonra gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Üç basit kelime. Ama ona şimdiye kadar aldığı tüm övgülerden daha güçlü bir etki yaptı.

"Buna alışma," dedi, ağzının köşesi yukarı kıvrılırken. "Hâlâ korumam gereken bir itibarım var."

"Sırrın bende güvende." Ayağa kalkarak onu da ayağa kaldırdı. "Arayın. Her ihtimale karşı bir çanta hazırlayayım."

Yatak odasına giderken durdu ve ona dönüp baktı. "Teşekkürler. Bana güvenip anlattığın için. Benim de bilmem gerektiğini anladığın için."

Adam başını salladı, göğsündeki sıkışıklık hafifledi. "Her zaman. Bundan sonra da. Buna güvenebilirsin."

Ve numarayı çevirirken, Liam sonunda her şeyi kontrol etme ihtiyacından kurtulduğunu fark etti. Sadece kendisinin sahip olduklarını koruyabileceği inancından. Gerçek şu ki, bazı tehditler tek başına ortadan kaldırılamazdı. Bazı savaşlar birlikte verilmeliydi.

KIRK BEŞ EV

Gavel, mahkeme salonunda yankılanan bir çatırtıyla iner ve Desmond Bane'in yüzü öfkeyle buruşurken gülümsemeden edemem. On iki yıl, sekiz yıl sonra şartlı tahliye olasılığıyla. Ruby elimi acıtacak kadar sıkıca sıktığında, yargıcın sözleri hala kulaklarımda yankılanıyor.

"Daha iyi birine olamazdı," diye fısıldadı ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

FBI, Bane ve adamlarını Connecticut'taki evimize ulaşmadan yakaladığından bu yana altı ay geçti. Sadece hayatta kalmak yerine, gerçekten yaşamakla geçen altı ay. Babamın kontrolü altında olmadığım ya da kafam uyuşturulmadığında kim olduğumu anlamaya çalıştığım altı ay.

Karar verildikten sonra tek kıpırdamayan Liam'a bakıyorum. Yüzü maske gibi, ama o bakışı artık tanıyorum — hâlâ hesaplar yapıyor, Bane'i adalet sistemine bırakmanın doğru karar olup olmadığını hâlâ merak ediyor. Hâlâ kendi yöntemiyle halletmeye ne kadar yaklaştığını düşünüyor.

Mahkeme salonu boşalmaya başladığında bana dönüyor. "İyi misin?"

"Ben mi? İyiden de iyiyim. Sen?"

Cevabı omuz silkmeye oldu.

Elini tutuyorum. "Bitti Liam. Gerçekten bitti."

"Öyle," diyor, sesi kararlı, ama ben altında saklı olanı duyuyorum. Bane'in parmaklıklar ardında bana zarar veremeyeceğine asla tam olarak inanmayacak olan kısmı. Her zaman beni izleyecek, hesaplayacak, beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan kısmı.

Onun bu yönüyle yaşamayı öğrendim, tıpkı onun benim inatçı bağımsızlığımla başa çıkmayı öğrendiği gibi. Bu bizim anlaşmamız: O her şeyi kontrol etmemeye çalışıyor, ben de onun aşırı koruyuculuğunun gerçek, ham ve onun kontrolünün ötesinde bir şeyden kaynaklandığını anlamaya çalışıyorum.

"Hadi gidelim," diyorum, çantamı alıp ayağa kalkarken. Akbabalar dışarıda bekliyorlar — onları şimdiden hissedebiliyorum, kameralar ve mikrofonlar, akşam haberlerinde beş dakikadan az sürecek bir haber için bizi parçalamaya hazır.

Liam'ın eli belimin alt kısmını bulur, sağlam ve sıcaktır. "İnfaz mangası için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, omuzlarımı dikleştirip yüzümü babamın her zaman "kamera gülümsemesi" dediği ifadeye sabitliyorum. Hayatım boyunca kameralar için nasıl sahte gülümseme yapacağımı öğrendim, ama babam öldükten sonra kamera gülümsemesinin her zaman sahte olmak zorunda olmadığını öğrendim.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda sorular bize mermi gibi yağmaya başlar. "Bayan Reed! Karar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bay Grimm! Duruşma sırasında Bane'in tehditleri hakkında yorumunuz var mı?" "Sasha! Lydia Cosmetics için bundan sonra ne var?"

Merdivenlerde durup, Liam yanımda nöbetçi gibi dururken onların bu anı yakalamasına izin verdim. Onun gece mavisini takım elbisesini bu sabah ben seçmişim; bu elbise, onun gözlerini sizi boğabilecek gibi gösteriyor.

"Adalet yerini buldu," diyorum, basitçe. "Şimdi ileriye bakıyoruz. Birlikte."

Bunu yutarlar ve güvenlik görevlileri bekleyen arabaya yol açarken daha fazla soru sorarlar. Kapı arkamızdan kapandığında, yıllardır tutmuşum gibi hissettiğim nefesimi veririm.

"Güzel," diyor Liam ve bu kelimenin altında gurur duyduğunu hissedebiliyorum.

Ona gülümsüyorum. Gazetecilerle nasıl başa çıkılacağı konusunda benim eğitime ihtiyacım olmadığını biliyor. Bu, babamın bana kazara öğrettiği birkaç yararlı beceriden biri. Gülümserken nasıl yalan söyleneceği. İçim sıvı haldeyken bile nasıl kendinden emin görüneceği. Tüm dünya izlerken nasıl soğukkanlılığını koruyacağı.

Şimdi farkı, kameralar kapandığında maskeyi çıkarabiliyorum. Önemli olan insanlarla birlikte, sadece Sasha olabiliyorum — kim olursa olsun.

Araba adliyeden uzaklaşırken, adrenalin çöküşünün beni sert bir şekilde vurduğunu hissediyorum ve geride başka bir şey bırakıyor. Cildimi iki beden küçük hissettiren sıcak ve elektrikli bir şey. Liam'a bakıyorum ve gözlerinin zaten üzerimde olduğunu görüyorum, karanlık ve nabzımı hızlandıran bir şeyle dolu.

"Ne?" diye soruyorum, ama o bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

"Orada inanılmazdın," diyor, sesi beni her zaman titretir. "Çok güçlüydün. Çok kontrolündeydi."

"Bunun için iyi bir nedenim vardı," diyorum, ona yaklaşırken, alışkanlıktan gözlerimle gizlilik perdesinin kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Eli uyluğuma dokunur, parmakları eteğimin üzerinden bu adamın ne kadar güçlü olduğunu hatırlatacak kadar sertçe bastırır. "Böyle olduğunda beni deli ediyorsun," diye mırıldanır. "Güçlü ve dokunulmaz."

Daha da yaklaşıyorum, dudaklarım neredeyse kulağına değecek. "Ama şimdi bana dokunmak istersin, değil mi?"

Elini sıkıyor ve içindeki kısıtlamayı hissedebiliyorum - her zaman orada olan kontrolü, kayıyor gibi görünse bile. "şoföre bizi Celestial'a götürmesini söyle," diyor, sesi sert. "Eve gitmeden önce düzgün bir şekilde kutlama yapmalıyız."

Otel sadece birkaç blok ötedeydi - şehirdeki kendi küçük sığınamız, asansörde elinin dirseğini sahiplenircesine kavramasına ya da vücudumun ondan saygın bir mesafe tutamamasına kimsenin aldırmadığı yer.

Süitimizin kapısı kapanır kapanmaz, Liam beni kapıya yapıştırır, ağzını benim ağzıma koyar ve beni başımı döndüren bir açlıkla öper. Bugün onda bir keskinlik var, her zamankinden daha karanlık bir şey, bunun Bane'i görmekle, ona ait olanı çalmaya çalışan adamı izlemekle ilgisi olduğunu biliyorum.

"Fırsatım varken onu öldürmemek ne kadar zordu biliyor musun?"

Başımı geriye eğerek, boynuma öpücükler yağdırması için ona daha iyi bir erişim sağlıyorum. "Doğru olanı yaptın."

Dişleri köprücük kemiğini sıyrıyor, elektrik akımı gibi bir his kalbimin derinliklerine kadar ulaşıyor. "Öyle mi yaptım?" Elleri çoktan bluzumun düğmelerine saldırmaya başlamış. "O pislik mahkemede sana baktığında, lanet olası boğazını parçalamak istedim."

Onun içindeki bu şiddet beni korkutmalı. Ama bunun yerine, beni benzin üzerine çakmak gibi tutuşturuyor. Bu tehlikeli, ölümcül adam beni seçti. Benim ihtiyaçlarımı, en karanlık içgüdülerinin üstünde tutmayı seçti. Bu baş döndürücü, lezzetli ve lanet olasıca seksi.

"Sen benimsin," diyor, bluzumu omuzlarımdan çıkarıyor. "Ve kimse seni benden alamaz."

"Asla," diyorum, parmaklarım onun kemerini kurcalarken. "Ben seninim. Sadece senin."

Yatak odasına bile ulaşamıyoruz. Beni konsol masasının üzerine kaldırıyor, yere düşen süslü bir vazoyu deviriyor. Eteğim

belime kadar sıyrılır ve o benim iç çamaşırımı yırtarken pahalı ipek kumaşın narin yırtılma sesini duyarım.

"Bütün gün bunu yapmak istedim," itiraf etti, parmaklarında asılı duran parçayı sallayarak. "O küçük, kibar mahkeme kıyafetini giydiğin andan itibaren."

Ağzı tekrar ağzımı ezdiğinde gülüyorum. Bizim ilişkimizde sevdiğim şey bu: bir anda yoğunluktan şakacılığa geçip tekrar yoğunluğa dönebilmemiz.

"Yapmak istediğin başka bir şey var mı?" diye soruyorum, sesim masum, bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum.

Cebine uzanıp, onun kravatlarından biri olduğunu tanıdığım bir ipek parçası çıkarır. "Arkanı dön."

Bu kelime içimi ısıtır. Masadan kayar ve ona dönerek yüzümü ona çeviririm, o da bileklerimi arkamda birleştirip kravatla bağlar. Bu pozisyon beni eğilmeye zorlar, göğsümü öne doğru iter.

"Tanrım, şuna bak," diye mırıldanıyor, elleri yanlarımdan aşağı kayarak kalçalarımı kavırıyor. "Çok mükemmel."

Fermuarının sesini duyarım, sonra arkamdan bana bastırarak ısınısını hissederim. Bir eli bacaklarımın arasına kayarak beni tahrik eder.

"Benim için her zaman bu kadar ıslaksın," diyor, her kelimesinden memnuniyet damlıyor. "Her zaman bu kadar hazırsın."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ona karşı çoktan çaresiz kalmış durumdayım.

Beni tek bir sert hamlede içine giriyor ve nefesim kesiliyor. Ellerim bağlı, masanın üzerine eğilmiş pozisyonum beni tamamen onun merhametine bırakıyor ve ikimiz de bunun farkındayız. Kontrolü ona teslim etmemde, onun da bunu kabul etmesinde bir güven var.

"Şu haline bak," diyor, neredeyse cezalandırıcı bir ritim belirliyor. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi. Benim için."

Sözleri ve acımasız vuruşları beni hızla doruğa ulaştırıyor. Neredeyse oraya varmışım ki aniden durdu.

"Henüz değil," diyor, sesi kendi kontrolüyle gergin. "Ben öyle diyene kadar"

"

O çekilir ve ben protesto etmek için inlerim. Sonra elleri üzerimde, beni döndürür, kaldırır. Beni yatak odasına taşır ve yatağa yatırır, ellerim hala arkamda bağlıdır.

"Boşaldığın zaman yüzünü görmek istiyorum. Benim için parçalandığın zaman."

Bu sefer içime girdiğinde, çılgınca bir yavaşlıkla giriyor — kasıtlı bir alay, beni bağlara karşı direnmeye zorluyor, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş durumda. "Liam, lütfen..."

"Ne lütfen, Prenses?" Başparmağı klitorisimi bulur, beni çıldırtacak kadar baskı uygulayarak daireler çizer, ama beni doruğa ulaştıracak kadar değil.

"Lütfen boşalmama izin ver," diye yalvarıyorum, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan. Yırtıcı bir gülümseme atıyor. "Madem bu kadar nazıkçe sordun."

Ritmi hızlanır, başparmağı itişlerine uyum sağlar ve bu sefer ben doruğa yaklaştığımda beni durdurmaz. Orgazm bir tsunami gibi içimi kaplar, boğazımdan onun adını haykırıyorum. O da hemen ardından gelir, vücudu benimki üzerinde gerilir, dudaklarında benim adım sert bir dua gibi.

Sonra, bileklerimi dikkatlice çözüyor, ipek bağın bıraktığı hafif izlere nazik öpücükler konduruyor. Beni her seferinde etkileyen bu zıtlık —şiddetli, sahiplenici sevgili ve şefkatli, dikkatli adam. Karanlık ve ışık, karmaşık bir pakette mükemmel bir denge içinde.

O beni kollarına sararken, ikimiz de terli ve bitkin bir halde, ona sarılıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı saçlarıma. "Hiç düşünmediğim kadar çok."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, göğsündeki desenleri izleyerek. "Her şeyini."

Bir süre öylece yatıyoruz, birbirimize sarılmış, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir şeyin ardından. Sonunda, kendimizi duşa sürükleyip Connecticut'a dönmek için giyiniyoruz.

Araba Celestial'dan ayrılıp kuzeye, eve doğru yola çıkarken Liam'a sarılıyorum. Artık zamanımızın çoğunu orada geçiriyoruz, sadece mecbur kaldığımızda şehre geliyoruz. Manhattan silüetinin arkamızda küçülmesini izlerken, eskiden açık alanlardan ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Kuleden ayrılma düşüncesi bile beni panik sarmalına sokardı.

Şimdi ise boşluklara özlem duyuyorum: evimizi çevreleyen ormanlara, sıcak günlerde yüzdüğümüz göle, geceleri boğazımı sıkıştıracak kadar yıldızlarla dolu sonsuz gökyüzüne. Biraz zaman aldı, ama zaman, vücudumdan sonunda çıkan uyuşturucular ve babamın ölümü beni bu noktaya getirdi. Liam da geri kalanını halletti, kelimenin tam anlamıyla bana dünyayı açtı.

"Düşünüyordum da," diyorum, köprüyü geçip şehri geride bırakırken. "Bundan sonra ne olacağı hakkında."

Liam merakla bana bakıyor. "Şirket için mi?"

"Bizim için."

Elini elime koyuyor, parmaklarımız bazen hala beni şaşırtan bir samimiyetle birbirine dolanıyor. "Dinliyorum."

"Reed Tower'daki çatı katını satmak istiyorum."

Sözler aramızda asılı kalır. Neredeyse hiç kullanmamama rağmen burayı elinde tutuyordum, çocukluğumla olan son bağımı koparamıyordum. Annemle olan bağımı değil, onun için Lydia Cosmetics var, ama bana geri gelen birkaç mutlu anıyla olan bağımı. Annemin beni uyutmak için şarkı söylemesi, çizim yapmayı öğretmesi, aptalca bir kovalamaca oyununda beni kulede kovalaması. Ama bu anılar annemle ilgili, kuleyle değil. Ve şimdi onları geri kazandığım için, onun her zaman benimle olacağını biliyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, ona tüm bunları anlattıktan sonra. "Orada onunla yedi yıl geçirdin."

"Evet. Ama o kadar güzel anım olsa da, orası hala onun öldüğü yer." Ona dönerek, "Gerçek şu ki, orası benim evim değil. Uzun zamandır değil. Ama sen evimsin, Liam. Sen nerede olursan, orası benim evim."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirir, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur. "Prenses..."

"Connecticut'u ana evimiz olarak tutmayı düşünüyorum," diye devam ettim, onun düşünmesine izin vererek. "Belki SoHo'da küçük bir yer alırsınız. Tarafsız bir bölge. Ne Reed'in, ne Grimm'in. Sadece bizim."

"Bizim," diye tekrarlar, sanki bu kelimenin ağzında nasıl bir his uyandırdığını deniyormuş gibi. "Bu hoşuma gitti."

Çevremizde kırsal alan açılmaya başlar, tanıdık ama bir şekilde hala yeni. Son altı ay her şeyi değiştirdi. Hala bazen kabuslar görüyorum — babam, uyuşturucular, onun kontrolünde kaybettiğim yıllar — ama bunlarla asla yalnız başıma yüzleşmiyorum.

Geceleri beni uyandırdıklarında, Liam yanımda, kolları beni sarıyor, sesi hayaletler kaybolana kadar beni sakinleştiriyor.

O, hayatımdaki hiç kimsenin yaşamadığı bir şekilde travma yaşıyor — travma sana yapıyor, seni şekillendiriyor, en beklemediğin anda seni gafil avlıyor.

Şimdi bana gülümsüyor. Connecticut'un sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydin?

Mutlulukla gülüyorum. "Sevindim. Burası benim ilk sahip olduğum yer," diyorum ona. "Yani, bizim."

Düzeltememe gülümsüyor ve ben bu adamın — bu karmaşık, tehlikeli, zeki, berbat adamın — beni güvende hissettirmesine hayret ediyorum.

Görüldüm. İkimiz de hayatımız boyunca gölgelerde yaşadık ve bir şekilde, birlikte, bir tür ışığa ulaşmanın yolunu bulduk.

Sürücü arabayı eve giden uzun yolda sürerken, ağaçlar gerçek dünyadan bizim büyüdü dünyamıza uzanan bir tünel gibi başımızın üzerinde kemer oluşturuyor. Camımı indirip çam, toprak, çiçek ve yeşilliklerin kokusunu içime çekiyorum.

"Uzun bir yol kat ettik," derim, önümdeki evin görünmeye başladığı ormanı izlerken.

"Öyle," diye onaylar ve elimi sıkar.

Eve vardığımızda, Liam beni eşikten geçirmek için ısrar eder, sanki aylardır birlikte yaşayan iki kişi değil de yeni evli bir çiftmişiz gibi. Gülerek ona izin veririm, beni girişe taşıırken kollarındaki rahat gücü severim.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum, beni yere indirdiğinde.

"Sadece zaferi kutluyorum," diyor, ama onda başka bir şey var - onda hiç görmediğim bir gerginlik.

Beni oturma odasına götürüyor, sehpanın üzerinde küçük bir tahta kutu duruyor. Koyu renkli cilalı ahşaptan yapılmış, karmaşık oymaları öğleden sonra ışığını yansıtan çok güzel bir kutu.

"Bu ne?"

"Sana vermek istediğim bir şey," diyor ve beni kanepenin yanına oturmaya yönlendiriyor. Yüzü ciddileşiyor. "Annemindi. Ondan kalan birkaç şeyden biri."

Sesindeki kırılmalı göğsümü sıkıştırıyor. Rebecca'nın ölümü, hiç iyileşmeyen bir yara.

"Elias, on sekiz yaşına bastığımda bana verdi," diye ekliyor, parmağını oyulmuş yüzeyin üzerinde gezdirerek. "O adamın benim için yaptığı birkaç güzel şeyden biriydi. Bana bunun annesinin en sevdiği şey olduğunu ve ona değerli olan diğer şeyleri saklamak için kullandığını söylemişti."

"Çok güzel," diyorum, bunu benimle paylaştığı için içtenlikle duygulanmış olarak.

Cebinden küçük altın bir anahtar çıkarır. "Bunu sadece iki kez açtım. İçindekileri doğru an için saklıyordum. Doğru kişi için."

Bana sunduğu şeyin ağırlığı, göğsüme yumruk gibi çarptı. Hayatını kendini savunmakla geçirmiş bu adam, bunca yıldır sakladığı bir şeyi bana veriyordu.

"Emin misin?" diye soruyorum.

Anahtarı avucuma koyar, parmaklarımı onun etrafında kapatır. "Eminim. Çünkü sana güveniyorum. Çünkü seni seviyorum."

Anahtarı dikkatlice kilide sokarken boğazım düğümleniyor. Yumuşak bir tıklama sesiyle dönüyor ve kapağı nazikçe kaldırıyorum.

İçinde, solmuş kadife üzerine yerleştirilmiş bir yüzük var — pencerelerden içeri süzülen ışığı yakalayan, narin altın bir bant üzerinde bir elmas.

"Liam..." diye fısıldıyorum, aniden her şeyi anlıyorum. Elimi tutuyor, yüzündeki ifade hiç görmediğim kadar açık ve savunmasız. "Sasha Reed, benimle evlenir misin?"

Bu soru beni şaşırtmamalıydı — aylardır bu noktaya doğru ilerliyorduk — ama şaşırttı. Sorunun kendisi değil, arkasındaki saf duygu. Hayatını duvarların arkasında saklanarak geçirmiş bir adamın tam anlamıyla açık sözlülüğü.

"Evet," diye fısıldıyorum, sonra daha yüksek sesle, "oh, evet."

Gülümsemesi güneşin doğuşu gibidir — yavaş, güzel ve kaçınılmaz. Yüzüğü kadife yastığından alır ve parmağıma takar. Mükemmel uyuyor, çünkü Liam Grimm böyle bir şeyi asla şansa bırakmaz.

"Bu bir aile yadigarı değil," diyor. "Kutu dışında, başka aile yadigarım yok. Ama kendi geleneklerimizi başlatabilir, kendi aile yadigarlarımızı toplayabiliriz diye düşündüm."

"Bunu çok sevdim," diyorum, elimdeki yüzüğe bakarken, kendimi yapışkan, güvende ve sevilen hissediyorum.

Yüzük, ona ait olduğumun sembolü. Birbirimize ait olduğumuzun sembolü. Bir kafes değil, bir hak iddia değil, bir söz. Bir ortaklık.

Kutuya bir göz atıp, sonra Liam'a dönüyorum. "Seni çok severdi," diyorum, sözlerim düşüncelerimin ötesinden geliyor. "Senin gibi bir adamla gurur duyardı."

Kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve vücudunda hafif bir titreme hissediyorum — kalbini bana gösteren bu güçlü adam.

"Seni seviyorum," diyorum, bu sözler dilimde hala yeni ve değerli geliyor.

"Ben de seni seviyorum, Prenses," diye cevaplar. "Senin zorlu, olağanüstü her yanını."

Beni yatak odamıza doğru götürürken, içimde bir şeylerin yerleştiğini hissediyorum

—hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir huzur, önümdeki yol hakkında bir kesinlik. Mükemmel olmayacak. Liam her şeyi kontrol etme,

benim olanı korumak için mücadele edecek. Ben her zaman direnecek, kendi alanımı talep edecek, eşit bir ortak olmakta ısrar edeceğim.

Ama bunu birlikte çözeceğiz.

Ve şimdi, hayatımda ilk kez, gelecekte korkmuyorum. Onu sabırsızlıkla bekliyorum.

EPILOG

erasta durup vadinin üzerinde doğan güneşi çizdiğimde, dağ havası ferah ve berrak. Connecticut'taki evimiz, yeni bir günün vaadiyle ısınan taş, cam ve ahşap, sabahın erken saatlerinde parlıyor.

Arkamda kapı açılır ve Liam'ın sıcaklığı sırtımı sarar, kolları belimi sarar. "Erken kalktın," diye fısıldar saçlarıma.

"Sadece manzarayı yakalamaya çalışıyorum," diyorum, ona yaslanarak. "Hâlâ bunu yapabildiğime inanamıyorum."

"Çizim yapmak mı, balkonda durmak mı?" Sözleri alaycıydı, ama aynı zamanda anlayışlıydı da.

"Dışarıda olmak," diyorum. "Olmak istediğim her yerde olmak." Kollarında ona dönerek yüzünü görüyorum. "Ben olmak."

Gülümsemesi yumuşar ve gözlerinde gurur görürüm. "Uzun bir yol kat ettin, Prenses."

Bane'in mahkumiyetinden bu yana bir yıl geçti. Babamın ölümünden bu yana on sekiz ay geçti. Ve bir katil tarafından uyuşturulup kontrol edilen, beni bir insan değil de bir mal olarak gören bir adamın elinde, bir çatı katında mahsur kalan o korkmuş kız olduğumdan bu yana bir ömür geçti.

Lydia Cosmetics, her yeni kampanyayla annemin vizyonunu geri kazanarak büyümeye devam ediyor. Ruby, yaratıcılığıyla benim stratejik vizyonumu mükemmel bir şekilde tamamlayarak olağanüstü bir ortak olduğunu kanıtladı.

Ve Elysium...

Elysium tüm beklentileri aştı. Altı ay önce ticari versiyonunu piyasaya sürdük; bu, kullanıcıların tıpkı benim bir zamanlar kendiminkini kurduğum gibi kendi dünyalarını inşa etme fırsatıyla sürükleyici deneyimleri birleştiren bir oyun platformu. Terapötik uygulamalar da buna paralel olarak devam ediyor ve dünya çapında ruh sağlığı uzmanlarının dikkatini çekiyor.

Babam tüm bunlardan nefret ederdi. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Liam, elleri belimde sıcak. belime koyuyor.

"Her şeyin ne kadar farklı olduğunu. Ne kadar çok şeyin değiştiğini."

"Pişmanlıklar mı?" Soru sıradan ama ben altında yatan kırılganlığı duyuyorum. Kafamı sertçe sallıyorum. "Hiçbiri."

O, memnun olmuş gibi başını sallar, ama onu yeterince iyi tanıyorum, yüzünde ara sıra beliren gölgeyi görebiliyorum — babamın ölümünün anısı, geri alınamayacak kararların anısı. Koruma ve kontrol arasındaki ince çizgi, o çizgide hala bazen tökezliyor.

"Gitmeliyiz," diyor, saatine bakarak. "Yönetim kurulu toplantısı..."

"Hızlı sürmen gerekecek," diye sözünü kesiyorum, eskiz defterimi bir kenara bırakıp ona yaklaşıyorum. "Gitmeden önce halletmemiz gereken bir şey var."

"Öyle mi?" diyor, bakışlarında tanıdık bir sıcaklık belirliyor. "Öyle mi, prenses?"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Öyle, Grimm."

Kollarını bana daha sıkı sarar ve ben gülerim, beni ayaklarımdan kaldırır, sonra beni içeri taşıırken bana sıkıca sarılır.

Bu artık benim hayatım. Mükemmel değil, ama gerçek. Bir masal değil, ateşle sınanmış ve temperlenmiş gerçek, güven ve sevgi üzerine kurulu bir ortaklık.

Liam beni yatak odamıza taşıırken, aşağıdaki vadiyi görüyorum, geniş, açık ve imkanlarla dolu.

Artık kuleler yok. Artık kafesler yok. Sadece sonsuz gökyüzü ve yarının vaadi var.

Birlikte.

SONRAKİ: KURT

Milyarder 'ın Grimm Kardeşler serisinin 2. kitabı KURT'ta *Ruby ve Leo'nun hikayesini kaçırmayın.*

Hayatını canavarlardan kaçarak geçirdi. Ama en tehlikelisi her zaman arkasında idi.

Leo Grimm her zaman kovalamacalar için yaşamıştır; ister yönetim kurulu odasında, ister yatak odasında, ister ailesinin adının altında gömülü sırlarda olsun. Acımasız ve amansız olan Leo, hiçbir avını kaybetmemiştir. Bir kez hariç.

Ruby Ryder, onun kurtulamadığı tek takıntısı, elinden kaçan tek kadındı. Şimdi geri döndü; korkmuş, çaresiz ve kaçamayacağı bir düşman tarafından avlanıyor. Ve bu sefer Leo onu bırakmayacak.

O, onu koruyacaktır... ama bir bedel karşılığında. Onun güvenini. Onun teslimiyetini. Onun kalbini.

Ama Ruby, Leo'ya yaklaştıkça, asıl tehlikenin onu kovalayan kişi olmadığını, daha önce onu neredeyse yakalayan adam olduğunu fark eder. Asla iyileşmeyen yaralar bırakan adam. Ailesini yok eden adam. Kurtun ölümcül kucaklamasında Ruby, teslim olmanın nihai cazibesini keşfeder... ve aynı zamanda her şeyi yok eden dehşetini. Çünkü kurt dişlerini geçirdiğinde dişlerini geçirdiğinde, sadece bedenine sahip olmakla kalmayacak, ruhunu da tüketecektir.

J. KENNER'IN DİĞER ESERLERİ

JK'nin Stark World ve diğer tüm kitapları için lütfen

www.jkenner.com adresini ziyaret edin.

Milyarder Kardeşler Grimm

Kule Kurt

Canavar

Stark Saga

Onu elde etmek için her bedeli ödeyecekti...

[beni serbest](#)

[bırak beni](#)

[sahiplen beni](#)

[tamamla](#)

[beni al \(novella\)](#) [beni](#)

[al \(novella\)](#)

['imi oyna \(novella\)](#)

[beni baştan çıkar \(novella\)](#)

[beni açığa çıkar \(novella\)](#)

[en derin öpücük \(novella\)](#)

[beni baştan çıkar \(novella\)](#)

[beni bağla](#)

[beni tut \(novella\)](#)

[beni memnun et](#)

[\(novella\) benimle](#)

[kaybol damien](#)

[beni şımart \(novella\)](#)

[beni memnun et \(novella & bonus içerik\)](#)

[beni sev \(novella\)](#) [beni kucakla](#)

[\(novella\)](#)

[beni büyüle](#)

[milyarderle röportaj](#)

Düşmüş Aziz Serisi

Onun dokunuşu, onun günahıdır. Onun sevgisi, onun kurtuluşudur.

[Düşmüş Azizim](#)
[Güzel Günahım](#)
[Zalim Kurtuluşum](#)
[Günahkarın Oyunu](#)

Karizmatik. Tehlikeli. Son derece seksi.
Stark Security'nin seçkin ekibiyle tanışın.

[Seninle Parçalanmış](#)
[Senin Gölgen](#)
(Broken With You'nun ücretsiz ön bölümü)
[Seninle Parçalanmış](#)
[Seninle Mahvolmak](#)
[Seninle Yıkılmak](#)
[Seninle Yok Olmak](#)
[Seninle Anılar](#)
[Seninle Tahrip](#)
[Olmak Seninle](#)
[Saklanmak Seninle](#)
[Büyülenmek Seninle](#)
[Karışmak Seninle](#)
[Dolaşmak Seninle](#)
[Arzulamak](#)

The Steele Books/Stark International:

Onu canlı hissettiren tek erkek oydu.

[Dizlerimin](#)
[Üzerinde Adımı](#)
[Söyle Derimin](#)
[Altında](#)
[Cesaretimi Kabul Et](#) (kısa öykü [Steal My Heart](#) dahil)

Stark International Novellas:

Jamie ve Ryan ile tanışın - o kadar ateşliler ki, ortalık cızır cızır.

[Beni](#)
[Evcilleştir](#)
[Beni](#)
[Baştan](#)

[Çıkar Beni](#)
[Kışkırt](#)
[Bana](#)
[Dokun](#)

S.I.N. Üçlemesi:

*Birlikte olmaları yanlıştı...
...ama ayrı kalmak daha da zordu.*

[En Kirli Sır En Sıcak](#)

[Karışıklık En Tatlı](#)

[Tabu](#)

En Çok Aranılanlar:

*Üç güçlü, tehlikeli erkek. Üç şehvetli,
baştan çıkarıcı kadın.*

[Aranıyor](#)

[Ateşli](#)

[Ateşlenmiş](#)

Ayın Adamı

Ayın erkeği kim...?

[Down On Me](#)

[Hold On Tight](#)

[Need You Now](#)

[Start Me Up](#)

[Get It On](#)

[In Your Eyes](#)

[Turn Me On](#)

[Shake It Up All](#)

[Night Long In](#)

[Too Deep Light](#)

[My Fire Walk](#)

[The Line](#)

[Royal Cocktail](#) (bonus kitap)

[*Bar Bites: Ayın Erkeği Yemek Kitabı \(J. Kenner & Suzanne M. Johnson\)](#)

Blackwell-Lyon:

Sıcaklık, mizah ve biraz tehlike

Lovely [Little Liar](#)

Güzel [Küçük Oyuncu](#)

Seksi Küçük Günahkar

Baştan Çıkaran Küçük

Alaycı

Yükselen Fırtına:

Julie Kenner olarak

yazıyor Küçük kasaba

draması

Yükselen Fırtına: Fırtına Yükseliyor

Yükselen Fırtına: Sessiz Fırtına

PARANORMAL

Şeytan Avcısı Futbolcu Anne

Buffy gibi... büyümüş!

Paranormal kadın kurgu Carpe

Demon

Kaliforniya İblisi

İblisler Sonsuza Kadar

Deja İblis

Tanıdığın İblis (kısa öykü) İblis Ex

Machina

Pax Demonica

İblisin Günü İblisini

Nasıl Eğitirsin

Karanlık Zevkler Serisi: Milyarder

ölümsüz romantizm Karanlığın

Okşaması

Karanlıkta Beni Bul Zevkte

Beni Bul Tutkuda Beni Bul

Zevkin Okşaması

YAZAR HAKKINDA

J. Kenner (namı diğeri Julie Kenner), *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* ve çeşitli türlerde yüzden fazla roman, novella ve kısa öykü yazan uluslararası en çok satan yazarlar listesinde 1. sıradadır.

JK, *Publishers Weekly* tarafından "diyalog ve eksantrik karakterler yaratma yeteneği" ile övülürken, *RT Bookclub* tarafından "günahkar derecede çekici, dominant anti kahramanlar ve onlara hayran olan kadınlar konusunda pazarı köşeye sıkıştırmış" bir yazar olarak nitelendirilmiştir. Romance Writers of America'nın prestijli RITA ödülüne beş kez finalist olan JK, 2014 yılında *Claim Me* (Stark Trilogy'nin 2. kitabı) romanıyla erotik romantizm kategorisinde ilk RITA ödülünü, 2017 yılında ise aynı kategoride *Wicked Dirty* ile RITA ödülünü kazandı.

JK, avukatlık kariyerinde Güney Kaliforniya ve Teksas'ta çalıştı. Şu anda kocası, iki kızı ve iki oldukça hiperaktif kedisıyla birlikte Teksas'ın merkezinde yaşıyor.

İletişimde kalın! JK'nin metin uyarılarına abone olmak için 21000'e JKenner yazın.

[J. Kenner Facebook Sayfası](#)
[Facebook Hayran Grubu](#)
[Haber Bülteni](#)

---

www.jkenner.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[İçerik Uyarısı Epigraf](#)

[1. Çatı](#)

[2. O](#)

[3. Kafes](#)

[4. Gala](#)

[5. İhanet](#)

[6. Şeytanın Anlaşması](#)

[7. Vahiy](#)

[8. Uyanışlar](#)

[9. Elysium](#)

[10. Güzel Zehir](#)

[11. Sahiplenme](#)

[12. Yükseliş](#)

[13. Arzu](#)

[14. Talep](#)

[15. Güzel İhanet](#)

[16. Karanlık Çöküyor](#)

[17. Tehlikeli İlişkiler](#)

[18. Uyuyan Güzel](#)

[19. Tek Boynuzlu Atı Görmek](#)

[20. Sırlar ve Arzular](#)

[21. Güzel ve Kırık](#)

[22. Sahip Olunan](#)

[23. Sığınak](#)

[24. Ödeme](#)

[25. Teslimiyet](#)

[26. Açlık Oyunları](#)

[27. Venüs Deltası](#)

[28. Mor Prose](#)
[29. Kılıç Savaşları](#)
[30. Anti kahraman](#)
[31. Yüksek Toplum](#)
[32. Tahttan indirilmiş](#)
[33. Göksel](#)
[34. İpek Zincirler](#)
[35. Erimiş Lav](#)
[36. Tek Taraflı](#)
[37. Sınırsız](#)
[38. İhanet](#)
[39. Dönüş](#)
[40. Bekleme Oyunu](#)
[41. Teslimiyet](#)
[42. Kırık](#)
[43. Zor Hesaplaşma](#)
[44. Teslimiyet](#)
[45. Ev](#)
[Epilog](#)
[Sıradaki: Kurt J.](#)
[Kenner'ın Diğer](#)
[Eserleri Yazar](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

